

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

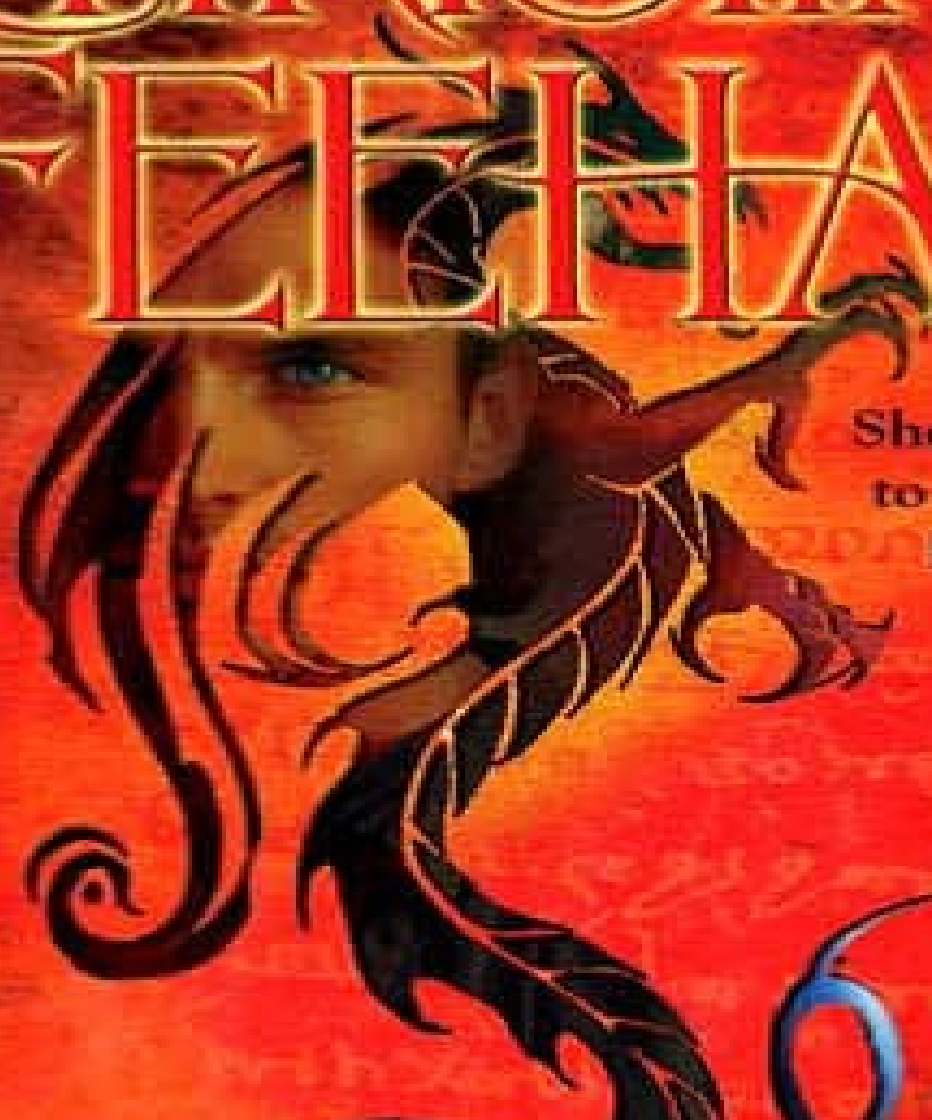
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE
FEEHAN

She vowed
to destroy
him...

DARK DEMON

A Carpathian Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

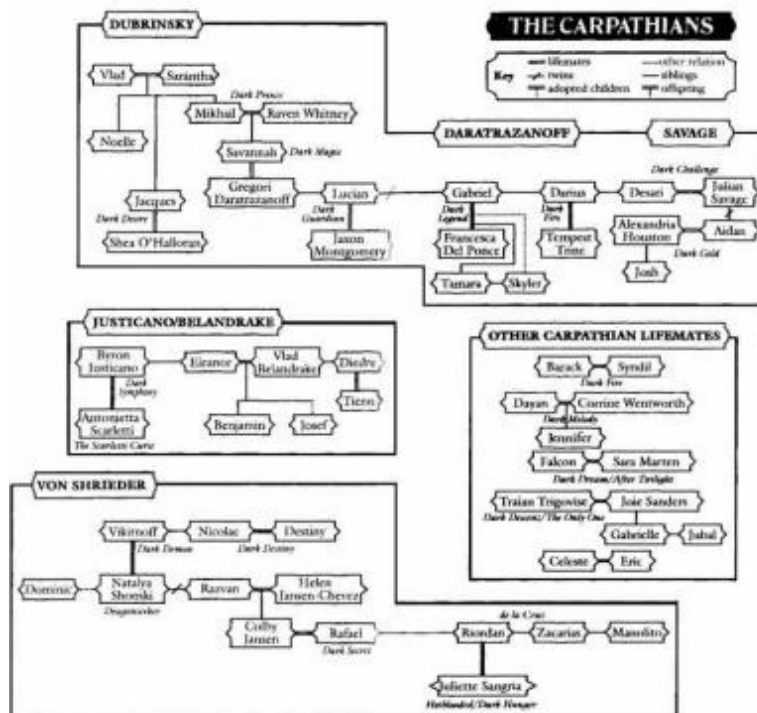
Not:

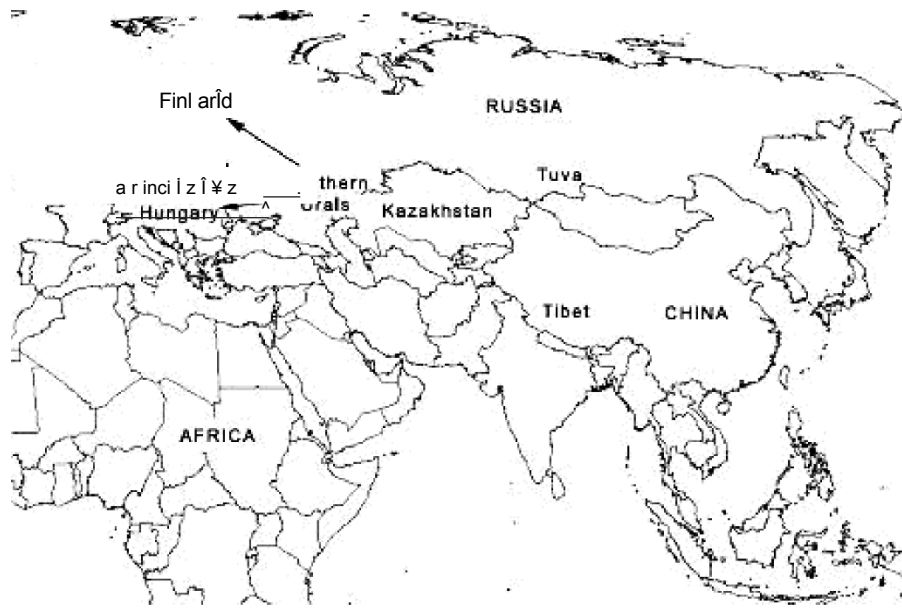
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

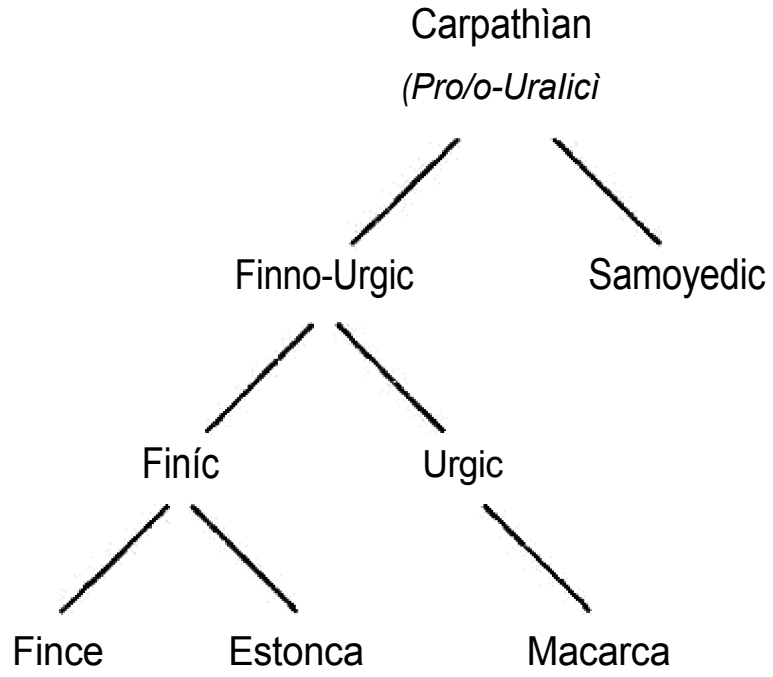
DARK DOE OX

CHRISTINE FEEHAN

JOVE800KS, NEWYORK

KARANLIK ŞEYTAN

Tarafından

Christine Feehan

Bölüm 1

Natalya Shonski siyah deri pantolonunu bacaklarının üzerine çekti ve vücuduna oturduğu kalçalarına yerleştirdi. Deri, savaşlar sırasında yaralanmaları önlemeye yardımcı oluyordu ve bu gece başının belaya gireceğinden emindi. Yumuşak deri kaşkolu üzerine geçirirken, kiraladığı titizlikle temizlenmiş odaya göz gezdirdi. Han küçüktü ama duvarlardaki halılar ve yatağı süsleyen parlak desenli örtülerle renkliydi. Silahları güzelce dokunmuş yorganın üzerine büyük bir özenle yerleştirilmişti.

Deri pantolonundaki özel olarak yapılmış bölmelere ve halkalara çeşitli silahlar yerleştirmeye başladı. Jilet gibi keskin kenarları olan fırlatma yıldızları. Birkaç bıçak. Ona daha fazla silah için yer sağlayan bir kemer ve her iki kolunun altındaki koşum takımına sıkıca yerleştirdiği ikiz silahlar için ekstra şarjörler. Yeni köylü bluzlarından birini giydi ve yerel kadınların ısınmak için giydiği parlak renkli kürk yeleği giyerek cephaneliğini etkili bir şekilde gizledi.

Uzun etek sadece deri pantolonunu gizlemekle kalmıyor, aynı zamanda yerel halkın arasına karışmasına da yardımcı oluyordu. Yaşlı kadınların sık sık giydiği sert siyah yerine renkli bir etek seçmiş ve kendini daha da gizlemek için sarı saçlarının üzerine bir eşarp bağlamıştı.

Mümkün olduğunca buralı gibi göründüğüne kanaat getirdikten sonra iki Amis çubuğunu sırt çantasının iyi yıpranmış halkalarına soktu ve balkonun kapısını açtı. Bilerek ikinci katta bir oda seçmişti. Birçok düşmanı fark edilmeden yaklaşmakta zorlanırken, o kolayca aşağıdaki zemine kaçabilir ya da çatıdan yukarı çıkabilirdi.

Natalya ellerini balkon demirine dayadı ve eğilip etrafı seyretmeye başladı. Küçük köy, heybetli Karpat Dağları'nı oluşturan uzun sivri tepelerden birinin dibinde yer alıyordu. Çok sayıda küçük çiftlik yeşil, inişli çıkışlı tepelere dağılmıştı. Saman yığınları çayırları süslüyor ve dağın tepesindeki ormanlık alana doğru uzanıyordu. Sık ormanın üzerinde hâlâ karla parlayan kayalık zirveler vardı. Basit evler ve rustik yaşam tarzıyla zamanda geriye gitmiş gibi hissediyordu ama yine de kendini eve dönmüş gibi hissediyordu. Ve bu gerçekten tuhaftı. Onun evi yoktu.

Natalya içini çekti ve kısa bir süre gözlerini kapadı. Dünyadaki her şeyden çok bu insanların ailelerine imreniyordu. Kahkahalarını, çocuklarını, gözlerinde ve yüzlerinde parlayan sevgiyi. Bir yere ait olmayı arzuluyordu. Birileri tarafından ihtiyaç duyulmayı. Tek bir kişi tarafından el üstünde tutulmayı. Sadece gerçekten olduğu kişi olabilmek, gerçek bir sohbeti paylaşabilmek için mi?

Parmakları korkulukta derin oluklar buldu ve kendini cilalı ahşabı ovarken buldu, parmaklarının uçları oluklar boyunca neredeyse okşarcasına ilerliyordu. İrkilerek sert ağaçtaki çizikleri inceledi. Sanki büyük bir kuş pençelerini parmaklığın derinliklerine batırmış gibi görünüyordu, ancak izler eskiydi ve hancılar girift bir şekilde oyulmuş balkonu cilalı ve kıymıksız tutuyorlardı.

Gece havasını içine çekti ve gözlerini dağın tepesine dikti. Yukarıda bir yerde hedefi vardı. Onu bu noktaya getiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama içgüdülerine güveniyordu. Zirveye tırmanmalı ve onu bırakmayan her neyse onu bulmalıydı. Yoğun sis dağın zirvesini gizliyor, zirveyi aşılmaz bir bulutla sarıyordu. Bulutun doğal bir yoğunlaşma mı yoksa doğaüstü bir uyarı mı olduğu fark etmiyordu. Dağa tırmanmaktan başka çaresi yoktu, onu harekete geçiren dürtü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Natalya dönen beyaz sislere son bir kez baktı ve odasına geri döndü. Bunu ertelemenin bir anlamı yoktu. Geçen haftayı köydeki insanların arasına karışarak, birkaç kadınla dostluk kurarak ve bölgeyi tanımaya çalışarak geçirmişti. Hayatı çok yalnız olmasına rağmen insan arkadaşlığına ihtiyaç duyduğunu fark etmişti. Yerel kadınlarla geçirdiği zamandan keyif alıyordu ve onlardan epeyce bilgi edinmişti ama dostluklarının yüzeysel olmaktan öteye gidememesi onu hep üzmüştü. Yalnız bir yaşam sürüyordu ve bir yere ait olmak, hancı Slavica Ostojic gibi birinin kim ve ne olduğunu bilmesine izin vermek için can atıyordu, böylece Natalya gerçekten sevdiği birine karşı dürüst olma lüksüne sahip olabilirdi.

Koridor ve merdivenler dardı ve aşağıdaki oturma odasına çıkıyordu. Odanın bir ucu yemek salonuna, diğer ucu da bara açılıyordu. Yerlilerin çoğu akşamları bira içiyor ve zor bir günün ardından birlikte ziyaret ediyordu. Tanıdığı iki ya da üç kişiye el salladı, bakışları otomatik olarak odaları taradı, çıkışları, pencereleri ve hepsinden önemlisi yeni yüzleri fark etti. Barda oturan birkaç adam ona baktı. Sıra sıra dizilmiş yüzleri, dostça gülümsemeleri ve değerlendirmeye bakışları katalogladı, onlarla tekrar karşılaşma ihtimaline karşı dosyaladı.

Bir çift göz yüzünde gezinerek onu duraksattı. İnceleme hızlıydı, ama eksiksizdi. Adam onu, onun kendisini okuduğu gibi okuyordu. Çift Amis sopalı sırt çantasını ve süslü bastonunu kesinlikle fark etmişti. Natalya hanın sahibine hızlıca gülümseyerek arkasını döndü, çıkışını zarifçe yapabildiği için minnettardı. Eğer onu izleyen bir nöbetçi varsa, planlarını öğrenmesini istemiyordu.

"Slavica." Hancının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bu harika yemek için çok teşekkür ederim." İngilizce konuşuyordu çünkü Slavica dil becerilerini mükemmelleştirmek için çok çalışmış ve her zaman pratik yapmıştı. Kasıtlı olarak kadını uzaklaştırdı

bardan oturma odasında, meraklı kulakların konuşmalarını duyamayacağı daha تنها bir yere geçtiler. "Dağlara doğru gidiyorum ve keşif yaparken genellikle günlerce ortalıkta görünmem. Benim için endişelenmeyin. Eninde sonunda döneceğim. Paniğe kapılmadan önce bana en az bir hafta verin."

Slavica başını salladı. "Gün batımından sonra, Natalya. Burada dağlarda ve ormanlarda ne olabilir?" Doğru kelimeyi ararken tereddüt etti: "Huzursuzluk. Güneşin parlak olduğu ve etrafınızda insanların bulunduğu gündüz saatlerinde keşfe çıkmanız daha iyi olur." Başını kaldırıp odanın öbür ucundaki kocasının gözleriyle karşılaştı ve gülümsedi.

Natalya anında bir kıskançlık duygusu hissetti. Hancıyı kocası Mirko ve kızları Angelina ile birlikte seyretmeye bayılıyordu. Birbirlerine duydukları sevgi, birbirlerine attıkları küçük bakışlarda ve çalışırken birbirlerinin yanından geçerken yaptıkları dokunuşlarda her zaman çok açıktı.

Natalya ona, "Her akşam dışarı çıktım ve sen hiç itiraz etmedin," diye hatırlattı. "Ve bu zamanların neredeyse tamamı gün batımından sonraydı."

Slavica ona hafif bir gülümseme verdi. "Bu gece farkı hissediyorum. Batıl inançlı olduğumu düşüneceğinizi biliyorum ama bu akşam bir şeyler yolunda gitmiyor ve burada bizimle kalmanız daha iyi olacak." Natalya'nın kolunu okşadı. "Burada yapacak çok şey var. Mirko seninle satranç oynayacak. O oldukça iyidir. Ya da ben sana yerel şifalı bitkiler ve onları iyileştirmek için nasıl kullanacağın hakkında daha fazla şey öğretilirim." Slavica eğitimli bir hemşireydi ve bölge çapında iyileştirme becerileri ve yerel şifalı bitkiler ve bunların nasıl kullanılacağı konusundaki bilgisiyle ünlüydü. Bu konu Natalya'yı büyüledi ve kadın bilgilerini aktarırken Slavica'nın yanında vakit geçirmekten keyif aldı.

Natalya başını iki yana salladı, kalbinde pişmanlık vardı. Slavica öyle bir kadındı ki, bir ailenin ve topluluğun parçası olmak için yanıp tutuşuyordu. "Teşekkür ederim Slavica, ama ben

korumaya sahip." İnce gümüş zincirde asılı olan haçı gömleğinin altında saklı olduğu yerden çıkardı. "Endişenizi takdir ediyorum, ama iyi olacağım."

Slavica itiraz etmeye başladı ama dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak kendini durdurdu. Sadece başını salladı.

"Ne yaptığımı biliyorum," diye güvence verdi Natalya. "Sakıncası yoksa mutfaktan sıvışacağım. Birkaç gün yetecek kadar yiyecek ve içeceğim var ve daha erken olmasa bile önümüzdeki haftanın ortasında döneceğim."

Slavica onunla birlikte yemek odasına doğru yürüdü. Natalya barda oturup Mirko'yla konuşan adama bir kez daha bakma riskini göze aldı. Adam konuşmaya dalmış görünüyordu ama ona güvenmiyordu. Adam ona ilgi göstermişti ve bu ilgi kadın arayan bir erkeğin ilgisi değildi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama işini şansa bırakmayacaktı. Adama doğru küçük bir baş selamı verdi. "Kim o? Onu daha önce burada görmemiştim."

"İş için birçok kez bu yoldan geçer." Slavica'nın ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Çok sessizdir ve ne iş yaptığını bilmiyorum."

"Evli mi?"

Hancı telaşlanmış görünüyordu. "Bu adam sana göre değil Natalya. Tüm yolcular gibi o da burada hoş karşılanır ama sana göre değil."

Natalya adama doğru bir bakış daha atmaya cesaret edemedi. Adam çok dikkatliydi ve Natalya onun dikkatini çekmek istemiyordu. Yemek odasından küçük mutfığa doğru yürüdü. Kaçınılmaz koyun peyniri ve patates sepetleri vardı. "Merak etmeyin, bir erkek aramıyorum."

"Çocuklara baktığınızda yüzünüzdeki ve gözlerinizdeki özlemi gördüm. Evli çiftleri gördüğünde," dedi Slavica nazikçe. "Kendine ait bir ailen olsun istiyorsun."

Natalya umursamazca omuz silkti, diğer kadının bakışlarından kaçındı, orada olacağını bildiği şefkati görmek istemedi. Bu kadar belli mi olmaya başlamıştı? Ne zamandan beri

Duygularını özenle geliştirdiği "küstah" kişiliğinin altında saklamak onun için bu kadar zor muydu? "Seyahat etmeyi seviyorum. Bir yere bağlı kalmak istemem." Bu bariz bir yalandı ve hayatında ilk kez kendini ele verdiğini biliyordu.

"Kendiniz için bir aile ve bir erkek istemeniz çok doğal. Ben doğru kişi yi bulmak için bekledim," diye öğüt verdi Slavica. "Ailem ve komşularım çok yaşlı olduğumu ve onu asla bulamayacağımı düşünseler bile, bir hata yapıp hayatımı birlikte geçirmek istemediğim birine bağlanmaktansa beklemenin daha iyi olacağını düşün dü m. Mirko'yu bekledim ve yapılacak en doğru şey de buydu. Güzel bir kızımız ve bu evimiz var ve bu yeterli. Birlikte mutluyuz. Anlıyor musun, Natalya? Zamanın tükendiğini düşün dü ğün için kendini herhangi bir adama teslim etme."

Natalya ciddi yetle başını salladı. "Anlıyorum ve tamamen katılıyorum. Kendimi bir erkek bulma konusunda çaresiz hissetmiyorum. Yakında görüşürüz." Mutfak kapısını iterek açtı, çatık kaşlı hancıya neşeli bir el salladı ve aceleyle gecenin karanlığına karıştı.

Hanın sıcaklığından sonra dışarıdaki hava soğuktu ama o buna hazırlıklıydı. Dağ patikasına doğru giden dar yol boyunca hızlı adımlarla yürüdü. Yanından boş bir at arabası geçti ve ona seslenerek binmek istediğini söyledi. Çiftçi tereddüt etti ve sonra onun için durdu. Natalya eteğinin ucunu yakaladı ve adam fikrini değiştirmeden ona yetişmek için koşmaya başladı. Yerlilerin çoğu araba yerine at arabası kullanıyordu. Bunlar basit araçlardı, bir ya da iki at tarafından çekilen tekerlekli bir arabaydı. Taşımacılıktan büyük saman demetlerini taşımaya kadar her şey için kullanılıyorlardı.

Bastonunu atıp arabaya tırmanırken, "Teşekkür ederim efendim," dedi. Arabanın arkasına doğru yerleşti, çiftçi yi zaten yabancı bir kadını taşırken görü n dü ğünden daha fazla rahatsız etmek istemiyordu.

Adamın konuşması onu şaşırttı. Yaşlı ve evli erkeklerin çoğu genç ve bekâr kadınların yanında oldukça çekingendi. "Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun? Güneş battı." Adam endişeyle etrafına bakındı.

"Evet öyle," diye kabul etti, soruyu geçiştirerek. "Sen de geç saatlere kadar dışarıdasın."

"Bu iyi değil," dedi. "Bu gece değil." Sesini çok alçak tuttu. Ses tonundaki endişe açıktı. "En iyisi karım ve benim seni bu gece misafir etmemize izin ver. Ya da seni hana götürebilirim." Ay'a, üzerinde dönüp duran ve ışığı kısmen engelleyen bulutlara bakıyordu ve geri dönmek istemediği açıktı. Atı hızlandırmak için dizginleri salladı.

Natalya gökyüzüne ve birkaç dakika önce orada olmayan kaynayan bulutlara baktı. Dağların tepesini örten yoğun sis, kemikli parmaklar gibi yayılıyor, aya doğru uzanıyor ve ormana doğru alçalıyordu. Şimşekler sisin üzerinde altın yaylar çiziyordu. Gök gürültüsü uzaklarda, özellikle de dağın üzerinde gümbürdüyordu.

Elini kürk yeleğinin içine kaydırды ve silahının kabzasına dokundu. "Bu akşam hava çok hızlı değişti." Ve bu doğal değildi.

"Dağlarda böyle olur," dedi çiftçi, atı aceleyle gıdaklayarak. "Ortalık sakinleşene kadar saklanmak en iyisi."

Natalya cevap vermedi. Dağın tepesine çıkmak zorundaydı. Casuslar düşmanlarına yakın olduğunu mu haber vermişti? Onu mu bekliyorlardı? Dikkatini hızla geçip giden kırlara çevirdi. Gölgelelerde bir hareket var mıydı? Eğer öyleyse, belayı çiftçiden uzaklaştırmak zorundaydı. Köyün sınırlarını çoktan aşmışlar ve çiftliklerin etrafı süslediği tepelere doğru ilerlemişlerdi.

Tetikte kaldı, yaklaşmakta olan bir saldırının işaretlerini izledi, duyuları geceye doğru alevlendi ve bilgiye ulaştı. Nefes aldı, gece havasını derin derin içine çekti.

Rüzgârın ona getirdiği hikâyeleri çözmeye çalışıyordu. Rüzgâr kötülüğün kokusunu taşıyordu. Ormandaki hareketin fısıltısını. Ayın altında huzursuz kurtların kokusunu. Çenesini kaldırdı. Öyle olsun. Kavga aramaya gitmezdi. Aslında genellikle ilk uzaklaşan o olurdu ama takip edilmekten, her gün her dakika gözünün arkada olmasından bıkmıştı. Eğer kavga etmek istiyorlarsa, hazırlıklı gelmişti çünkü bu sefer geri dönmeyecekti.

Çiftçi arabayı dar bir yola çekti. At keskin dönüşü yapmak için yavaşladı ve Natalya atladı, aceleyle uzaklaşırken çiftçiye el salladı. Çiftçi ona seslendi ama Natalya yoluna devam etti ve yamaçtan yukarı, ormanlık alana doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Çiftçinin görüş alanından çıktığından emin olduğu anda parlak renkli eteğini ve bluzunu çıkardı, eşarbyla birlikte katlayarak sırt çantasına yerleştirdi. Çifte Amis sopaları, kolayca alabilmesi için kemerinin arkasındaki halkalara takıldı. Tanıdık bastonunu kavradığında tüm tavrı değişti. Büyük bir özgüvenle ilerliyor, çiftliklerden uzaklaşana kadar saman yığınlarının arasında bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Dağa doğru bir yürüyüş yolu uzanıyordu, bu insanlar için değil keçiler için bir patikaydı ama en kestirme yol olduğu için o da bu yolu seçti.

Alp çiçekleriyle dolu bir tarladan geçti, yüksek otların arasından ağaçların yamacına doğru ilerlerken her yer çiçek açmıştı. Ay, kararan bulutlar tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti ve ormana yaklaştıkça gök gürültüsü daha da artıyordu. Çiçekler ve otlar yerlerini çalılara ve çalılıklara bıraktı. Büyük kayalar yamacı kaplamıştı. Birkaç içten çiçek yarıklara girmeyi başarmıştı. Ağaçlar küçük ve cılızdı ama iki dönemeçten daha geçerken bitki örtüsü tamamen değişti, daha dolgun ve daha uzun hale geldi.

Natalya Karpas Dağları'nı incelemişti. Bu dağların Avrupa'nın en büyük etobur yuvalarından biri olduğunu, boz ayılar, kurtlar ve vaşaklarla dolu olduğunu biliyordu. Dağlar Orta Avrupa'da yedi ülke boyunca uzanıyordu ve yoğun ağaçlıklı ormanlar Avrupa'nın nadir ve nesli tükenmek üzere olan kuşları ve daha büyük yırtıcıları için kalan son sığınaklardan biriydi. Milyonlarca insana ev sahipliği yapmasına rağmen, Karpas Dağları tamamen vahşi ve tehlikeli kalan devasa arazilere sahipti.

Etrafını saran bozulmamış ormanı incelemek için durakladı. Bölge, çevre bölgelerden iki kat daha fazla yağış alıyordu ve muhteşem ormanlar ve yeşil tepeler, aşağıdaki nehir sistemlerini besleyen su miktarını kanıtlıyordu. Yeşilin canlı renkleri onu neredeyse bir dürtü gibi ormanın serinliğine çekiyordu. Burayı neden biliyordu? Burayı nasıl rüyasında görmüştü? Solundaki, bir geyik yolundan başka bir şey olmayan patikaya girdiğinde, bunun onu iç kısımların derinliklerine götüreceğini ve onu dağların en tepesine, çok az insanın gitmeye cesaret ettiği girdaplı sislerin içine götürecek zayıf patikayı bulacağını nereden biliyordu?

Patika boyunca hızlı adımlarla ilerledi; hafif, zemini yiyen bir koşu onu çalıların arasından hızla geçirdi. Güneş doğmadan önce dağın tepesine ulaşmalı ve mağaraların girişini bulmalıydı.

Görünüşte geçit vermeyen ağaçların arasından hızla geçerken orman daha da sıklaştı, bitkiler daha egzotik ve gür oldu. Sallanan dallar tepesinde birbirine kenetlenmiş, ay ışığının çoğunu engelliyordu. Natalya nereye gittiğini görmekte sorun yaşamıyordu. Mükemmel gece görüşüne ek olarak, her zaman engellere çarpmasını önleyen bir radar hissine sahipti.

Ormanda hızla ama içgüdüsel bir dikkatle ilerliyordu, tamamen tetikteydi, en küçük hışırtıların, böceklerin sessizliğinin ve yalnız olmadığını gösteren en hafif kokuların farkındaydı.

Ağız aniden kurudu ve kalp atışları hızlandı. Ensesindeki tüyler tedirginlikle diken diken oldu. Takip ediliyordu.

Arkasındaki gölgeler ağaçların arasından kayarak onu çevrelemeye çalışıyordu. Natalya aynı sabit tempoda koşmaya devam etti. Koşarken, bir dövüşe hazırlanmak için bastonunu tepesindeki tanıdık oluklara doğru tuttu.

Küçük bir dereyi geçerken ilk kurt çalılarının arasından ona doğru fırladı. Natalya yavaşlamadı ama kalın bastonunu ustalıklarla sallayarak saldırıyı karşıladı. Çatırtı duyulabiliyordu; kurt, Natalya'nın yanından geçerken havladı ve geriye sıçradı. Dönerek kılıcını sopadan usulca çekti ve aldatıcı kını bir kenara atarak kurtla yüzleşti.

"Eğer benimle dövüşmek istiyorsan, kardeşim, dövüş. Gitmem gereken yerler var ve sen seyahatimi geciktiriyorsun." Hayvana doğru süzülürken bu sözleri yüksek sesle mırıldandı, kokusunu sürüye taşıyabilsin diye kasıtlı olarak rüzgâra doğru adım attı.

Kurt havayı kokladı ve aniden temkinli davranarak geri çekildi. Sürü üyeleri şaşkınlık içinde etrafta dolanıyordu. Natalya boğazından vahşi ve tehlikeli bir hayvanın uyarısı gibi alçak sesle hırladı. Canlı yeşil gözleri yoğun maviyle dolmaya başladı, dişlerini sürüye doğru açarken neredeyse donuklaştı. Saçlarında gece yarısı siyahı ve parlak turuncu, neredeyse kırmızı çizgiler belirdi. Kurtlar ondan uzaklaşarak dağıldılar. Sadece alfa dişi arkasına baktı, hırlayarak yabancı kokudan duyduğu hoşnutsuzluğu gösterdi. Natalya bir uyarı tısladı ve dişi sürünün peşinden kaçtı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye seslendi Natalya arkalarından, kılıcını kınına geri sokarken. Kurtların gittiğinden emin olmak için bekledi ve dağın yamacından yukarı doğru devam ederek hedefine doğru ilerledi.

Yosun ve eğrelti otlarıyla kaplı devrilmiş bir ağacı temizledi ve tam önündeki ağacın arkasından bir adam çıkarken aniden durdu. Uzun boyluydu, esmerdi.

saçlı, çok yakışıklı, omuzları geniş ve gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Natalya tüm duyuları tetikte etrafı taradı. Yalnız değildi, bundan emindi.

Çantasını yere bıraktı ve adama gülümsedi. "Seni bir saat önce bekliyordum."

Belinden eğildi. "Geç kaldığım için özür dilerim hanımefendi. Buraya gelişinize hazırlanmak için geldim." Kollarını etraflarındaki alanı kapsayacak şekilde genişçe açtı.

"Bu değildi. gerekli içinelbise içinde senin Pazar En iyisi," dedi Natalya. "Alternatifi oldukça iğrenç olsa da." Adamın yüzünde bir öfke pırıltısı belirdi ama o

üzerine onun Gülümseyin. Onun dişler değildi sowhite ve sivri ve keskin görünüyordu. "Lütfen sopanı yere bırak."

"İşini kolaylaştıracağımı mı sanıyorsun? Ben "Seninle gerçekten çok mutluyum Freddie oğlum."

Bu kez öfkesi geçmedi. Dişlerinde kahverengi lekeler belirdi. "Ben Freddie değilim. Freddie kim? Benim adım Henrik."

"Pek dışarı çıkmıyorsun, değil mi? Gece filmlerini hiç izlemedin mi? Freddie sıradan bir yıldız. Çok çirkin bir seri katil, tıpkı senin gibi. Adının ne olduğu gerçekten umurumda değil. Beni takip etmekte ısrar etmen umurumda ve ben bundan bıktım. Elinden geleni ardına koyma Freddie ve bu işi bitirelim."

Henrik'in nefesi uzun bir öfke tıslaması halinde çıktı. "Saygıyı öğreneceksin."

Natalya karşılık verme zahmetine girmeden saldırısını başlattı ve kılıcını serbest bırakarak ona doğru hamle yaptı. Kılıç havada kavis çizerek adamın boynuna doğru ilerledi.

Henrik buhar olup uçtu ve ormanda yankılanan bir öfke çığlığıyla ondan uzaklaştı. Birkaç metre ötede onunla yüz yüze geldi. Kalın siyah saçları gitmiş, yerine dağınık uzun beyaz teller gelmişti.

"Hanım evladı olacağınızı bilmeliydim. Vampirlerin çok sert olmaları gerekir ama hepiniz bebek gibisiniz. Kavgaya istediniz." Natalya onu kışkırtmaya devam etti. "Ben

Bu gece yapacak işlerim var. Seninle küçük oyunlarını oynayacak vaktim yok."

"Çok ileri gidiyorsun. Emrin ne olduğu umurumda değil. Seni öldüreceğim," diye hırladı vampir.

Ona sırtarak küçük bir selam verdi. "Kendin için düşünebildiğini bilmek güzel. Kukla ustanızın sizi özgür düşünemeyecek kadar iyi eğittiğini sanıyordum."

Başının üzerindeki dal çatırdayarak kırıldı ve bir füze gibi kafasına doğru fırladı. Natalya ileri atılarak saldırıya geçti ve kılıcını Henrik'in göğsüne doğru savurdu. Dal tam olarak onun durduğu yere çarptı.

Vampir kılıcı bir kol hareketiyle savuşturdu. Son derece güçlüydü ve bu temas kolunda aşağı yukarı şiddetli titreşimler yarattı, öyle ki bir an için her şey uyuştı ve kılıç elinden kaydı. Hareket etmeye devam etti, neredeyse havada dönüyordu, silahlarına uzanmaya başlamıştı bile. Her ikisini de çekti, adama doğru koşarken hızla ateş etti, kurşunlar adama defalarca çarparak onu geriye doğru kendisinden uzaklaştırdı.

Henrik her kurşunla sarsıldı, sendeledi ama dik durdu. Bir kol mesafesine ulaştığında, bir silahını kılıfına soktu ve bir bıçak çekti, ona doğru ilerlerken vücuduna yakın bir yerde tuttu.

Şekil değiştirmeye çalıştı, kıvrılan kolları ve pençeli elleriyle ona uzandı. Kadın bıçağı adamın göğsüne, kalbinin derinliklerine sapladı ve kanın tenine değmesini önlemek için sıçrayarak uzaklaştı. Kanın asit gibi yaktığını deneyimleriyle öğrenmişti. Ayrıca vampirlerin tekrar tekrar dirilebildiğini de öğrenmişti.

Etrafında döndü ve kılıcına doğru koştu. Rüzgâr, yapraklar ve dallardan oluşan bir anafor oluşturarak üzerinden geçti. Kanatlar başının üzerinde güçlü bir şekilde çarptı ve pençeler gökyüzünden cisimleşerek endişe verici bir hızla doğrudan gözlerine doğru düştü. Natalya yuvarlanan bir taklayla yere atladı, iki elinde silahlarla tek dizinin üzerine geldi,

devasa kuşu takip ediyordu. Çoktan sise dönüşmüştü. Damlacıklar parıldadı ve bir insan şeklini almaya başladı.

Bekledi. Bir vampiri şekilsiz öldürmek imkânsızdı. Henrik kıpırdanmaya başlamıştı bile, kalbine gömülü bıçağı çekiştiriyordu. Yeni gelene zayıfça seslendi. Kadın bir iç çekti. "Öl artık! En azından acına bir son verip bu işi bitirebilirsin."

"İyi akşamlar, Natalya." Sesi hipnotize ediciydi, neredeyse büyüleyiciydi.

"Bu benim iyi arkadaşım Arturo değil mi?" Natalya sahte bir gülümsemeyle vampire baktı. "Seni tekrar görmek ne güzel. Uzun zaman oldu." Silahıyla kıvranan vampire doğru bir işaret yaptı. "Küçük hanım evladı ortağın çok gürültü yapıyor. İşini bitirebilir misin, böylece fon müziği olmadan konuşabiliriz? Dayanamadığım bir şey varsa o da mızımız bir vampirdir." Kasıtlı olarak Henrik'i kışkırtmaya devam etti, vampir ne kadar sinirliyse savaşta o kadar çok hata yaptıklarını biliyordu.

"Pek değişmemişsin."

"Daha acımasız oldum." Omuz silkti ve yeni gelene sırtıttı. "Sizin türünüze karşı toleransımı kaybediyorum."

Arturo yere pençelerini geçiren kanlar içindeki vampire baktı. "Görüyorum. Oldukça gürültücü, değil mi?" Yanına gitti ve bıçağı ortağının kalbinden çekip aldı, bir kenara fırlattı ve ayak parmağıyla vampiri küçümseyerek dürttü. "Ayağa kalk, Henrik."

Henrik sendeleyerek ayakta durmayı başardı. Çığlık attı ve tısladı, yüzünden tükürük ve kan akıyordu. Natalya'ya ters ters bakarak, "Seni öldüreceğim," diye bağırdı.

"Kapa çeneni," dedi Natalya. "Çok tekrarlayıcı olmaya başladın."

"Bu sefer kaçamayacaksın," dedi Arturo. "Henrik'i, beni ve kurtları yenemezsin. Onları duyuyor musunuz? Bize yardım etmek için yoldalar."

Natalya, "Dövüşün tüm eğlencesini kaçırıyorsun çünkü asla adil dövüşmüyorsun," diye yakındı. "Hiç onurun yok."

Arturo mükemmel beyaz dişleriyle ona gülümsedi. "Onur nedir ki Natalya? Hiçbir değeri yok."

Vikirnoff Von Shrieder, sık ormana girdiği anda orada kötü bir şeyin beklediğini biliyordu. Uyarı ormanın sessizliğinden, toprağın ürperişinden ve ağaçların kıpırdanışından geliyordu. Tek bir canlı bile hareket etmiyordu. Bunun pek önemi yoktu. O bir avcıydı ve tehlikenin onu bulmasını bekliyordu. Bu onun kabul edilmiş yaşam biçimiydi ve yüzyıllardır böyleydi.

Bir adım attı ve çimenler ayaklarının altında titreyince aniden durdu. Aşağı baktı, yarı yarıya sapların büzüldüğünü görmeyi bekliyordu. Orman onunla doğrudan temas etmekten çekiniyor muydu? Her adımında, aldığı her nefeste onu gölgeleyen karanlığı hissetmiş miydi? Doğa ona pekâlâ bir canavar, bir vampir, beslenirken öldürmenin getirdiği anlık güç ve duygu patlaması için ruhundan vazgeçmeyi kasten seçmiş bir Karpat erkeği adını veriyor olabilirdi.

Bu bir seçimdi, değil mi? Bir karar vermiş ve artık iyi mi yoksa kötü mü olduğunun farkında değil miydi? Böyle bir şey var mıydı? Bu düşünce onu rahatsız etmeliydi ama etmedi. Artık tam anlamıyla bir Karpat erkeği olmadığı, içindeki yırtıcının ruhunda kalan küçük bir kıvılcım dışında her şeyi tüketmiş olduğu fikrini düşünürken bile hiçbir şey hissetmiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, elleri orman zeminini kaplayan yaprak ve dal katmanlarını kazdı ve altındaki zengin, karanlık toprağın derinliklerine daldı. Yüzünü gece gökyüzüne doğru kaldırdı. "Susu," diye fısıldadı yüksek sesle. "Ben evimdeyim." Ana dili doğal bir şekilde dilinden dökülüyordu, aksanı her zamankinden daha kalındı, sanki bir şekilde Karpat Dağları'nda bulunarak zamanda geriye gidebiliyordu.

Halkına hizmet etmek için yüzyıllarca sürgünde kaldıktan sonra nihayet doğduğu yere dönmüştü. Tam bir sessizlik içinde diz çökmüş, bir şey bekliyordu. Herhangi bir şeyi. Bir duygu titreşimi ya da hatıra. Toprağın ona huzur getirmesini, dinginlik getirmesini, bir şeyler getirmesini bekliyordu ama her sabah uyandığında karşılaştığı aynı çorak boşlukla karşılaştı.

Hiçbir şey hissetmedi. Kesinlikle hiçbir şey hissetmedi. Başını eğdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru çökerek etrafına bakındı. Ne istediğini, hatta neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama hiçbir duygu seli yoktu. Sevinç yoktu. Hayal kırıklığı yoktu. Umutsuzluk bile yoktu. Orman kasvetli ve gri görünüyordu; çarpık, kötü niyetli gölgeler onu bekliyordu. Hayatının sonsuz döngüsü devam ediyordu. Öldür ya da öldürül.

Açlık şimdi her zaman mevcuttu, zihninde yumuşak, baştan çıkarıcı bir fısıltı. Güce, kurtuluşa çağrı ve yanlışı olduğunu bilse de, her yükselişte güç kazanmıştı. Sayılamayacak kadar çok savaşa katılmış, eski dostlarını, saygı duyduğu ve hayranlık duyduğu adamları yok etmiş, halkının düşüşünü izlemişti ve tüm bunlar ne içindi? "Bana sebebini söyle," diye fısıldadı geceye. "Hayatımın nasıl boşa gittiğini anlamama izin ver."

Bu gece beslenmiş miydi? Uyandığı anı hatırlamaya çalıştı ama bu çok zor görünüyordu. Elbette beslenirken can almamıştı. O zaman da böyle mi olmuştu? Gerçek bir seçim yoktu da, bir ölüm diğerine dönüşene kadar yavaş bir kayıtsızlık mı zihnini kaplıyordu? Bir beslenme bir öldürmeyle karışana ve kayıtsızlığı kendi yıkımının silahı haline gelene kadar?

Halkının prensinin yaşadığını bildiği güneye doğru baktı. Rüzgâr hızlanmaya ve güçlenmeye başlamış, ormanın içinden güney yönüne doğru hızla ilerliyordu. "Onur lanet olası bir özelliktir ve sonsuza dek sürmeyebilir." Vikirnoff bu sözleri küçük bir iç çekişle mırıldanırken, boyuna doğru yükseldi ve uzun saçlarını geriye doğru çekerek deri bir bağla ensesinde sabitledi. O mu

hâlâ onuruna sahip miydi? Yüzyıllarca sözünü tutmak için mücadele ettikten sonra, çömelmiş canavar sonunda onu tüketmiş miydi?

Ona en yakın ağaçların yaprakları titremeye başladı ve dallar telaşla sallandı. O bir Karpas erkeğiydi, soyu tükenmek üzere olan eski bir ırkta doğmuştu. Çok az kadınları vardı, erkekler ve yaşamın korunması için çok önemliydi. Aynı bütünün iki yarısı olan karanlık erkekleri yönetirken, ışık dişilerin içinde yaşırdı. Kendilerine dayanak olacak kadınlar olmadan, erkekler kendi şeytanlarının açgözlü pençelerine düşüyorlardı.

Vikirnoff insanlarla bir arada, onların arasında yaşıyor, artık renkli görmediği ve en ufak bir duygu bile hissetmediği bir dünyada onurunu ve disiplinini korumaya çalışıyordu. İki yüz yıl sonra duyguları solmuş, uzun ve sonsuz yüzyıllar boyunca içindeki karanlık yırtıcı güçlenmiş ve kuvvetlenmişti. Sadece solmuş kahkaha ve sevgi anıları onu ayakta tutuyordu, o da sadece kardeşi Nicolae ile olan bağı sayesinde. Artık o da yoktu, Nicolae bir okyanus uzağındaydı.

Vikirnoff çok uzun yaşamış ve çok tehlikeli olmuştu. Dövüş yetenekleri mükemmeldi, bir anlık güç yanılsaması ya da daha trajik olanı, kısa bir anlık duygu için ruhlarından vazgeçmeyi seçen kendi türünden olanlarla çok sayıda karşılaşmada bilenmiş ve keskinleşmişti. Sanki tek başına kendi ırkını yok ediyormuş gibi hissediyordu. Çok fazla ölüm. Kaybedilen pek çok arkadaş. "Ne için?" Yüksek sesle sordu. "M?ri?" Yine kendi dilinde fısıldadı.

Görevini ve prensine verdiği sözleri hatırlamak için kasıtlı olarak kendi kadim dilini kullandı. Dünyaya gönderilmek için gönüllü olmuştu. Bu onun seçimiydi. Her zaman onun seçimiydi. Özgür irade. Ama artık özgür değildi. Avladığı şey olmaya o kadar yakındı ki, neredeyse ikisini birbirinden ayıramıyordu.

Yer ayaklarının altında hafifçe yuvarlanıyor ve gece gökyüzü tehditkâr bir uyarıyla gürlüyordu. Önünde bir yerde

mavi gözlü bir kadının peşine düşmüştü. Kadın ve Vikirnoff arasında bir vampir vardı, belki de birden fazla.

Vikirnoff avının fotoğrafını kalbine yakın bir yerden çıkardı. Sadece grinin tonlarını görüyordu ama onun gözlerinin deniz kadar mavi olduğunu biliyordu ve Nicolae ona saçlarının gece yarısı siyahı gibi göründüğünü söylemişti. Memleketinin neredeyse unutulmuş buz gölleri gibi maviydi. Gökyüzündeki mavinin çeşitli tonları gibi. Belki de bu küçük ayrıntıyı içgüdüsel olarak bilmesinin hayat arkadaşının peşinde olduğu anlamına geldiğini düşünmüş, ummuştı. Ruhunun diğer yarısı, karanlığına ışık, kaybolan renkleri geri getirebilecek tek kadın ve en önemlisi bir şeyler hissetme yeteneği. Herhangi bir şeyi. Bu umut da zamanla solmuş ve dünyayı kasvetli, çirkin bir yer haline getirmişti.

Hava elektrikle doldu, gök gürültüsüyle birlikte çatırdadı ve çatırdadı. Gökyüzünde bulutlar oluşuyor, büyük kuleler yukarı doğru çalkalanıyordu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi başparmağının ucuyla kadının resminin üzerinde bilinçsizce küçük bir okşama yaptı. Elbette mükemmel Karpatyalı hayat arkadaşının hayalini kuruyordu. Bu yüze, bu gözlere sahip bir kadın, onun her dediğini yapacak, o kadının mutluluğunu sağlarken kendi mutluluğunu da sağlayacak bir kadın. Hayat huzurlu, sakin, neşe ve en önemlisi de duygu dolu olacaktı. Fotoğrafı gömleğinin içine, kalbinin üzerine, korunacağı yere geri koydu. Pişmanlıkla iç bile çekemedi. Pişmanlık ya da umutsuzluk hissetmiyordu. Sadece sonsuz bir boşluk.

Durmak zorundasın! Kelimeler zihninde dönüyordu, beklenmedik güçte bir telepatik bağlantı. Duyguların o kadar güçlü ki, var olduklarını nasıl fark etmediğini hayal bile edemiyorum. Beni mahvediyorsun, kalbimi yerinden söküyorsun. Şu anda bunu kaldıramam. Duygularını kontrol et ya da benden uzak dur!

Kadını ses zihninde dönüp durdu, bedeninin içine girdi, kalbini ve ciğerlerini istila etti ve

Kan dolaşımını bir ateş fırtınasının öfkeli gücüyle doldurdu. Yaklaşık iki bin yıl boyunca gri gölgeler arasında hiçbir şey hissetmeden var olmuştu. Arzu, öfke ya da şefkatten yoksun, sonsuz ve çorak bir dünyada yaşamıştı. O bir anda her şey değişti. Zihni anlık bir kaosa dönüştü.

Renkler gözlerini kör etmiş, gözlerinin ve zihninin zar zor kabullenebildiği canlı, göz kamaştırıcı çizgiler halinde birbirine karışmıştı. Ayaklarının altındaki zemin kabarıp büküldüğünde, uyanıklığını korumak için savaşırken midesi çalkalandı ve yuvarlandı. Bir sel kapısı açıldı ve daha önce hiçbir şey yokken, şimdi her şey vardı, muazzam gücü ve kaosu besleyen gücüyle her duygunun vahşi bir karmaşası vardı.

En yakınındaki ağaçlar ikiye bölündü, gövdeler yere çarpıp toprağı sarsarken çıkan ses korkunçtu. Ona yakın yerde bir yarık açıldı, ardından ikinci bir sivri yırtık ve sonra bir başkası. Kayalar yerinden oynadı ve büküldü; bir sıra ağaç daha yarıldı ve düzleşti.

İçindeki iblis başını kaldırdı ve serbest kalmak için kükredi, büyük pençeleriyle onu parçaladı, onurunu terk etme ve sadece ona ait olan tek şeyin peşinden gitme özgürlüğü için savaştı. Kurtarıcısının. Ya da belki de onun lanetiydi. Kesici dişleri uzamıştı ve kanı o kadar sıcaktı ki alev almasından korkuyordu.

Aman Tanrım! Sen de onlardan birisin. Dehşet sesini titretti.

Tıpkı yalnızlığını, acısını ve kederini onunla paylaştığı gibi, karanlığını ve ezici duyguların korkunç yoğunluğunu da paylaştı. Onun şiddete olan sinirli ihtiyacını hissetti. Öldürmenin verdiği heyecanı. Bedenine hükmeden ilkel, çiğ, cinsel açlık, onu sahiplenme arzusuyla karışıyordu. Her şeyi onunla paylaştı, sadece vahşi coşkuyu değil, bedenine akan her şiddetli ihtiyacı ve arzuyu da. Hayatının her sorgulamasını, giderek artan avlanma ve öldürme ihtiyacını. Canavarının çılgınlığı yükseliyor ve serbest kalmak için savaşıyor, tek amacı ona ulaşmak için serbest bırakılıyordu.

Korku onu vurdu, neredeyse dehşete varan büyük dalgalar, aynı hızla kararlılığa dönüştü. Duygular o kadar güçlüydü ki midesi bulandı. Kadının duygularının kendi duyguları kadar güçlü bir şekilde içine aktığını fark etmesi biraz zaman aldı. Kadınsı tutkunun akışına dokundu ve güç buldu. Savaşacaktı. Etrafı sarılmıştı, savaşmaktan ve kazanmaktan başka çaresi yoktu. Korku kovulmuş, dehşet gitmişti. Karşısına kim, ne çıkarsa çıksın yenecekti çünkü hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Vikirnoff kendini kadına kapattı ve içinde kopan duygu fırtınasının paylaşımını aniden durdurdu. Onu kadına geri götürecek zihinsel bir yol, bir iz aradı. Kadın ona aitti. Başkasına değil. Başka bir Karpatyalıya değil. Peşindeki vampirler de değil. Kadın onundu. Ya ona sahip olacaktı ya da birçok insan ve Karpatyalı ölecekti.

Kontrolünü yeniden sağlamak için derin bir nefes alan Vikirnoff başını yavaşça kaldırdı ve etrafına baktı. Orman, gecenin karanlığında bile sanki güçlü bir halüsinogen almış gibi genişliyor, büyüyor ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Başının üstündeki bulutlar gazapla kapkara kesilmişti ve kenarları beyaz, sıcak şimşeklerle süslenmişti. Sis kıvrımlı dalları ağaçların arasından kıvrılıyor ve yerde toplanıyordu.

Vikirnoff hareketsiz kaldı ve kaotik zihninin emirlerini takip etmek yerine bir avcı olarak deneyimlerinin ona rehberlik etmesine izin verdi. Bekledi, çılgınca hislerini sıraladı, harekete geçmeden önce sakinleşmeyi bekledi.

Tüm bu süre boyunca onun sesinin tadını çıkardı. Ona giden yol inceydi, neredeyse takip edilemeyecek kadar ince. Şaşırtıcıydı. Karpatlıydı ama Karpatlı değildi. İnsandı ama insan değildi. Kadının sesindeki güç fısıltısını, itaate zorlamaya çalıştığındaki o ince "itiş "i hissetti. Onun itaatini zorlamaya çalışmıştı. Derin bir nefes daha aldı, havayı ciğerlerinin derinliklerine çekmek için ama en çok da onun kokusunu bulmak için içine çekti.

Bölüm 2

Natalya görüşünü bulanıklaştıran empatik gözyaşlarını sildi. Kalbi dehşet içinde çarpıyordu ama dişlerini sertçe sıktı. Henrik'i öldürebilir, hatta Arturo'yu bile alt edebilirdi. Kurtlardan bile kaçabilirdi ama az önce o kadar güçlü bir varlığa dokunmuştu ki onunla asla boğuşmak istemiyordu. İlk dokunuşta onun bir avcı olduğunu, ikiz kardeşini öldürenlerden biri olduğunu ve kendisini avladığını düşünmüştü. Ama duyguları o kadar hüzünlü, o kadar umutsuzdu ki neredeyse kalbini yerinden sökecekti.

Daha önce hiç bu kadar güçlü bir bağlantı yaşamamıştı. Onun itirazını duymasını istememişti. Bu kadar yoğun duyguları paylaşmak için nasıl aynı zihinsel yolda olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama bunun nasıl olduğunu öğrenmek için etrafta dolaşmak istemiyordu. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir duygu patlamasıyla bombardımana tutulmamıştı. Onun duyguları. Şehvet ve sahiplenme. Sevinç ve rahatlama. Tüm bunların üzerine ezici bir öldürme ihtiyacı çökmüştü. Yanlışlıkla dokunduğu her neyse, her kimse, onu psişik olarak takip etmeden önce hızla kaçması gerekiyordu.

"Bakın şimdi kim ağlıyor," diye alay etti Henrik. "Hep konuşacağını biliyordum."

"Doğru, Freddie oğlum, konuşmayı severim," diye onayladı Natalya, üç fırlatma bıçağını art arda ona yöneltirken. Her biri, biri kalbine, biri boğazına ve biri de ağzına olmak üzere k a b z a s ı n a kadar derine gömülerek isabet kaydetti. "Ama daha önce de söylediğim gibi, mızızları dinlemekten nefret ederim." Henrik tekrar yere düştü, inliyor ve kıvranıyor, toprakta büyük delikler açıyor, kanı

bitki örtüsü onun etrafında geniş bir daire oluşturdu.

Arturo içini çekti. "Bu hiç hoş değildi Natalya. Onu kontrol etmek çok daha zor olacak. Ölmeni istemiyorum ve o da ısrar edecek."

Natalya ormanın karanlık iç kısımlarına baktı. Şimdiye kadar her şey çok kolay olmuştu. Hiçbir vampir onu öldürmeye çalışmıyordu. Yaşayan ölülerle son birkaç karşılaşması, hiçbirinin onu öldürmeye istekli görünmemesi açısından tuhaftı. Bu ona savaşta belirgin bir avantaj sağlıyordu ama geleceği için kötüye işaretti. Birkaç yıl önce, anlayamadığı bir amaç için onu avladıklarını ve onu takip etmekte çok ısrarcı olduklarını keşfetmişti.

"Ona gerçekten ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Arturo," dedi. "Oldukça zavallı bir adam, sence de öyle değil mi?"

"Ama yararlı bir fedakârlık," diye belirtti Arturo.

Natalya görme konusunda sorun yaşıyordu. Ayın etrafında dönerek kararan bulutlara rağmen renkler birbirine karışıyor, canlı ve parlak görünüyordu. Yapraklar gümüş renginde parıltıyor, gözlerini kamaştırıyor, böylece Arturo'ya saldırdığında derinlik algısı biraz bozuluyordu. Beklemeyi göze alamazdı. Arturo'nun Henrik'i bir oyalama taktiği olarak kullandığı, takviye kuvvet beklediği belliydi ve avcının gelmekte olduğunu biliyordu.

Mecburiyetten öldürmeye gitti, havada takla attı, elinde sakladığı bıçağı ancak son saniyede çıkardı ve doğrudan Arturo'nun göğsüne sapladı. Arturo yana sıçradı, böylece kadın Arturo'nun omzunda ve kolunda uzun ince bir kesik açtı. Kadın hızla yanından geçerken Arturo diğer kolunu savurdu ve pençelerini kadının böğrüne saplayarak derin bir yara açtı.

Alçak, derin ve kemikleri sarsan bir acı duyuldu. Vikirnoff yere baktı ve açık bir yaradan sızan kanı görünce şok oldu. Elini böğrüne bastırdı, gözleri sıcak bir kırmızıyla parladı, dişleri ağzında patladı. Boğazından alçak sesle hırladı, çoktan şekil değiştirerek bir baykuş formuna bürünmüştü. Kasları patlarken, sinirler çatırdadı ve sonra acı yok oldu. Tekrar yere baktı ve hiç kan yoktu. Hiç kan yoktu. Giysileri, derisi ve değişimi tamamladığında yanardöner tüyleri tertemizdi.

Kızın hissettiği tehlikenin onun içinde olduğunu, kararlılığının onunla savaşmak olduğunu düşünmüştü. Başka bir şey, şeytani ve kurnaz bir şey ikisini de tuzağa düşürmüş ve korkunç bir bedel ödemişti. Eğer bu onun kanı, onun acısı değilse, bunun ait olabileceği tek bir kişi vardı. Daha önce tespit ettiği vampir aralarında değildi, onu çoktan bulmuştu. Önünde bir yerlerde, hayat arkadaşı yaşam mücadelesi veriyordu.

Baykuşun formunun derinliklerinde Vikirnoff başını geriye attı ve öfkeyle kükredi. Ağaçların arasında hızla ilerledi, güçlü kanatlarını sertçe çırparak dalların kenarından sıyrıldı, sık ağaçların arasında bir intihar koşusu yaptı. Görmekten çok içgüdüleriyle manevra yapıyor, kalın gölgelikte alçakta kalıyordu. Rahatsızlığın arttığını hissetti ve daha kabul edilebilir bir hıza yavaşladı, bir baykuşun ağaçların dalları arasında doğal olarak yapacağı şekilde hareket etti ve avını tespit etmek için daha fazla yükseklik kazandı.

Altında bir hareket gördü, karanlık şekiller ağaçların arasından sessizce kayıyor, bir gölgeden diğerine geçiyordu. Vahşi kurt kokusu tatlı kan kokusuna karışıyordu. Hemen aşağıda, ağaç korularıyla çevrili sık çalılıklar vardı. Dallar birbirine kenetlenmiş, görünüşte aşılmaz bir gölgelik oluşturmıştı. Dalların arasından kayarken alçaldı, vücudunu küçülttü, güç kullanımının varlığını ele verebileceğini umursamadı. Yerde kıvranan bir vampirin hırladığını, küfrettiğini ve vücudundan birkaç bıçağı çıkarmaya çalışırken intikam yemini ettiğini görebiliyordu.

Vikirnoff hayat arkadaşının o ağaçların arasında olduğunu biliyordu. Her koruyucu içgüdüğü ayağa kalktı, içinde var olan her sahiplenici Karpat özelliği, baskılanmış içgüdüleri ona onun orada olduğunu söylüyordu. Sadece onu göremiyordu.

Hareket gözüne çarptı. Vikirnoff baykuşun bedenini sessizce yerden yüksekteki kalın, kıvrık bir dala yerleştirdi, kanatlarını katladı ve altındaki hareketi izledi. Gölgemsini bir şekil, budaklı bir gövdeden kendini ayırdı

ve zengin bitki örtüsü boyunca kayarak ilerledi, ağaçların ortasındaki açık bir alana doğru süzülürken pörsümüş yaprakları ve kararmış otları görmezden geldi.

"Yaralanmışsınız. Sana yardım etmeme izin ver." Gölge başını kaldırdı ve havayı koklarken daha sağlam bir şekle büründü. "Kan kokusu çok sarhoş edici."

Baykuşun keskin gözleri bile kadın hareket edene kadar onu fark etmemişti. Ağaçların arasından çıkıyor gibiydi, aydan yayılan ışık şeritleri yüzünden vücudunu seçmek zordu. Bulutlar başının üzerinde dönerek ışığı sürekli değiştiriyor ve kadının üzerinde çizgiler oluşturunuyordu. Vikirnoff, kadın tamamen durgunluktan akıcı bir harekete geçip ağaçlardan uzaklaşarak gölgeli rakibine doğru birkaç adım atarken nefesini tuttu. O zaman bu onun hayat arkadaşıydı. Natalya Shonski, bulmak için bir okyanusu aştığı kadın.

Parlıyor gibiydi, saçlarında altın rengi çizgiler parlıyordu, siyah, turuncu, hatta platin. Gözleri, o çok önemli gözleri artık mavi değil, opalesandı; canlı renklerin girdaplı bir karışımı, ondan yayılan ham güç kadar çalkantılı ve vahşiydi. Etrafındaki enerji çatırdıyor ve orman zemininden yükselen buharlı sis, sanki onun varlığıyla grimsi sisi yeni bir hayat besliyormuş gibi, yenilenmiş bir canlılıkla çalkalanıyordu.

Göz kamaştırıcıydı. Vikirnoff ona baktı, canlı renkler gözlerini acıtsa da başka tarafa bakamadı. Hayata böylesine ham bir gücün yayıldığını daha önce hiç görmemişti. Hareketsizken kırılğan görünüyordu ama hareket ettiğinde kasları altın rengi teninin altında düşündürücü bir şekilde kayıyordu. Öyle akıcı hareket ediyordu ki, kayanın üzerindeki su gibi, küçük formu dikleşiyor, düşmanının karşısında eğilmiyordu. Onun için egzotik ve güzeldi ve tamamen muhteşemdi. Yan tarafına yayılan kırmızı lekeye rağmen bakışları vampire sabitlenmişti; vahşi bir yırtıcınıninkini andıran, tereddütsüz, odaklanmış bir bakıştı bu.

Bakın. İşte orada duruyor. Vikirnoff'un hayat arkadaşı. Kadının huşu ve ihtişamı onu hayrete düşürmüştü. Ciğerleri yandı ve

boğazı düğümlendi. Vücudu sıcaklıkla doldu ve her kası arzuyla tutuştu. Şehveti öfkeden ya da neşeyi onu tehdit edenleri öldürme ihtiyacından ayıramıyordu. Bilmediği duyguların birleşimi ve yoğunluğu yüzünden neredeyse başı dönüyordu.

Vikirnoff artık kaotik duyguları kaldıramayacağını biliyordu. Bu kadar basitti. O bir avcıydı ve önünde bir savaş vardı. İçinde bulunduğu durumda işe yaramazdı. İşe yaramazdan da öte, sadece kendisi için değil hayat arkadaşı için de tehlikeliydi. Yıllarca süren hizmetini, yıllarca süren savaş deneyimini hatırladı ve kendini merkeze aldı, fırtınanın ortasındaki gözü bulmak için derinlere uzandı, her zaman olduğu adamı buldu; konuşması kısa ama ihtiyaç olduğunda harekete geçmesi uzun süren bir adam. Mantık, görev ve onur tarafından yönetilen bir adam. Duygusal fırtına dininceye ve bir kez daha dengeli ve kontrollü oluncaya kadar bekledi, sonra bakışlarının hayat arkadaşının üzerinde durmasına izin verdi.

Natalya'nın keskin bakışları değişti, hızlı ve huzursuz bir hareketle çevresini taradı. Nefes aldı ve bakışları Vikirnoff'un baykuş formuna kısa bir süreliğine değdikten sonra etrafındaki gevşek bir halka halinde ağaçların arasından süzülen şekilleri gözlemlemek için kayarak geçti.

Arturo başını ona doğru eğdi. "Kanaman var. Sana zarar vermek istemiyorum, aksine benim için küçük bir görevi yerine getirmeni istiyorum ve sonra özgür kalmaya izin vereceğim." Tüm ormanı kapsayacak bir hareketle kollarını iki yana açtı. "Kaçmayı umut edemezsin. Etrafınız emrettiklerimle çevrili ve gitmeye çalışırsanız size büyük zarar verirler. Gelin. Mantıklı ol ve bana gel." Onu içine çekmek için kollarını ardına kadar açtı. Sesi büyüleyiciydi, güzeldi, neredeyse şarkı söylüyordu. Genç ve yakışıklı bir adama benziyordu, neredeyse Natalya kadar baştan çıkarıcıydı.

Vikirnoff vampirin sesindeki güçlü ve gizli dürtüyü fark etti. Yüzü inceledi. Bir vampirin takmayı seçtiği maskelerin çoğu gibi bu da bir illüzyondu elbette, ama

Vikirnoff'un tanıdığı bir yüzdü. Arturo bir zamanlar kendisinin dönüştüğü şeyin avcısıydı. Vikirnoff sadece Arturo'nun yakın zamanda dönüştüğünü ve arkasında yüzyıllardır kötülüğü kullanmadığını umabilirdi.

"Bunu daha kaç kez yapmamız gerekiyor, Arturo?" Natalya'nın sesinde kasıtlı olarak aşağılayıcı bir meydan okuma vardı. "Sana zaten birkaç kez kazık attım. Gerçekten benimle tekrar dans etmek istiyor musun?"

Vampir homurdandı, yumuşak gülümsemesi kayboldu. "Benim gücümde birine kazık atmaktan acizsin. Asıl kanayan sensin."

"Kendine böyle söyle," dedi. "Ama sanırım bu kolundan akan kan." Natalya tamamen hareketsiz kaldı ve ayın ışığı bir kez daha ona vurdu. Natalya arka planda kaybolmuş gibiydi, çizgiler ona garip bir kamuflaj sağlıyordu. Sadece gözleri parlıyordu, koyu yakut kırmızısı, karanlıkta neredeyse parlıyordu.

Vikirnoff'un pençelerinin altındaki ağaç dalı, havada güç kabarırken titredi. Tüm içgüdüleri ona gitmesini, onunla şeytani şey arasında durmasını söylerken kendini kontrol altında tuttu. Yüzyıllardır ölümsüzlerle savaşmak onu sabit tutuyordu. Tuzak onun hoşuna gitmeyecek kadar temiz ve düzenliydi. Neyin saklı olduğunu bulmak için baykuşun avlanma içgüdülerini kullandı.

Arturo, "Kendine her zaman fazla güveniyorsun Natalya," dedi. Sesi ince, çirkin bir çığlığa dönüştü, ona karşı öfkesi arttıkça illüzyonu da solmaya başlamıştı. "Bu sefer bizden kaçamayacaksın." Elini göğsüne götürdü ve kararmış, pörsümüş kalbinin bulunduğu bölgeyi ovuşturdu. "Ne yazık ki son karşılaşmamızda yeteneklerimi kontrol edemiyordum ama o zamandan bu yana geçen yıllar içinde çok şey öğrendim." Esprili olmayan gülümsemesi bir kez daha gerildi, kemiğin üzerindeki gergin ete vurgu yaptı ve ağzını dolduran keskin, sivri dişleri ortaya çıkardı.

Yerde sürünen vampir iki elini birden kullanarak bıçağı göğsünden çekip çıkardı ve bunu yaparken çığlık attı. Sesi yüksek ve çirkindi, öfke ve acıyla doluydu. O

Başını çevirip nefret dolu gözlerle Natalya'ya baktı, bıçağın kabzası hâlâ ağzına ve boğazına saplanmıştı.

"Hiçbir şey seni susturamayacak mı?" diye tersledi, gözlerini göğre doğru devirerek.

Rüzgâr her yönden geliyor, Arturo ve Natalya'nın arasına muazzam bir güçle çarpıyor ve çürümüş et kokusu getiriyordu. Dallar ve yapraklar kara bir kasırga gibi dönen sisin içinden yükseliyor, Natalya'nın üzerinde ve etrafında sıkı bir ağ oluşturmak için birlikte örülüyordu. Bir an için vampir ile yaralı kadın arasındaki boşluğu görmek imkânsızdı. Çalkalanan kasırganın içinden feryat figan sesler yükseliyordu.

Vikirnoff'un başka seçeneği yoktu. Kurtlar rüzgârın getirdiği karanlık ağı çınılatarak yaklaştı. Çalkalanan kütlenin dış tarafındaki toprağın, sanki toprağın altından şeytani bir şey kadını takip ediyormuş gibi uğursuzca kalktığını görebiliyordu. Şimşek tepesinde çatallandı ve gök gürültüsünün sesi yeri sarsarak gürledi. Hızla düştü, pençelerini uzattı, çalkalanan toprak ve yapraklardan oluşan kalkanı yırtmak için büyük bir yükseklikten daldı. Bariyere dokunduğu anda bir başkasının varlığını hissetti.

Kötülüğün etkisi üzerine çöktü. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Vampir mi? Vampir mi? Evet. Ama çok, çok daha fazlası. Vampirler kötü, hain ve kurnazdı. Kendini göstermek için bekleyen her neyse, hayat arkadaşına bu tuzağı kuran her neyse, yerin altında bekliyordu ve yüzyıllardır avlanırken karşılaştığı tüm vampirlerden çok çok daha kötü hissettiriyordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Kaçın. Durma ve savaşıma. Hissetmiyor musun? Kendini göstermeden önce kaçabiliyorken kaç. Emri telepatik olarak verdi, gücü bilinmeyen başka bir yaratık bu kadar yakinken cesaret edebildiği kadar sert "itti".

Virkirnoff mümkün olan son anda yer değiştirerek doğrudan kadının önüne indi ve vücuduyla onu saldıran vampire karşı korudu. Aynı anda vuruldu

önden ve arkadan. Natalya sırtını pençeleyerek boynunun arkasından beline kadar etini parçalarken, vampir Arturo harekete geçerek jilet gibi keskin pençeleriyle göğsünü yırttı ve Vikirnoff'un kalbine ulaşmak için kazarken öfkeyle çığlık attı.

Vikirnoff hayat arkadaşının ellerinde ölmeyi kabul edebilirdi ama bir vampirin ellerinde ölmeyi asla. Vampirin pençeleri et ve kemikte daha derinlere inerken ve asit kanı koluna ve eline dökülürken içinden geçen acıyı görmezden gelerek yumruğunu göğüs boşluğuna indirdi.

Lanet olsun! Savaşa katılacağını bana haber verebilirdin. Saldırı arkasından aniden sona erdi ve onun suçlulukla karışık öfkesini hissetti.

Bir an için sadece ağır nefes sesleri, vampirin öfkeli çığlığı ve kendi bedeninde dolaşan korkunç acı vardı. Vampir çözüldü, parlak kırmızıyla karışık gri bir buhar olan sis damlacıkları halinde ondan uzaklaştı. Vikirnoff sendeledi, neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti ki acıyı zihninin görmezden gelebileceği bir köşesine itti.

İkinci vampir, Henrik, korkunç bir çığlık ve kan püskürmesiyle vücudundan bir bıçak daha çıkardı. "Öldün," diye hırladı, kelime o kadar bulanıktı ki anlamak neredeyse imkânsızdı. "Sen öldün."

Dikkat edin! Natalya seslendi.

Vikirnoff uyarıyı duyduğunda bile, üzerine atlayan ve onu ayaklarından düşürmeye çalışan ilk kurdun saldırısını karşılamak için dönmeye başlamıştı bile. Kurdun tüm ağırlığı göğsüne çarptı, pençeleri vampirin geride bıraktığı yarayı derinlemesine kazdı. Darbe o kadar güçlüydü ki onu geriye doğru itti ama dik durmayı başardı. Hayvanı yakalayan ve dişlerinin boğazını delmesini engelleyen Vikirnoff, kurdu kendisinden uzağa fırlattı. Gücü muazzamdı ve hırlayan yaratık bir ağacın gövdesine öyle bir kuvvetle çarptı ki dalları salladı. Vikirnoff kendisine doğru ilerleyen diğer üç kurtla yüzleşmek için döndü.

Çıkın buradan. Siz kaçarken ben bu işi halledeceğim. Henrik yakın dövüşe katılmaya hazırlanmak için bir ağaç gövdesine tırmanırken, hayat arkadaşını uyarmak ve onu savaştan uzaklaştırmak gerekiyordu.

Şaka yapıyor olmalısınız! Vikirnoff kadınsı bir tiksintinin belirgin bir izlenimini hissetti. Şu anda bir kâğıt torbadan bile çıkamazsın. Henrik'e birkaç el ateş etti, aralarındaki mesafeyi tek bir sıçrayışta kapattı ve bıçağı üçüncü kez Henrik'in kalbinin derinliklerine sapladı. "Geber, lanet olası!" Henrik bir kez daha yere düşerken, kadın pençelerinden kurtulmak için geriye sıçradı. İyi bir önlem için onu tekmeledi. "Çok yorucusun Freddie ve beni sinirlendiriyorsun. Kendimi kaybettiğimde hiç de iyi biri değilimdir."

Vikirnoff'un bakışları onun yüzüne kaydı. Hayat arkadaşına böyle saygısızca hitap edemezsin. Derhal dediğimi yap ve burayı terk et. Savaş daha yeni başladı ve sen güvende kalmalısın. Eğer kalbini yakmazsan ölmeyecek.

Natalya ona zehirli bir bakış attı. Emirlerini avcının faresi olmak isteyen biri için sakla. Ve bu şeyler, onları öldürmek için bir kullanım kılavuzuyla birlikte gelmeli.

Seni utandırmak ve itaat etmeye zorlamak istemiyorum. Ona vereceği tek uyarı buydu. Kurtlar ona saldırdı; biri bacaklarına, diğeri göğsüne ve üçüncüsü de koluna saldırdı.

O küçük aklını mı kaçırdın sen? Kadınlarınız siz zıpla dediğinizde gerçekten itaat ediyor mu? Döndü, onunla sırt sırta verdi, yüzünü kurt çemberine doğru çevirdi. Ve bir an bile beni itaate zorlayabileceğini düşünme. Benimle bir savaş başlatmak istemezsin.

Vikirnoff keskin dişleriyle bacağını parçalayan kurda tekme atarken nefesinin altında küfretti. Vampir beni zayıflatmak için mümkün olduğunca çok kan kaybettirmeye çalışıyor. Eğer seni korumaya çalışırsam, ki bunu yapmalıyım, gücümü böleceğim.

Bunun olmasına izin vermemeye çalış. Bir amatörü korumak için endişelenmeden de ilgilenmem gereken yeterince şey var. Sakıncası yoksa burada biraz meşgulüm. Sessizlik çok makbule geçer.

Vikirnoff etrafına bir bariyer örerek onu kurtlardan uzak bir yere hapsederken, göğsüne doğru gelen hayvanı yakaladı ve iki eliyle kafasına vurdu. Boynu mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırıldı. Cesedi bir kenara fırlattı ama ormandan daha fazla kurt fırladı, ona doğru savruldu, arka ayaklarını yere gömüp boğazına atlarken dişlerini kocaman açtılar.

Kurtlar neredeyse üzerine gelene kadar bekledi, atlayışının zamanını ayarladı ve takla atarak kurtların üzerinden, onlara açıkça komuta eden Arturo'ya doğru ilerledi. Vampirin onu yavaşlatmak için aceleyle diktiği çürük bariyeri aşarken hava güç yarığıyla titreşti. Vikirnoff yere indiğinde yer tam ayaklarının dibinde yarıldı ve onu hırlayan vampirden ayıran bir uçurum oluştu. Uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde sallanıyor, altındaki sivriltilmiş kayalara bakıyor ve sonra vampirin bir gülümseme parodisiyle dudaklarını yavaşça gerdiğini görmek için yukarı bakıyordu.

Yer yuvarlanarak Vikirnoff'u altındaki sivri kayalara doğru fırlattı. Aynı anda sırtında uğuldayan bir rüzgârın itişini hissetti. Kendini tutamadı ve devrilirken aceleyle şekil değiştirmeye başladı. Yarı insan, yarı şeffaf olan Vikirnoff güçlü, görünmez bir duvara çarptı ve geri sıçradı. Başını hızla çevirdiğinde Natalya'nın onu içine yerleştirdiği koruyucu kafesi parçaladığını gördü. Barikatı onun etrafına yerleştirmiş ve düşüşünü etkili bir şekilde durdurmuştu.

Ben bununla ilgilenirken sen burada kal. O çok güçlü bir vampir bile değil. Onu iki kez öldürdüm. Sesi alaycıydı.

Vikirnoff korku hissetmiyordu, sadece tam ve mutlak bir kararlılık seziyordu. Natalya kurtların ortasına atlarken parlıyor gibiydi, teni ısıltılı bir alaca renkteydi, saçları hayatla parlıyordu, renkleri

Işık ona vurdu, gözleri bir kez daha canlı yeşilden parlak maviye ve opalescent'e dönüştü. Kurtların ortasında dönüp durdu ama kurtlar ondan uzaklaştı, büzüşüp titreyerek ormanın derinliklerine doğru geri çekildiler.

Altınızda. Vampir bir piyon. Gerçek gücün nereden geldiğini hissetmiyor musun? Çıkın buradan! Yerden kalk. Seni yok ederse, ikimizi de yok eder.

Vikirnoff onun etrafına kurduğu barikatı parçaladı, ilk başta yaptığı şeyi kullandığı için basit ve kolay bir işti. Burada başka bir tuzak daha vardı, henüz ortaya çıkarılmamış bir tuzak, ama kadın tehlikeyi sezmiş gibi görünmüyordu. Tehlikeyi her yerde hissediyordu, etrafındaki havanın içinde uğulduyordu. Saldırı altından gelirken ona doğru koştu. Altındaki zemin çatladı ve iki pençeli el ayak bileklerini kavradı, uzun, jilet gibi keskin pençeler derisinin derinliklerine girerek onu toprağın altında sarsarken yaratığa sabitledi.

Vikirnoff onunla zihinlerini birleştirdi, onu kendine çekti, ona sisin görüntüsünü gönderdi ve benzerliği beyninin en üstünde tuttu. Benimle birleş. Benimle tamamen birleş. Komutta çaresizlik vardı.

Natalya yaratığı ayak bileklerinden kurtarmak için mücadele etti, tüm gücüyle tekmeledi ama iğneye benzeyen pençeler derinlere gömülmüştü. Tırnakların kemiklerine battığını hissedebiliyordu. Vikirnoff onun peşinden yerdeki yarığa daldı, aşağıya doğru süzüldü, pençeler ayak bileklerine derinlemesine saplanırken onun dehşetini, acısını hissetti ve vücudu onun yardımını olmadan değişimi gerçekleştirmeye çalışırken asılı kaldı. Ondan korkuyordu. Onunla tamamen birleşmenin yaratacağı etkiden korkuyordu.

onun üzerinde var.

Eğer yaşamamızı istiyorsan, benimle birleşmelisin. Bu kez sesinden herhangi bir "zorlama" çıkarmadı, sadece saf gerçeği kullandı.

Vikirnoff onun kısa süreli tereddütünü, ona ve ondan isteyebileceklerine karşı duyduğu korkuyu ve direnci hissetti. Yaratığın onu yeraltına sürüklemesinden duyduğu korku, avcıdan duyduğu korkunun önüne geçti ve kollarını

uzatarak ona uzandı,

Elleri açıktı, hâlâ ona karşı zihinsel engelleri korumak için mücadele ediyordu. Adam kadının bileklerini yakaladı ve yönünü tersine çevirdi, acımasızca kadının zihnindeki sis imgesini tuttu. Yaratık onu kendine bağlamak için pençelerini ayak bileklerine daha derinden geçirirken çığlık attı.

Natalya kararını verdi ve Vikirnoff'a direnmeyi bıraktı, değişimi kucakladı, ayak bileklerini pençeleyen görünmeyen canavardan kendini kurtarmak için onunla tamamen birleşmesine izin verdi. Şeffaflaştı, damlacıklar halinde çözündü ve çok renkli bir kuyruklu yıldız gibi yukarı doğru aktı. Yer sarsıldı ve toprağın derinliklerinde bir şey öfke ve nefretle kükredi.

Uğursuz bir gümbürtü duyuldu. Vikirnoff sola saparak onu kurt ordusuyla birlikte bekleyen Arturo'ya doğru yönlendirdi. Yerdeki delikten fışkıran çamur ve kayalar, avcı ve hayat arkadaşının ardından zehir kusan ateş gibi bir turuncuydu. Vikirnoff ve Natalya ölümsüzün ve kuklalarının yanından hızla geçerek ağaçların yaprakları arasında gizlenebilecekleri yüksek gölgeliklere doğru ilerledi.

Arkalarında kurtlar dehşet içinde uluyor, vampirler çığlık atıyor ve yerdeki giderek genişleyen delikten sıcak lavlar fışkırıp yağıyordu. Vikirnoff ve hayat arkadaşını koruyan ağaç alevler içinde kaldı. Bir anda etraflarındaki her şey bembeyaz oldu ve damlacıkların sıcaklığı yükseldi.

Yerden uzak durun. Vikirnoff ciddi olduğunu vurgulamak için kasıtlı olarak sert bir zihinsel itme hareketi yaptı.

Natalya yanan ağaçtan uzaklaşarak kaynayan çamurun ve püsküren ateş toplarının menzilinden çıktı. Bir hırlama izlenimi edindi ama başka bir şey duymadı.

Vikirnoff havada kayarak Arturo'ya doğru alçaldı, pençelerini uzatmış, göğüs boşluğuna doğru ilerliyordu. Vampirin dikkati dağılmıştı, yerin altındaki kötü niyetli yaratığın sergilediği öfke nöbetinden canını kurtarmak için kaçıyordu.

Ne halt ediyorsun sen? Ayakta durup savaşmak zorunda değiliz. Delirdin mi sen? Natalya'nın ses tonu kuşkuluydu, sanki başka seçenekleri olsa bile bir vampirle kasten dövüşecek birini düşünemiyormuş gibiydi. Ve o salak Henrik, tekrar ayağa kalktı. Cephaneliğimde bir alev makinesine ihtiyacım var. Fiyatı hakkında bir fikrin var mı?

Bu bölgedeki masum insanları avlamaları için vampirleri serbest bırakmam. Bu haliyle öfkeli ve tehlikeli ve zayıf olan herkese misilleme yapacaktır. Bir vampiri öldürmek senin düşündüğün gibi bir oyun değil. Yaralarınla ilgilen ve Henrik ile diğerlerini bana bırak Natalya. Hayal ettiği kadın gibi davranmıyordu. Onun tarafından yatıştırılmış ya da huzur bulmuş hissetmiyordu, bunun yerine saçlarını yolmak istiyordu. Soğukkanlı tavrı, vampir tarafından değil ama kendi hayat arkadaşı tarafından hızla sorgulanıyordu.

Vikirnoff'un jilet gibi keskin pençeleri boş havayı yırttı. Arturo mümkün olan son saniyede yukarıdan gelen saldırıyı hissetti ve ardında sadece kan ve buhar bırakarak yok oldu. Vikirnoff tekrar şekil değiştirerek insan kılığına büründü ve altındaki karanlık tehdidin izini sürmek için yere hafifçe indi. Bu riskin kötü olanı kendisine çekeceğini ve yeryüzünün tepkisiyle uyarılacağını umuyordu.

Adımı nereden biliyorsun? Natalya'nın sesine korku ve şüphe karıştı. Vikirnoff zihnindeki görüntüyü aldıktan sonra doğal formuna geri döndü ve kendini bir ağaçta otururken buldu. Bakışlarını kısmış, Vikirnoff'u izliyor, yakışıklı yüzünün ötesine bakmaya çalışıyor, onun adına döktüğü kanın ötesine geçip gerçekte kim olduğunu görmeye çalışıyordu. Ve ondan ne istediğini.

Dikkat edin! Ne yaptığınız dikkat edin.

Bıçak kolunu sıyırdı ve dikkatini ölümcül bir amaçla ona bakan Henrik'e çekti. "Freddie, bir kıza iyilik yapıp uzanıp ölemez misin?" Natalya dalın üzerine oturdu ve gözlerini kana dikti-

bulaşmış vampir. "Yapabilen küçük motor gibisin, ama yapamıyorsun." Dikkatimi dağıtmayı bırak.

Adını biliyorum çünkü sen benim hayat arkadaşımsın. Onun her sözüne tutunması ve onu memnun etmek için yaşaması gereken güzel, yatıştırıcı hayat arkadaşı. Ona kaşlarını çatarak küçük bir azarlama bakışı gönderdi. Saygılı, itaatkâr ya da olacağından emin olduğu herhangi bir şey değildi.

Ne? Kafayı mı yedin sen? Eğer sevişeceğimizi düşünüyorsan, o küçücük, muhteşem ama küçücük aklını kaçırmışsın demektir.

Başlamak mı? Vikirnoff tekrarladı, şok olmuştu ve onu doğru duymadığından çok emindi. Kadınlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu ama bu kadın ne istediği ne de hayal ettiği şeydi. Onu onayladığından hiç emin değildi ve kesinlikle onunla birlikte huzurlu bir yaşam hayal edemiyordu. Bir gölge ağaçların arasından sıyrılıp Arturo'nun karşısına çıkınca dönüp baktı.

Senin onayını istemiyorum. Burada kalıp bu şeylerle savaşıp kadar kalın kafalı olduğuna inanamıyorum. Natalya, Henrik'in kendisine fırlattığı bıçakları savuşturdu. "Bu hiç hoş değil Freddie, kendi silahlarımı bana karşı kullanıyorsun," diye yüksek sesle azarladı.

Bıçaklardan biri oturduğu dala saplanmıştı ama ağaca hızla tırmanarak yakın gölgelikten bir kalkan gibi yararlandı.

Henrik yaralarına rağmen şekil değiştirdi ve bir baykuş suretinde ağaçların arasından süzülürken ona doğru hamle yaptı.

Baykuşun etrafını saran alevler her yönden önünü kesti ve vampir Natalya'ya ulaşma çabalarından vazgeçmek zorunda kaldı. Güç kaynağının izini Vikirnoff'a kadar sürdü ve yere düşerek hırlayarak avcıya baktı.

"Hakkını vermeliyim Freddie, sürekli geliyorsun. Bir erkekte bunu severim ama bir vampirde en iyi özellik bu değildir." Natalya ağaçtan aşağıya, alt dallara doğru tırmandı, yerden uzak durmaya dikkat ediyordu ama

Henrik'in öfkesini ve dikkatini doğrudan onun üzerinde tutmak. Vikirnoff ilk saldırı yüzünden çok fazla kan kaybetmişti ve bundan kısmen o sorumluydu.

Bana yardım etmene ihtiyacım yok. Bu protestoyu elinden geldiğince güçlü bir şekilde yaptı. Vikirnoff onun savaşa katılmasına izin vermeyecek gibi görünüyordu ama bu kadar düşman yakındayken kalmanın tam bir delilik olduğunu bilse de kendini oradan ayrılmaya zorlayamıyordu. Umarım Trol Kralı'nı şaşırtıcı bir şekilde sessizliğe gömüldü diye unutmamışsındır. Hâlâ orada, pusuda bekliyor ve ona fırsat verdiğiniz anda kötü bir şey yapmaya hazır.

Altımızda olan şey için endişelenmeme izin verdin.

Oh, unutmuşum! Büyük ve güçlü adam burada olduğuna göre, kendi kararlarını vermekten aciz zavallı aptal kadın ben olmalıyım. Natalya alaycı bir şekilde homurdandı. Fırsatımız varken kaçmalıydık.

Vikirnoff kendine kızgın olduğunu fark etti. Gitmek istiyordu. Her içgüdü, her hayatta kalma hissi ona gitmesini söylüyordu ama can yoldaşının çekiciliği, özellikle de yaralı olması bunu yapmasına engel oluyordu. Onun üzerinde neden böyle bir güce sahip olduğunu anlamıyordu ve onu öylece terk edememesi onu kızgın, şüpheli ve sinirli yapıyordu.

Ateş topları aniden kesilmiş ve orman sessizleşmişti. Vikirnoff etrafı taradı ama saklanan her neyse yeniden toplanmak için geri çekilmişti ve Vikirnoff kasten daha ağır adımlarla ilerlediğinde bile yemi yutmayı reddetti.

Arturo daha önce Natalya'nın karşısına çıkan yakışıklı adamın ürkütücü bir parodisi gibi görünüyordu. Derisi kemiklerinin ve kafatasının üzerine sımsıkı yapışmıştı. Gri-beyaz saç tutamları kafa derisine yapışmıştı. Onlara gülümsediğinde sivri dişleri lekelerle kahverengileşiyordu. "Vikirnoff. Pek iyi görünmüyorsun. Kadınına bile emir veremiyorsun. Bir zamanlar gururlu bir avcının yalvaracak kadar alçaldığını görmek ne kadar üzücü."

Vikirnoff, "Bir zamanların büyük avcısının kendi yoluna gitmek yerine kötü birinin gölgesinde kalacak kadar alçaldığını görmek ne kadar üzücü," diye karşılık verdi. Vampiri izledi ama görünmeyen canavarın kendini göstermesini bekleyerek sürekli yeri taradı.

"İkiniz de ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmayı kesebilirsiniz," diye tersledi Natalya, tüm bu karmaşadan bıkmıştı. "Başka bir yerde işim var ve siz beni oyalıyorsunuz." Oturduğu ağacın dibine kadar gelmiş olan Henrick'e baktı.

Küçük vampirin tırnakları ağacın köklerini kazıyordu. O kadar güçsüzdü ki ona karşı kullanmak için yeterli gücü toplayamıyordu ama bu, onu orman zeminine devirmek için ağacın köklerini kazmasına engel olmadı. Ağaç, vampir ona her dokunduğunda ürperdi ve iğrenç yaratıktan uzaklaştı. Yaşayan ölülerin kanı ağaç kabuğuna damlıyor ve ağacın kalbine kadar yanıyordu.

Natalya ağacın acı içinde çığlık attığını duyabiliyordu. Özsuyu kavurucu delikten akıyor ve kan gibi durmadan yere damlıyordu. Ellerini kulaklarına bastırdı ve ayak bileklerinin yanışını ve zonklamasını hissetmemeye çalıştı. En çok da vampirin, ayak bileklerindeki yaralardan geriye kalan kan lekelerini ağacın gövdesi boyunca yaladığını fark etmemeye çalıştı. Bu onu hasta ediyordu. Neden kalmıştı ki? Avcılardan da en az vampirler kadar nefret ediyordu.

Vikirnoff ona baktı, sıkıntısının farkındaydı. Hareket etti, o kadar hızlıydı ki Arturo'nun yanından hızla geçip yumruğunu Henrik'in göğsüne indirirken onu görmek imkânsızdı. Kalp yırtılmış ve sersemlemişti; şimşeği efendisine geri dönmeden önce kararmış organa yöneltmek için kendine zaman tanımak amacıyla onu biraz uzağa fırlattı.

Henrik yere düşmeden önce bile yıldırım vampirin kalbinden bedenine doğru yaylandı.

yakarak ölümsüzleri bir kül yığınınına dönüştürdü. "Buna hiç gerek yoktu Vikirnoff. Sen her zaman konuşmadan önce harekete geçin."

"Konuşmaya gerek yok, Arturo," diye cevap verdi Vikirnoff. "İçindeki karanlığı hissedemediğimi mi sanıyorsun?"

Arturo talep etti. "Bunu hissediyor. Daha önce neredeyse sırtını parçalıyordu ve artık sana ihtiyacı kalmadığında, fırsatını bulursa yine parçalayacak." Ses kurnazlaştı, hırıltılı bir hal aldı. "Prens korumasız. Şimdi saldırmanın tam zamanı. Bize katıl Vikirnoff. Avcıları yenebilir ve dünyadaki hak ettiğimiz yeri almak için gölgelerden çıkabiliriz. Sadece bir ülkeyi ya da sadece halkımızı değil, hepsini yönetiriz. Her şeyi Vikirnoff, bunu bir düşün."

"Prens korumasız değil, Arturo. Halkının tam korumasından yoksun olduğunu asla düşünme." Vikirnoff hareket ediyormuş gibi görünmeden vampire doğru yaklaştı, ayaklarının tabanıyla toprağı zar zor sıyırdı, ancak toprağın altında saklanan yarattığı ortaya çıkarmayı umarak bulunduğu yerden birkaç metre öteye daha ağır ayak sesleri gönderdi. "Sen bir kuklaya dönüştürüldün. Kime hizmet ediyorsun, Arturo?" Bu sırada Arturo bir kez daha kurt sürüsünü emrine çağırırken güç topladığını hissedebiliyordu.

Vampir hırlarken ağzından tükürükler aktı ve sataşmalardan duyduğu hoşnutsuzluğu tısladı. "Senin aksine ben kimseye hizmet etmiyorum." Vikirnoff'a saldırırken çığlıklar atarak saldırısını başlattı. Kurtlar ormandan akın etti. Keskin, sivri kayalardan oluşan bir orman, avcıyı hedef alarak yere saplandı.

Vikirnoff havaya fırladı, vampirin hücumunu şaşırtıcı bir hızla karşıladı, yumruğunu göğüs duvarına çarparak kalbine ulaştı. Bir kurt üzerine atladı, baldırına yapıştı ve efendisini korumak için pençelerini geçirip kenetlenerek acımasızca asıldı. Diğer birkaçı da avcıya ulaşmak için uluyarak üzerine atladı.

Vikirnoff, vampir keskin pençeleriyle yüzünü ve boğazını defalarca parçalasa da kalbi buldu.

Kurtlardan kurtulmak için ateşi kullanın! Natalya çıldırmış gibiydi. Senin türünün bunu yapabileceğini biliyorum. Acele edin!

Onlar masumlar, ölümsüzlerin emri altındalar. Bu tüm sürüyü yok eder. Yapabiliyorken git. Diğer toprağın altından yükseliyor. Zaferini hissediyorum.

Hayal kırıklığı ve bıkkınlık içinde çığlık attı, sesi sadece zihnindeydi. Gökyüzünden ateş yağıyordu. Parlayan turuncu oklar gibi sıcak közler, canlı hedefler bulmak için aşağıya iniyordu. Sen karşılaşma talihsizliğine uğradığım en inatçı, en aptal adamsın. Şimdi işini bitir!

Vikirnoff onun dişlerini birbirine geçirdiği izlenimine kapıldı. Kurt sürüsünü uzaklaştırırken çok öfkeliydi, tek istisna baldırına yapışmış olan erkekti. Dayanılmaz acıyı görmezden gelerek parmaklarını vampirin büzüşmüş kalbinin etrafına yerleştirdi ve onu vücudundan ayırdı. Arturo'nun çığlığı tiz ve intikamcı bir hal aldı. Kurt Vikirnoff'un bacağını çılgınca kesmeye başladı ve Vikirnoff onu yere fırlatıp yakması için yıldırım çağırırken vampir kararmış kalbin peşinden fırladı.

Yer yarıldı ve kalp genişleyen yarıktan içeri düştü. Kürklü bir kol gerildi, kemikli parmaklar Arturo'yu yakalayıp toprağın altına sürükledi. Vikirnoff onu takip edemedi yarık çarparak kapandı. Yıldırım tam kalbin olduğu yerde toprağa çarptı ama artık çok geçti.

Vikirnoff orman zeminine doğru düşerken bir ağaç dalına tutundu. Bir süre orada asılı kaldı ve hâlâ bacağına tutunmakta olan kurdun ağırlığıyla vücudu parçalanmış gibi hissederken nefes almak için mücadele etti. Bacağı kandan o kadar kaygandı ki, hayvan sonunda yere düştü ve ona doğru tekrar tekrar sıçramaya başladı.

Vikirnoff'un eli ve kolu vampir kanının asidinden yanıyordu ve parmakları kaygandı. Vücudunun altında kan biriktiğini görebiliyordu ve bu muazzam bir

miktar. Beklenmedik bir şekilde güçsüzlük onu ele geçirdi ve altındaki kurdun açık çenesine doğru düştüğünü hissetti.

Alevler hayvanı ulumaya ve geriye doğru yuvarlanarak kendisinden uzaklaşmaya zorladı. Sertçe yere indi ve başını kaldırıp çok öfkeli bir kadının yüzüne baktı. Natalya ağaçtan atlayıp onun yanına indi ve çömelerek yaralarını hızlıca muayene etti. "Berbat durumdasın."

"Nasıl böyle bir ateş gönderdin?"

"Kafandaki talimatları takip ettim," dedi Natalya. "Beyninde muazzam miktarda bilgi var. Keşke kalbin yakılacağını bilseydim. Yardımı olurdu. Ayağa kalkabilir misin?" Korkunç bir şekilde yaralanmıştı. Kendi kendine onu terk etmesini söyledi ama vücudu onu savunmak için çok fazla tahrip olmuştu.

"Elbette." Çok fazla kan kaybetmişti ve şafak hızla yaklaşıyordu. "Buradan çıkman gerek."

"Bana emir vermeye zahmet etme," dedi Natalya. "Otorite figürleriyle her zaman bir sorunum olmuştur. Seni güvenli bir yere götüreceğim ve sonra bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bu biraz zor olacak." Vikirnoff ayağa kalkmak için çaba sarf etti. Düşündüğünden çok daha zayıftı. Hayat arkadaşının kanını alırsa, ikisini de güvenli bir yere götürmek için gerekli güce sahip olacaktı.

Natalya ondan uzaklaştı, eli kılıcındaydı. "Sakin kanımı almayı aklından bile geçirme. Gerekirse burada oturur ve sana dokunmadan önce hareket edemeyecek kadar kurşunlaşmanı beklerim. Ben kan verecek tipte biri değilim." Bakışlarıyla onu kısırdı. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Eğer sana kan verirsem, ki bu büyük bir ihtimal, bunu gönüllü olarak yapacağım. Sakin zorla almayı aklından bile geçirme."

Vikirnoff vücudunu oturma pozisyonuna zorladı, sırtını bir ağaç gövdesine dayadı. "Halkıma karşı bir garezin var." Sesi kendi kulaklarına bile uzak, çok uzak geliyordu. Etrafındaki canlı renkler bir görünüp bir kayboluyor, her şey birbirine karışana kadar bulanıklaşıyordu. Sesini kesmesi gerektiğini biliyordu.

Daha fazla kan kaybını önlemek için kalbini ve ciğerlerini yıktı ama hayat arkadaşı henüz güvende değildi. "Git Natalya, hemen git." Kelimeleri yüksek sesle söylemişti ya da belki de zihnindeydi ama çoktan bilinçsizliğe doğru kaymaya başlamıştı.

Bölüm 3

Natalya yere düşen avcıyı kollarının arasına alıp çaresizlik içinde etrafına bakınırken, "Lanet olsun," diye fısıldadı şiddetle. "Yapma bunu." Natalya yıllar boyunca Karpatyalılar hakkında bilgi toplamaya çalışmıştı, kısmen onların kanını taşıdığını bildiği için, ama çoğunlukla bilginin kendisine avantaj sağladığına inandığı için. İyileşmek için zengin toprağa ihtiyaç duyduklarının tamamen farkındaydı. Zaman zaman kendi yaralarında da kullanmıştı. "Yaralarını toprakla bile kapatamıyorum. Vampirler buradaki toprağı mahvetmişler." Vikirnoff'a küçük bir sarsıntı verdi. "Kurt sürüsünden geriye kalanlar kan kokusundan etkilenip geri gelebilir ya da daha kötüsü toprağın altındaki pençeli yaratık. Haydi, uyan." Adam bir ton ağırlığındaydı. Tamam, bir ton değil ama öyle de olabilirdi. Trol Kral ve vampir dostlarının onu bir kez daha denemesini beklemeyecekti. Kalpleri ellerinde, kuyrukları bacaklarının arasında sıvışıp gitmişlerdi ama onun nasıl bir çıkmazda olduğunu bilselerdi geri dönerlerdi. "Peki, koca adam, seni ben taşıyım. Kahraman olmak zorundaydın, değil mi? Senden istediğimde gidemedin, değil mi?"

Natalya itfaiyecilerin kaldırışını denedi ama hiçbir şey olmadı. Güçlüydü. Çoğu insandan daha güçlüydü ama adam ölü bir ağırlıktı ve kan kaybından kayganlaşmıştı. Eşyalarını kaybetmek istemediği için çantasını ona bağladı ve onu omzuna kaldırmak için ikinci bir girişimde bulundu.

Kadın. Ne yapıyorsun? Bilinçsiz gibi görünen durumuna rağmen, sesi tamamen öfkeli çıkmayı başarıyordu.

Natalya neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Neye benziyor? Birinin senin kıcını kurtarması gerekiyor ve başka kimse gönüllü olmak için elini sallamadığına göre bana kaldın." Onu dağdan aşağı çekmesine imkân yoktu.

İmkânı yok. İçindeki korku her geçen dakika daha da artıyordu. "Bilincini kaybetmiş olman gerekiyordu, beni nasıl kızdırabileceğini görmek için beklemen değil."

Bırak beni.

"Eğer yardımcı olacak bir şey söylemeyeceksen, kapa çeneni. Düşünmem gerek. Kalıp savaşmakta ısrar etmeseydin çoktan gitmiş olurduk." Natalya onu biraz sarsmak istedi. Bu kadar hırpalanmış ve yaralanmış birinin hayatta kalmayı başardığını hiç görmemişti. Her şeye rağmen ölmüş olmalıydı. Ve ölüm düşüncesi onu korkutuyordu. Ne kadar korkarsa, onun aptallığına o kadar çok saldırmak istiyordu. Savaşmaya gerek yoktu. Kaçabilirlerdi. Sadece cesur olmak ve dünyayı kurtarmak zorundaydı.

"Bir şekil değiştirme yeteneğim var," diye itiraf etti. Natalya tanıştığı hemen herkesi kandırmak zorundaydı ama kendini asla kandırmazdı. Yıllar sonra ilk kez kim ve ne olduğunu itiraf edebilmek, neler yapabileceğini göstermek bir lükstü. Tepkisini görmek için onun yüzüne baktı. "Sadece tek başıma bir tane. Seni sırtımda taşıyabilirim ama tutunmak için yeterince uyanık kalman gerekecek. Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Vikirnoff gözlerini açmadı. Neye ihtiyacın varsa.

Sesi çok uzaktaydı. Sertçe yutkundu. Yaralarını bir an önce sarması gerekiyordu ve bu da onu hemen taşımak anlamına geliyordu. "Acıyacak."

Natalya soyundu, giysilerini katladı ve ona bağlı olan çantaya doldurdu. Yıllarca tek başına dolaşmış, kendini ele verme korkusuyla bir yerde çok uzun süre kalamamıştı. Arkadaşları ya da ailesi olmadan yalnız kalmıştı ve başka bir varlığın önünde şekil değiştirmenin heyecanını yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Kendisi olma özgürlüğü, karşı koyamadığı güçlü bir cazibeydi.

Tam olarak insan değildi. Tam bir büyücü değildi. Ve tamamen Karpatyalı da değildi ama üçünün bir karışımıydı. Büyücü babası, diğer tarafının ihtiyaçlarını bir süreliğine hafifleteceği umuduyla ona dişi kaplanın doğasını hediye etmişti.

ve bitmek bilmeyen yıllar geçerken ona biraz denge kazandıracaktı. Bir dereceye kadar öyle olduğunu düşünüyordu ama gerçek benliğinin gerçek bir parçasını Vikirnoff'la paylaşabilme, onun kendisini olduğu gibi tanıyabileceği fikri harika hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldı, kendini kaplanın tanıdık şekline ve hissine kaptırdı. Lüks çizgili kürkünün altında kasları dalgalandı ve gerinerek siyah ve turuncu kamuflaj bantlarını tüm avantajlarıyla gösterdi. Keskin pençeleri yeri tırmaladı ve sırtını kamburlaştırıp vücudunu yere indirmeden önce havayı koklamak için ağzını kaldırdı. Nefesini tutup onun tepkisini beklediğinin farkında değildi, ta ki o konuşup gözleri canlı bir maviyle parlayana kadar.

Gözleri açıldı ve derin kürkünü okşamak için elini uzattı. Çok güzelsin. Gözlerin tam olarak buz göllerinin rengine.

Memnun olmamaya çalıştı. Ona karşı bir tepki hissetmek istemiyordu, sadece bir insan olarak görevini yapmak istiyordu, ama sözlerinin neden olduğu sıcaklık dalgasına engel olamıyordu. Sırtıma kayarak kollarını boynuma dolayabilir misin?

Kaplan yalnız bir yaratıktı ve bu haliyle Natalya bir aile ve topluluk özlemi duymuyordu. Kısa bir süre için bir kadın olarak doğal ihtiyaçlarından uzaklaşabildi ama kaplan formunun derinliklerinde bile bir erkek olarak Vikirnoff'un farkında olduğunu fark etti.

Karnının üzerine boylu boyunca uzandı, kolları boynuna dolandı. Sırt çantasının halkasına takılı uzun baston vücudunu dürtüyor ve canını acıtıyordu. Bunu hissetti ve hemen ayarladı, bunu yaparken bir inilti çıktı. Bir Karpatyalı'nın değiştiği gibi değişmiyorsun. Bu yüzden mi sadece tek bir formun var?

Onun çok zayıf olduğunu ve konuşmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu ama düşünceleri kafasında o kadar hızlı dönüyordu ki, biriyle paylaşmak için çıldırıyordu. Kafamda sisin görüntüsünü tuttuğunda ve ben değişebildiğimde bunu merak ettim. Hem korkutucu hem de harikaydı.

Kaplan, ağaçların arasından süzülen yalnız bir kurda hırladı. Kurt, taze kanın cazibesine rağmen kendisinden çok daha büyük olan yırtıcıdan geri çekildi.

Bana güvenmeniz çok alçakgönüllü bir davranış. Bunu kötüye kullanmayacağım.

Ona güvenini verdiğini inkâr etmeye başladı ama onu düzeltmekten kaçındı. Hayatını kurtarmak istemişti ve yeraltındaki yaratık onu çivili pençeleriyle yakaladığında kötünün iyisi o olmuştu. Kaplan formunda bile ayak bilekleri hâlâ yanıyor, o anın dehşetini sürekli hatırlatıyordu.

Kaplan, savaş alanından birkaç mil uzaklaşıp daha zengin tepelerin yakınına gelene kadar adamı sırtında taşıyarak ormanda hızla ilerledi. Çiftliklere yaklaşıırken çok daha dikkatliydi, yükünü daha açık araziden temkinli bir şekilde geçiriyordu. Çiftçilerin çoğu güne başlıyordu. İki kez bir köpek onlara havladı ve aniden durup geri çekildi. Natalya her iki seferde de güç dalgasını hissetti ve Vikirnoff'un hayvanları susturduğunu anladı.

Vikirnoff'un hayatını kurtarmaya karar vermişti ve bu da istese de istemese de kan bağışı yapması gerektiği anlamına geliyordu. Kararını verdikten sonra bu konuda pratik davrandı. Yarı Karpatlıydı ve hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardı. Çok sık kan almazdı ama gerekli olduğunda bu konuda hiçbir çekincesi yoktu. Natalya Vikirnoff'u bir saman yığınının yanında neredeyse baygın halde bıraktı ve bir çiftçiye yaklaşıp onu bir büyücü büyüyle sakinleştirip kanını aldı.

Tam kan Karpatların aksine, çiftçinin anılarını yok edemiyordu. Hafızasını karartmaya ve bir rüya gibi hissetmesini sağlamaya çalıştı ama şüphesiz vampir söylentileri kırsal bölgeyi kasıp kavuracaktı. Yine de önemli olan tek şey Vikirnoff'u mümkün olduğunca çabuk odasına, güneşten ve insanlardan uzaklaştırmaktı.

Hanın yakınında, şekil değiştirmiş ve aceleyle giyinmiş bir halde onu birkaç çalının arasına yatırdı. "Sakın ses çıkarma. Dün gece barda şüpheli bir adam vardı. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama alarm zillerimi çaldırdı ve ben onları asla görmezden gelmem. İçeri girdiğimizde görülme riskini almak istemiyorum. Herkesin hâlâ yatakta olup olmadığına bir bakayım."

Eli onun elini tutmaya çalıştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kalbi sinir bozucu bulduğu küçük, komik bir çırpınma hareketi yaptı. "Sadece kıpırdama." Natalya elini çekti ve avucunu deri pantolonuna sildi, onun tenine her dokunduğunda neden olduğu garip elektrik karıncalanmasını silmeye çalışıyordu.

"Hava aydınlanıyor," dedi Natalya'nın sesi alışılmadık bir şekilde boğuklaşarak. Boğazını temizledi. Adamın çıplak bileğindeki parmakları fazla samimi gelmişti. "Güneş doğmadan önce içeri girmeliyiz. Buraya gelmemiz çok uzun sürdü. Çiftçiler çoktan çalışmaya başlamıştı, hatırladın mı? Saklanmak zorunda kaldık. Ben etrafa bir göz atarken sen dinlen."

Kulağa huysuz geldiğini biliyordu ama Vikirnoff'un yanında duyguları o kadar yabancı ve yoğundu ki. Kesinlikle onun korkunç yaraları için merhamet ya da şikâyet etmeyi reddeden metaneti için hayranlık hissetmek istemiyordu. Her zaman duygusal mesafeyi koruması gerekiyordu. Onu kurtarmak bile kendisini kardeşine ihanet etmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama onu kurtarmıştı ve artık onun sorumluluğundaydı. Natalya sorumluluklarını hafife almazdı. Havayı dikkatle kokladı, yukarıda birilerinin olduğuna dair işaretler aradı ama mutfakta sadece Slavica'nın kokusunu buldu, bu yüzden kapıyı gizlice iterek açtı ve geniş odayı inceledi.

Slavica lavabonun başında kahvaltı için patates soyuyordu. Natalya arkasından yaklaştı. "Çok fazla çalışıyorsun."

Hancı elinde patates ve bıçakla arkasını döndü. "Sen! Natalya, beni korkuttun." Natalya'nın görünüşünü görünce gözleri endişeyle büyüdü. "Ne oldu sana böyle? Yaralandın mı?"

Natalya her tarafına kan bulaştığını fark etti. Çoğu Vikirnoff'a aitti. "Ben iyiyim. Yanımda odama çıkmam gereken biri var ama kimsenin bizi görmesini istemiyorum. Bana yardım eder misiniz? O yaralı."

"Ne kadar kötü?" Slavica pratik biriydi.

Natalya ona sıırttı. "Harikasin. Teşekkür ederim. Durumu kötü. Çok fazla kan kaybetti ama onu hastaneye götüremem."

"Gizli bir merdiven var," diye sır verdi Slavica. "Bu han eski bir manastırın yerine inşa edildi ve o binanın bir kısmı korunarak hana dahil edildi. Merdivenleri ve odaları sadece ailemiz yaşam alanlarımız için kullanıyor." "Eğer gözcülük yapmanın bir sakıncası yoksa, gidip onu getireyim." Natalya söyledi. İcini kaplayan rahatlama muazzamdı.

Natalya aceleyle mutfak kapısından çıktı ve avcıyı bıraktığı sık çalılıklara giden patikadan aşağı koştu. Yere yığılmış, gözleri kapalı, yüzü solgun, neredeyse gri ve alnında boncuk boncuk kan lekeleri olan adamı görünce durdu. Kalbi yerinden fırladı ve midesi bulandı. "Vikirnoff? Odaya giden son birkaç metreyi yürüyebilir misin?" Yeniden bir kaplana dönüşmesi pek mümkün değildi ama adam o kadar bitkin ve solgun görünüyordu ki bu onu korkutuyordu.

Gözlerini açtı ve onun yardımıyla ayağa kalkmayı başardı. Kadın kolunu ona dolayınca kadar dengesiz bir şekilde sallanarak durdu. "Sadece birkaç dakika daha ve sonra uzanabilirsin." Natalya onu cesaretlendirdi.

Mutfaktan içeri girdiklerinde Natalya'ya "Burası tehlikeli," dedi. Slavica telaşlı bir soluk verdiğinde ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sizi ağırlamaktan onur duydum efendim. Benim evim sizin evinizdir." Slavica reverans yaptı, eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. "Bu taraftan, çabuk. İşçiler yemeği hazırlamak için her an burada olabilirler. Acele etmelisiniz."

Vikirnoff kaskatı kesildi ve mutfak kapısına doğru bakarken sessizlik için elini kaldırdı. Sessiz sesler onlara doğru sürükleniyordu. Elini salladı ve sesler kesildi, işçiler odadan uzaklaştı.

Natalya, mutfak yardımcısını uzaklaştırmak için enerji harcayan adamın vücudunda dalgalanan acının ürpertisini hissetti. Adamın belini daha iyi kavradı ve onu Slavica'nın köşedeki bir paneli açtığı odanın arka tarafına doğru itti. Merdivenler hem özel konuta açılan bir kapıya hem de ikinci kata çıkıyordu.

"Sadece birkaç dakika daha," diye fısıldadı Natalya. Adamın bir kez olsun şikâyet etmesini diledi. Ayak bilekleri ve yan tarafı zonkluyor ve yanıyordu, yaraları onunkiler kadar ağır değildi ama Vikirnoff sessizdi, dar merdivenleri çıkarken hırpalanmış vücudu sarsıldığında homurdanmıyordu bile. Yan tarafına dikkat ederek ağırlığını ona zorlukla verdi ama arada bir avuç içi yarasının üzerine yerleşti. Her seferinde bir sıcaklık hissetti ve acısı azaldı ama adamın daha da zayıfladığını ve solgunlaştığını fark etti.

"Kes şunu," diye tısladı. "Ciddiyim. Bunun gibi yüzlerce yaram oldu. Ne zaman kötü olduklarını bilirim ama benimki değil. Vampirler bana ciddi bir zarar vermemeye dikkat ediyorlardı. Bununla daha sonra başa çıkabilirim." Odasının kapısını iterek açtı ve derin bir nefes alarak durdu. "Buraya biri girmiş."

Slavica başını salladı. "Hizmetçiler sabah saatlerinde temizlik yapıyor. Siz akşam gittiniz. İşlerini bitirmiş olurlardı."

"Şu anda burada kimse yok," dedi Vikirnoff, "ama son zamanlarda bu odada bir adam vardı. Pipo tütününü ve kolonya kokuyor."

"Dün gece bardaki adam," dedi Natalya. "Adı ne Slavica?" Vikirnoff'un yatağa uzanmasına yardım etti.

"Barstow, Brent Barstow. Yılda birkaç kez köyümüze gelir. İş için geldiğini söyler ama?" Hancı başını iki yana sallayarak durdu.

Vikirnoff ona sertçe baktı. "Ama sizi huzursuz ediyor."

"Çok huzursuz," diye kabul etti Slavica. "Ve kızım Angelina'ya sorular sordu. Soruları hiç hoşuma gitmedi."

"Ne hakkında sorular?" Vikirnoff sordu.

Natalya, adam orada sallanarak durup hancıyı incelerken onun acısını kendi acısıymış gibi hissediyordu. İçinden onu bayıltıp yatağa atmak ve bu işi bitirmek geliyordu.

Slavica, "Bu bölgede yaşayan insanlar hakkında bilgi edinmek istiyor," diye cevap verdi.

Vikirnoff yumuşak battaniyeye uzandığı anda yüzünü başka tarafa çevirdi ama Natalya onun saklayamadığı çok daha keskin bir acı dalgası daha yakalamadan önce değil. Alnındaki siyah saç tellerini okşamaktan kendini alamadı. "Slavica bir hemşire, bir şifacı. Sana yardım edebilir."

"Önce senin yaralarınla ilgilenmeli," diye buyurdu.

Natalya elini geri çekti. "İşte yine başladın." Ona dokunmanın midesinin derinliklerinde yarattığı aptalca erime hissi yüzünden kendine kızıyordu. Bundan daha zavallı olabilir miydi? "Bana emir verme." Ses tonundaki sertlikten irkildi ve sabah güneşini engellemek için pencerelerin ve balkon kapısının üzerindeki ağır perdeleri çekmekle uğraşmak için ondan uzaklaştı.

Slavica yatağın kenarına oturdu. "Başka şeylere de ihtiyacı olacak Natalya. Mutfakta, dolabın içinde tahta bir kâse var. Onu al ve bahçede bulabileceğin en zengin toprakla doldur." Öne doğru eğildi ve Natalya'yı çok rahatsız eden saç tellerini Vikirnoff'un alnından süpürdü, parmakları onun serin teninde gezindi. "Çok fazla kan kaybettin. Prensini çağırmalıyım. Yardıma ihtiyacınız olduğunu bilmek isteyecektir."

Vikirnoff onun bileğini yakaladı. "Benim ne olduğumu biliyorsun." Onun bildiğini anlayabiliyordu. Çok az insan onların varlığını biliyordu, sadece Karpat halkının korunması için değil, aynı zamanda

insanlar. Eğer Slavica onların türleri hakkında bilgi sahibiyse, prensin koruması altındaydı. "Sen de kimsin?"

"Ben Slavica Ostojic. Annemin adı Kukic'ti. Ya siz?"

Cevap vermeden önce kızın zihnini uzun ve dikkatli bir şekilde araştırdı ve kızın kendi halkının prensiyle bir arkadaşlığı olduğunu görünce şok oldu. Mikhail Dubrinsky'nin insan dünyasında dostları olduğuna dair söylentiler duymuştu ama insanlara kendi türlerinin sırlarını emanet etmek nadir rastlanan bir durumdu. "Vikirnoff Von Shrieder." Adını isteksizce söyledi, doğal suskunluğunu tam olarak yenememişti. Az konuşmaya, kendi tavsiyelerini tutmaya ve gerektiğinde harekete geçmeye inanırdı. Bu alışık olmadığı bir durumdu ve yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Bu han yüz yıldır aileme ait. Mikhail Dubrinsky,  lkemizde işler karışıkken annemin burayı korumasına yardım etti. O her zaman ailemizin dostu oldu ve biz de bu dostluğa değer verdik."

Vikirnoff kadının açıklamasına odaklanmakta zorlandı. Açlık onu neredeyse boğuyordu. Kadının kalp atışları odada yankılanıyor ve kafasının içinde yankılanıyordu. Kan kokusu onu neredeyse boğuyordu ve sahip olduğu tüm içgüdüler kendisinin ve hayat arkadaşının hayatını kurtarmak için beslenmesini gerektiriyordu.

Slavica ona doğru eğildi ve bakışları hemen kadının nabzına takıldı. O küçük zonklama ritmi onu çağırıyor ve baştan çıkartıyordu. Ağzı sulandı ve kesici dişleri uzadı. Uzun bir an boyunca onun boynuna doğru eğildi, ihtiyaç duyuyordu. Sadece ihtiyaç duyarak. Aniden geri çekildi. Prensini koruması altındaki birinden bir şey alamazdı. Korkunç açlığını bastırmak için hayat arkadaşına konsantre olmaya çalıştı.

Natalya perdelerle uğraşıyor ama bir yandan da kafası karışık duyguları onu hırpalıyordu. Damarlarında dolaşan kanın gelgitlerini dinlerken oda bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. I g d s  onu korumak, ona sahip çıkmaktı.

onu. Vücudu ve ruhu onun için kükrüyordu ama yine de ona kapalı kalmaya çalışıyordu. Kokusu onu ateşin doruğuna çıkardı.

"Prense haber göndermeliyim," diye tekrarladı Slavica. "Bunu yapmazsam bana çok kızar."

Vikirnoff yorgunluktan yanan gözlerini kapattı ve yaralarının Mikhail Dubrinsky'yi bir süre daha güvende tutmasına engel olabileceğini fark etti. Dubrinsky'yi bir süre daha güvende tutamayacaktı. "Prens tehlikede. Ona bu mesajı gönderin. Bu benim yaralarım için endişelenmekten çok daha önemli. İyileşeceğim. Daha kötülerini de yaşadım ve şüphesiz yine yaşayacağım."

Vikirnoff'un saklayamadığı yorgun notayı duyan Natalya ona baktı. Ona bakmaktan özenle kaçınıyordu ama şimdi yüzüne derinlemesine kazınmış acı çizgilerini, Slavica'nın gömleğini kesip çıkardığı için göğsünde biriken kanı görüyordu. Adamın korkunç yaralarına bakarken kalbi bir an duracak gibi oldu ve sonra çıldırdı. Sirtında tırmık izleri, pençelerinin onu omzundan beline kadar parçaladığı uzun derin oluklar olacağını biliyordu. Kendinden utanıyordu. Vampirle arasına gökyüzünden düştüğünde saldırıyı durdurmakta çok yavaş davranmıştı ama yine de Vikirnoff'un zihninde hiçbir suçlama ya da kızgınlık bulamadı.

Vücudu sert ve kaslıydı ve acıdan harap olmuştu. İçindeki her şey ona dokunmak, bu acıyı dindirmek için haykırıyordu. Slavica'nın ellerinin Vikirnoff'un çıplak teninde gezinmesi onu büyüledi. Onu yatıştırıyordu. İnceliyor. Dokunuyordu. Natalya'nın nefesi boğazında düğümlendi. Eller onu büyülemişti. Onu çileden çıkardı. İçinde karanlık ve çirkin bir şey kıpırdandı.

Perdeler ellerinden kaydı, böylece sabahın ilk ışıkları üzerine döküldü. Vikirnoff ani bir tehlike sezerek başını çevirdi ve Natalya'nın duvarın içinde kaybolduğunu, ışık çizgilerinin vücudunu kamufle ettiğini ve böylece zorlanmadan onu görmenin zorlaştığını görmek için gözlerini iyice açtı. Hareketin neden olduğu acıya rağmen yan döndü, bakışları ona daha fazla odaklanmak için daraldı.

Natalya'nın tüm tavırları değişmişti. Artık tamamen insan gibi görünmüyordu, onun yerine tehlikeli, güçlü bir yırtıcıya dönüşmüştü. Deniz yeşili gözlerinin rengi bile değişmiş, sedefli bir görünüme bürünmüş, avına bakar gibi Slavica'ya sabitlenmiş ve odaklanmıştı. Avlanmakta olan bir dişi kaplanı andıran bir durgunluğu vardı, kasları yerine kilitlenmiş, bakışları hemşireye sabitlenmişti.

"Bayan Ostojic, Slavica," dedi Vikirnoff, sesi sakın, tonu emrediciydi. "Yavaşça yatağın diğer tarafına geçin. Şimdi yap."

Slavica ayağa kalkarken Natalya'ya baktı. Natalya'nın bulanık bir görüntüye dönüştüğü köşeden küçük bir hırıltı yayıldı. Elini boğazına götüren hancı ağırlığını dikkatlice kaydırarak ayağa kalktı ve yatağın büyük kısmını kadınla arasına aldı.

Ainaak eny?, seni bu kadar üzen ne? Vikirnoff kadınları çok az anlıyordu, hayat arkadaşını ise daha da az. Duyguların yoğun olduğunu ve ikisinin de kendilerine tam olarak ne olduğunu anlamadığını anlamak yeterince kolaydı. Karanlığın savaşını veriyordu ve aklın ilkel içgüdüleriyle pek ilgisi yoktu. Natalya bu kadar yakınındayken ve hâlâ ona tutunamamışken, her zamankinden çok daha tehlikeliydi. Onu bombardımana tutan kaotik duyguları felaket için bir reçeteydi. Aynı şey ona da oluyor muydu? İkisi de kendilerine ne olduğunu anlamadıkları için mi hayvani içgüdülere çok yakındılar?

Neden sana böyle dokunmasına izin veriyorsun? Bu suçlama gülünç olmalıydı ama Natalya'nın kendini nasıl sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğunu hissetmişti. Natalya için bu suçlama çok gerçektir. Bir kadının ellerinin hayat arkadaşının vücudunu yumuşattığını gördü. Duygular çok güçlü, çok yoğun, muhtemelen kendi korkunç açlığı, kendi yükselen canavarı tarafından besleniyordu.

Vikirnoff onun zihnine dokundu. Kırmızı bir sis yayıldı ve onu kavradı. Zaman kadar eski içgüdüler, tutkuyla sıcak, hayvani.

İçinde henüz karşılaşmadığı bir şey vardı, koruduğu bir şey, ama yüzeye çıkıyordu ve ava çıkmış bir yırtıcı kadar tehlikeli ve güçlüydü.

Duygularının yoğunluğunun kendisini etkilemesini engellemek için mücadele etti. Hayat arkadaşını korumak, onun iyiliğini sağlamak onun göreviydi. O kendini kontrol altına alana kadar durumu yatıştırmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Slavica, belki de gerekli toprağı ve bitkileri getirebilirsin. Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Natalya bana göz kulak olacak." Vikirnoff bakışlarını ya da aklını hayat arkadaşından hiç ayırmadı. Buna cesaret edemedi. Çaba yorucuydu ama başka bir alternatif düşünülemezdi. Natalya sadece onu iyileştirmekle kalmamalı, aynı zamanda hayat arkadaşı olarak ona demir atmalıydı. Bunun yerine, onun her türlü hayvani içgüdüsünü tetikliyordu, böylece sadece kendisiyle savaşmak zorunda kalmıyor, aynı zamanda Natalya için çapa sağlamak zorunda kalıyordu.

"Güvende olacağından emin misin?" Slavica kelimeleri fısıldadı.

Natalya'dan hırıltılı bir hoşnutsuzluk tıslaması geldi.

"Teşekkür ederim, evet." Sözlerine yumuşak bir hırıltı eşlik etti ve yüzünü Slavica'dan uzak tuttu, bakışları Natalya'ya kilitlenmişti.

Vikirnoff'un çaresizce ihtiyacı vardı. Kalp atışları o kadar yüksekti ki neredeyse kafasının içinde kükrüyordu. Kana ve hayat arkadaşından yayılan tehlikeyi kontrol etmenin bir yoluna ihtiyacı vardı. Felaket gelmeden önce hemşirenin dışarı çıkmasını diledi. Natalya'yı kontrol altında tutmaya çalışmak, hayatı kan kaybından tükenirken çok zordu.

Slavica yavaşça hareket etti, tehlikeyi sezecek kadar zekiydi ve yatağın etrafından dolaşp kapıyı arkasından çekerek çıkışını yapacak kadar cesurdu.

"Buraya, yanıma gel," diye emretti Vikirnoff, sesi bir oktav düşerek kadife yumuşaklığında ve hipnotize edici bir hal aldı.

Natalya zihnindeki bulanıklığı dağıtmak istercesine başını salladı. Vikirnoff'un kendisine seslendiği diğerlerinin aksine, hayat arkadaşı baskı altında olduğunu farkındaydı. Garip bir şekilde ona karşı koymadı, onun yerine isteksiz bir adım attı, siyah, siyah gözleri ve tanımlayamadığı keskin açlığı onu zorladı. Aynı açlık onun içinde de vardı, çok gerçek bir acı ve güçle pençeliyor, ikisini de tüketmekle tehdit ediyordu.

İştahının arzuyla, şehvetle, saplantıya varan tutkulu bir ihtiyaçla karışığının farkındaydı. Adamın gözlerindeki yoğunluktan büyülenmiş bir halde gölgelerin arasından çıktı, her seferinde yavaş bir adım atarak, neredeyse donup kalmıştı.

Ruhani görünüyordu, zayıf ışıktaki garip bir şekilde parlayan deri şeritlerinin altında kasları düşündürücü bir şekilde hareket ediyordu. Tam olarak gerçek değildi. Kesinlikle insan değildi. Vikirnoff bir an için onun zihninin derinliklerine inmeye, garip beyin kalıplarının ardında yatan sırları ortaya çıkarmaya çalıştı. Açlık ona acımadan saldırıyordu. Onun mu? Yoksa kendi açlığı mı? İkisini birbirinden ayıramıyordu. Bu kadar yoğun ve kontrolden çıkmış duygularının hangisi olduğunu söyleyemiyordu. Kiskanıyor muydu? Yoksa bu vahşi bir ihtiyaçla yükselen kendi canavarı mıydı?

Kadınlar ışıktandı. İçlerindeki jilet gibi keskin pençeyi hissettiler mi? Öldürmenin eşiğinde miydiler? Gözlerini kırpmadan, kadının kendisine doğru gelen soluk ışık şeritlerinin arasından çıkışını izledi. Garip renkli gözleri ona odaklanmıştı ve sanki tam tersi değil de av oymuş gibi bakıyordu. Dişi kaplan av peşindeydi ve gerilim çılgın atacak kadar artmıştı. Aralarındaki havada tehlike titreşiyordu.

Natalya ilerlemeyi durduramıyordu. Kendini kontrol edemediği bir rüyada hissediyordu, kenarda durmuş, kalbi çarparak olanları izliyor ve uyanmak için kendine bağırıyordu. Dürüst olmak gerekirse onu öldürmeye niyetli olup olmadığını bilmiyordu. Ondan korkuyordu. Onun içindeki karanlığı hissetmişti.

Yükselmek ve kendini korumak onun içinde çok güçlüydü ama yine de ileriye doğru attığı her adımı durduramıyordu.

Vikirnoff'un parmakları bileğini zincirledi. Son derece güçlü. İnanılmaz derecede nazik. Onun dokunuşuyla kalbi küt küt atmaya başladı ve dizleri açıklanamaz bir şekilde lastiğe dönüştü. Yatağın kenarına çöktü. Adamın elleri kollarından yukarı kaydı, parmakları saçlarında tünel açtı ve yüzünün etrafında bir çerçeve oluşturdu. Siyah bakışları onun üzerinde yanıyor, onu esir alıyordu. Adam başını zorla kendine doğru çevirirken bile gözlerini ondan alamıyordu.

Natalya midesinin alt üst olduğunu hissetti. Bütün sinir uçları canlandı. Hissediyordu ama hareket edemiyordu. Yaralı yatıyordu, göğsünde bir delik vardı, sırtında açtığı derin tırmık izlerinden ve sayısız başka yaradan kan akıyordu, zayıf ve görünüşte savunmasızdı, yine de gönüllü bir kurban gibi ona gitti.

Dudakları onunkilere dokundu. Güzeldi. Sert. Kadife yumuşaklığında. Kalbi göğsünde zıpladı. Dudaklarının köşesinden boynuna doğru öpücükler bıraktı, küçük alev noktaları teninin üzerinde dans ediyordu. Zihninde kaçmak için çığlık atsa da hiçbir ses çıkmadı ve boynundaki saçları kaldırarak ona daha da yaklaştı.

Onun dokunuşunu istiyordu. Ellerini üzerinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Adam ona aitti. Başka hiçbir kadının ona dokunmaya, çıplak teninde parmaklarını gezdirmeye ve hava alışverişi yapacak kadar yakın olmaya hakkı yoktu.

Vikirnoff'un damarlarındaki ateş, kulaklarında gök gürleyene ve korkunç açlığını, cinsel ihtiyaçla, sahip olma arzusuyla karışık açlığını yatıştırma ihtiyacı neredeyse çılgınlığa dönüşene kadar zihninde fırtınalar estirdi. Onun kokusunu içine çekti, ciğerlerinin derinliklerine çekti. Damarlarında cızırdayan hayatın gelgitlerini dinledi. Kadın onu çağırıyordu, dışının erkeğe yaptığı zamansız, unutulmaz bir çağrı, her duyusunu güçlendiren bir afrodizyak. Dili onun nabzının tadına baktı. Onun tepkisini, hızlıca içine çekişini hissetti.

Nefes alıyordu. Göğüsleri ona sürtündü, kafasının içindeki garip uğultuya eklenen yumuşak bir baştan çıkarıcıydı.

Natalya onun dilinin nabzının üzerinde döndüğünü hissetti ve rahmi beklentiyle sıkıştı. Anında yerini erotik bir zevke bırakan yakıcı bir acı vardı. Kadının kanı adamın içine nektar gibi akıyordu. Onu kollarının arasında kaydırđı, kendisine yakın tuttu, bir eli vücudunda yukarı doğru kayarak göğsünü kavradı, başparmağı meme ucunu gergin bir tepe haline getirdi.

Vücudu aşırı hızlandı, ihtiyaçtan ağlıyor, heyecandan yanıyor, neredeyse rahatlaması için ona yalvarana kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu. Giysiler çok hassas tenini acıtiyordu. Onun altında olmak istiyordu, vücudu sert ve hızlı bir şekilde onunkine çarpıyor, boşluğunu dolduruyordu. Onu tırmalıyor, yaklaşmaya çalışıyor, ona doğru eğiliyor, kasten onu daha da tahrik ediyordu.

Vikirnoff güç ve şehvetin içinden geçtiğini, yaralı bedenine işlediğini, ona ısı, heyecan ve güç sağladığını hissetti. Vücudu, şu anki durumunda imkânsız olan bir tatmin için ona öfke duyuyordu. İblisi hızla ve vahşice yükseliyor, eşi için kükrüyor, onu sahiplenmesini, onları sonsuza dek birbirine bağlamasını talep ediyordu. Tadı daha önce deneyimlediğı hiçbir şeye benzemiyordu ve tekrar tekrar dönmesi gerekeceğini ve asla doyamayacağını biliyordu.

Kükreyen canavara meydan okuyarak kendini geri çekilmeye zorladı ve dilini kasıtlı olarak kadının boğazındaki iğne uçlarının üzerinde gezdirdi. Bir yanı göğsünün kabarıklığından almasını diledi ama kendini onun bedenine sahip olmaktan alıkoyamazdı. Kendine tamamen güvenmiyordu. Tahrik olmuş haliyle, ona sahip olmak için ölebilirdi. Onu ele geçirmek hayatına mal olabilirdi ve net düşünmek için sınıra çok yakındı. İçgüdülerini şımartmaktansa önlem almak daha iyiydi.

Onu karşısında yatana kadar kaydırđı, yeşil gözleri ona bakıyor, vücudunu kontrol altına alan aynı şehveti yansitiyordu. Başını onun yanına eğdi, onu tuttu

yaralarını incelerken hareketsiz kaldı. Kendini bedeninden ayırıp ruhuyla onun bedenine girmesi ve yaralarını içten dışa iyileştirmesi sadece birkaç dakika sürdü. Ayak bileklerindeki delinme yaralarına özellikle dikkat etti. Koku daha önce karşılaştıklarına hiç benzemiyordu ve onu her yerde tanıyabilmek istiyordu. Yaralar derindi, kemiğe kadar uzanıyordu ama yine de tek kelime etmemiş ve Slavica'nın onunla ilgilenmesi için ısrar etmişti; ta ki kıskanç doğası onu ele geçirene kadar. Bir hayat arkadaşının çekimini en az onun kadar güçlü hissediyordu. Bunu istememişti. Bunu anlamıyordu ama şiddetli ve güçlüydü ve ruhları neredeyse çoktan birleşmişti ve o henüz onları birbirine bağlamamıştı.

Vikirnoff onu daha da yaklaştırdı ve göğsünü yararken başını avucunun içinde tuttu. Onu kendine yaklaştırdı, ta ki kendi isteğiyle ağzı kıpırdayıp dili nazikçe tadına bakana kadar. Adam bu şehvetli saldırı altında inledi. Natalya ona doğru hareket etti, dili derisinin üzerinde dönerek uzun ince çizgileri iyileştirdi, tıpkı onun iğne batmalarını kapattığı gibi.

Vikirnoff kendi dilinde hafifçe küfretti, dişleri derine battığında tekrar denemeye hazırlandı. Acı vücudunda şimşek gibi çaktı ve yerini saf erotik zevke bıraktı. Baş arkaya düştü ve gözleri kapandı. Kendini o anın büyüüne, hayat arkadaşları arasındaki gerçek kan değişimine bıraktı. Onu her zaman bulabilecek, istediği zaman zihnine dokunabilecek, onu çağırabilecek, bedenini, zihnini ve ruhunu paylaşabilecekti. Paylaşımında bir coşku ve tutku vaadi vardı.

Küçük iğne izlerini iyileştirmek için dilini fiskeledi ve dudaklarını bulmak için göğsünden ve boğazından yukarı doğru öptü. İhtiyaçtan yanıyordu, ağzı talep ediyor, dili onunkıyla düello yapıyor, daha fazlasını arıyordu.

Elleri deri kaşkorsenin altından süzülerek kadının göğüslerini yoğuruyor, kendi şeytanları onu ele geçiriyordu. Natalya güçlü bir anestezi ve afrodizyak etkisini bir arada sunuyordu. Kasıklarına akan sıcak kanla birlikte acı da kayboldu.

Ona sahip olma ihtiyacı son tutarlı düşüncesinin önüne geçti. Ölüme bu kadar yakinken onu istemek delilikti ve eğer onu durduracak iradeyi bulamazsa ölebilirdi ama geri çekilemiyordu. Vücudu sert bir arzu düğümüydü, damarları cızırdıyor, farkındalık acı verici bir ihtiyaçla kasıklarına yerleşiyordu. Canavarı kükredi, serbest kaldı ve onu ele geçirmek için sıçradı.

Natalya usulca inledi ve kendini onun ağzının ani emrine bıraktı. Sıcak. Aç. Islak. Dişleri dudağını çekiştiriyor, elleri göğüsleriyle meşgul oluyordu. İkna edici. Sert. Israrcı. Parmak uçlarını adamın göğsünde gezdirdi ve açık yarasına dokunduğunda adamın irkildiğini hissetti. Yarası. Onun nesi vardı böyle? Ağır yaralı bir avcıya resmen tecavüz ediyordu!

Natalya yumuşak bir alarm çığlığıyla ondan uzaklaştı. Adamın kolları Natalya'nın bedeninden ayrılmış ve onu çaresiz bırakmıştı. Yarası o kadar sıkıydı ki çığlık atabileceğini düşündü. Muhtaç ve ağrıyordu. Avuçlarını boynuna bastırarak ondan uzaklaştı. Nabızı rahmindeki çılgınca atışa uyum sağlayarak zonkluyor, bu vahşi ses onun fısıldadığı adının yankısını bastırıyordu. Ağzında onun tadını alabiliyordu. Kokusu tenine sinmişti. Daha da kötüsü, bedeni en az onunki kadar keskin ve korkunç bir ihtiyaç ve açlıkla canlıydı. İsyan eden kalbini susturmaya çalışarak hızla gözlerini kırptırdı. Rüya gibi durum dağılıyor, kafa karışıklığı ortadan kalkıyordu. O bir avcıydı. Suçluluk ve utanç üzerine çöktü, ağır bir yumruk gibi ona vurdu.

Onu istiyordu. Hayır, bu daha kötüydü. Ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Bu fikir çılgıncaydı ve kabul edilemezdi. Ona bir şey yapmış olmalıydı. Daha önce hiçbir vampir onu tuzağa düşürmeyi ya da zihnini ele geçirmeyi başaramamıştı ama o başarmıştı. Onun istilasını hissetmemişti ama vücuduna dokunmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Onu öpmesine. Ve onun kanını almıştı ve Tanrım, o da onunkini almıştı. Donör olmaya hazırdı. Ama bu şekilde değil. Asla böyle olmayacaktı.

Natalya baldırındaki kılıftan bir bıçak çıkardı ve kararlı adımlarla ona doğru ilerledi.

Vikirnoff yatağa yaklaşırken onu sakince izledi. "Bana bir şey yaptın. Seni kabul etmem için beni zorladın."
Gözleri bir kez daha yeşilden inci rengine garip bir girdaba dönüşerek ona öfkeyle parladı. "Senin türünden nefret ediyorum ama yine de Slavica'ya, arkadaşım olarak gördüğüm bir kadına zarar vermeye hazırdım. Bunu bana sen yaptın. Neden yaptın? Seni vampirlere bırakabilirdim."

"Beni vampirlere bırakamazdın," dedi Vikirnoff. Ona kızgın olsa da, ilişkilerini kabullenemese de, onu hiç anlamasa da, onun bir mucize olduğunu biliyordu. Bir hediye. Orada öylece yatıp onun mantıklı düşünmesini beklerken şok edici derecede mutluydu. İçinden geçip gitmek isteyen aptalca gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Mutluluğun ne olduğunu biliyordu. Nihayet. Onca yüzyıldan sonra. Bu duyguyu hissetti ve bu heyecan vericiydi. Vampire dönüşmesine çok az kalmıştı ve kız gelip onu kurtarmıştı.

Onu kurtarmak istemiyordu. Bu düşünce onu şaşırtmıştı. Kadınların hayat arkadaşlarıyla birlikte olmak, onların her ihtiyacını karşılamak istemeleri gerekirdi. Anne ve babasıyla ilgili çok az şey hatırlıyordu ama işlerin bu şekilde yürüdüğünden neredeyse emindi. Tabii annesi ve babası arasında nasıl bir ilişki olduğunu artık hatırlayamıyorsa o başka.

Natalya'nın küçük beyaz dişleri bir öfke patlamasıyla bir araya geldi. Ağzının kenarında gezinen o sırtkan küçük gülümseme ona tokat atma isteği uyandırdı. "Sen vampirlere aitsin. İçindeki karanlığı hissedemediğimi mi sanıyorsun? Koklamıyor muyum? Kokuyor; çıkarmanın hiçbir yolu olmayan bir leke. Sen ölümü hak ediyorsun."

"Belki de var, ama senin ellerinde değil. Karanlığın içimde güçlü olduğunu ve onu yenemeyeceğimi kabul ediyorum, ama sen yenebilirsin. Ve üstesinden geleceksin. Hayat arkadaşım olarak bu senin görevin. Sırf senden ne beklendiğini bilmiyorsun diye seni görevlerinden muaf tutmayacağım. Bu ikimizin de yabancıısı olduğu bir durum ama öğreneceğiz. Ben hayat arkadaşı olmayabilirim.

Ama sen de benim beklediğim gibi değilsin. Birlikte öğreneceğiz."

Neden söylediği şeyler onu incitiyordu? Sevgili ağabeyinden başka hiç kimse onu incitecek şeyler söyleyememişti. O hassas duygularını kendine saklamıştı ama Vikirnoff'un sözleri neredeyse yumruğundaki bıçak kadar keskin ve acı vericiydi. Sırf onu beklemediği için onu reddetmiş sayılmazdı, değil mi? Ve neden umursuyordu ki?

"Cehenneme kadar yolun var," diye tersledi. Öfkesi aniden dağılmıştı ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Öfkesini geri istiyordu. Onu koruması için ona ihtiyacı vardı. Neden karşılık vermemişti? Neden ona öfkesini geri verecek bir şey söylememiş ya da yapmamıştı?

Natalya bıçağın sapını elinde toz haline gelme tehlikesi geçirene kadar sıktı. Ciğerlerine zorla hava çekti. "Sen uyuyana ve bedenin kurşun olana kadar bekleyeceğim ve perdeleri açıp güneşin senin değersiz kığını kızartmasına izin vereceğim." Sesini alçak tuttu, sözleri sertti ama içi kan ağlıyordu.

Onu öldürmek istedi. Ölümü hak ediyordu. Her avcının, kontrol altında tuttukları vampirlerle birlikte ölmesi gerekiyordu. Hiçbirinin kalbi ya da duygusu yoktu. Yine de ona baktığında, kendisi için parlayan o zayıf mutluluk ışığını gördü. Onun için. Kimse ona böyle bakmamıştı. Ve gözlerinde arzu parlıyordu. Bir vampirin zarar vermesini önlemek için kaç kez onun önüne geçmişti? Onu savaştan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Her ne kadar bu aptalca jestten rahatsız olmak istese de, kendini korunmuş hissediyordu.

Natalya beyninin onu savunmasına izin vermeyerek başını salladı. Onun üzerinde bir tür zihin kontrolü kullanmıştı. Davranışının başka bir açıklaması olamazdı. Ona asla gönüllü olarak dokunmaz ya da kendisine dokunmasına izin vermezdi. Onun dokunuşu olmadan göğüsleri hâlâ ağrıyor, şişiyor ve acı veriyordu. Kendinden nefret ediyordu. Vikirnoff Von Shrieder'in yanında bu kadar zayıf bir kadın olmaktan nefret ediyordu.

Kıskançtı. Kıskançtı. Başka bir kadının ona dokunduğunu görmek dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Hayvani doğası onu ele geçirmişti. Ailesi ona bir kaplan doğası vermek için ne yapmıştı? Ve neden bir avcının bir kadın üzerinde kullanabileceği ölümcül tehlike konusunda uyarılmamıştı?

Parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. Batakılıkta debeleniyor, ona karşı mücadele ettikçe daha da derine batıyordu. Vikirnoff hiçbir şey söylemedi. Bütün bu süre boyunca, bir dirseğinin üzerine yaslanmış, bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadan, sadece onu izledi. Onun gözlerinden nefret etmeye başlamıştı. O siyah, vahşi bakışlar, çok yoğun ve ona karşı çok aç. Gözleri onu başka hiçbir şeyin çekmediği ya da çekemeyeceği kadar çekiyordu. Kendine bunun yanlış olduğunu, ihanet olduğunu ne kadar söylerse söylesin, yine de ona çekiliyordu. Onun tarafından büyülenmişti. Ona şehvet duyuyordu. Ve bu doğal değildi. Doğal olamazdı.

Onun üzerindeki hakimiyetini kıramaması öfkesini besledi. "Sana karşı hiçbir görevim yok. Bunu önerecek kadar bile küstahsın."

"Benim hayat arkadaşım olduğunu inkâr edemezsin. Ruhlarımız birbirini çağırıyor." Sesi büyüleyici bir ritimle yumuşadı. "Kendine biraz zaman tanı Natalya. Bu fikre alışacaksın. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

Elleri titreyerek bıçağı kınına geri soktu. Adam onu gözleriyle ve sesiyle baştan çıkarıyordu. Nasıl bu kadar duyarlı olabiliyordu? Zırha ihtiyacı vardı. Nasıl bu kadar kafası karışık, ham ve sinirli olabilirdi? Hiç böyle olmamıştı ama yine de duygularını kontrol edemiyor gibiydi.

"Seni bir yastıkla boğmak istiyorum," diye yalan söyledi, işe yarayabilecek bir yanıt almayı umuyordu. "Sana inanamıyorum. Hiç kimse senin hayat arkadaşın olmaya dayanamaz." Kadın istediği kadar öfkelenebilirdi ama adam onu kendine çektiğini biliyordu. Gözlerini kapadı ve gerçeğin ortaya dökülmesine izin verdi. "Asla senin hayat arkadaşın olmayacağım. Sen benim kardeşimi öldürdün. İkizimi. Bu dünyada benim için bir anlamı olan tek kişiyi. Sen

Bırak seninle bir şey yapmayı, bir an için bile seni kurtaracağımı düşündün mü?"

Vikirnoff sessizdi, anılarına hafifçe dokunuyor, sevdiği adamı görüyor, ona olan sevgisini hissediyordu. Başını iki yana salladı. "Bu adamı ben öldürmedim. Yüzünü hiç hatırlamıyorum ve yok etmek zorunda kaldığım adamların her birini hatırlıyorum."

Ondan uzaklaştı. Dehşet içindeyken, savaştığı gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Bu aşağılanma dayanılmazdı. Kardeşinin ölümünü düşündükçe kalbi acıyla çarpıyordu. "Şahsen sen değilsin ama bir avcı. Senin türünden biri."

"Bir avcı neden kardeşinin canını alsın ki?"

Sesinde herhangi bir tonlama yoktu. Ona yalancı demiyordu, böyle bir şeyin olabileceğini de kabul etmiyordu. Sadece yoğun siyah gözleriyle ona baktı, yüzü acıyla kızarmıştı ve bu onun içini parçaladı.

Natalya deriyi karnından çekerek kardeşini ölüme mahkûm eden doğum lekesini ortaya çıkardı. "Bende de aynı işaret var. Ben bu işareti taşıırken sen benim hayat arkadaşım olamazsın. Bu bir ölüm cezası. Tüm avcılar tenimizde büyücünün işaretini gördüklerinde bizi derhal öldüreceklerdir." Sesinde meydan okuma, gözlerinde beklenti vardı. Onu şoke etmeyi amaçlıyor ve kendisine saldırmaları için kendini hazırlıyordu.

Vikirnoff sol tarafında alçakta duran karmaşık ejderhaya baktı. Nefesini yavaşça bıraktı. "Bu bir büyücünün işareti değil Natalya. Bu Karpat ailelerinin en eski ve en saygınlarından birinin doğum lekesi. Bu işaret Ejderha Arayıcı'ya ait. Hiçbir avcı Ejderha Arayıcı olarak işaretlenmiş bir adamı ya da kadını öldüremez. Bu mümkün değildir."

Çenesi yukarı kalktı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Vikirnoff ona sözlü olarak cevap vermedi. Onun zihnini işgal etti. Ona hiçbir uyarıda bulunmadı ve onu durduracak zaman bırakmadı, engellerini aşarak hayatını, kardeşinin sevgisini, kahkahalarını, şefkatini, ikisinin

saklanarak ve bir yerden bir yere kaçarak, her zaman düşmanın önünde yaşamak zorunda kaldılar.

Natalya birleşmeyi hafife almadı. Ona karşı koymaya, engel olmaya çalıştı ama Vikirnoff'ta acımasız bir nitelik vardı. Daha da zorladı, aradığını bulana kadar onları bir araya getirdi. Zihninin işgal edilmesinden nefret ediyordu. Ona göre bu, adamın bedenini istila etmesinden neredeyse daha kötüydü. Ellerini kaldırdı ve aralarında havada zarifçe semboller çizdi; anılarını, düşüncelerini, kim ve ne olduğunun özünü ondan korumak için bir kalkan oluşturmaya çalıştı.

Semboller kısa bir an için havada parlak bir şekilde yandı, turuncu, sarı ve altın rengi, sonra yavaşça soldu ve onu savunmasız bıraktı.

Birleşmelerine karşı çıkması Vikirnoff'u şaşırttı ama Natalya'nın Karpatyalılara karşı güvensizliğini şekillendiren anıları bulmaya niyetlenerek bunu görmezden geldi.

Natalya'nın ikizinin ölümü üzerine duyduğu keder vahşi ve sonsuzdu. Tamamen ölçülemezdi. Hâlâ kardeşi Razvan'ın öldüğünü öğrendiği günkü kadar keskin ve acı vericiydi. Vikirnoff onun üzüntü çığlığında kardeşinin adının yankısını yakaladı. Ağabeyi onunla özel bir zihinsel yoldan bağlantı kurmuştu, acı içindeydi, nefes almak için çabalıyordu ve son bir kez Karpat avcılarından uzak durması için bir uyarıda bulunmuştu. Kaçabiliyorken kaçmalı ve o tehlikeli ırkın incelemesinden saklanmalıydı. Onlar yalancıydı. Aldatıcılar. Ve o işareti gördükleri an onu öldüreceklerdi. Ejderha ölümün işaretiydi.

Razvan acı içindeydi ama sevgili ikiz kardeşine uyarı gönderecek kadar uzun süre dayanmıştı. Aniden, kız kardeşine onu sevdiğini söyleyemedi, Razvan ondan ayrılmıştı. Cesedini ya da katilini asla bulamamıştı. Ona savaşı ya da katilinin yüzünü göstermemişti.

"Bir vampir olmalı," dedi Vikirnoff, kadının zihninden çıkarken tamamen sarsılmıştı. Duyguları o kadar çığ, o kadar yoğunlu ki, onları o da hissetti. Kontrolünü kaybetmemek için birkaç derin nefes aldı. "Bunun başka bir açıklaması yok. Onların aldatıcı olduğunu biliyorsun. Her biri."

"O bir vampir değildi," diye tısladı. "Razvan aradaki farkı biliyordu. Senin halkın benim halkıma savaş açtı çünkü bir Karpatyalı kadını başka bir erkeğe kaptırmaya dayanamaz. Büyükannem hayat arkadaşını terk etti ve bu bir savaş başlattı. Eğer Karpat erkekleri böyle bir şey için savaşa girebiliyorlarsa, kardeşimi de öldürebilirler."

"Büyükannen, Ejderha Arayıcıları'ndan Rhiannon kaçırıldı ve hayat arkadaşı öldürüldü. O öldürüldü. Gerçek bu Natalya ve içinde derinlerde bir yerlerde bunun farkındasın, yoksa vampirle arana girdiğimde beni öldürürdün."

"Kapa çeneni!" Ellerini kulaklarına bastırdı ama zihninin kendini onunkine ayarlamasına engel olamadı. Kalbinin onun ritmini aramasını. Ya da vücudunun onun için yanmasını.

Ve onu neredeyse öldürdüğünü hatırlamaya dayanamıyordu. Dişi kaplanın özgürlüğüne izin vermişti ve pençeleri boynundan beline kadar derisini parçalamıştı.

Yorgunluk içinde gözlerini kapattı. "Kardeşinizin ölümü için üzgünüm. Aslında hepimiz kötülüğe karşı savaşırken sevdiklerimizi kaybettik."

Kapının çalınması Natalya'yı ona cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Slavica kapıyı temkinli bir şekilde açtı. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, öyle," dedi Natalya. "Ona göz kulak olabilirsiniz." Uzaklaşmak, vahşi duygularını kontrol altına almak zorundaydı. Daha önce hiç bu kadar duygusal bir iniş çıkış yaşamamıştı ve bir daha da yaşamak istemiyordu. Bitkin bir halde, gözyaşlarını saklamaya çalışarak temiz kıyafetlerini kaptı ve banyoya koştu. "Ben duş alacağım."

Bölüm 4

"Natalya çok üzgün görünüyor," dedi Slavica odayı rahatlatıcı bir kokuyla doldurmak için birkaç mum yakarken. "Kadınlarınız için başka bir kadının size yardım etmesini kabul etmek her zaman bu kadar zor mu? Ben bir hemşireyken ve sen ağır yaralıyken bile mi?"

Vikirnoff ona hafif, esprisiz bir gülümseme verdi. "Son yıllarda türümden sadece iki kadınla daha tanıştım ve bana öyle geliyor ki ikisi de zor insanlardı. Daha önce gelenler hakkında çok az şey hatırlıyorum."

"Natalya çok tatlı bir kız," dedi Slavica. "Kocam Mirko, Prens Mikhail Dubrinsky'ye yaralandığınızı haber veriyor. Ona, Natalya yokken misafirlerimizden birinin odasına zorla girdiğini söyledim. Bu beni gerçekten endişelendiriyor." Göğsündeki derin deliği incelerken kaşlarını çattı. "Bu da beni endişelendiriyor. Kas ve dokular kalbine kadar parçalanmış. Atardamarınız açıkta ve enfeksiyon oluşmaya başlamış gibi görünüyor."

"Vampirler kötü yaratıklardır. Arkalarında iz bırakmayı severler."

Natalya banyo kapısına yaslanıp konuşulanları dinledi ve mantıksız kıskançlığından utandı. O tatlı bir kız değildi. Slavica'dan çok daha büyük, yetişkin bir kadındı ve her zaman kontrolü elinde tutmalıydı. Küstah tavırları insanları kendinden uzak tutmak için özenle geliştirilmişti ama kural olarak kontrolü tamamen elinde tutuyordu. Vikirnoff'la tanıştığında duyguları allak bullak olmuştu. Şu anda ne bu duygudan ne de kendinden pek hoşlanıyordu.

Elbette Vikirnoff'un göğsündeki delik endişe vericiydi. Bir vampir onun kalbini sökmeye çalışmıştı. Slavica bununla ne demek istemişti? Ölümcül bir yara mıydı? Slavica daha Vikirnoff'un sırtındaki kaplan pençesi izlerine bile bakmamıştı.

Vikirnoff sonunda ölecek miydi? Natalya onun üzerine atlamakla o kadar meşguldü ki, kendisini savunmak için neler çektiğini neredeyse unutmuştu. Kendisinden tamamen öğreniyordu.

Natalya hayal kırıklığı içinde başının arkasını duvara vurdu. Neyim var benim böyle?

Senin bir sorunun yok. Sana bir hikâye anlatıldı ve sen de buna inandın. Benim senin düşmanın olduğumu düşünüyorsun ama sen benim diğer yarımısın ve ruhun beni tanıyor. Kafanın karışık olmasına şaşmamalı.

Vikirnoff'un sakin sesi aklına girdi. Mantiğin sesi. Saflığın. Gerçeğin. Öyle kontrollüydü ki, sanki ona üzülmeye izni veriyordu. Ve bu onu çok rahatsız ediyordu. Benim için bahane üretme. Kendi kararımı verebilecek kapasitedeyim. Seninle ilgili her şey beni çok rahatsız ediyor.

Her şeyi mi? Ses tonu yumuşaktı ama imalı bir tonu vardı.

Natalya, vücudunu saran sıcaklıkla gözlerini sıkıca kapattı. Sesi onu arzulamaktan zayıf düşmesine neden olabiliyorsa, kendisine dokunursa neler olabileceğinden korkuyordu. Şu anda savunmasızdı. Sorun da buydu zaten. Bir ev ve bir aile özlemi çekiyordu. Hayatını paylaşacak birini ve o yakışıklı, gözleri, ağzı ve vücuduyla karşısına çıkan adamı. Hepsi bu kadardı. Küçük bir tökezleme.

Slavica tekrar konuştu. "Tükürüğüne ihtiyacım olacak. Benimkinin iyileştirici özelliği yok."

Natalya'nın midesi yuvarlandı ve kasları protesto için sıkıştı. "Lanet olsun," diye mırıldandı banyo kapısını açarken. Vikirnoff'a bakmaya cesaret edemedi zengin, koyu renkli toprakla dolu tahta kaseyi kaptığı gibi dışarı fırladı. "Ben yaparım," diye açıkladı, ses tonunu bıkkınlık renklendiriyordu. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, o lanet çeneni kapalı tutacaksın. Ve sırtıtmaya cesaret edemezsin, çünkü dürüst olmak gerekirse, ben

bu kadar aptal ve duyarsız olursanız ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Hiçbir zaman duyarsız olmakla suçlanmadım. Vikirnoff bunun tamamen doğru olduğundan emin değildi. Kardeşinin hayat arkadaşı Destiny, onun kadınlar hakkındaki bilgi eksikliği hakkında kesinlikle birkaç sivri söz söylemişti.

"Elbette Natalya," diye teşvik etti Slavica. "Yardımanın için minnettarım. Bir Karpatlıyı iyileştirmek bir insanı iyileştirmekten oldukça farklıdır."

"Bunu daha önce yaptın mı?" Natalya merakla sordu. Karpat ırkının iyileşme yöntemleri gibi hayati bir bilgiyi insanlarla paylaşması pek olası görünmüyordu.

Natalya kendini tutamayarak Vikirnoff'a baktı. Kalbi huzursuzca yerinden oynadı. Her zaman böyle solgun muydu? Çökmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ağzının etrafındaki beyaz çizgiler acının tek gerçek dış belirtileriydi ama o bunu hissediyordu. Ve onun bir şekilde kendisini koruduğunu biliyordu. Bu da onu rahatsız ediyordu.

O da en az onun kadar güçlü ve yetenekliydi. Yaşayan ölüleri öldürmek için vampir kalplerini yakmak gerektiğini biliyor olması onu daha güçlü ya da tehlikeli yapmıyordu, sadece daha bilgiliydi. Toprakla uğraşırken Slavica'nın ona dokunma şeklini fark etmemeye çalışarak ona bir kez daha bakma riskini göze aldı. Bu kişisel değildi, Slavica'nın zihnini okuyabiliyordu, uygunsuz düşünceler olmadığını biliyordu, sadece Vikirnoff'un yaralarını iyileştirmeye yardım etme ihtiyacı vardı. Ayrıca onu kurtaramayacağına dair çok gerçek bir endişe de vardı. Yine de başka bir kadının ellerini onun vücudunda görmek rahatsız ediciydi.

Natalya kendini durduramadan, "Bana başka neye ihtiyacı olduğunu söyle," dedi. Yavaşça bir bıkkınlık tıslaması duyuldu ama yüzünü ekşitmeden işine devam etti. Toprağın çok önemli olduğunu ve Vikirnoff'un yaralarına yerleştirileceğini biliyordu.

"Kana ihtiyacı var, hem de çok fazla. Ve toprağa ve vücuduna girip onu içten dışa iyileştirecek birine ihtiyacı var."

Natalya sırtını duvara yasladı. Lanet olası adam. Senin zihninin ve bedeninin içinde sürünmek istemediğimden eminim.

Senden bunu istemezdin.

Dişlerini birbirine geçirdi. Tabii ki sormayacaktı. Eğer sorsaydı, ona cehenneme gitmesini söylerdi ama hayır, ona karşı metanetli ve kahraman olmak zorundaydı. Ondan kendisini hana geri getirmesini istememişti ama yoğun siyah gözleriyle ona bakmış ve başka seçenek bırakmamıştı.

Bilincim yerinde değildi.

Senin için neyin iyi olduğunu bilseydin, şu anda baygın olurdun. Kadın ona öfkeyle baktı, ama adam gözlerini kapalı tuttu. Bu da onun dikkatini siyah kirpiklerine ve inanılmaz uzunluklarına çekti.

"Kendimi içten dışa doğru iyileştirdim, Slavica. Büyük bir konsantrasyon gerektiriyor ve eğer sessiz kalır ve aptalca bir şey söyleyip beni o kadar kızdırmazsa, ona birkaç yara daha eklemek istiyorum, o zaman işe yarayabilir."

Vikirnoff'un ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kulağa çok sevgi dolu geliyor."

Slavica güldü. "O da öyle, Bay Von Shrieder." "Vikirnoff," diye düzeltti. "Şu anda bunun zamanı olduğunu sanmıyorum.

törende durun. Eğer prensimizin koruması altındaysanız, benim de korumam altındasınız ve dostumsunuz demektir."

Natalya alaycı bir şekilde homurdandı. "Şu anda ıslak bir tavuğu bile koruyamazsınız Bay Charm, bu yüzden flört etmeyi bırakın ve çalışmama izin verin."

Vikirnoff şaşkın görünüyordu. "Neden ıslak bir tavuğu korumak isteyeyim ki?"

Slavica eliyle ağzını kapattı ve nazikçe öksürdü.

Natalya, "Konuyu kasten kaçırıyorsun," dedi ve kalçası onunkine değecek şekilde yatağa uzandı.

Vikirnoff kaşlarını çatarak, "Slavica'yı nasıl ve neden ıslak bir tavuğa benzettiğinizi anlamıyorum," dedi. "Ben bir benzerlik göremiyorum."

Slavica'nın kıkırdaması elinin altından kayıp gitti. Aceleyle ayıldı ve Natalya'ya hızlı bir özür bakışı gönderdi. "Sadece arkana yaslan Vikirnoff ve kıkırdamadan dur. Natalya, bana tüm Karpat şifacılarının çalışırken kullandığı ilahiyi öğretmelisin."

Natalya kendini suçlu ve utanmış hissederek, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Nedenini bilmiyordu. Bu saçma ilahiyi bilmek için hiçbir nedeni yoktu. "Ben tam bir Karpatyalı değilim ve onların halkıyla hiç yaşamadım. Onlar hakkında çok az şey biliyorum."

Vikirnoff'un parmakları çenesini yakaladı ve kaldırdı. Bakışları Vikirnoff'unkilere kaydı ve uzaklaşmak istediğinde de orada kaldı. Yaralarının tüm ağırlığına rağmen şaşırtıcı bir güce sahipti. Utanç duymandan hoşlanmıyorum. Sana öğretilmeyen bir şeyi neden bilesin ki? Vampirin kalbinin yakılması gerektiğini, yoksa tekrar tekrar dirileceğini çok az kişi bilir. Daha da azı iyileşmek için zihin ve bedeni nasıl ayıracağını bilir. Ve kutsal şifa sözlerini bilenlerin sayısı daha da azdır.

Sesi, sözlerinden daha fazla yatıştırdı, ipek gibi fırçaladı onu, gözlerine beklenmedik yaşlar getiren bir samimiyetle sardı. Boğazında yanan yumruyu bastırdı ve bakışlarını onunkilerden çekti. Adam ona anlayamadığı şekillerde dokunuyordu ve ona verdiği tepki onu korkutuyordu. Vikirnoff yatakta göğsü, kalçası ve sırtı yırtılmış bir halde yatarken ve onu yatıştırmaya çalışırken ona karşı sergilediği şirret davranışından dolayı çok utanmıştı.

Ben kaotik duygularımı dizginlemekte zorlanıyorum, sizin için neden daha kolay olsun ki? Utanman için hiçbir sebep yok.

İtirafı neredeyse bir kez daha gözyaşlarına boğulmasına neden oluyordu. Natalya göğsünün üzerine eğildi, iyileştirici toprak ve tükürük karışımını kalbine çok yakın olan deliğe bastırdı. Parmaklarının altında adamın kaslarının gerildiğini hissetti. Yüzüne sinirli bir bakış attığında, üzerinde küçük kan tanecikleri gördü.

alnını. Midesi hızlı bir yuvarlanmayla protesto etti. Nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı.

"Bu iyi, Natalya," diye cesaretlendirdi Slavica. "Vikirnoff bize kelimeleri öğret ki Natalya seni iyileştirmeye çalıştığında yardım edebilelim."

Acele edin. Endişeden nefesi kesilmiş bir halde ağzından kaçtı. Natalya dudağını ısırды ama bu zihnindeki endişenin ona ihanet etmesine engel olamadı. Toprak paketinde ona yardım ettiğini bilse bile ona acı çektirmekten nefret ediyordu. Bana kelimeleri söyle, ben de onları Slavica'ya ileteyim. Ve bana kelimelerin ne anlama geldiğini söyle.

Kuńasz, n?k? sivdobban??, n?k? fesztelen l?ly. Anlamı, "Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun." Vikirnoff öksürdü ve dudaklarında bir parça kan vardı. Devam etmek için yüzünü ondan çevirdi. Ot ? idamet andam szabadon ?idad?t "Hayatıma karşılık senin hayatını özgürce sunuyorum" anlamına geliyor. Bakışları kısa bir süre onun üzerinde gezindi. Devam etmek istemeyebilirsiniz.

Bana sadece kelimeleri ver.

O jel?sielam jörem ot ainamet ? soŋe ot ?idadet. Vikirnoff tekrar öksürdü ve yırtık gömleğini ağzına götürdü. Natalya gömleğin anında kanla lekелendiğini görebiliyordu. "Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer." O jel? sielam pukta kinn minden szelemeket belső.

Vikirnoff gömleği ondan alıp ağzını nazikçe sildiğinde durakladı. Gözleri onunkilerle buluştu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarıya gönderir." Eli, onu sabit tutmak için bileğini kavradı. Teşekkür ederim, Natalya.

"Bir şey değil. Bilincini kaybetmeden önce geri kalanını bana ver."

Pajńak o susu hanyet ? o nyelv ny?amet sivadaba "Vatanımın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine bastırıyorum" anlamına gelir.

Natalya, "Temel olarak ilahi tam olarak iyileşme prosedürünü kapsıyor," dedi.

Vikirnoff başını salladı. Vii o verim soñe o verid andam, "Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum." Bu, şifacı bedenin içindeyken tekrarlanır. Bu, zaman içinde aktarılan ve çok güçlü olan bir törendir.

Natalya kelimeleri Slavica'ya birkaç kez yavaşça tekrarladı. Hemşire başını salladı ve ilahi söylemeye başladı, aksanları aldı ve kelimeleri yumuşak, melodik bir sesle mırıldandı.

Natalya derin, temizleyici bir nefes aldı ve bıraktı. Ruhu bedenden ayırma tekniğiyle kendi bedenindeki küçük yaraları sık sık iyileştirmişti ama başka bir insanda asla. Bedenin uzaklaşmasına ve ihtiyaç duyulan şifa enerjisine dönüşmesine izin vermek tehlikeli ve zordu. Peki ya Vikirnoff'un bedenine girmek? Ya bir hata yaparsa? Ya yanlış bir şey yaptıysa ve işleri daha da kötüleştirdiyse?

İşleri daha da kötüleştirmek yok, ainaak eny?, Daha fazla dayanamayacağım. Eğer bedenime girip onu iyileştirmezsen, ölerек seni memnun edeceğim ve beni öldürmek için yeni yollar bulma zorunluluğundan kurtaracağım.

Natalya onun mizah mı yaptığını yoksa ciddi mi olduğunu bilmiyordu ama sözleri kararlılığını pekiştirmişti. Ona hızlı bir bakış fırlattı. İyi ki de kurtuldun. Beni deli ediyorsun.

Biliyorum.

Mırıldanarak verdiği cevapta fazlasıyla tatmin vardı. Ama altta yatan bir acı yankısı da vardı. Onu, kan ter içinde kalmasına neden olan acıdan korumakta daha da zorlanıyordu. Natalya kendini kafa karışıklığına, suçluluk duygusuna ve şüpheye kapattı. Kendi derisinden sıyrılması, egosunu, şüphelerini, benliğinin zaaflarını bir kenara bırakması ve yalnızca saf enerji, yaşamın özü, et ve kemik olmadan seyahat edebilecek kadar hafif bir ruh olması gerekiyordu.

O da ilahi söylemeye başladı, ritmik kelimeler konsantre olmasına ve görevine odaklanmasına yardımcı oluyordu. Ayrılığı hissetti ve bir an için her zaman yaptığı gibi paniğe kapıldı.

Kendini farkındalığını zorlamaya ve bırakmaya zorladı. Vikirnoff'un zihninde bir gölge gibi onunla birlikte olduğunu biliyordu. Destek için mi, ihtiyacı olduğunda yardım etmek için mi, yoksa onu öldürmeye çalışmasından korktuğu için mi orada olduğundan emin değildi.

Kendini tekrar kendi bedeninde buldu. Yanaklarına soluk bir renk geldi. Slavica'ya bakıp başarısızlığını kabul edemezdi. Neyi yanlış yaptım?

Hiçbir şey. Varlığımın farkına vardın ve dikkatini dağıtmasına izin verdin. Başka birinin içine girmeye çalışan tüm şifacıların başına gelir. Tekrar dene, Natalya. Doğuştan yetenekli görünüyorsun.

Bunu sadece kendime yaptım.

Ama eğitim almadan. Kimse sana nasıl yapılacağını göstermedi ama sen kendi başına başardın. Tüm Ejderha Arayıcıları gibi sen de güçlü bir şifacı olmalısın. Güvenliğini sağlamak için seninle kalıyorum. Ölmemi isteseydin, buna kalkışmazdın.

Sesindeki mutlak yorgunluk onun gücü ve kararlılığı oldu. Nefesini tekrar yavaşça dışarı verdi ve zihnini ve ruhunu bedeninden kurtardı. Farkındalığını Vikirnoff'a, onun kırık, kanayan bedenine, yaratıkların en kötüsü olan bir vampirin açtığı korkunç yaralara yöneltti.

Onun beyninden uzak durmak, anılarını ve düşüncelerini görmezden gelmek gerekiyordu. Kendini ondan ayırmanın bir mücadele olduğunu fark etti. Bir şekilde zaten iç içe geçmişlerdi ve içgüdüsel, duygusal ve yabancı bir parçası onun ölümünden korkuyordu. Dengeleyici bir nefes daha aldı ve bir kez daha ilahiye konsantre oldu. İlahi onun için oradaydı, enerjisini odaklıyor, onu Vikirnoff'un parçalanmış bedenine çekiyor, böylece onun içinden süzülüyordu, saf beyaz iyileştirici ışık.

Hasar muazzamdı. Hiç beklemediği kadar kötü ve bugüne kadarki iyileştirme başarılarının çok ötesindeydi. Bu durumdayken devam edebilme yeteneğini merak ediyordu.

İçi tamamen parçalanmıştı. Sırtındaki derin pençe izleri, Arturo'nun verdiği hasarın yanında sadece birer çizikti.

Natalya içten dışa doğru titiz bir iyileştirme çalışmasına başladı. Bir süre sonra, ne zaman tereddüt etse Vikirnoff'un onu yönlendirdiğini, yırtık, pürüzlü kas ve dokuları kapatmasına yardım ettiğini, hasarlı organları onardığını ve enfeksiyonu ve birkaç noktada zehri dikkatlice temizlediğini fark etti.

Diğer Karpatyalılar da uzaktan katılınca ilahilerin sesi yükseldi, hem erkek hem de kadın, sesleri gökyüzünde yükselen güneşe rağmen içlerinden birini iyileştirmeye yardımcı olmak için birlikte yükseliyordu. Eğer yaptığı iş tüm dikkatini vermesini gerektirmeseydi, birbirine karışan sesler onu tedirgin edebilirdi. Karpat halkına hiç bu kadar yakın olmamıştı ve tıpkı onun onlarınkine dokunduğu gibi onlar da onun zihnine dokunuyordu.

Vikirnoff'un göğsündeki onarımı bitirene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama kendine geldiğinde vücudu yorgunluktan sallanıyordu. Slavica ona bir bardak su uzattı. Natalya minnetle aldı ve bir yudumda içti.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" diye sordu Vikirnoff'a. "Az önce yaptığınız şeyi bir doktorun yapabileceğini sanmıyorum."

Mümkünse Vikirnoff daha da solgundu, teni endişe verici bir gri renkteydi. Natalya Slavica'nın kolunu kavradı. "Ona bir bak. Onu daha da kötüleştirdim."

"Hiç sanmıyorum," diye teselli etti Slavica. "Kana ihtiyacı var. Ona kan vermenin bir yolunu bulmalıyız." Derin bir nefes aldı. "Daha önce bir Karpatyalıya kanımı vermiştim ama nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum. Ona benimkini verebilirim."

Natalya'nın içinde yükselen protesto keskin ve çirkindi. Kendini tehlikenin kıyısından uzaklaştırmaya zorladı. Kendini ikinci kez aptal durumuna düşürmeyi kesinlikle reddediyordu. Ve Slavica'ya Vikirnoff'la kan alışverişinin şimdiye kadar yaşadığı en erotik şey olduğunu söyleyecek değildi.

"Ona kan saęlayacaęım," dedi. Ona dokunma, onu bu kadar yakından tatma dūşūncesi korkutucuydu. Ondan kaēmak istedikēe daha da yakınlaşıyorlardı.

Vikirnoff, "O ēok zayıf," diye itiraz etti.

Sesi o kadar zayıftı ki Natalya fısıltıyla sōylenen sōzleri duyabilmek iēin ona doğru eğildi. Adamın nefesi kulağına ılık ılık geliyordu. Nabzının zayıf ēırpınışılarını gōrebiliyordu. "Kendini uyut ve enerjini koru," diye emretti. "Ciddiyim avcı. Őlmeyeceksin ve Şimdiye kadar yaptığım en iyi işi mahvetmeyeceksin."

Benimle konuşma Őeklinden hoşılanmaya başıyorum ve bu korkutucu. Sesinde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Ona karşı ēok hassastı. "Sadece kış uykusuna yatın ya da askıya alınmış animasyonunuza girin ya da siz insanlar yeraltındayken ne yapıyorsanız onu yapın." Slavica'ya ēaresizlikle baktı ama kendini tutamadı. "Bir Şey yapamaz mısınız? Onu bayıltacak bir Őeyiniz yok mu, böylece artık onu dinlemek zorunda kalmayız? Patron olmaya ēalıŐmakla o kadar meşgul ki bizi öldürecek." Onun iēin duyduğu endiŐeye ihanet etmekten nefret ediyordu.

"Ne yazık ki kan konusunda haklı," dedi Slavica. "Onun üzerinde daha fazla ēalıŐmalısın ve gūcūne ihtiyaēın var. Saatler geēiyor ve yakında bunu yapmak iēin ēok yorgun olacaksın. Herkes bizi gōrmeden onu iyileŐtirici topraęa gōtürmemizin de bir yolu yok."

"Gūneş altında Karpatyalılar kadar yorulmuyorum," dedi Natalya. "Ben sadece yarı Karpatlıyım." Bu yönünü ve büyükannesinden miras kalan yeteneklerini hiē dūŐünmemiŐti.

Yüzünde kūēük bir kaş ēatmayla Vikirnoff'a baktı. Kesinlikle daha fazla kana ihtiyaēı vardı. Doğasının, ihtiyaēı olanı Slavica'dan almasına dayanabileceğinden Őūpheliydi. Kendisi bile anlamazken hemŐireye nasıl aēıklayabilirdi ki?

Slavica sorunu anlamış gibiydi. "Neden ben kalan yaralarını tedavi etmek için elimden geleni yapmıyorum ve sen de ona kan vermiyorsun? Dikiş atılması gerektiğini düşünürsem, sadece o kısım için tekrar içeri girebilirsin. Diğer yaralarının hiçbirisi hayati tehlike arz etmiyor. Vücuduna bakteri girmediğinden emin olmak için yaraları hızlıca kontrol edebilirsiniz. Bu şekilde gücünü korumuş olursun ve ona bakabilirsin."

Natalya, Slavica'nın Vikirnoff'u yan yatırarak sırtını ortaya çıkarmasına yardım etti. Tırmık izleri etine kazınmış, yer yer birkaç santim derinliğinde uzun oluklardı. Slavica Natalya'ya baktı. "Üzgünüm, bunu yapmak zorundasınız. Ona dikiş atmam gerekecek, kesikler çok derin. Dinlenmene fırsat vermek için temizleyeceğim."

"Bana Karpatlar hakkında nasıl bilgi sahibi olduğunuzu anlatın. Onları sık sık görüyor musun?" Natalya sırtındaki tırmık izlerinin nasıl oluştuğunu çok fazla düşünmek istemiyordu.

Suçluluk duymana gerek yok. Lütfen sadece uyu.

Slavica gülümsedi. "Mikhail ve Raven Dubrinsky köyün düzenli ziyaretçileridir. Burada pek çok arkadaşları var ve onlara çok yardımcı oluyorlar. Onların bu bölgede yaşayan başka bir insan çift olmadığını başka kimsenin bildiğinden şüpheliyim. Kısa bir süre önce, iki Karpatyalı daha kendilerini bana tanıttı. Yanlarında küçük insan çocukları da getirmişlerdi. Angelina ve ben gün içinde sık sık çocuklara bakıyoruz."

Slavica o konuşurken yaraları yıkıyor ve Vikirnoff'un sırtına yanık olduğu belli olan bir şey döküyordu. Adam kan ter içinde kaldı. Natalya'nın midesi protestoyla çalkalandı. "Şimdi iyiyim. Bakalım o yaraları iyileştirebilecek miyim Slavica?" Onun açtığı yaralar. Natalya o anı geri alabilmeyi dileyerek gözlerini kısa süreliğine kapattı. İçine hemen bir sıcaklık doldu. Vikirnoff'un dokunuşu. Onu şimdi tanıyordu, o kadar hafifti ki neredeyse orada değildi, ama yine de güçlü ve inanılmaz derecede şefkatliydi.

Bunu yapabilmesi adil değildi. Kendine o kadar çok güveniyordu ki. Aklında o varken

yardım edemedim ama karakterine dair ipuçları yakaladım. Güçlü ve sessiz bir tip, gerçi sen benim yanımda o kadar da sessiz görünmüyorsun. Sadece dileyebilirim. Kasıtlı olarak onunla dalga geçti, acının kısa bir süreliğine de olsa bedeninden uzaklaşmasını istiyordu.

Onun belli belirsiz gülümsemesini hissetti ama konuşmadı, hayat arkadaşlarının daha samimi bir şekilde bile. Nefesini bıraktı, o ana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Vikirnoff zayıftı ve Karpat ırkını istila eden kurşuni durum onu ele geçirmeye başlamıştı. Ağır perdeler çekiliyken bile ışık gözlerini acıtıyordu. Yanmayı sanki kendi yanmasıymış gibi hissediyordu.

"Ben bunu bitirirken gözlerini kapat Slavica." Natalya dişlerini sıkarak konuştu. Onun böylesine acı çektiği düşüncesi, kendisinin neden olduğu bir acı tamamen rahatsız ediciydi.

Csitri. Bana acı vermedin.

Kalbini yerinden oynatan bir şefkat vardı. Sesi nasıl bu kadar kadife yumuşaklığında ve nazik olabilirdi? İpeksi bir sıcaklık gibi vücudunu okşayarak onu nasıl bu kadar güçsüz ve savunmasız bırakabiliyordu? Ve ona ne diyordu?

Slavica perdelerin üzerine ağır duvar halıları ekledi, böylece pencereden veya kapıdan ışık girmesi mümkün değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Natalya. Karanlık oda bedeninden sıyrılıp ruh formunu yeniden kazanmasını kolaylaştırdı ve Vikirnoff'un içinden geçerek dışı kaplanın sırtında açtığı uzun yarıklara ulaştı. Yaraları kapattı, bakterileri temizledi, yırtılan her et parçasını, kası ve damarı birleştirip birleştirmedişini kontrol etti ve tekrar kontrol etti. Adamın bu halde hana girmeyi ve merdivenleri çıkmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona hayranlık duymak istemiyordu ama duydu.

Natalya ağır bir şekilde Slavica'ya yaslanarak, "Sanırım işim bitti," dedi. Çok yorulmuştu. Vikirnoff kıpırdamadan yatıyordu. Yaraları ve günün saati yüzünden vücudu çoktan kurşuna dönmüştü. Natalya'nın içinde yatmak için çok doğal olmayan bir arzu vardı.

yanına uzandı, vücudu onunkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı ve uyumaya gitti.

"Seni bırakırsam iyi olacak mısın?" Slavica sordu. "Mirko hanla tek başına ilgileniyor ve ben de Brent Barstow'un nerede olduğunu kontrol etmeyi çok istiyorum."

Natalya, "Kapıya güvenlik önlemleri koymam gerekecek, o yüzden ben sizi çağırmadan içeri girmeye çalışmayın," diye uyardı. "Bir şeye ihtiyacımız olursa ararım. Yardımın için çok teşekkür ederim Slavica. Biraz tuhaf davrandıysam özür dilerim."

Slavica onun kolunu okşadı. "Buna gerek yok. Mirko ve ben Barstow'a göz kulak olmak için elimizden geleni yapacağız."

Natalya başını salladı. "Bizim için yeterince şey yaptınız. İkinizin de tehlikede olmasını istemiyorum. Bu akşama kadar uyuyacağız ve bunu o zaman çözebiliriz."

Koridoru kontrol etmek için hancıyı kapıya kadar takip etti. İçinde bir tedirginlik oluşmaya başlamıştı ama bu bir avcıyla yalnız kalmaktan duyduğu korku da olabilirdi. Herhangi bir avcı değil mi? Vikirnoff. Kapı ve pencerelerdeki karmaşık güvenlik önlemlerini örmeye başladı. Uykularını bölen herhangi biri birkaç kötü sürprizle karşılaşabilirdi.

Mükemmel bir iş. Ben bile daha iyisini yapamazdım.

Adamın uyumuyor olması onu rahatsız etse de bu tavrı onu memnun etti. Küçüklüğünden beri çalışıyorum. Ailem çok eski bir soydan geliyor ve büyüler yüzyıllardır aktarılıyor. Aralarındaki iletişimin çok daha samimi bir biçimini kullandığını fark ettiğinde kaşlarını çattı. Yüksek sesle konuşmak yerine zihinden zihine.

Bu şekilde konuşmak sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim. Sözlü konuşma için yeterli gücüm yok.

"İstemediğini biliyorum. İtiraz etmedim. Kafamdan uzak dursaydın, duymak istemediğin şeyleri duymazdın. İnsanların mahremiyete ihtiyacı vardır. Özellikle de benim." Parmaklarını yatağa vurdu. "Kana ihtiyacın var. Benim de seni yıkamam lazım. Açıkçası, berbat haldesin." Onu inceledi,

eller kalçada. "Bir kaplanın sırtında seyahat ederken bile bunu nasıl başardığını anlamıyorum."

Kaplan harika bir deneyimdi. Kardeşim birden fazla kez benim inatçı olduğumu söyledi.

"Ne kadar şaşırtıcı." Natalya banyodan havlu, bez ve bir tas ılık su çıkarırken ona küçük bir sırtış fırlattı, iltifatından memnun olmuştu. "Kimsenin sana inatçı diyebileceğini hayal bile edemiyorum."

Ben çaresiz görünürken siz çok cesursunuz.

Natalya'nın kaşı kalktı. "Görünüşte mi?" Adamın yüzünü silerken nazik davranıyor, elindeki bezle saçlarını düzeltiyordu.

Bunu yapmak zorunda değilsiniz.

Yüzünü kurulamak için sıvazlarken kaşlarını çattı. "Evet, öyle. Ben yerde uyuyorum ve sen de berbat durumdasın." Yapmayı planladığı şey tam olarak buydu. Parmaklarının ucunda birkaç silahla kapının önünde yerde uyumak.

Birkaç gün boyunca yumuşak yatağına uzanıp uyumayı çok istemişti ama bugün böyle bir şey olmayacaktı.

Adam yine sustu ve Natalya onu yıkamayı bitirdi, bezi ağır kaslarının üzerinde yumuşattı, göğsündeki ve karnındaki tüm kan izlerini temizledi. Natalya adamın gömleğinden arta kalan paçavraları bir köşeye attı. Tereddüt etti, daha ileri gitmek istiyordu ama çok yorgundu ve hâlâ ona kan vermesi gerekiyordu. Ayrıca, çok cazip bir şey görmek istemiyordu.

Yumuşak kahkahası kadının zihninde yankılandı. Kafandaki fikirler hakkında bir şey yapabilmem pek mümkün değil.

Kendini övme. Kolay kolay etkilenmem. Düşüncelerini tekrar okuduğu için mahcup olan Natalya aceleyle banyoya girdi. Odaların çoğu aynı banyoyu paylaşıyordu ama Natalya özellikle özel banyolu bir oda istemişti. Bir seferde birkaç günlüğüne uzakta olacağını bildiğinde biraz suçluluk duymuştu ama şimdi odayı ayırttığı için minnettardı.

Uzun nöbet için kendine gelmeyi umarak duş alırken sıcak su bir mucize gibi geldi. Her yeri ağrıyordu. O ana kadar bunu fark etmemişti bile. Her kası ağrıyor, başı ağrıyor ve gözleri güneşin tepeye tırmandığını hatırlatacak kadar yanıyordu. Hanın dört bir yanındaki konuşmaların uğultusunu, sokaktaki kahkahaları, arabaların geçerken çıkardığı at şakırtılarını ve arada sırada bir arabanın sesini duyabiliyordu. Yalnız bir insandı ama insan seslerinden hoşlanıyor ve genellikle geçtiği kasaba ve köylerde arkadaşlıklar arıyordu. Kendisi gibi biri için uygun olmayan bir yer olan dünyaya uyum sağlamanın tek yolu buydu.

Yarı Karpatlıydı. Bazı yeteneklere sahipti ama hepsine değil. Dezavantajları vardı ama bunların ciddiyeti yoktu. Onların dünyasına ait değildi, kardeşini öldüren ve bir kadın için savaş açan bir türe ait değildi, bu kadın büyükannesi olsa bile.

İçinde güçlü bir büyücü kanı vardı. Büyü yapma, yeryüzünün ahengini kullanma, etrafındaki enerjileri ve ruhları kullanma yeteneğine sahip kadim soylardan geliyordu. Bu konuda ustaydı, kadim metinleri ve kendi icatlarını şaşırtıcı sonuçlarla birleştirerek güçlü büyüler dokuyabiliyordu, ancak modern dünyada böyle şeyler için hiçbir yer yoktu.

Bu düşünce bir anıyı ya da belki bir kabusu tetikledi. Bunu yapmak istemiyorum. Bu çok tehlikeli. Razvan, ona o ruhu çağırırsam ne olacağını söyle. Çağırmayacağım. Razvan, bana zarar veriyor. Durdur onu! Kardeşi yardımına koşarken karanlıktan gölgemsi bir figür çıktı ve ona doğru yaklaştı. Nefes nefese kalan Natalya geri mi çekildi?

Ne oldu? Vikirnoff'un sesinde bir telaş vardı.

Natalya gözlerini kapadı, gözyaşları kirpiklerinin arasından süzülürken yerde yatan kardeşini gördü, yüzü çoktan şişmişti ve yarasının köşesinden kan sızıyordu.

ağzını kapattı. Her zaman olduğu gibi beynindeki bir kapı kapandı ve üzücü anının tekrarını etkili bir şekilde durdurdu.

Natalya? Sana geleyim mi? Seni üzen ne?

Duș kabininin duvarına yaslandı. Sesinde büyük bir şefkat vardı. Uzun, çok uzun zamandır şefkat ya da sevgi görmemişti. Saçmalama. Sadece yorgunum. Onun zihninin içini görebiliyor muydu? Çok karanlık, gölgeli ve kendi görme yeteneğinin ötesinde olan yerleri?

Babası Soren, yarı Karpatyalı yarı büyücüydü. Bir insanla, sevgili annesi Samantha ile evlenmişti. Natalya gözlerini sımsıkı kapadı ve annesini ve vampirlerin onu ne hale getirdiğini düşünmemeye çalıştı. Babası biraz delirmiş ve karısının katillerini bulmaya giderken çocukları Razvan ve Natalya'yı yalnız bırakmıştı. Babası bir daha geri dönmemişti ve Razvan onun tek ailesi olmuştu.

Kardeşini düşündükçe gözleri yanıyordu. Ona karşı o kadar nazikti ki, her türlü önlemi aldığından emin olmak için o kadar dikkatliydi ki, bir avcının elinde ölmüştü. Sanki Vikirnoff'u bölmeden hissedebilecekmiş gibi avucunu duș kapısına dayadı. Avcı hayattaydı çünkü onu kurtarmayı seçmişti.

İç çekerek duștan çıktı ve vücudunu kuruladı, morluklara dokunduğunda biraz irkildi. Natalya yüzünü kapatarak duvara yaslandı. Razvan hayatta olsaydı ona ne derdi? Ondan iğrenir ve utanır mıydı? Yoksa anlar mıydı? Fısıldanan suçlamaları susturmak istercesine ellerini kulaklarına bastırdı.

Avcıya neden bu kadar çekildiğini, neden onun hayat arkadaşı olma ihtimalini bile düşündüğünü anlamıyordu. Geçmişte, istememesine rağmen bir kadının bir avcıya çekildiğine tanık olmuştu ama Natalya ne tamamen Karpatlıydı ne de tamamen insandı. Aynı zamanda büyücüydü, damarlarında kara büyücü kanı akıyordu; çok az kişi onun gücüne sahipti. Yapabileceğine inanmıyordu

başarılı bir şekilde bağlanmıştı. Kendisi inanmazsa Razvan'ın inanmasını nasıl bekleyebilirdi? Ve onun anlayışını nasıl bekleyebilirdi? Mezarından uzanıp onu kınayabileceğinden korkuyordu.

Banyo kapısını açarak ağır yaralı avcının karşısında durdu ve onun yaşadığını görmek için neden bu kadar kararlı olduğunu düşündü. Natalya üzerine yumuşak bir pantolon ve uzun kollu bir tişört geçirdi ve Vikirnoff'u izlemeye koyuldu. Adam ölmüş gibi görünüyordu. Ciğerlerinden geçen en ufak bir nefes bile algılayamıyordu ama henüz ona o kadar yaklaşmak istemiyordu. Hâlâ ona kan verme görevi vardı.

Senin için iğrenç olan hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, ki?l?y.

Buna gerek yok. Hayatta kalacağım.

Natalya kaskatı kesildi. Tüm bu zaman boyunca uyanık mıydı, zihninde bir gölge miydi? Onunla ne zaman birleştiğini neden anlayamıyordu?

"Bana ne diyorsun? Kish-lah-knee' nedir?"

Vurgu ilk hecede. Kish-lah-knee. "Küçük kız" demek.

Natalya nefesini içine çekti, öfkesi bir anda yükseldi. "Bana başka ne dedin?" O küçük bir kız ya da bebek değildi ve kesinlikle ondan korkmuyordu. Belki bu tamamen doğru değildi ama avcı bu kadar ağır yaralıyken gözünü korkutmayı reddediyordu. Kolunu bir iş adamı edasıyla yukarı itti ve kendini odanın diğer ucuna doğru zorladı.

Sana "küçük kızım" ve "sonsuz dek benimsin" dedim.

Öfkesine rağmen sesindeki yorgunluk kalbini sızlattı. Umutsuzca tasarruf etmesi gerekirken çok fazla enerji harcıyordu. "Ben 'küçük bir kız çocuğu' ya da 'küçük bir kız' değilim," dedi. "Ben yetişkin bir kadını ve bana saygılı davranmanızı bekliyorum."

Bana yaptığın gibi mi?

Bileğini kesti ve adamın ağzına bastırdı. Acı onu bıçakladı, ama çenesini havaya kaldırdı ve

kabul etti. Kendini suçlu hissetmeyecekti. Tanrı aşkına, o bir avcıydı. En büyük düşmanlarından biriydi, onun hayatını kurtarmıştı, bu yeterli olmalıydı.

"Sen küçük bir kız değilsin." Ama sen sonsuza dek benimsin. Yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığından emin olmadığın zamanlarda benimle ilgilendiğin için sana teşekkür ederim.

"Bana teşekkür etme. Teşekkürünü istemiyorum. Sadece acele et ve iyileş ki seni dışarı atabileyim. Belki prensin gelir, seni evine götürür ve saçlarımdan kurtulursun."

Ve bu gece, her uyuduğunda yaptığı gibi Razvan'ın hayalini çağırmaya cesaret edemedi. Uykuya daldığında ikiziyle ilgili çocukluk anılarını çağırmayı ve onunla vakit geçirmeyi çok severdi. Her zaman rüyalarında buluşurlar ve her birine öğretilen her şeyi paylaşırlardı. Ona kalan tek şey buydu, ama bu sefer değil. Yatağında bir avcı uyurken ve damarlarında onun kanı akarken onunla yüzleşmeye cesaret edemiyordu. Razvan ölmüş olsa bile.

Ben prenze ait değilim. Ben sana aidim.

Natalya içini çekti ve bileğindeki yarayı diliyle kibarca kapatana kadar bekledi. Dokunuşu, koluna doğru ısı gönderen kadife bir törpüydü. "Birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu sanmıyorum. Beni sevmiyorsun bile Vikirnoff. Büyükannem büyükbabama aşık olsaydı Karpatyalı'sıyla gerçek bir hayat arkadaşı olamazdı. Bana bağlayıcı kelimelerin sadece gerçek bir çift üzerinde işe yaradığı söylendi. Bizim gerçek hayat arkadaşı olduğumuzu sanmıyorum. Biz uyumlu değiliz."

Vikirnoff gözlerini açtı. Onun gözlerinin ne kadar siyah olduğunu unutmuştu. Bakışlarının ne kadar yoğun olduğunu. Karanlıkta bile onun da tıpkı kendisi gibi gece görüşüne sahip olduğunu görebiliyordu. "Rhiannon gerçek hayat arkadaşıyla birlikteydi. Xavier onun hayat arkadaşını öldürdü ve onu hapsetti."

"Xavier'e aşıktı. Birlikte yaşadıkları hayat hakkında pek çok hikâye duydum. Zamanları kısaydı ama her anı birlikte mutlu yaşadılar."

Dili kuru dudaklarını ıslattı. Natalya'nın kalbi yerinden fırladı. Onu acı içinde görmeye dayanamıyordu. "Bir savaş vardı, Natalya. İnsanlar öldürölüyordu. Onun mutlu olacağına inanıyor musun? Sen mutlu olur muydun? Xavier ölümsüzlük istiyordu. Uzun ömürlüydü ama sadece Karpatyalılar sonsuza kadar yaşayabilirdi. Güçlü bir büyücüydü ama istediği gibi sonsuza kadar yaşamamanın bir yolunu bulamadı." Sesi kesildi.

"Daha fazla konuşma. Bunu şimdi yapmamıza gerek yok." Xavier'i ya da onunla ilgili sorunlu kâbuslarını düşünmek istemiyordu. Babasını ya da annesini düşünmek istemiyordu. En çok da Razvan'ı düşünmek istemiyordu. "Lütfen, sadece uyu ve aklımdan çıkma nezaketini göster."

Gözleri kapalı. Bu mantıksız bir istek. Aklınızı paylaşmazsam, sağlığını, güvenliğini ve mutluluğunuzu nasıl görebilirim? Hayat arkadaşın olarak bunları sağlamak benim görevim.

Natalya sırtını duvara dayamış, dizlerini yukarı çekmiş, silahları yanında, bıçakları ve kılıcı bir kol mesafesinde oturuyordu. Başını dizlerinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı. "Bu hiç de mantıksız değil. Eğer mahremiyete sahip olmak beni mutlu edecekse, o zaman isteğimi yerine getirmeniz mantıklı olacaktır."

Uzun bir sessizlik oldu. O kadar uzun ki cevap vermeyeceğini düşündü. Aramızda olanlar konusunda kafan karışık ve duygusalsın. Hayatınıza zorla girmiş gibi görünen bu duruma alışmak ilk başta zor olabilir.

Natalya rahatlamak için kendine izin verdi. Uykuya çok ihtiyacı vardı ve Vikirnoff'un güneş yükseldiğinde Karpat halkını ele geçiren kurşuni duruma neden tamamen yenik düşmediğini anlayamıyordu. Öğleden sonra uyumayı tercih ediyordu ve güneş gözlerini yakıyordu ama derisi korunduğu sürece bu rahatsızlığı bir kenara itip dışarı çıkabilirdi. Muhtemelen dışarı çıkıp kendisi için kan bulmalıydı ama açıkçası çok yorgundu.

"Ben de senin hayatına izinsiz girmiş oluyorum," diye belirtti. "Bu şeye boyun eğmek zorunda değiliz." O şey her neyse.

Vikirnoff daha da uzun süre sessiz kaldı. Kadın anlamamıştı ve Vikirnoff da onu suçlayamazdı. Ona yardım etmek için inançlarına karşı gelmesini takdir etmek zorundaydı. Suçluluk duygusu etrafını sarmış, şaşkınlığıyla birlikte onu yiyip bitirmişti. Hayat arkadaşları arasındaki çekim son derece güçlüydü ve bunu en az onun kadar derinden hissediyordu. Bu bir seçim değil, aınak eny? Sen olmazsan karanlık beni ele geçirir. Bunun olmasına izin veremem, sen de veremezsin. Vampirlerin ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Hayatım boyunca bu tür yaratıklarla savaştım. Ölümsüz olmayacağım. Yanlış yola sapmış hayat arkadaşım için bile.

Lanet olsun ona. Sözlerini ona çevirmenin bir yolunu bulmuştu. Ona bağırip çağırmamak için parmak eklemlerini ısırdı. Adam söylediklerine inanıyordu. Daha da kötüsü, o da buna inanıyordu. Sakinleşene kadar bekleyerek nefesini yavaşça dışarı verdi. "Vampir mi olacaksın? Neden?"

Bir Karpat erkeği, hayat arkadaşı olmadan sonsuza dek var olamaz. Biz aynı bütünün iki yarısıyız. Sen benim karanlığımın ışığı ve sensiz iki seçeneğim var. Şafağı aramak ya da o karanlığa yenik düşmek. İlk seçimi yapmak için çok uzun süre bekledim.

Onun sesindeki dürüstlükten nefret ediyordu. Bu durumla ilgili her şeyden nefret ediyordu. "Yani Karpat erkekleri vampire dönüşüyor. Vampirler buradan geliyor."

Bu size öğretilmedi mi?

"Bunu bana kim öğretecek?" Natalya içini çekti. "Siz avcıların bu kadar cani olmasına şaşmamalı. Bu yüzden içinizdeki karanlığı hissediyorum. Vampire çok benziyorsunuz."

Hem evet hem hayır.

"Bu harika bir haber. Benim niyetim gerçekleşmeyi bekleyen bir ölümsüzlük. Alnımda bir neon işareti mi var? Eğer kan emici kötü bir canavarsanız, cinayet işlemeye ve ortalığı kasıp kavurmaya hazırsanız, lütfen başvurun."

Adamın hafifçe eğlendiğini hissetti ve durumdan bu kadar bıkmışken g l msememeye çalıştı. "Uyumaya git. Ve Vikirnoff, benim de içimde kendi karanlığım var. Senin ışığın olamam. Bir hata oldu. Sadece bu konuda ne yapacağımı henüz bulamadım."

Bölüm 5

"Natalya! Acele et. Yine geç kaldın. Büyükbaba sana çok kızacak."

"Onu görmeye gitmekten hoşlanmıyorum. Korkunç gözleri var."

Razvan göğsünü kabarttı, bir tutam sarı saçı gözlerinin içine düştü. "Seni koruyacağım. Eğer sana kötü davranırsa, ona buradan gideceğimizi söylerim."

Natalya nefesini içine çekti ve ipeksi saçları her yöne uçuşarak durdu. Ciddiyetle başını salladı. "Hayır Razvan, beni savunduğun zaman çok sinirleniyor. Seni cezalandırmasını istemiyorum. Beni ağlattığın için ona kızdığın son seferde sana kötü davrandığını biliyorum. Çok sessizdin ve sana ne yaptığını bana anlatmadın."

"Bana ne yaptığı umurumda değil. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Babam neden geri gelmiyor? Yalnız olmak hoşuma gitmiyor. Annem öldü, babam da bizi bırakıp gitti ve şimdi sadece büyükbabam var. Ondan hoşlanmıyorum. Biliyorsun babam büyükbabamla yaşamamızı istemezdi. O da büyükbabamı sevmezdi."

"Şşşt." Razvan etrafına bakındı, kolunu kız kardeşinin omuzlarına atarken çok yaşlı gözleri aniden temkinli bir hal aldı. "Öyle söyleme. Seni duyabilir. Rüyalarımızda karşılaşmadığımız sürece ne konuştuğumuzu hep bilir. Dikkatli olmalıyız Natalya. Kimseye güvenme. Büyükbabana güvenme ve onunla yalnız kalma. Kötü bir şey olabilir."

Natalya kapıya bir şey çarpınca dönüp baktı. Arkasına döndüğünde Razvan gitmişti. Telaşla büyükbabasının atölyesine giden tanıdık merdivenlerden aşağı koştu ve kapıyı yumrukladı. Kapı kilitliydi ve kimse onu içeri almadı. Gözyaşları yüzünden akarken kapıdan yere doğru kaydı. Razvan olacaktı

itaat etmediği için cezalandırıldı. Onun için öngörülen gazaba uğrayacaktı.

Hiçkırıklarının arasından ikizinin sesini duydu. Sesi ondan çok uzakta geliyordu. "Natalya? Neredesin? Seni göremiyor muyum? Bende bir sorun var. Öldüm mü ben? Beni sen mi öldürdün? Hayır, hayır, beni avcı mı öldürdü? Neredesin, Natalya? Bana nerede olduğunu söyle!"

Razvan'ın ağlamaklı çığlığı kalbini parçaladı. "Buradayım, Razvan. Handa."

Natalya irkilerek uyandı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Uzun süre aynı pozisyonda kaldığı için bacaklarına kramp girmişti ve kalbi hızla çarpıyordu. Adrenalin vücuduna dolmuştu.

Babaları kaybolduğunda o ve Razvan on yaşındaydı. Razvan'la ilgili değerli anılarının arasına gerçekliğin ya da kâbusların girmesinden nefret ederdi. Büyükbabasını hiç hatırlamıyordu. Sadece o günkü olayların onu rüyalarına soktuğunu düşünebiliyordu. Suçluluk duygusu zihninde ve kalbinde ağır bir yük oluşturunuyordu. Razvan ölmüştü, acımasız bir avcı tarafından öldürülmüştü ve suçluluk duygusu sevgili rüyalarına girip onları çarpıtmış, ağzında kötü bir tat bırakmış ve alarm zillerinin deli gibi çalmasına neden olmuştu.

Onu uyandıran neydi? Vikirnoff'a baktı. Kıpırdamadan duruyordu, ciğerlerinde nefes alıp verdiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Fark edilebilir bir kalp atışı da yoktu. Hâlâ şüpheleniyordu. Onu daha önce de böyle görmüştü ama yine de onun düşüncelerini okuyordu.

Huzursuzluk zihnine yayıldı. Midesi çalkalandı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler korkunç derecede yanılttı. Silahlarını kaptı ve kapıyı dinlemeye koyuldu. Hiçbir şey yoktu. Ellerini kapının üzerinde gezdirdi. Korumalar sağlamdı, şimdiye kadar ördüğü en güçlü korumalardan bazılarıydı. Yine de bu his geçmiyordu. Bir şeyler tam olarak doğru değildi. Sinirli bir şekilde yatağa baktı.

Vikirnoff ölü gibi yatıyordu ve sonra aniden, hiçbir uyarı olmadan gözleri açıldı ve nefesi ölümcül bir hırıltıyla tısladı. Natalya neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Bakışları hemen onun yüzüne kaydı.

Hangi tehlike beni uykumdan uyandırdı?

Demek sen de hissediyorsun? Odanın ortasında bir daire çizerek döndü ve tehdidi ortaya çıkarmak için bir zamanlama çatalı olmaya çalıştı.

Git buradan. Git şimdi, Natalya.

Pencereye geçti ve ellerini perdelerin üzerinde gezdirdi. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu ama hiçbir şey bulamadı. Korku hissi çok baskındı. İyi ki büyük bir egom var yoksa sürekli gitmemi isteyerek beni ezip geçecektin. Vikirnoff'a hızlı bir değerlendirme bakışı attı. İhtiyaç olması halinde fiziksel olarak savaşılamayacaktı. Hiç hareket edemiyordu, günün saati yüzünden felç olmuştu. Kendisi de yorgun ve halsizdi ama silahları yanındaydı ve onları tehdit eden her neyse pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde edecekti.

Tekrar kapıya yöneldi. O yöne her dönüşünde korkunç bir korku hissediyordu. Bakışları odanın içinde dolaştı. Tehlike hissediliyordu ama kaynağını bulamıyordu.

Natalya, çık dışarı. Gitmelisin. Pencereden çıkabilirsin. Gözlerini koru ve burayı terk et.

Benim peşimde değil. Senin peşinde. Haklı olduğundan emindi ve ne olduğunu bile bilmiyordu.

Yatağa doğru geri adım attı ve Vikirnoff ile kapı arasında konumlandı. Kadim bir ifşa büyüğü mırıldanırken elleriyle karmaşık bir desen çizdi. Avcıyı takip eden her neyse gizlenmişti ve kapının etrafına örülmüş korumaları nasıl aşacağını biliyor olmalıydı. Bunun ne anlama gelebileceğine dair olasılıkları düşünmek istemiyordu.

Vikirnoff yarı kapalı gözlerle Natalya'yı izledi.

Odanın karanlığında bile gözleri yanıyordu ama ondan başka bir yere bakamıyordu. Natalya parlıyor gibiydi. Ondan yayılan güç, etraflarındaki havada dalgalanıyordu. Elektrik şakırdadı ve çatırdadı. Natalya'nın saçları etrafından akarak tavana doğru yükseliyordu. Elleri ileri doğru bastırıyor, sesi hiç kesilmiyordu.

Odada bir şey parıldıyordu. Şeffaf. Eğilmiş ve yerde sürünerek ilerleyen bir gölge. Natalya yatağa doğru yaklaşan bu gölgeyi zar zor görebiliyordu. Somut olmayan gölge, sürekli hareket eden siyah ve gri dumandan oluşuyordu. Ürkütücü kırmızı gözlerinde şiddetli alevler yanıyordu. Bir an için kalbi durdu, sonra fazla mesaiye başladı, öyle sert çarpıyordu ki göğsünden fırlayacağından korktu.

Vikirnoff. Bu bir gölge savaşçısı. Sesinde huşu ve düzensiz bir korku vardı. Üç vampir ve bir insan lejyonuyla yüzleşmekten iyidir.

Şimdi gitmelisin.

Gitmek istedi. O kadar korkmuştu ki dehşete kapılmıştı. Bu halinle bir gölge savaşçısını yenemezsin. Bu kadar kötü yaralanmamış olsan bile, tam gün. Sadece güneş bile seni korkunç bir dezavantaja sokar. Seni savunmasız bırakamam.

Beni dinle, Natalya. Bu şey efsanevi. Ben sadece onları ve yeteneklerini duydum. Hiç biriyle karşılaşmadım. Ama tam güçte tecrübeli bir avcı olsan bile, kimsenin bir gölge savaşçıyla savaşı kazanmayı umamayacağı söylenir. Onların bu dünyadan çoktan gittiğini sanıyorduk.

Natalya dönen buhar bulutunun tamamen dik durmasını izledi. Yaratık çoğu zaman dumandan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu ama bazı anlarda kısa bir zırh görüntüsü yakaladığı da oluyordu. Yaratık odanın içinde etrafına bakınırken, çukur gözlerindeki alevler delice yanıyordu. Duman sürekli hareket halindeydi, gri ve siyah girdaplar belli belirsiz şeffaf bir film den daha fazlası gibi görünmüyordu.

Kendini koruma duygusu çok güçlüydü ve Natalya özlemle perdelerle kaplı pencereye baktı. Neden saldırmıyor?

Vikirnoff pasif bir şekilde yatabilir, Natalya'yı kurtarmak için tek bir şansa sahip olmak amacıyla gücünü koruyabilirdi. Onunla tartışarak zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu. Natalya güçlü bir iradeye sahipti ve hayat arkadaşları arasındaki bağın onun kendi başına ayrılmasına izin vereceğinden bile şüpheliydi. Bu bağ onun kişiliğiyle birleştğinde bunu imkânsız hale getirecekti. Onun hayatını kurtarmak için sahip olduğu her şeyi kullanma fırsatını beklemek zorundaydı. Efsaneye göre hareket onları çekermiş. Sana hiç dikkat etmiyor ama beni arıyor.

Gölge odanın içinde yavaşça ilerliyordu. Bir keresinde gri duman Natalya'nın üzerinden geçti ve o şey tereddüt etti ama yoluna devam etti. Gölge savaşçıları sadece kadim bilgiler kullanırdı.

Gölge savaşçıya komuta edebilecek tek bir kadim bilge vardı, Natalya.

Kalbi sıkıştı. Xavier. Gerçek olduğunu bildiği efsanevi söylentinin farkındaydı. Xavier, büyükbabası, karanlık büyücü, silahı yaratan kişiydi. Ne yazık ki nasıl yok edilebileceklerini bilmiyordu. Çenesini kaldırdı. Belki de bu saldırıdan bir şekilde kendisi sorumluydu.

Derin bir nefes alarak kılıcına uzandı ve yumuşak bir hareketle neredeyse çaresiz durumdaki Karpatyalı'nın önüne geçti.

Ne yaptığını sanıyorsun sen? Nefesi korku içinde bedenini terk etti. Göğsü inip kalktı ve bu küçük hareket Natalya'nın hareketleriyle birleşince gölge savaşçının başını doğrudan ona doğru çevirmesine neden oldu, alev alev yanan gözleri öldürme arzusuyla parlıyordu.

Konuşma. Dikkatim dağılmamalı. Şimdiden terlemeye başlamıştı, bu iyiye işaret değildi.

Natalya cisimsiz gölgeyi yakından izledi. Savaşçı kılıcını geleneksel bir şekilde kaldırdı. O da kaldırdı

onun cevabı.

Vikirnoff yüreği ağzına gelerek onu izledi. Mükemmel bir dengeye sahipti, vücudu hafif ve zarifti. Doğrusal bir düzen yerine dairesel, süzülen ayak hareketleriyle hareket etti ve savaşçının kılıcını Vikirnoff'a doğru savurdu. Metal metale çarptı ve kıvılcımlar uçuştı. Natalya dans ederek uzaklaştı ve bir kez daha doğrudan Vikirnoff ile savaşçı arasındaki yola doğru süzülürken gölgeyi kesti. Kılıcı boş havayı delip geçti.

Savaşçı doğrudan Natalya'ya doğru döndü. Boyu ve cismi büyüdü, çok daha sağlam ve güçlü bir şekle büründü. Natalya'nın üzerinde yükseldi, gözlerinin titrek kırmızısı onun her hareketini takip ediyordu.

Vikirnoff vücudunu hareket etmeye zorladı. Sahip olduğu disiplinin her zerresini, kolunu kaldırıp havada sallayabilmek için felcin üstesinden gelmek için iradesinin her zerresini kullandı. Bu sadece birkaç saniye sürdü ve kol cansız bir şekilde göğsüne düştü ama savaşçı bu hareketten etkilenererek hemen ona doğru döndü.

Gölge şaşırtıcı bir hızla süzüldü, kılıcı Vikirnoff'a doğru ısıklık çalarak ilerledi. Natalya darbeyi savuşturdu ve bir hareket bulanıklığıyla karşılık verdi, saçları çatırdıyor, rengi gece yarısı kadar siyahlaşıyor ve gözleri parlak bir mavi yanıyordu, savaşçının etrafında dönerken kılıcı gölgeyi en az üç kez tamamen kesti.

İşe yaramıyor. Eski Freddie'den daha kötü. Düşün Natalya, bu tür şeylerde iyisin. Ne yapacağını düşün, diye kendini uyardı.

Düşmanla birlikte güç kazanıyor. Bunu hissediyor musunuz?

Onları yenmenin bir yolu olmalı. Yenilmez olduklarına inanmayı reddediyorum. O buna inanmazdı. Bir yolu olmalıydı. Aslında savaşçının artan gücünü hissetmemişti, Vikirnoff'u hayatta tutmaya çalışmakla meşguldü. Gölge savaşçı onu öldürmeye çalışmıyordu. Onu sadece kendi yolunda bir baş belası olarak görüyordu. Savaşçının öldürücü darbelerini sürekli olarak engelleyerek, onu yok etmesini engelledi.

Vikirnoff. Avcı yine de haklıydı. Kılıçlar bir araya geldiğinde, kolları ve vücudu avcının yarattığı güç yüzünden neredeyse tamamen uyuşmuştu.

Zaten ölü olan bir şeyi öldüremezsiniz.

Efsaneler ne diyordu Vikirnoff? Tekrar yatağın önüne geçti ve yanıp sönen kılıcı savuşturdu.

Bıçaklar bu kez karşılaştığında, darbenin şiddetiyle tökezledi.

Tüm hareketleri durdurun.

Eğer durursam, Freddie'lerin babası seni öldürür. Bu kabul edilemez. Ve bu seni çok heyecanlandırmadan ve ölmeni istemediğimi düşünmeden önce, sadece kaybetmekten nefret ediyorum.

Gün batımına daha çok var. Size fiziksel savaşta yardım edemem.

Natalya bir darbeyi daha savuşturdu ve zırhlı savaşçıya birkaç darbe indirdi. Kılıcı dumanın içinde hareket etti. Fiziksel dövüş. Kelimeler kafasının içinde tekrar tekrar yineleniyordu. Bir gölge savaşçıyla dövüşmek ve kazanmak imkânsızdı.

Neyden yapılmışlar? Vikirnoff, acele et! Neyden yapılmışlar?

Özleri yok. Sise dönüştüğümüzde Karpatlar gibidirler. Küçük moleküller, buhar, hava. Hatta su. Toz. Parçacıkları oluşturmak için etrafta ne varsa kullanılır. Ama o öldü, Natalya. Çoktan öldü. Onu öldüremezsin.

Bundan daha fazlası olmalı. Hayatı, özü olmalı. Bir ruh. Natalya bir darbeyi daha savuşturdu ve gri ve siyah dumanı boş yere kesti.

Mezarından izinsiz alınmış ve dinlenmeden itaate zorlanmış kayıp bir savaşçının ruhu. Gölge savaşçı böyle bir şey, değil mi? diye sordu.

Vikirnoff gölge savaşçının dikkatini Natalya'dan uzaklaştırıp kendisine çevirmek için tekrar büyük bir çaba sarf etti. Eğer beni öldürürse, kesinlikle hareketsiz kal. Seni görmezden gelecek ve gidecektir.

Natalya, gölge savaşçının bıçağını Vikirnoff'un boğazından saptırdı ve şeffaf bedeni kesti

bir kez daha yataktan fırlayarak uzaklaştı, böylece savaşçı onu odanın içinde avcıdan uzağa kadar takip etti. Bu kadar asil olmayı bırak. Dişlerimi geriyorsun. Bu şey beni gerçekten sinirlendiriyor. İnan bana, bu iyi bir şey değil. Onlar zaten ölü. Düşün, Natalya. Yeteneklerini kullan. Savaşçıya odaklanmış bir şekilde kendi kendine talimat vermeye devam etti.

Size söylüyorum, enerjiyle besleniyor. Ne kadar çok hareket ederseniz, ona ne kadar çok duygu verirsiniz, o şey o kadar güçlenir. Boyu büyüyor ama şekli değil.

Bir planım var. Gözlerini kapat ve kapalı tut. Bana güvenmek zorundasın.

Vikirnoff, zarif bir daire çizerek dönerken zihnini hemen onunkiyle birleştirdi, savaşçının dikkatini tamamen kendisine odaklamış bir şekilde hareket ediyordu. Bu korkunç koşullarda bile Vikirnoff onu güzel ve ölümcül bir kombinasyon olarak görüyordu. Zarafet ve güç mükemmel bir şekilde dengelenmişti, bulanık bir hızla hareket ediyor, odanın içinde daireler çiziyor, kapalı balkon kapısına ulaştığında bıçağı havada uçuşuyordu. Savaşçının bir başka darbesini savuştururken bile bakışları bir kez ona kaydı. Vikirnoff onun tüm vücudunun gölge savaşçının darbesinin gücüyle titreştiğini gördü.

Gözlerin! Natalya'nın ona vereceği tek uyarı buydu. Eğer Vikirnoff tehlikeli bir durumun ortasında bile onu dinlemezse, bu onun suçuymuştu. Dişlerini sıktı ve perdeyi yakalayarak ağır örtüyü aşağı doğru çekti. Fransız kapılarının camından odaya parlak bir ışık yayıldı.

Ani bir acı onu yakaladı ve aniden kesildi. Bir darbeyi daha savuşturdu, ayakları asırlık bir düzende dans ediyor, Vikirnoff'a doğru bakarken dönüyor ve kesiyordu. Işığın etini yediğini, gözlerini yaktığını hissedebiliyordu ama onun için milyonlarca kez daha kötü olmalıydı. Lanet okuyarak planından vazgeçti ve onun yanına geri dönmek için savaştı. İçten içe aptal olduğu için kendini lanetledi. Gölge savaşçı her an daha da güçlenirken, o yorgun düşüyordu.

Avcı nasıl olsa ölecekti. Onun hayatı için savaşmaya devam etmesi aptallıktı, aptallıktı, aptallıktı.

Savaşçının başını kesmesi gerekirken kılıcı boşlukta ısıklık çalarak ilerledi. Cevap veren kılıcı belini kıl payı sıyırdı ve kılıcın yönünü değiştirdiğinde kolunu sarstı. Bir eliyle yorganı yakaladı ve Vikirnoff'un vücudunu tamamen örtmek için üzerine çekti.

Gölge savaşçı, avcının kokusundan etkilenerek yorganın hareketinin peşinden gitti. Ölümcül kılıç yorgana saplandı ve bir kan fıskiyesi patladı. Natalya'nın nefesi sıkıldığı dişlerinin arasından öfkeyle tısladı. Savaşçıya doğru hamle yaptı, omzuyla onu geri püskürtmeye çalıştı ama vücuduna doğru düştü, dengesini korumak için sendeledi ve onunla yüzleşmek için döndü.

Kalbini ve ciğerlerini durdur! Bu bir talepti ve Vikirnoff'u zorlayan güçlü bir itkiyle birlikte geliyordu. Vikirnoff için duyduğu korku dehşete dönüşmüştü. Kılıcını tekrar tekrar savaşçının kine vurarak avcıya yeniden saldırmasını engelledi.

Yüreği ağzına geldi. İkisi de ölmüştü. Onları kendine olan güveniyle öldürmüştü. Ne düşünüyordu ki? Güneş ışığının Karpat ırkı üzerindeki etkilerini biliyordu. Derisinde kabarcıklar oluşuyordu. Vikirnoff'un maruz kaldığı az miktardaki güneş ışığına rağmen kızaracağını biliyordu. Ve tüm bunlar olurken gücü tükeniyordu. Gölge savaşçıyla sonsuza dek savaşamazdı.

Kapının açılması gerekiyor. Vikirnoff kalan son gücünün son zerresiyle telekinetik güç kullanarak korumaları ve kilitleri açıp balkon kapısını ardına kadar itti. Planın iyi bir plan. Sana bir savaşçı şansı.

Bu sözleri bir yerlerden avcılar arasındaki resmi bir ritüel olarak tanıdı. Bir şekilde bu sözler zihnini sakinleştirmiş ve tekrar sağlıklı düşünmesini sağlamıştı. Gölge savaşçıyı odanın diğer ucuna, Vikirnoff'tan uzağa ve açık kapıya doğru çeken, sürekli hareket halinde olan zarif, spiral bir saldırıya başladı. Sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü

Mirasından, toprağın, rüzgârın ve ruhun güçlerinden yararlandı. Şansa ihtiyacı vardı, şanstın daha fazlasına. Bir mucizeye ihtiyacı vardı.

"Şimdi beni dinle, karanlık olan, dinlendiğin yerden koparılmış büyük savaşçı, toprağı, rüzgârı, ateşi, suyu ve ruhu çağırırken."

Gölge savaşçı kılıcını indirdi ve ona gösterildiğinden beri ilk kez hareketsiz kaldı.

"Her birini kendime çağırıyorum ve onları kendime bağlıyorum ve onlarla birlikte gölge yasasının hakkını kullanıyorum. Karanlık büyücünün kanı içimde akıyor. Söylediklerime kulak verin. Rüzgâra emrediyorum." Kollarını havaya kaldırdı ve rüzgârın uğultusunu odaya getirdi. "Bana gelmesini, savaşçıyı evine taşımasını emrediyorum."

Gölge savaşçı ayakta duruyordu, kılıcı hazır, parlayan gözleri Vikirnoff'a sabitlenmişti. En azından onun dikkatini çekmişti. Binlerce büyü biliyordu. Sadece doğru kombinasyonu bulması gerekiyordu.

Savaşçıyla yüzleşti ve boyu uzamış gibi göründü. Kollarını gölgeli figüre doğru kaldırırken saçları elektrikle çatırdıyordu. Çoğu şey kanla bağlıydı. Eğer iyice düşünürse bunu yapabiliirdi. "Gölge yasasına göre, kadimlerin kanıyla, büyücü kanıyla hakkımı talep ediyorum."

Savaşçı sanki kadın ona vurmuş gibi sarsıldı. Ateş saçan gözleri yataktan kaymış ve tamamen ona odaklanmıştı. Natalya'nın kalp atışları dramatik bir şekilde hızlandı. Onun dikkatini çekmek istiyordu ama adam gözünü korkutuyordu. Onu serbest bırakabilecek sözcükleri bulmak için kadim büyüleri gözden geçirirken eli kılıcının etrafında sıkılaştı. "Ortaya çıkarılan şeyi, şimdi havanın ve yakan ateşin gücüyle geri veriyorum."

Rüzgâr artarak gölge savaşçının formunu oluşturan gri dumanı çekiştirdi. Gözlerindeki alevler sıçradı ve yandı, öyle ki kıvılcımlar dönen dumanın içinde titriyordu. Bu manzara dehşet vericiydi.

İşe yarıyor. Birleştirmeyi elinde tutan Vikirnoff, beyninin yüksek hızda çalıştığını, büyüleri ayıklayıp attığını, kelimeleri zihninde tekrar tekrar çevirdiğini, yeniden düzenlediğini gördü

ve onları bir araya getiriyordu. Onun bu kadar çok kadim öğretiyle ilgili inanılmaz yeteneği karşısında hayrete düşmüş ve dehşete kapılmıştı.

Natalya sertçe yutkundu ve devam etti. Savaşçıyı yeraltı dünyasına geri göndermeli ve onu orada sonsuza dek mühürlemeliyim.

Gücünü hissediyorum. Odada canlı ve onu çevreliyor.

Natalya derin bir nefes aldı. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapmak için doğmuştu! "Gölge ve toz geri alınacak, toprak geldiğin mezarı mühürleyecek." Kendine güveni artırıyordu. Bu onun başka hiçbir şeye benzemeyen uzmanlık alanıydı. "Tozdan toza, külden küle, savaşçı geri dön, son nefesini ver." Sesi emirle kabarıyordu. "Hava, toprak, ateş, su, sesimi duyun, emrime itaat edin, mezarınızın etrafında üç kez bağlanın, kötölük toprağa gömölün. Şimdi üçün yasasını çağırıyorum, bu benim isteğim, öyle olsun."

Gölge savaşçı ateş saçan gözleriyle uzun bir süre ona baktı. Hafifçe eğildi ve kılıcıyla ona küçük bir selam verdi. Rüzgâr uluyarak odanın içinden geçti, savaşçıya ulaştı, dumanı ve tozu kapının dışına, havaya sürükledi.

Gölge savaşçı uzaklara taşındı, ruhu sonunda özgür kaldı, cisimsiz formu milyonlarca moleküle bölündü ve gökyüzüne dağıldı.

"Rüzgâr artık senin olmayanları dünyanın dört bir yanına götürürken başka bir diyarda ebedi huzuru bulman dileğiyle, huzurun bir daha asla bozulmasın."

Natalya kılıcını bıraktı ve duvara yaslandı, kolları ağrıyordu, gözleri akıyordu, teni güneşin parıltısında yanıyordu. Kendini hıçkırığa hıçkırığa ağlarken buldu, göğsü dar ve acılıydı, boğazı çiğdi. Vücudu kurşun gibi yanıyor, tüm fiziksel sınırların ötesinde geriliyordu. Bundan daha da kötüsü, içinde çalkalanan duygulardı. Her şey birbirine karışmış, siyah bir girdabın içinde dönüyor ve mantığı bulandırıyor.

Natalya.

Ona verdiği isimdeki samimiyet karşısında gözlerini kapattı. Ainaak eny, hiç kimsenin yenemediği bir şeyi yok ettiğinde neden ağlıyorsun? Sen inanılmaz bir kadınsın. Gerçek bir savaşçısı ve seni daha fazla övemem.

Ses tonunda hayranlık ve saygı vardı ama en çok da karanlık, mırıltılı bir duygusalılık. Kendini güçsüz ve aptal hissetmeden ona bakamıyordu. Kafası bu kadar karışık ve duygusal olmaktan ve onun önünde, onun kendisine söylediği küçük kız çocuğu gibi ağlamaktan nefret ediyordu.

Kalbini ve ciğerlerini kapatmalısın. Yüzündeki gözyaşlarını sildi ve kendini zorla ayağa kaldırdı. "Sana daha fazla kan vermeyeceğim ve her yerde kan kaybediyorsun."

Sen kalbin kırılmış gibi ağlarken ben kalbimi kapatamam.

"Romeo'nuza karşı Juliet'i oynamayı kesinlikle reddediyorum. Bu sadece aşırı adrenalin yüklemesi, hepsi bu." Balkon kapısını çekip kapattı ve kilitledi, normal cesaretini bulmaya ve duygusal fırtınadan kurtulmaya çalıştı.

Bana yalan söylemeniz mümkün değil, ancak belki de kendinize yalan söylemekte iyisiniz ve kendi zihninizi gerçekten tanımlıyorsunuz.

Natalya kapının üzerindeki perdeleri çekerek bir kez daha ışığı engelledi. Muazzam bir rahatlama hissetti. Kısa bir süre ayakta durdu, gözleri kapalıydı, gücünü topluyordu. Hiç bu kadar yorgun olmamıştı. Uzanıp sonsuza dek uyumak istiyordu. "Bu sefer yara ne kadar kötü?"

Kalçamı kesti. Hedefi birkaç santim daha yüksek olmadığı için minnettardım.

"Bu da demek oluyor ki yine her yerin kanıyor, değil mi?" Aceleyle onun yanına gitti ve yorganı geri çekti, gölge savaşçıyla olan kavgasından sonra iyileşmek için bu kadar zaman harcadığı için utanıyordu.

Vikirnoff kabarcıklarla kaplıydı, cildi çiğ ve kızgın görünüyordu. Kalçasındaki yaradan kan fışkırıyordu. Natalya düşünmek için kendine zaman tanımadı. O çoktan

Otomatik, ellerini yaraya bastırarak, Slavica'nın paketleri yenilemek için bıraktığı kalan toprağın bulunduğu tahta kaseyi aradı.

"Berbat durumdasın," dedi.

Sen de öylesin.

Başını eğdi, toprağı hazırlıyor, onun aşırı yoğun bakışlarından kaçınıyordu. Frankenstein'ın gelini gibi görüldüğünü biliyordu. Ve bu kadar nazik konuşmasına gerek yoktu. Böyle devam ederse yine ağlayacaktı. Kızgın olmak daha kolaydı. Ne için ağladığını bile bilmiyordu ama duracak gibi de görünmüyordu.

Neden böyle şeyler düşünüyorsun? Sen güzel bir kadınsın ve bunu biliyor olmalısın. Kendine benim gözlerimden bak.

Gözleminin neden olduğu ani heyecanı bastırmaya çalıştı. Kafası çok karışmıştı. Çok üzgündü. Dünyası tersine dönmüştü. İçindeki kadınsı olan her şey en büyük düşmanına karşılık veriyordu.

Bana kızgınsın çünkü kalbimi ve ciğerlerimi durduracak kadar sana güvenmediğimi düşünüyorsun. Öyle değil Natalya. Bin yıldan uzun bir süredir kendi kararına güveniyorum.

"Evet, kararına bayıldım." İki eli kalçalarında, gözlerini devirdi. "Büyük planın ölmekti, böylece bu arada kışını bir kez daha kurtaran 'küçük kız' kuyruğunu kıstırıp kaçabilecekti! Bunca zaman tek başına hayatta kalmayı nasıl başardığını hayal bile edemiyorum. Bu bir mucize."

Bitirmeme izin vermedin. Seni korumam olmadan bırakamazdım, vermem gereken çok az şey olsa da. Bu benim için imkansız. Yeteneklerin ortada ama bir gölge savaşçının yenildiğini hiç duymadım. Sessizce uyuyup seni böyle bir tehlikeye terk edemezdim.

Boğazındaki ani yumruyu yuttu. Sesi çok içtendi. Çok şefkatliydi. Güneş tarafından harap edilmişken ve bir yara daha almışken onu düşünüyordu. Ona cevap vermedi. Sessizce bacağı üzerinde çalıştı ve

Ruhunu bedeninden ayırmadan ve onu içten dışa iyileştirmeden önce kan akışı. Tamamen işe konsantre oldu ve avcı ile arasında olanları düşünmeme şansını memnuniyetle karşıladı.

Kendine geldiğinde yorgunluktan sallanıyordu. "Yapabileceğimin en iyisi bu. Şimdi uyu, Vikirnoff. Gün batımına kadar birkaç saatimiz var."

Natalya kıpırdayamadan, adam kulağına yumuşak, neredeyse ayırt edilemeyen bir şey fısıldadı. Yorgun ve saldırıya hazırlıksız olan Natalya, adamın zihnini kavradığını ve onu büyülediğini hissetti. Uykuya yenik düştüğünü biliyordu, vücudu onunkinin yanında uzanıyordu ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Anladığı son şey, adamın ağzının yüzündeki ve boynundaki kabarcıkların üzerinde gezinerek ham yanıkları iyileştirdiği idi.

"Natalya, bugün saçımı kestirdiğimi fark etmedin mi?"

Natalya güldü. "Fark ettim. O kadar kibirlisin ki egonu büyütecek bir şey söylemeyecektim. Kadınların seni izlemesini izlemekle o kadar meşgulsün ki, bu çok komik."

"Bana cesaret vermediğin için, onu kendim bulmak zorundayım. Sana aşık olan her erkek için korkuyorum."

Natalya sarı saçlarını savurdu ve kardeşine yüzünü çevirdi. "Binlerce erkek bana aşık olsa da umurumda değil, benim onlara aşık olmaya hiç niyetim yok. Bir kadının senin büyüne kapıldığını anladığında nasıl olduğunu görüyorum. Bu bana göre değil."

Razvan ona sarıldı. "Merak etme, sen her zaman benim en sevdiğim kardeşim olacaksın."

"Ha! Ben senin tek kız kardeşimim. Bu büyük bir teselli."

Razvan güldü ve genç bir tay hafif tepenin üzerinden hızla koşarak ondan uzaklaştı. "Seninle eve kadar yarışacağım! Hadi Natalya, kız gibi davranma. Bundan daha hızlı koşmalısın."

Natalya uzaktan Razvan'ın kendisini çağıran sesini duydu. Koştı, koştı ama yetişemedi. Sesi sanki

gölüyordu. Onun kahkaha sesini seviyordu ama onu yakalayamadığı için üzülüyordu. Razvan nadiren Natalya'yı geçebilirdi. Ona inanılmaz atletik yetenekler bahşedilmişti. Ve iş büyü yapmaya geldiğinde, çalışmalarında çoğu zaman ondan öndeydi. Rekabetçi bir yapısı olduğunu biliyordu ve şu anda ona yetişemediği için canı sıkılıyordu.

"Dur!" Natalya her yöne baktı. "Seni göremiyorum."

"Ben öldüm. Beni buraya kadar takip edemezsin. Avcı beni öldürdü ve sen henüz intikamımı almadın."

Kalbi panik içinde çarpıyordu. "Seni hangi avcının öldürdüğünü bilmiyorum."

"Bunun bir önemi yok. Onlar düşman ve ölmemizi istiyorlar. Sen benim miğferli kız kardeşimsin, seni onlardan kurtaramam, kendini kurtarmalısın."

Natalya kendini zorlayarak uyandı. Pus katmanlarını aşmak zorundaydı ve bu, sahip olduğu tüm disiplin ve kontrolü gerektiriyordu. Vücudundaki her kas ağrıyordu ama cildi temizdi, kabarcıklar ve kırmızı, öfkeli yanık sanki hiç olmamış gibi gitmişti. Boynu zonkluyordu, tam nabzının üzerinde. Avucuyla kapattı ve vücudunda karıncalanan bir sıcaklık hissetti.

Boynu ağrıyordu. Yataktan yuvarlandı ve koşarak yere düştü, boynundaki ize bakmak için banyoya koştu. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Aceleyle giyindi ve eşyalarını bir çantaya tıktırdı. "Yine kanımı aldın, seni şeytandan doğan iblis. Yaptığını biliyorum."

Açlık onu vurdu. Keskin. Korkunç. Isırıcı. Vücudunda geziniyor ve zihnini ele geçiriyordu. Fısıltılar araya girdi, yumuşak ve duygulu, baştan çıkarıcıydı. Ağzı ağrıyor, dişleri uzamak istiyor, tükürük birikiyordu. Başını çevirdi ve midesi bulandı. Vikirnoff'un siyah gözleri onu izliyordu ve karanlık bakışlarında açlık vardı.

Natalya hiç tereddüt etmeden çantasından esnek kelepçeleri çıkardı ve adamın bileklerini sıkıca bağladı. Onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece o rahatsız edici, odaklanmış bakışlarıyla onu izledi. "Özür dilerim. Bana istediğin kadar dik dik bakabilirsin ama tehlikelisin. Bu haldeyken bile ödümü koparıyorsun. Ben gidiyorum ve sen beni takip etmeden önce iyi bir başlangıç yaptığımdan emin olacağım."

Vikirnoff hareket etmeye çalıştı ve onu çaresiz tutmak için eklediği bağlama büyüsunü keşfetti. Yüz hatları hissedilir derecede sertleşti ve gözleri şiddetli bir siyaha dönüştü ama konuşmadı. Beni terk etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?

"Sana bir seçenek sunmaya niyetim yok. Canın her istediğinde kanımı almana izin vermeyeceğim." Gözleri zihninde toplanan fırtınayı yansıtıyordu. "Kanın güç olduğunu bilmeyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Buna izin vermeyeceğimi biliyorum.

Saçlarını savurdu ve omuz silkti. "Söz hakkın olmaması çok kötü. Kızgın olduğun için üzgünüm ama ben hayat arkadaşı olacak biri değilim. Birlikte olmamız gerekse bile, ki öyle olduğumuza ikna olmuş değilim, bu iş yürümez. Seni rahatsız ediyorum. Sen de benim canımı sıkıyorsun. Sürekli danışmanlık yapıyor olurduk." Başını okşadı, bu hareket onun sinirini arttırmak içindi ama daha sonra saçlarını düzeltmeye dönüştü. Parmakları ipeksi saç tellerini okşayarak oyalandı. Ne yaptığını fark ettiği anda, sanki onu yakmış gibi elini geri çekti.

Vikirnoff hiçbir şey söylemedi ama her zamankinden daha tehlikeli görünüyordu. Yaralı ve bağlı olmasına rağmen bu kadar güçlü görünmesi ona şaşırtıcı gelmişti.

Natalya kendini savunmaya çalışmaktan neden vazgeçemediğini bilmiyordu ama bir kez daha denedi. "Bak, seni ormanda bırakabilirdim. Ve gölge savaşçının seni yakalamasına izin verebilirdim," diye belirtti. "Seni ikimizi de korumak için bağlıyorum. Sana güvenmiyorum."

"Bana saldıran sendin," dedi.

Natalya hızla gözlerini kırıştırdı. Sesi alçak ve zorlayıcıydı. Midesi tuhaf bir şekilde küçük bir takla attı. "Bu istemeden oldu ve sen de bunu biliyorsun. Gökyüzünden vampirle benim arama düştün. Ben ona saldırıyordum, sana değil. Her halükarda, sana yardım ederek bunu telafi ettim. Seni orada bıraksaydım, kurtlar vampirlerle birlikte geri dönerdi ve sen de ölmüş ya da yakalanmış olurdun."

Esnek kelepçelere baktı. "Görünüşe göre ben sizin tutsağınızım." Sesi şehvetliydi, kasıtlı bir imada bulunuyordu.

Boynuna ve yüzüne soluk bir renk geldiğini hissetti. Öfkesi bir kademe daha arttı. "Bağlama büyüsü geçtiğinde kelepçelerden kurtulabileceksin. Şimdi gidiyorum ve bu bana iyi bir avantaj sağlayacak. İyi olacaksın."

"Buna izin vermeyeceğim. Benden başka bir şey istersen senindir ama bu olmaz Natalya. Seni uyarıyorum. Sorumluluklarını bırakıp gitmene izin vermeyeceğim."

Natalya başını savurdu, gözleri ona dikilmişti. "Kim tahmin edebilirdi ki avcının kaybeden biri olduğunu? Konuşmak ucuzdur, küçük kaypak çocuk!"

Hâlâ gözlerini kırpmamıştı ve yırtıcı bakışları kalbinin çarpmasına neden oluyordu. Onun bunu duyabildiğini biliyordu ve bu sadece ondan uzaklaşma kararlılığını artırıyordu. Mümkün olsaydı, gözleri ani bir endişeyle ürpermesine neden olan bir siyaha dönüştü. Zihninde bir bariyer oluşturmıştı, büyük olasılıkla acısını hissetmesini engellemek için, ama aynı zamanda öfke gibi diğer duyguları da koruyordu. Ya da öfke. Gözleri çalkantılıydı ve en fırtınalı gece kadar siyahtı.

"Te avio p??ertiilam. ?t?am kuulua, avio p??ertiilam." Kelimeleri kadim dilinde fısıldadı, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Ted kuuluak, kacad, kojed. ?idamet andam. Pes?et andam. Uskolfertiilamet andam. S?amet andam. Sielamet andam."

"Dur!" Avucunu sertçe kalbine bastırdı. Adam her ne söylüyorsa onu etkiliyordu. Büyüleri biliyordu. Neredeyse tüm büyüleri biliyordu ama bu büyüü tanımiyordu.

kelimeler. Macarca biliyordu ama onun dilini bilmiyordu. Macarcadan bile daha eskiydi. Bunun bir önemi yok gibiydi. Her kelimayı kalbinde ve ruhunda hissetti.

Vikirnoff'un ifadesi hiç değışmedi ve bakışlarını onunkilerden ayırmadı, bileklerindeki esnek kelepçelere rağmen gözleri ve sesiyle onu esir aldı. "Ainamet andam. S?amet kuuluak kaik ett?a ted. Ainaak olenszal s? ambin."

Konuşurken, o yumuşak, büyüleyici fısıltıyla söylediğı her kelime bedeninin ve zihninin derinliklerine nüfuz ediyor, kalbini sarıyor ve daha da derinlere iniyor, içinde onu karşılamak için koşan bir şey buluyor gibiydi. "Dur," diye tekrar yalvardı.

"Te ?idet ainaak pide minan. Te avio p??ertiilam. Ainaak's? amet jutta oleny. Ainaak ter? vıgy?ak."

Bir büyü. Bir büyü olmalıydı. Ellerini kulaklarına bastırdı ama hiçbir şey o sinsi fısıltıyı durduramadı. Daha da kötüsü, bu dili hiç konuşmadığından emin olmasına rağmen bazı kelimeleri yakaladığını düşünmeye başlamıştı. "Ne yaptın sen?" Duvara yaslandı, sanki bu şekilde büyüünden kaçabilecekmiş gibi kendini küçültmeye çalıştı.

Onu fiziksel ve uhrevi bağlarla tutsak ettiğinden o kadar emindi ki, ama sözleri onda geri dönölmez bir şey yapmıştı. İçindeki her şeyin onun içindeki bir şeye ulaşmaya çalıştığını hissetti. Ona ihtiyaç duyuyordu. Onu istiyordu. Her nasılsa bu kadim sözler onun ruhunu sonsuza dek onunkine bağlamıştı, sanki gerçekten aynı bütünün iki yarısıydılar ve onun sözleri bir şekilde onları tekrar bir araya getirmişti.

"Ne yaptın sen?" diye tekrar sordu, adam onu sadece simsiyah gözleriyle izlediğinde. "Bana bedenini, ruhunu ve kalbini vermekle ilgili bir şey. Bunu sen söyledin, değil mi? Cevap ver bana, Von Shrieder. Ne yaptın sen? Ne dedin sen?"

"Hakkım olanı talep ettim."

"Tercüme et."

Vikirnoff onun solgun yüzünü inceledi. Gözleri kocaman olmuş, dudakları titriyordu. "Bu kadar korkmayın. Bu zaman kadar eski bir ritüel ve şimdiye kadar hiç kimse bundan zarar görmedi."

Natalya dişlerini gıcırdatarak bariz bir yalan söylemeyi tercih etti. "Korkmuyorum. Öfkeliyim. Her ne yaptıysan bir tür bağlama büyü, değil mi?"

"Yani benim üzerimde kullandığın gibi mi?" Ses tonu yumuşaktı.

Yüzüne renk geldiğini hissetti. "Belki de çok ileri gittim," diye kabul etti. "Seninkini çıkarırsan ben de benimkini çıkarırım."

"Bu yapılamaz."

Sesi pişman olmuş gibi gelmiyordu. Hiç ses tonu yoktu. Nefesi tıslayarak dışarı çıktı. "Söylediklerinizi anlayabileceğim bir dile çevirmenizi çok isterim. Eğer ne yaptığınızı biliyorsanız tüm büyüler geri döndürülebilir. Ve ben ne yaptığımı biliyorum."

Vikirnoff onun yüzünü inceledi. Dişlerinin arasından yalan söylüyordu. Onun korkusunun kokusunu alabiliyordu. Bilmiyor olabilirdi ama onun geri dönüşü olmayan bir şey söylediğini, hayatının sonsuza dek değiştiğini hissetmişti. "Tam olarak tercüme edemem ama bu yakın. Sözler önce bizim dilimizde söylenir ve sonra kadın için anlayabileceği bir dilde yüksek sesle tercüme edilir, ancak bunu yapmadan da bağlayıcıdır. Kabaca şöyle. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum."

Natalya'nın nefesi kesildi. Sesi şehvetliydi, büyüleyiciydi, tıpkı anlamadığı bir dilde konuştuğu zamanki kadar güçlüydü.

Vikirnoff devam etti. "Ben size aidim. Hayatımı sizin için sunuyorum. Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Sizin olan her şeyi kendime alıyorum. Senin hayatın, mutluluğun ve refahın her zaman benimkinden üstün tutulacak ve el üstünde tutulacaktır. Sen bana bağlısın ve her zaman benim himayemdesin. Bu en yakın çeviridir. Benim türümün erkekleri doğmadan önce ritüel bağlayıcı kelimelerle damgalanır. Onlara eşlerini

bağlama yeteneği verilir.

Tam da bu akşam gösterdiğin nedenlerden dolayı hayat arkadaşın." Bağlı ellerini onun göz hizasına kadar kaldırdı. "Hayat arkadaşına daha fazla saygı duymalısın."

"Tamam." Odanın içinde volta attı. "Tamam, eller aşağı. Bu raundu sen kazandın. Şimdi çıkar onu. Geri al."

Bölüm 6

Vikirnoff bakışlarını Natalya'nın yüzündeki öfkeli şaşkınlıktan alamıyordu. Attığı her adımda tüm görünüşü değişiyordu. Teni parlamaya başladı ve sarı saçları garip bir şerit halini aldı, sanki tam olarak seçemediği çizgiler varmış gibi. Saçları karanlıkta bile enerji ve ışıkla hareket ediyordu. Gözleri de tuhaftı, rengi sürekli değişiyordu. Bir an deniz yeşili ve canlı, bir sonraki an opalesan ve fırtınalı oluyordu. Aslında vahşi görünüyordu, gözleri adamın yüzüne odaklanmıştı, vücudu kaslarla doluydu, adımları tamamen sessizdi.

"Gücüm olsa bile bunu yapmazdım Natalya." Odada gerçek bir gücün oluştuğunu ve çatırdadığını hissedebiliyordu. Kızgındı ve belki de, kabul etti, kızgın olmak için bir nedeni vardı. Onu yüzüstü bırakıp gitmesine izin verecek değildi ama onun bir kaplan doğasına sahip olduğunu unutmuştu. Vahşiydi ve evcilleştirilmesi imkânsızdı. Bu bilgiyi kendisine yakın tutmalı ve daha dikkatli davranmalıydı. Kız tehlikeliydi, bunu onda görebiliyor ve hatta hissedebiliyordu. Her şeyi bekleyerek bekledi, her ikisi için de sakin olma çabasıyla kendi yükselen duygularını soluyarak uzaklaştırdı.

Onu odanın öbür ucuna kadar takip etti. Aralarındaki gerilim neredeyse elektriklenene kadar yükseldi. "Bana hayır diyecek durumda olduğumu sanmıyorum. Şu anda boğazını kesebilirim ve yapabileceğin pek bir şey yok. Ben vampirleri öldürdüm. Bana göre sen de pek farklı değilsin."

"Eğer dileğiniz buysa."

"Sen tam bir piçsin." Hayatında hiç olmadığı kadar öfkeli bir şekilde ondan uzaklaştı. İçindeki dişi kaplan özgürlük için savaşıyor, parçalama, yırtma ve Natalya'nın düşmanını sonsuza dek ortadan kaldırma özgürlüğünü talep ediyordu.

"Onu geri al."

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Yapamam."

"Seni kan kaybından ölmen ya da güneşte kızarman için ormanda bırakmalıydım."

"Yapamadın. Beni yanında götürmek istemedin ama beni bırakamazdın. Gerçek bu." Bunu yumuşak bir ses tonuyla söylemişti ama yine de bir azarın kırbacını hissetti.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Senden müdahale etmeni istemedim ve eğer tüm dünyanın duyabileceği kadar yüksek sesle sızlanmasaydın en başta asla yaralanmayacaktım." Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsünden fırlayacağından korkuyordu. Vampirlerle savaşmıştı ama elleri bağlı ve yatakta hareketsiz yatan bu adam onu anlayamayacağı kadar dehşete düşürmüştü. Ciğerleri hava almak için yanıyordu ve boğazı çiğ gibi hissediyordu.

Anlama şafağı söktü. Ondan korkmuyordu, onun için korkuyordu. İçinin derinliklerinde öfkeli bir birleşimle yükselen güç ve öfkeden dehşete düşmüştü. Serbest bırakılan kaplan asla geri alamayacağı şeyler yapabilirdi. Bu adam tarafından kafese kapatılmayacaktı. Hiç kimse tarafından. Eğer bir eş seçerse, bu kendi seçtiği biri olacaktı. Ciğerlerine zorla hava verdi. Kalp atışlarını normale döndürdü. İçindeki karanlık büyücü kanı derin ve güçlüydü. Onun yaptıklarını geri alabilirdi. Bunca yıllık eğitimi boyunca, onun başardığı şeyleri başka hiç kimse başaramamıştı. Yine de çaresiz bir adamı öldürmeye tenezzül etmeyecekti.

"Yaptığın şey yanılttı Vikirnoff. Sebeplerin ne olursa olsun, özgürlüğümü elimden almaya çalışacak kadar iyi değiller." Ona baktığında, kara gözlerinin acıyla dolu olduğunu gördüğünde, aralarındaki muazzam çekimin duygularının o kadar yoğunlaşmasına izin verdiğini fark etti ki, gerçekten de onunkileri kendininkilerden ayırt edemiyordu. Sanki uzun, kaotik bir roller coaster yolculuğunda birbirlerini öfkeden tutkuya kadar her şeyle besliyorlardı. Adam sakın görünüyordu ama kız onun zihnine dokunduğunda, o da her şeyi en az kız kadar güçlü hissediyordu. Ve onun kafa karışıklığı da en az onunki kadar derindi.

Çenesini eğdi. "Şu anda seninle bu konuyu daha fazla tartışmayacağım. Bir anlamı yok." Ve orada

değildi. Kendine inancı vardı. Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ama o biliyordu. Zamanla, tam kelimeleri öğrendikten sonra bir tersine çevirme büyüsü bulabileceğinden emindi. Ona kabaca bir çeviri yapmıştı ama söylediklerinden bir yolunu bulacaktı.

"Natalya," diye başladı Vikirnoff. Özür dilemeye çalışıp çalışmadığı, hatta neden özür dilemek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu üzmüştü ama kendisini terk etmesini engellemek istemesi çok doğaldı. "Ben insan ya da büyücü değilim. Türümün karşılanması gereken içgüdüleri var."

"Seçme şansın vardı Vikirnoff. İçgüdülerini öne sürerek kendini bu işten sıyırma. Sen düşünen bir insansın. Yanlış olduğunu düşündüğün bir şey yapıyordum ve sen beni durdurdun. Düşünmek istesen de istemesen de bu bana kendi iradeni dayatmaktır."

Kaşlarını çattı. "Beni bağlamak ve üzerime bağlama büyüsü yapmak iradeni dayatmak değil miydi? Beni terk etmeye karar vermemiş olsaydın, senin rızan olmadan seni kendime bağlamazdım."

İkisi de yeryüzünün sarsıldığını hissederken aralarında ani bir sessizlik oldu. Natalya'nın gözleri Vikirnoff'unkilerle anlayışla buluştu. "Güneş battı."

"Evet, öyle ve vampirler yükseldikçe toprak protesto ediyor. Birden fazlasının varlığını hissediyorum." Vikirnoff yüzünü buruşturarak hafifçe doğruldu.

Sanki hiç bağlama büyüsü yapılmamış gibi. "Sanki on dakikamı hava dokumakla geçirmişim gibi." Esnek kelepçelerin düşüp yerde işe yaramaz bir halde uzanmasını izledi. Başını iki yana salladı. Öfkesini toplamanın ne anlamı vardı ki? Onun bu kadar kolay tuzağa düşürülemediğini bilmeliydi. O bundan daha zekiydi. O eski bir avcıydı ve onun sandığından çok daha güçlüydü. Bırak onu hafife alsın. Onunla aynı hatayı tekrar yapmayacaktı. "Bağlama büyüsü sende neden işe yaramadı?" Öğrenmek daha iyiydi. Bilgi güç demekti ve Vikirnoff'la birlikte her türlü avantaja ihtiyacı olacağını görebiliyordu.

Kadının yumuşak ses tonu karşısında kaşları kalktı. "Senin zihnindeydin. Sen ne kadar hızlı ördüysen, ben de o kadar hızlı çözdüm," diye itiraf etti. İki eli de göğsündeki deliğe gitti ve sıkıca bastırdı. Yüzündeki kan çekildi, solgunlaştı ve boncuk boncuk kan terlemeye başladı.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Belki de tekrar uzanmalısın. Kahramanlık taslarken ne kadar sinir bozucu olabileceğin hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Başlıyorum. Vampirler ayaklandı ve en az bir tanesi bize doğru geliyor. Hana gelmelerine izin veremeyiz. Onları buraya çekeceğimi biliyorsun, tıpkı senin yapacağın gibi. Dün akşam olduğumdan çok daha güçlüyüm."

"Dün akşam neredeyse ölüyordun, bu yüzden pek bir şey söylemiyorum." Onun bacaklarını yatağın kenarına doğru salladığını görünce küçük bir iç çekti. Ayağa kalkacaktı ve onun sessizce acı çekmesini izlemek, daha önce ona duyduğu öfkeye rağmen, onun için yürek parçalayıcıydı. "Lütfen bana bunun o ahmak Arturo ya da daha kötüsü Henrik olmadığını söyle. Bu sefer öldü ve gitti, değil mi?" Arturo'nun dikkatini dağıtmak umuduyla duruma mizah katmaya çalıştı.

"Henrik bir daha ayağa kalkamaz. Kalbi kül oldu."

"Henrik gerçek bir Freddie'ydi. Muhtemelen onu özleyeceğim."

"Bu Freddie denen kişiye kafayı takmış gibisin." Vikirnoff'un bakışları onunkileri yakaladı.

Natalya ona hızlı bir sırtıfırlattı. "Kıskanmış gibisin. Freddie Kruger çok hoş bir adam, gece yarısı filmlerinin kralı."

Ses tonundaki bir şey onunla dalga geçildiği konusunda onu uyardı. Bu onun için alışılmadık bir durumdu ama alışsa iyi olur diye düşündü. "O gerçek değil mi?" Tartışmalarını geride bırakmaya çalışıyordu ve o da buna minnettardı. Tüm vücudu acı içinde çığlık atıyordu ve büyük olasılıkla savaşa doğru gittiğini biliyordu.

"Hayır. O bir dizi korku filmindeki bir karakter. Onu izlemediğine inanamıyorum. Geceleri dünyanın geri kalanı uyurken yapacak başka ne var ki?" Natalya, Vikirnoff'un çok yoğun bakışlarına sırtını döndü. Adam bir kadını bile

eritebilirdi.

Elli adım ötedeki bir kadınla aynı yatak odasını paylaşmak fazla samimiydi, özellikle de gömleği çıkarılmışken. Adamın üzerinde bir göğüs vardı. Delik olsa bile.

Natalya onun göğsünü fark ettiğinde oldukça şaşırmıştı. Ve gözlerini. Ve ağzını. Ona küçük bir sırtış fırlattı. Gülümsemesi onu daha genç gösteriyordu. Umutsuzca onu tekrar görmek istedi. Beklenmedik özlem o kadar güçlüydü ki, kendini geliştirmiş küstah tavrına geri döndü ve onun kendisi üzerindeki iddiasını kabul etmek üzere olmadığını hatırladı. "Ağzını kapalı tutarsan mükemmel olur. Ve bil diye söylüyorum, vampirler bizden uzaklaşır uzaklaşmaz bu bağlama büyüsunü kaldıracaksın, yoksa ben kaldıracayım ve bunu nasıl yaptığımdan hoşlanmayabilirsin." Çekmecelerden yeni giysiler çıkardı. "Anladığım kadarıyla fazla zamanımız yok."

"Arturo'nun senin Slavica ve ailesiyle arkadaş olduğunu anlamasını istemiyorum. Vampirler düşmanlarının ailelerini ve dostlarını öldürmekten büyük zevk alırlar." Ritüel sözcükler yüzünden onunla yeni bir tartışmaya girmek istemiyordu. Çok öfkelenmişti, haklı öfkesi tehlikeli bir hiddetle parlıyordu. Konuyu tekrar açmadan önce etraflica düşünmek için bir şans istedi.

Kot pantolonunun içine girerken başını banyonun kapısından uzattı. "Bunu tecrübeyle söylemiş gibi konuşuyorsun."

"Yaşayan ölülerle pek çok deneyimim oldu Natalya ve hiçbirisi iyi değildi. Burası vampirlerle dolup taşıyor."

"Çünkü ben buradayım. Artık hep beni takip ediyorlar. Bir süredir takip ediyorlar, ki beni yıllarca tamamen yalnız bıraktıklarını düşünürsek bu çok garip."

"Bu da kalbi yakmanız gerektiğini neden bilmediğinizi açıklıyor."

"Oldukça sinir bozucuydu."

"Tahmin edebiliyorum. Neden senin peşinde olduklarına dair bir fikrin var mı?"

Natalya dar gömleğini kafasına geçirdi ve dışarı çıktığında onu tertemiz giyinmiş buldu. Onunla kıyaslandığında kendini darmadağınık hissetti. Saçları bile temiz ve düzenliydi ve gömleğinde ne bir kan izi ne de bir kırısklık vardı. Kambur duruyordu, bir tarafını destekliyordu ama kıyafetleri mükemmeldi. Ayaklarını kalın çoraplarının ve ayakkabılarının içine soktu ve silahları ve ekstra şarjörleri için omuz kayışlarını sürükledi. "Arturo benden küçük bir görev yapmamı istediğini söyledi." Vikirnoff'un tekrar uzanmasını ya da iyileşmek için bir yerde dinlenmesini her şeyden çok istiyordu. Onunla tartışmanın nafile olduğunu biliyordu, bu yüzden denemeye zahmet etmedi.

Vikirnoff onun çok sayıda silahı giysilerindeki halkalara ve bölmelere yerleştirmesini izledi. Onun hareketlerinin verimliliğine ve silahlara olan aşinalığına hayran kalmaktan kendini alamadı. Ne yaptığını biliyordu ve belli ki üzerindeki her bir silahı kullanma konusunda yetenekliydi. Özellikle kılıç konusunda çok yetenekliydi. "Özel görevin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Ama kısa bir süre önce, aniden dağlara gidip belirli bir mağarayı bulma dürtüsü hissettim." Bunu olabildiğince gerçekçi bir şekilde söyledi, sık sık hissettiği kalp çarpıntısı ile değil.

Bakışları onun üzerinde daraldı. Karanlık. Niyetli. Spekülatif. "Zorlama çok güçlü bir kelime."

"Bu çok güçlü bir dürtü." Razvan'dan başka kimseye söylememişti, o da sadece rüyalarında. Baskı altında olduğunu fark ettiği andan itibaren, kimin ya da neyin korumasının altından geçip onu kontrol altına almayı başardığı konusunda dehşete düşmüştü. Vikirnoff'un yüzünü inceledi. Zihnine sık sık girip çıkıyordu ama zihnini paylaştığında onun farkında bile değildi ve bu rahatsız ediciydi. Güçlüydü ve engelleri vardı. Psişik duyularını köreltecek ne olmuştu da Vikirnoff kalkanlarını aşip zihnine girebilmişti? Bu soruyu vampirler onu avlamadığı zaman cevaplamayı planlıyordu.

Başını iki yana salladı. "Bu şeyi sana ben yapmadım. Gizli ipleri aramama izin verin. Her zaman gönderene giden bir yol vardır."

Nefes nefese kaldı ve bir adım geri çekildi. "Hayır. Aradım ve hiçbir şey bulamadım. Kafamın içinde dolaşmanı istemiyorum."

Yüz ifadesi sertleşti. "Nezaketen sordum."

Dişlerini birbirine geçirdi. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Ne?"

Çantasını kendine doğru çekti ve iki su şişesi ekledi. "Beni sinirlendirmek mi?"

"Belki de bu bir hediyedir."

Sırt çantasını omuzladı ve gülümsememeye çalışarak ayağa kalktı. Ses tonu alaycıydı, duman ve duygusallığın karışımı kesinlikle eritme olasılıkları barındırıyordu, ama nabzını hızlandıran şey onu kızdırmaya çalışmasıydı. "Dağlara doğru gidiyorum. Beni takip edecekler ve Slavica ile ailesinden uzak duracaklar." Ona baktı. "Sen de geliyor musun?"

"Tabii ki."

"Beni buradan çıkaracak kadar güçlü müsün?" Çenesi yukarıdaydı ama gözlerinde endişe vardı. Endişeden daha fazlası. Beklenti. Umut.

Sonunda. Ona verebileceği bir şey. Kendini eziyete hazırladı, cevap sırtışı yavaş yavaş geliyordu. "Uçmak istiyorsun."

"Eğer beni takip etmeyi planlıyorsan, ben de eğlenebilir ve senden faydalanabilirim." Natalya omuzlarını silkti, soğukkanlı görünmeye çalışıyordu, oysa gökyüzünde uçmaya o kadar hevesliydi ki kendini zor zapt ediyordu. Olağanüstü atletik yetenekleri vardı ve doğuştan gelen bir hediye olarak tek bir şekle, bir kaplan şekline dönüşebiliyordu ama hayatı boyunca gece gökyüzünde süzölmeyi hayal etmişti.

Vikirnoff kızın gözlerini kaçıran yüzünü inceledi. Onunla paylaştığı gizli bir arzuydu, kendine sarıldı ve

İsteddiği için aptal gibi hissetti. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "O zaman yapalım."

Adamın elini tutmadan önce tereddüt etti. Adamın parmakları onunkilerin etrafına dolandı, sağlam, güçlü ve inanılmaz derecede sıcaktı. Adamın başparmağı elinin arkasını okşadı. Balkonun kapısını açtıklarında kadın onun farkında olduğunu hissetti.

"Yaralarınızın iyileşmesi mümkün değil," dedi korkuluklara çıktıklarında. "Bunu yapabilir misin? Gerekirse dağa giden başka bir yol bulabiliriz. Kaplan sizi taşıyabilir."

Vücudundaki hasarları incelemek için fiziksel benliğini bırakırken bir avucunu kalbinin yanındaki deliğin üzerine bastırdı. Natalya yaraları onararak iyi bir iş çıkarmıştı. Vücudu içten dışa doğru iyileşmeye çalışıyordu. Yaralar hâlâ oradaydı, çığ ve acı vericiydi ama doku ve kaslar hızla örülüyordu. Birkaç gün toprak altında kaldıktan ya da kadim kanı kullandıktan sonra eskisi kadar iyi olacaktı. Vücuduna geri döndü ve başını salladı. "Senin, Slavica'nın ve toprağın zenginliği sayesinde çok daha iyiyim. Ayak bileklerin nasıl?"

Onu yanıltmayı düşündü ama bir yalanın içinde yakalanarak küçük düşme riskini göze almak istemedi. Her halükarda, önemli olabilirdi. "Garip ama yaratığın beni hâlâ kavradığını hissedebiliyorum. Bazen sanki bacaklarımı çekiormuş gibi hissediyorum."

"Bundan korkuyordum. Yaralarını iyileştirdim ve sana enjekte etmiş olabileceği zehir ve bakterileri aradım ama o bir ölümsüzden daha fazlasıydı. Sanırım seni işaretledi."

Sessizdi, geceye bakıyordu. Dağlardaki geceleri severdi. Hava her zaman berrak ve temizdi ve hava açık olduğunda yıldızlar sonsuza dek parıldardı. "Yani beni takip edebilir mi? Ya da beni kendisine çekebilir mi?"

"O böyle düşünebilir ama ben düşünmüyorum. Senin için bir tuzak hazırladı ve tuzağı kurmadan önce bir süre seni incelemiş olmalı. İşaretiyle seni kendine çekebileceğini sanıyor ama bence yanılıyor. Bence sen çok iradeli birisin ve son nefesine kadar savaşırsın."

Vikirnoff'un sesi endişeli çıksa da Natalya onun kişiliği hakkındaki değerlendirmesinden memnun olmaktan kendini alamadı.

Vikirnoff gökyüzüne baktı. Kuzeyde kara bulutlar dönüyor ve kaynıyordu. "Arturo'ya senin sevgini kazanmak için ciddi bir rakibi olduğunu söylemeliyim." Küpeştenin üzerine atladı ve çömeldi. "Seni taşımamı mı istersin, yoksa ata mı binmek istersin?"

Seçtiği kelimeler kadının midesini bulandırdı. "Sürmek." Kontrolü seviyordu. Yıldızların aydınlattığı gökyüzünde yolculuk ederken onun kollarında tutulacak bir bebek değildi. Gözlerini kocaman açacak ve yüzünde bir gülümseme olacaktı. Uzun zamandır hayattaydı ve her yeni macerayı, bilgi edinmek için her yeni fırsatı kucaklamaya inanıyordu. Ve vampirlerin onu avlama tehdidi, roman deneyiminden aldığı keyfi bir nebze olsun azaltmayacaktı.

Adamın sırtına tırmandı ve kollarıyla boynunu çevreledi, tıpkı kaplana bindiği zaman yaptığı gibi vücudunu onunkinin uzunluğuna yatırdı. Kasları gerildi, kasıldı. Sıcaklık vücuduna sızdı. Göğüsleri adamın sırtına bastırdı ve daha yakın olma ihtiyacıyla sızladı. Onunla ilgili yükselen fiziksel farkındalığı bir kenara itti. Hiçbir şey onun için bu anı gölgeleyemezdi.

Vikirnoff nefesini yavaşça dışarı verdi. Bu bir işkenceydi. Katıksız bir işkence. Kanı onu çağırduğunda, vücudundaki her hücre onu talep ettiğinde, hayat arkadaşı karşısında yattığında, vücudu derisine, etine, kemiklerine işlendiğinde içindeki canavarı zorlukla dizginleyebiliyordu.

Kanının kokusu, damarlarında dolaşan yaşamın sesi onu çağırıyor, bu kadar ihtiyacı varken onu baştan çıkarıyordu. Açlık bedenini ve zihnini kasıp kavuruyordu ama kontrolünü zorladı, binlerce yıllık disiplinine başvurdu ve zihnini onun erotik görüntülerinden boşalttı, onun yerine dev bir kuşun formuyla doldurdu.

Kemikleri çatırdayıp patlarken Natalya'dan küçük bir ses kaçtı, kanatlarını ve gökyüzünde bir baykuş taşıyarak yarışacak kadar büyük bir baykuşun gövdesini yerleştirmek için gerildi.

Kadın. Yanardöner tüyler vücudunu kapladı ve elleri balkon korkuluğunu kavramak için keskin pençelere dönüştü. Acı, vücudundaki her hücreyi doldurdu ve zihnini sular altında bıraktı, böylece baykuşun formunu korumak için yüzyıllar boyunca öğrendiği disiplinin her zerresini kullanmak zorunda kaldı. Vücudu bu çabayla titredi ve acıyla başa çıkmaya çalışırken bir anlığına ciğerleri hava almak için yandı.

"Bu harika!"

Sesindeki sınır tanımayan neşe, vücudundaki korkunç ıstıraba değerdı. Yaralı kaslarının ve organlarının her bir yırtılışına değerdı. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, hayat arkadaşları hakkında ise daha da az şey biliyordu. Nedenini anlamasa da yapabileceği her hatayı yaptığının farkındaydı. Çok daha uzun yaşamıştı, deneyimleri onunkinden çok daha fazlaydı, doğası onu korumasını gerektiriyordu ama yine de ona bilgelik ya da koruma vermeye çalıştığında gücenmiş gibi görünüyordu. Ama bu, ona verdiği bu basit şey onu çok mutlu etmişti. Sevinci, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar acısını aldı.

Adam havaya fırlayıp yükseldikçe, muazzam kanatlarını çırpıp hanın üzerinde daireler çizdikçe içinde kahkahalar yükseldi ve dışarıya döküldü. Onları gizleyerek kasaba halkının onları görmesini engelledi, ancak kuş ve binici gökyüzüne yükselirken onun kahkahalarını duyacaklarından emindi.

Yarım düzine çiftliğin bulunduğu inişli çıkışlı tepelerin üzerinden uçtu. Baykuşun keskin gözleri çiftlik evine geri dönen bir grup adamı fark etti, kuzeye doğru tedirgin bir şekilde bakıyorlardı. Kana ihtiyacımız var.

Natalya, büyük kuş alçalıp bir saman demetinden yere atlarken onu tuttu. Kaydı ve Vikirnoff'un değişimini izledi, onun değişiminin kolaylığı karşısında büyülenmişti. Bir an için Vikirnoff'un gözlerinde acıyı gördü ve sonra çiftçilere doğru adım adım uzaklaşmaya başladı. Bir gözü gökyüzündeydi. Kara bulutlar dönüyor ve kaynıyordu ama kuzeyden uzakta kalıyorlardı. Gökyüzünün sürekli çekimini hissedebiliyordu.

Dağ zirveleri onu çağırıyor, kendilerine çekiyordu. Tehlike ne olursa olsun geri dönemezdi. Gece yarısı filmlerinde Freddie'nin çelik pençeleriyle beklediği yere giden, yaşayamayacak kadar aptal gençlerden biri olmak gibiydi.

İşte yine Freddie'yi düşünüyorsun. Bu filmleri kaç kez izledin? Vikirnoff'un sesinde nazik bir alay notası vardı.

Natalya hızlı bir sırtısla ona baktı. "Bu hızlıydı. Yemeğinizin tadını çıkarmak diye bir kavram duyduunuz mu?"

Aralarında bir nefeslik mesafe kalana kadar ona doğru eğildi. "Sadece sen olduğunda."

Natalya eliyle dağları işaret etti. "Oraya gitmeliyim Vikirnoff." Onun gözlerinin içine bakıp kaybolmayacaktı.

Belki de çoktan kayboldunuz ve henüz bunun farkında değilsiniz.

"Hayal kurmaya devam et, ahbap." Parmaklarını şıklattı. "Arabam nerede?"

İkinci sefer daha kolaydı, özellikle de açlığı azalmışken. Havalandıktan sonra Vikirnoff çayırların ve tepelerin üzerinden alçaktan uçarak Natalya'nın kırsal bölgeyi havadan görmesini sağladı. Natalya doğaldı, korkusuzdu, Vikirnoff'la birlikte hareket ediyordu, vücudu Vikirnoff'unkine o kadar uyumluydu ki, Vikirnoff'un ona ihtiyaç duyduğu anda ağırlığını değiştirmeye başlıyordu.

Mağara koordinatlarını Natalya'nın zihninden seçti. Uçmanın verdiği hisleri özümsemekle o kadar meşguldü ki ne onun davetsiz misafirliğini fark etti ne de ona karşı herhangi bir bariyeri vardı. Ve bu onu rahatsız ediyordu. Belli ki bu kadar güçlüyken neden ona karşı tamamen savunmasızdı? Bu hiç mantıklı değildi ve içinde bir alarm çalmaya başladı.

Vikirnoff bu durumdan faydalanarak dürtüsünün kaynağını araştırmaya, neden engelleri olmadığını bulmaya ve karanlık yaratığın vücudunda bıraktığı izlerin anlamını bulmaya çalıştı. Karpat Dağları'na gitme ve belirli bir mağarayı bulma dürtüsü çok

güçlü, acil ve yıllar önce ekilmişti. Yakın zamanda yaşanan bir olay bu dürtünün aktif hale gelmesini, Natalya'yı gizli bir nedenle mağaraya çekmesini tetiklemişti. Tetikleyici olabilecek olayı bulmaya çalıştı ama Natalya bunu biliyorsa bile anılarında buna dair bir kanıt bulamadı.

Sanki korkunç bir travma geçirmiş ve beyni hasar görmüş gibi, anılarının silinmiş gibi görüldüğü birkaç yer buldu. Hiçbir yere gitmeyen, aniden karanlık bir boşlukta aniden sona eren anı iplikleri buldu. Çok uzun süre kalmaya cesaret edemedi ve aynı anda çok fazla şeyi sürdürmeye çalışırken yoruluyordu, bu yüzden hayat arkadaşıyla uçuşun tadını çıkarmaya konsantre olmak için isteksizce geri çekildi.

Vikirnoff, Natalya'ya daha fazla heyecan vermek için yan yattı ve aşağı doğru daldı, suyun yüzeyine çarpmadan ve ağaçların gölgesini sıyırmadan önce son anda yukarı çekti. Natalya yüksek sesle güldü. Natalya'nın içinden akan mutluluk dalgalarını hissedebiliyordu.

Kuşun kulağına yaklaştı ama telepatik olarak konuştu. Bu harika bir şey! Çok teşekkür ederim, Vikirnoff Bu hayatımda yaptığım en harika şeylerden biri.

Ona bu deneyimi yaşattığı için minnettardı. Kasıtlı olarak göllerin ve ağaç tepelerinin üzerinde uçtu ve ona ülkenin güzelliğini kuşbakışı gösterdi. Buz ve kar parıldıyor, dağlar ışıldıyordu. Koyunlar çayırları ve çiftlikleri süslüyor, kiliseler ve kaleler altlarında uzanıyordu.

İnanılmaz, değil mi? Her şeyi onun gözlerinden görmek, çocukluğuna dair unuttuğu anıları, Natalya'yı götürdüğü aynı bölge üzerinde yaptığı ilk uçuşu geri getirdi. Elbette o zamanlar çok daha farklı, çok daha vahşi ve ıssız görünüyordu. Biraz yalpalamıştı ama neredeyse bütün gece yükselmişti. Özgürlük sarhoş ediciydi. Sana sahibim

Anılar için teşekkürler. Hatırlamak istemediğim kadar uzun bir süredir bunu düşünmemiştim.

Uyuduğunuzda rüyalarınızı çağırıyor musunuz? Hayır, her şeyi kapatıyoruz. Siz kapatıyor musunuz?

Oh, evet. Çocukluğum ve Razvan'la geçirdiğim zamanlar hakkında sevdiğim her şey. Birlikte yaptığımız her şey, öğrendiğimiz her şey. Nispeten mutlu bir çocukluk geçirdim. Annem ben yaklaşık on yaşındayken öldü ve bir yıl sonra babam bizi terk etti ve Razvan'la yaşamak zorunda kaldık.

Sözlerini yarıda kesti, gülümsemesinin yerini bir kaş çatma aldı. Sessizliğe gömüldü. Vikirnoff bekledi ama Natalya konuşmaya devam etmedi. Onun zihnine dokundu, ama sanki bir kapı çarparak kapanmış ya da hafızanın hasarlı ipliklerinden biri aniden son bulmuştu. Onun şaşkınlığını hissedebiliyordu.

Sıkıntınızı anlıyorum. Ailenizin kaybının anısı hala bu konuda konuşamayacak kadar acı verici mi? Yüksek tepelere doğru uçmak için etrafında dönmeden önce kır çiçekleriyle dolu bir çayırdaki süzölmek için alçaldı.

Natalya alt dudağını ısırıldı. Gerçeği kabul etmek istemiyordu. Bazı şeyleri unutmuştu. Endişe verici şeyleri. Ona mantıklı ne söyleyebilirdi ki?

Vikirnoff, Natalya'nın zihnindeki mağaraya bir giriş arayarak dağın sırtı boyunca ilerlemeye başladı. Birbirinize yalan söylemek zordur. Denemeseniz de olur. Bana gerçeği söylememeyi tercih ediyorsanız, sessizlik yalandan daha iyidir.

Natalya onun sesindeki samimiyeti takdir etti. Sorununun ne olduğunu bilmiyordu ve bunu açıklamanın bir yolu da yoktu. Aralarındaki kırılma dostluğu geri getirmek için alay etmeye başvurdu. Harika, yani birkaç sevgili edinirsem anlarsın. Bana bunu söylüyorsun.

Eğer sevgili edinmeye karar verirsiniz, çok emin olun.

Onlar düşman olarak gördüğünüz ve yok edilmesini istediğiniz insanlar. O

Sesi çok sakindi ama dişlerinin birbirine çarparken çıkardığı ısırtığı hissetti.

Hayat arkadaşı kavramını ve bizi nasıl birbirimize bağlayabildiğini anlamak için gerçekten çalışmam gerekecek. Büyüleri tersine çevirmekte gerçekten çok iyiyimdir. Ritüel kelimeleri bir tür bağlama büyüğü olmalı. Yaptığın şeyi geri almanın bir yolu olmalı. Bunu çözebileceğimden oldukça eminim.

Vikirnoff içten içe irkildi. Natalya'nın ondan mümkün olduğunca çabuk, ne şekilde olursa olsun kurtulmaya niyetli olduğu belliydi. Onu ailesinin bir düşmanı olarak görüyordu. En önemlisi de ondan hoşlanmıyordu. Ve bu canını yakıyordu.

Bu bilgiyi zihninde tekrar tekrar evirip çevirdi. Onu duygusal olarak inciten hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek bir olay bile. Çocukluğunda, acemi bir delikanlı olarak gençliğinde bazı anlar olmuş olmalıydı ama bu an, bu farkındalık hatırladığı her şeyden daha derin bir acı veriyordu.

Ne oldu?

Yani istese de istemese de ona ayarlanmıştı. Onun zihnine dokunmuyordu ama yine de onun aniden sızlayan kalp ağrısını hissediyordu.

Ben de size yalan söyleyemem ve bunu tartışmamayı tercih ederim. Hayatta kalmaları için gerekli olan şeyleri yapmayı tercih ederdi. Natalya'nın hayatta kalması için. Hayat arkadaşının kendisine aşık olmasını bekleyen zavallı bir romantiğe dönüşmesine gerek yoktu. Olup olmaması önemli değildi. Onlar birleşmişlerdi, aynı bütünün iki yarısı. Önemli olan tek şey buydu.

Natalya alt dudağını kemirerek sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onu tanıdığı kısa süre içinde Vikirnoff'un nadiren duygularını gösterdiğini fark etmişti. Ne ses tonunda, ne ifadesinde, ne de söylediklerinde. Sadece gözleri canlıydı, ham güç, açlık, arzu, onu bunaltan bir yoğunluk. Onları göremediği için minnettardı.

Şimdi. Acı ya da keder görmek istemiyordu. Düşüncesi bile midesini düğüm düğüm ediyordu.

İkimiz de konuşarak anlaşmakta pek iyi değiliz, değil mi? diye sordu. Elleriyle boynunun arkasındaki tüyleri düzeltti.

Sanırım öyle. Duygularım yokken onları tartışmaya hiç ihtiyacım olmadı. Savaşta, her kararda, her şekilde kendi yargılarıma güvenirdim. Kiminle tartışacaktım ve neyi tartışacaktım? Eğer bu bir özürse, kötü bir özür olduğunu biliyordu. İnsanların ne hakkında konuştuklarını ya da bunu nasıl yaptıklarını gerçekten bilmiyordu.

Uzun zamandır yalnızsın, değil mi?

Küçük bir sessizlik oldu. Natalya onun cevap vermeyeceğinden korkuyordu. Nefesini tutarak beklediğini fark etti.

Yüzyıllar. Vatanımdan ve halkımdan koparıldım, uzun zaman önce vampirle savaşmak için gönderildim. Karanlık çok yaklaştığında kardeşimi buldum ve hayatıma son verme kararını vermeden önce yenik düşmemesini sağlamak için yanında kaldım. Bu bekleyiş uzun sürdü ve karanlık, kim olduğumdan artık emin olamayana kadar yayıldı.

Bu basit bir gerçektir. Bunu onun sesinde duydu. Bir ömür boyu süren onur ve hizmet üç cümleyle anlatılmıştı. Keskin izolasyonu, duygu ve renk boşluğunu aktarmıyordu ama sanki oradaymış gibi hissediyor ve kendini onun için ağlarken buluyordu.

Size üzüntü verecek bir şey düşünmeyin, aınaak eny?, altımızdaki dünyaya bakın ve bu zamanın tadını çıkarın.

Natalya çenesini kaldırarak rüzgârın gözyaşlarını alıp götürmesine izin verdi. Bana "küçük bir kız çocuğu" demesen iyi olur.

Kahkahası alçak ve şehvetliydi. Bunu midesinin çukurunda hissetti, daha da aşağıda, vücuduna yayılan ve zonklayan bir ağrıya dönüşen kıvrımlı bir sıcaklık. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

Altında dönüp durdukları vahşi kırlara baktı. Dağa oyulmuş derin geçitler vardı ve birkaç mağara girişi görebiliyordu. Çayırlar, yaklaşan karanlıkta bile canlı bir yeşile bürünmüştü. Vadilerde, kayaların kenarlarına tutunmuş ve yaylaları cesurca süsleyen kır çiçekleri her yerde açmıştı. Vikirnoff alçaldıkça daha derin çukurlarda suyun turba bataklığı oluşturan havzaları doldurduğunu görebiliyordu. Yosun yatakları canlı bir yeşildi ve birkaç sığ havuzla zenginleştirilmişti. Yosun yatakları huş ağacı ve çam ağaçlarının etrafından dolanıyordu.

Bu çok güzel.

Evet, ama huzursuz hissediyorum. Dağın zirvesine yakın bir yerde sisin içine düştüğümde etrafımızdaki havadaki ince uyarıyı hissetmiyor musun?

Vikirnoff bir kez daha daireler çizerek doğruca dağın zirvesini çevreleyen beyaz sisin içine uçtu. Natalya büyüünün inceliklerinin içinde bir korku ağı ördüğünü hissedince kaskatı kesildi. Girişe yakın olmalıyız.

Vikirnoff en yakın kayalığa kondu, pençeleriyle sertçe kavradı ve bir kanadını kibarca uzattı.

Uzatılmış kanattan kayarak ayaklarının üzerine indi. Tekrar yere inmeye hazırlanırken yer sarsılıyor gibiydi. "Burası kesinlikle o yer. Ayrılmak isteme hissi burada çok daha güçlü."

Vikirnoff, kemiklerin ve kasların kırılmasının acı vereceğini bildiğinden, ondan biraz uzakta şekil değiştirdi. Bunu düşünmek için kendine zaman tanımak istemediğinden hızlıca yaptı ve aynı zamanda kendini giydirdi. Beyaz gömleğinin üzerinde kan lekeleri vardı ve elini alnına götürdüğünde avucuna kan bulaşmıştı. Hafifçe küfrederek, acının üstesinden gelmek için derin nefes aldı ve ileri geri kaymanın neden olduğu hasarı onarmak için hızlı bir iyileşme seansı daha yaptı. Vücudunda ya da kıyafetlerinde kan izi kalmadığından emin olduktan sonra kayaya doğru yürüdü

ve bir tuzak olması durumunda hiçbir şeyi rahatsız etmemeye dikkat ederek etrafta dolaştı.

Natalya onun kendisine doğru gelişini izledi. Sendeledi, eli istemsiz bir hareketle göğsüne gitti ama hemen toparlandı, sanki zinde ve güçlüymüş gibi yürüyordu. Farkında bile olmadan bir tehlike sınırı taşıyordu. Onun bu kadar ağır yaralı olduğunu bilmeseydi, şimdi ona bakarken asla bilemezdi.

İç çekti. Onunla çözmesi gereken pek çok sorun vardı. Her şeyden önce, onları birbirine bağlayan saçma büyü, ama eğer ona güvenebilirse tüm bunları daha sonra bir kenara bırakıp onunla çalışabilirdi. Tüm içgüdüleri ona güvenebileceğini söylüyordu ama yine de zihni karmaşayla çalkalanıyor, suçluluk duygusu her zaman var oluyor ve ağabeyinin sesi onu sürekli uyarıyordu.

"Ne oldu Natalya?"

Sesi kalbini yerinden oynattı. Sorun da buydu. O gözlere ve o sese sahipti ve kadın ona tamamen karşılık verdi. "Beni kimin baskı altına aldığını bulmak için zihnime baktın, değil mi Vikirnoff?"

"Evet." Onu kandırmaya çalışmayacaktı. Buna gerek görmüyordu ve özür dilemesine de gerek yoktu. Onu güvende tutacaksa, onu böylesine güçlü bir dürtünün altına kimin ve neden soktuğunu bilmesi gerekiyordu. "Cevapları bulmak için fazla zamanım olmadı ama henüz bitirmedim."

Natalya derin bir nefes aldı. Yapmak üzere olduğu şey hayatında yaptığı her şeyden daha kötü olabilirdi. "Xavier'le ilgili anılarım var mı? Büyükbabamla ilgili? Babamın bana anlattığı hikâyeler dışında yani."

Vikirnoff bir kayaya yaslandı ve onun yüzünü inceledi. Bakışları odaklanmıştı, keskindi ve hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Bu garip bir soru Natalya. Neden böyle bir şey soruyorsun? O öldüyse nasıl anıların olabilir?"

"Bilmiyorum. Onunla ilgili rahatsız edici rüyalar görüyorum. Rüyalarıma giriyor ve uyanıkken Razvan'la olan çocukluğumu hatırlamaya çalıştığımda hatırlayamıyorum. Puslu ve uzak

ve parçalar kayıp. Bir süredir onunla ilgili anılarımın gömüldüğünden korkuyorum." Deli olduğunu düşünmesinden korktuğu için kendini ona bakmaya zorladı.

Vikirnoff sessizdi. Ona karşı gergindi, kendisi için önemli bir konuda ona güvenmeye çalışıyordu ama bundan da öte, halkı için öneminin farkındaydı. Xavier Karpas halkının ölümcül bir düşmanıydı. Tek bir amaç, tek bir son için öldürmüş, kaçırmış ve savaş açmıştı. Ölümsüzlüğü arıyordu. Xavier hayatta olsaydı Karpas halkına karşı yeni bir saldırı planlıyor olurdu. Bu mümkün görünmüyordu ama Xavier'in öldüğü iddialarını doğrulayacak bir ceset bulunamamış olması Vikirnoff'u her zaman rahatsız etmişti. Vikirnoff'un kelimelerini dikkatli seçmesi ve onu yabancılaştırmaması gerekiyordu. Hayat arkadaşıyla tatlı dille konuşmak için gerekli becerilere sahip olmadığını biliyordu. Elinde sadece gerçek vardı.

"Xavier'in hayatta olmasından mı korkuyorsun? Seni baskı altına alanın o olmasından mı? Ve belki de anılarınızla da oynamıştır?"

Natalya içini çekti. "Bilmiyorum. Babamın bana anlattığı hikâyeler dışında onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum ama rüyalar görüyorum ve bunlar hiç de hoş değil. Daha da kötüsü, babam ben on yaşındayken ortadan kayboldu. Razvan ve ben yalnız yaşayamazdık ama o günleri ya da bize kimin baktığını hatırlayamıyorum. Onları rüyamda görüyorum ve Xavier her rüyama giriyor."

"Hayatta olduğundan şüpheleniyor musunuz?"

Natalya elini çalkalanan midesine bastırdı. Xavier'in yaşadığından şüpheleniyordu ama bu çılgıncaydı. Bir süredir bundan şüpheleniyordu. Ve onun ailesinin ona tasvir ettiği gibi harika bir adam olmadığından endişeleniyordu. Rüyaları sık sık rahatsız edici oluyordu ve Razvan onun ellerinde çok acı çekiyordu. Uyanık olduğu saatlerde hiçbir anlam ifade etmeyen anılar, onu dehşete düşüren gölgeli bir figürün anıları gözünün önüne geliyordu. O adamın Xavier olmasından korkuyordu.

"Bilmiyorum," diye isteksizce itiraf etti. "Onun bir karanlık büyücü olduğunu ve hafızayı kontrol edebildiğini biliyorum ama eğer hayattaysa ve onu hatırlamamı istemiyorsa ve anılarımı değiştiriyorsa, neden kendini zihnimden tamamen silmedi? Ve amacı ne olabilirdi?"

Vikirnoff'un kara gözleri kızın yüzünde gezindi, onu içine çekti, yuttu. Güçlü iradesi ve savaşçı tavırlarıyla onun için çok güzeldi. Kızın sesi bu kadar şaşkın ve çaresiz çıkınca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Belki de yapamazdı. Sende muazzam bir güç var Natalya. Hafızanı bir dereceye kadar kontrol etmiş ama belki de onu silmeyi imkânsız bulmuş olabilir mi?"

O kadar üzgün, o kadar savunmasız görünüyordu ki, adam bir adım öne çıktı ve elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Bence sen tanıştığın herkes için bir sürprizsin. İçinde senin bile farkında olmadığın kadar büyük bir irade gücü, sarmalanmış bir güç var. Bunu sende görüyorum. Ve sana yakın olduğumda bunu hissediyorum. Büyükbabanın ne kadar güçlü bir büyücü olduğu önemli değil, böyle bir şeye kalkışırsa seni tamamen manipüle edebileceğinden şüpheliyim, çünkü sende çok güçlü bir karakter var."

Gözyaşları gözlerinde parıldadı ve kirpiklerine dolandı. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"Bu sadece gerçek." Öne doğru eğildi, nefesi Natalya'nın yanağında ılıktı. "Ağladığında kalbimi kırıyorsun Natalya."

Natalya, adamın pürüzsüz, sert, kadife yumuşaklığındaki dudaklarının gözyaşlarını sildiğini hissettiğinde neredeyse kalbi duracaktı. Yıllardır kendisine dokunulmamıştı ve adam onu şefkatle baştan çıkarıyordu. "İsteyerek yapmadım."

"Biliyorum. Onu bu kadar çekici kılan da bu."

Ağzının kenarlarını öptü. Onu durdurması gerektiğini biliyordu ama bunu yapmak istemiyordu. Bekledi, ciğerleri hava almak için yanıyordu, kalbi çok hızlı atıyordu. Adamın ağzı sonsuz bir nezaketle onunkinin üzerine yerleşti. Sıcaklık yayıldı ve alevlere dönüşerek onu içten dışa yaktı. Kolları

Onu sarmaladı, vücudunun sıcaklığına soktu. Ağır kaslı göğsüne, çılginca atan kalbine karşı. Kokusu onu sarmaladı ve ağzını onunkine açtı, dili ani bir istekle onunkini okşadı.

Vikirnoff'un öpücüğü, kız karşılık verdiği anda, kendini ona teslim ettiği anda naziklikten sertliğe dönüştü, sahip olma, açlık ve katıksız tutkunun ateşli bir tangosuna dönüştü. Elleri kızın saçlarına dolanarak onu daha da yakınına çekti, ta ki ağızları sıcaklık ve ateşle birbirine kaynaşana dek.

Birbirlerini yuttular, Natalya onun giysilerinin arasından tenini arıyordu. Onun irkildiğini hissedince başını kaldırıp siyah gözlerinin içine baktı. "Sen çok güzel bir adamsın."

"Erkekler güzel değildir." Parmak ucuyla kızın ağzını yokladı.

Onu ısırdı, parmağını ağzına götürdü ve dilini parmağın etrafında döndürdü. "Belki senin için değil ama benim için kesinlikle öylesin." Adamın ne kadar solgun olduğunu görebiliyordu. Gözlerinde hem fiziksel hem de cinsel açlık yanıyordu. Rahmi sıkıca kıvrıldı. "Tekrar beslenmen gerek. Uçuş ve yer değiştirme çok fazla enerji harcadı."

Sesi davetkâr ve boğucuydu. Tüm vücudu tepki olarak kasıldı, her sinir ucu canlandı.

"İçinin derinliklerinde olmaya ihtiyacım var." Dudakları boynundan, boğazından aşağı süzüldü, daha da aşağı indi, gömleğinin yakasını kenara itti, böylece dilini göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdirebildi. Böylece dişleri hassas teniyle alay edebiliyordu. "Seni ne kadar istediğimi bilemezsin." Elleri tişörtünü itti, karnını ve baştan çıkarıcı göbeğini ortaya çıkarmak için yukarı kaldırdı. "Nedir bu?" Kadının sırtını eğerek bir kayanın yamacına yaslanmasını sağladı ve bu sırada kadının taktığı küçük göbek halkasını inceledi. Göbek deliğini ısırdı, diliyle oynadı, çıplak tenine bir kedi gibi küçük kadife vuruşlar yaptı.

"Sanırım hoşuna gitti." Adam onu arzudan çıldırtıyordu. Vücudu sıcaktı, ağrıyordu ve ona duyduğu ihtiyaçla ağırlaşmıştı.

serbest bıraktı. Parmak uçları tenine sürtündü, göğüslerinin alt kısımlarına dokunana kadar tişörtünü daha da yukarı itti. Aklını kaçırabileceğini düşündü. Adamın parmaklarının hassaslaşmış teninde gezinmesi bile başını döndürmeye yetmişti.

"Takman gereken tek şey bu." Parıldayan altın bandı öptü ve çıplak teninden göğsüne doğru ilerledi.

Natalya tepki olarak titredi, elleri onun üzerinde sıkılaştı, onu kendine yaklaştırdı, onu teşvik etti. Adamın ellerinin ve ağzının çıplak teninde gezinmesini istediği kadar hiçbir şeyi istememişti. Dişleri erotik bir şekilde kazındı ve tüm vücudu gerildi, neredeyse rahatlamak için ağlayana kadar ısı arttı. Ağzı göğsünün üzerine kapandı, sıcak, nemli ve inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı, vücudunun sıvıya dönüştüğünü hissetti. "Vikirnoff." Adını fısıldadı, saçlarını okşadı. "Böyle devam edersen başaramayacağım." Onun durmasını istemiyordu. Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp ona sarılmak istiyordu.

Burada ölümcül bir tehlikenin içinde olabiliriz. Bu hatırlatma dilinin hareketleriyle noktalanıyordu.

Yüksek sesle güldü. "Ölümcül tehlike diyemezsin. Bütün o gece yarısı filmlerinde aptal gençler tehlikede olduklarını bildikleri halde öpüşmek ve böyle dokunmak için zaman mı ayırıyorlar?" Adamın dili göğüs ucunu okşayıp kan dolaşımına arzu dalgaları gönderdiğinde inledi. "Ve sonra Freddie gelip onları öldürüyor ve bunu hak ediyorlar."

Ağzı, kadının bacakları neredeyse pes edene kadar göğsünü kuvvetle çekti. Yakınlarda hiç vampir yok, bu yüzden Freddie'nin şu anda bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ama endişeleniyorsan, buradan ayrılabiliriz.

Adamın sesindeki umut dolu nota, onu parçalayan o derin, boğuk, acılı nota karşısında inledi. Natalya onun uzun saçlarını düzeltti. "Gidemem." Bunu basitçe söyledi, boğazı düğümlenmiş, kalbi parçalanmıştı. Gerçek buydu. Ayrılamazdı

ve mağaraya girmeden oradan ayrıldım. "Özür dilerim."

Vikirnoff bir kez daha göğsünü okşadı ve şişen kıvrımın tam üzerinde güçlü bir şekilde atan nabızı bulana kadar yukarı doğru öptü. Değiştiremeyeceğin şeyler için asla üzülme. Sen kollarımın arasındasın ve bu yeterli.

Adamın dili nabzının üzerinde dönerken Natalya gözlerini kapadı. Vücudu onun için zonkluyor ve yanıyordu, ama dilinin dokunuşuyla içindeki her şey durdu. Bekledi, ihtiyaçla gerildi. Dişleri derinlere battı ve kadın haykırarak ona yapıştı, beyaz-sıcak acı içinden geçip yerini saf erotik zevke bıraktı. Adamın eli kadının göğsünü kavradı, başparmağı meme ucunun üzerinde nazikçe kayarken bir yandan da kadının çarpan nabzından beslendi.

Onun için neredeyse açlık çekiyordu. Hayatın özüne. Hepsi birbirine karışmıştı, her ikisine de ihtiyacı vardı. Sıcak. Cinsel. Kendini şehvet ve açlık içinde kaybetmek isterken merkezde kalmak için savaştı. Canavar yükselirken, üstünlük için savaşırken, hayat arkadaşı üzerinde hak iddia etmek için savaşırken, boğazında guruldayan uyarı hırıltısını duydu. Vücudu sert ve acı verici ama görkemli bir şekilde canlı hissediyordu. Hissetti, duyguları ve istekleri çok yoğundu, o kadar güçlüydü ki onu sarstı. Dilini göğsünün üst kısmındaki iğne uçlarında gezdirdi ve dudaklarını kremi ete bastırdı.

Birbirlerine bağlanmışlardı. Adamın aklı şimdiden kadınınkinin içindeydi. Ruhları paylaşılmış, tam bir bağ kurulmuştu. Onun bedeniyle birleşmesini beklemek istemiyordu. Beklemek tüm içgüdülerine aykırıydı ama kızın kendisine duygusal olarak bağlı olmadığını hissediyordu. Kendini onun bedeninde kaybederse, onu geri çağırabilir miydi? Dener miydi ki?

Ne oldu? Natalya doğruldu, gömleğini açıkta kalan göğüslerinin üzerinden çekmeye zahmet etmedi. Rüya gibi, ahlaksız, onun tenine dokunmaya, onu tatmaya aç hissediyordu. Asırlık dürtüsü onu ele geçirdi ve ellerinin avuç içlerini kullanarak gömleğini yukarı kaldırıp göğsünü ona açtı. Parmak uçlarını göğsünün üzerinde gezdirdi, kaslarının izini sürdürdü, öne doğru eğilerek

teninin tadına baktı. Başının arkasını kavradı ve onu daha da yaklaştırdı, kalçaları yavaş ve baştan çıkarıcı bir ritimle vücuduna doğru hareket ediyordu.

"Aslında kan almayı sevmiyorum. Bunu sadece gerektiğinde yaparım," diye itiraf etti, dudakları adamın göğsünde gezinirken. Dili adamın atan nabzının üzerinde gezindi. Bir kez. İki kez. Adamın inlediğini duydu. "Ama tadına karşı koyamıyorum."

Karpat mirası ara sıra kan alarak hayatta kalmasını gerektiriyordu ama çoğunlukla bu cazibeye karşı koyabiliyordu. Şu anda bunun bir önemi yoktu. Onun hissinden ve tadından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Vücut ısısının cazibesi, ellerinin dokunuşu. Yumuşakça inledi ve onu ele geçirmiş gibi görünen korkunç bağımlılığa teslim oldu. Onu arzuluyordu. Onun hissini ve kokusunu arzuluyordu. Onun dokunuşunu. Öpücüğünü. Vücudunu. Onun vücudunu gerçekten istiyordu.

Dişleri derinlere battı ve onun artan açlıkla titrediğini hissetti. Onu istiyordu. Ona sahip olacaktı. Göğüslerini onun göğsüne bastırdı, huzursuz, baştan çıkarıcı bir şekilde hareket etti, kasıtlı olarak vücudundaki acı verici ağrıyı arttırdı. Onun kalınlaştığını hissetti, nefesinin aceleyle vücudunu terk ettiğini duydu. Tadı daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve bu yeterli değildi. Hepsini istiyordu. Dilini küçük iğne izlerinin üzerinde gezdirdi ve geri çekilerek gömleğini çıkarmak için uzandı.

Vikirnoff'un arkasında, toprağın altından bir şey onlara doğru koşarken yer dalgalandı. Bir anda ayak bilekleri yandı ve acıdı, sanki onu yüzeyin altına sürükleyen yaratık onu tekrar ele geçirmiş gibiydi.

Bölüm 7

"Yerin altında bir şey hareket etti." Natalya geriye sıçradı ve aniden yanan ayak bileklerini ovmağ için aşağı uzandı. "Sence beni yakalayan o yaratık mı?" Ürperdi ve bir adım daha geri çekildi. "Yer hareket etti Vikirnoff, gördüm. Dikkatli ol. Senin peşinde olabilir. Gece filmlerindeki seks düşkününü gençler gibi davrandığımız için bunu hak ediyoruz."

Vikirnoff onu kucağına aldı ve yüzünde zikzaklar çizen yarım inçlik bir çatlak olan çıkıntının üzerine oturttu. "Ben iyi olacağım. Filmlerine kafayı takmışsın Natalya. Onları izlemenin senin üzerinde iyi bir etkisi olduğunu sanmıyorum."

"Etrafımız ölümcül bir tehlikeyle çevriliyken dışarı çıkmamam gerektiğini bilmeliydim. Lütfen dikkatli olun. Trol Kral her an yerden fırlayabilir ve sizi iğrenç bir ine götürebilir. Seni tekrar kurtarmak zorunda kalırım ve?"

Başını iki yana salladı, belli belirsiz merak uyandıran gülümsemesi kadının dikkatini çekti ve sözünü tamamlayamadan tüm tutarlı düşüncelerini yok etti. "Hayal gücün seninle birlikte kaçıyor. Bana ne yapmak istediğini söyle."

"Buradan defolup gitmek istiyorum ama yapamam. Mağaraya gitmeli ve bu dürtüden kurtulmalıyım." Kadın adamın gömleğini yakaladı. "Beni buradan götürmeyi düşündüğünü biliyorum, ama geri dönmek zorunda kalacağım ve sensiz arayacağım. Lütfen bunu yapma Vikirnoff."

Onun gözlerindeki çaresizliği inceledi. "Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum Natalya. Sonuna kadar seninleyim. Freddie ya da Trol Kral seni rahatsız etmeye çalışırsa, bu iş bitene kadar onları senden uzak tutacağım."

Natalya nefesini yavaşça bıraktı, öne doğru eğildi ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Benimle bu kayanın üzerine çık

O şey seni canlı canlı yemeden önce."

Kaşları havaya kalktı. "Açıklığı bulmak için birimizin yerde olması gerekiyor. Burada, bu kayanın etrafında bir yerde olduğunu biliyorum. Tuzaklara karşı dikkatli olmalıyız. Mağara içine girmemizi istemiyor."

"Sana iyi şanslar o zaman."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." "Evet, ben pratik bir tipim."

Vikirnoff niş ve çıkıntıyı inceledi, kayanın önünde ve yanlarında birkaç kez ileri geri volta attı. Natalya haklıydı, yerin altında sadece bir şey hareket etmiyordu, aynı zamanda onun her adımını taklit ediyordu. Sanki her adım atışında ona paralel olarak yüzeyin birkaç santim altında büyük bir şey yılan gibi hareket ediyormuş gibi zemin hafifçe kabarıyordu. Ayrıca, ne zaman hareket etmeyi bıraksa, yaratığın Natalya'nın tünediği kayaya doğru koştuğunu ve hareketsiz kalarak toprağa karıştığını fark etti. Sis etraflarında yoğunlaştı, soğuk hava dalgalarıyla birlikte yuvarlandı ama olması gerektiği gibi dağın üzerinde bir yol çizerek devam etmek yerine küçük zirveyi örtmek için havada asılı kaldı. Sesler uğulduyor ve inliyordu; sisin içinde karanlık ve gölgeli bir şey hareket ediyordu.

"Tamam, bu iş ürkütücü olmanın çok ötesine geçti," dedi Natalya. "Ve o kılıklı kollu, tırnakları buzdan kazma olan yaratığın buralarda bir yerde olma ihtimali varsa ayaklarımı yere basmam." Etrafına baktı, yere ve kayalara göz gezdirdi. "Burada bir giriş olmalı. Eğer doğru yerde değilsek neden bu kadar iyi korunuyor olsun ki?"

"Giriş burada," diye onayladı Vikirnoff, gözünü hareket eden topraktan ayırmadan. Toprağın altındaki şey geçerken onları rahatsız ettiği için küçük bitkiler solucanlar gibi kıpırdandı. "Şuradaki kayaları görüyor musun? Küçük olanları? Sana doğru görünüyorlar mı?"

Natalya yan tarafa doğru eğilirken neredeyse kayadan düşüyordu. Vikirnoff bir elini beline koyarak onu sabitledi. "Bir düzene göre ayarlanmışlar ama?" Sesi uzaklaştı.

"Bu tam olarak doğru değil," diye bitirdi onun yerine.

"Şu Şeye dikkat et," diyerek kayan zemini işaret etti. "Sanırım kayaların farklı bir sıraya konması gerekiyor. Daha çok böyle mi?" Hâlâ kayanın üzerinde dengede dururken aşağı uzandı ve üç aralık ötedeki bir diğeriyle değiştirmek üzere bir kayayı sıranın dışına itti. Hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı, başını salladı ve kayadan sıçrayarak daha küçük kayaların yanına çömeldi. "İşte burası Vikirnoff, girişe giden yol. Sadece kayaları doğru sıraya göre yeniden düzenlemem gerekiyor."

Vikirnoff onun yanına çömeldi, gerekirse vücudunu onunkine siper edebilecek kadar yakındı. Gözlerini çalkalanan, kalınlaşan sisten ayırmıyor ve sürekli olarak zemini tarıyordu.

"Buldum!" Natalya son taşı da belirgin bir memnuniyetle yerine bıraktı.

Elinin yanındaki toprak küçük bir gayzer gibi patladı. Çivili dişleri olan kötü kokulu yılanbalığı benzeri bir yaratık parmaklarına doğru ilerledi ve tiz bir çığlık attı. Vikirnoff yılanı ensesinden yakaladı ve çırpınan bedeni Natalya'dan uzağa sürükledi. Dişler tekrar tekrar kırılıyor, vücut ona ulaşmak için çılgınca dönüyordu.

"Dikkat et!" Natalya'nın etrafındaki zemin yarım düzine yerden yarılrken Vikirnoff uyardı; yılan başları deliklerden fırlayıp her yönden Natalya'ya doğru fırlıyordu. "Atla!" Yılan kendisinden uzağa fırlattı ve ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Dönen sisin içinden şimşekler çaktı ve kenarları ateş kırmızısı tonlarda aydınlattı.

Natalya onun ses tonunun hem zorlama hem de emir içermesini umursamadı bile. Kayanın üzerine takla attı ve kıvranan yaratıklara ters ters baktı. "Yılanlardan nefret ederim. Gerçekten ama gerçekten nefret ederim."

Şimşek cızırdadı ve çatladı, büyük bir kırbaç yere çarparak küçük bir daire içinde zemini kavurdu. Bir anda

pis koku yükseldi, iğrenç yaratıklar küle dönüştü. Kararmış sivri dişler sanki canlıymış gibi kıpırdandı, sonra parçalandı.

Natalya elini ağzına bastırdı ve bir alarm çığlığını bastırdı. "Bu çok iğrençti. Tamamen iğrençti. O şeyleri bir daha asla yanıma yaklaştırmayın."

Vikirnoff onun ciddi olduğunu anlamadan önce bir süre onu inceledi. Onu kollarının arasına aldı ve kayadan aşağı çekti. "Titriyorsun." Onu vücudunun sıcaklığına yakın tutarak, rahatlatmak için kollarını sıkıca sardı. "O yaratıklardan gerçekten korkmuyordun, değil mi?"

"Yılanlardan nefret ederim." Natalya dizlerinin sertleşmesini sağlamaya çalışarak yaklaştı. "Onlara karşı her zaman mantıksız bir korkum olmuştur."

"Vampirleri öldürüyor ve gölge savaşçılarını yok ediyorsun. Her iki düşmanla da karşılaştığında hiç irkilmedin bile." Çenesini avucunun içine aldı ve başını onunkine doğru eğdi. "Her zaman ilgimi çekeceksin."

Onu uzaklaştırmak düşüncesiyle bir elini göğsüne koydu.

"Ve seni içmeye sürüklüyorum. Seni kızdırdığımı unutmayalım." Dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Ve Vikirnoff çok dikkat dağıtıcıydı. "Ve ölümcül bir tehlikenin içindeyiz. Yılanlar geri dönerken boyun eğen, yaşayamayacak kadar aptal bir genç olmayı reddediyorum."

Bir santim bile kıpırdamamıştı, teni onunkine değişiyor, vücut ısısı onu ısıtıyordu. "Unutmuşum." Gülümsemesi yavaş ve seksiydi ve kadının nefesini ciğerlerinden başka bir yere götürdü.

"Tamamen."

Küçük bir kaş çatmayla ona baktı. "Burada bir kuşatmanın ortasındayız. O şeyler bu sefer benim peşimdeydi, senin değil."

"Fark ettim. Sence bu neden olabilir?" Ellerini isteksizce indirdi ve kayadaki önemli ölçüde daha geniş olan çatlağı inceledi. "Geçmek için biraz manevra yapmamız gerekecek."

Natalya çantasını topladı ve yılanların kararmış kalıntılarına bakmaktan kaçınarak silahlarını kontrol etti.

"Zorlama altında olan benim. Belki de biri beni buraya öldürmek için getirdi."

"Çok fazla sorun, Natalya. Neden işi kolaylaştırıp seni bir yerde uyurken öldürmüyoruz? Neden seni dağlara, bu özel mağaraya götürdüler?" Vikirnoff başını çatlaktan içeri soktu. "Burası çok dar ama bu bölümü geçtikten sonra biraz genişliyor." Vücudunu inceltti ve sivri çatlağın içinde süründü.

Rüzgâr bir öfke, bir protesto çığlığıyla yükselirken Natalya gökyüzüne baktı. Bulutlar öfkeyle kaynıyordu ve derinliklerinde karanlık figürlerin hareket ettiğini görebiliyordu. Dumanlı. Gri. Şeffaf. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve bulutların tekrar savaşması için gölge savaşçılar doğurmaması için sessiz bir dua gönderdi. Savaşçıyı ölümler diyarına geri gönderirken çok şanslıydı ama bu tekrar olacağı anlamına gelmiyordu. Büyü dünyasında büyülerin kolayca değiştirilebileceğini biliyordu.

"Çantayı bana ver." Vikirnoff çantayı almak için geri uzandı.

"Ben taşırım. İhtiyacım olan her şeyin yakınımda olmasını tercih ederim." Natalya onu mağaraya kadar takip etti. Mağara o kadar dardı ki, açıklıktan kayarak geçip biraz daha geniş olan salona doğru ilerlerken yan taraflar sırtına sürtündü. Tünel daha geniş olmasına rağmen, Vikirnoff'u mağaranın derinliklerine kadar takip ederken önce eğilmek, sonra da sürünmek zorunda kaldı.

Arkalarından kayalar yuvarlanarak mağara girişinin etrafına saçıldı. Sivri çatlak, kayaların gıcırdamasıyla kapandı ve onları dağın içinde hapsetti. Natalya Vikirnoff'a bir dizi küfür savurdu.

"Görebiliyor musun?"

"Karanlıkta görüşüm mükemmeldir," diye cevap verdi. Karnı üzerinde ilerlemekten başka çaresi kalmayana kadar tavan gittikçe alçaldı. "O yılanlar dışarıda kalsa iyi olur." Onun yanında olduğu için çok minnettardı. Sinir uçları hâlâ eline bu kadar yaklaşan sivri dişlerin farkındalığıyla karıncalanıyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

"Ben bir şey söylemedim," diye itiraz etti.

"Kalbin çarpıyor. Benimkinin ritmini dinle ve ritme uy."

Natalya öyle yaptı ve kalbinin daha doğal bir ritme oturmasına izin verdi. "Anılarımda ne bulduğunu bana söylemedin. Kontrolün bende olmamasından hoşlanmıyorum ve bu mağaraya gelme dürtümün üstesinden gelemiyorum. İnanın bana, denedim. Mümkün olduğunca beladan uzak durmak gerektiğine inanan biriyim ve burası kesinlikle belalı bir yer ama buraya gelmekten kendimi alıkoyamadım. Bu beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Kabul etmek zorundayım, ben de bundan hoşlanmıyorum ama ihtiyacın sende çok güçlü olduğunu hissediyorum. Bu yüzden bunu yapmanı yasaklamadım."

Dişlerini birbirine geçirdi. "Yerinde olsam kelimelerimi çok dikkatli seçerdim. Elimde bir bıçakla arkanızdayım. Eğer etrafımda biraz olsun vakit geçirmeyi planlıyorsan, 'yasaklamak' ve 'izin vermek' gibi kelimeleri lügatından çıkar."

"Bu sözler sizi bir şekilde rahatsız mı ediyor?"

"Öyle olduklarını çok iyi biliyorsun ve muhtemelen sırf beni kızdırmak için bilerek kullanıyorsun."

"Çok iyi çalışıyor."

"Peki, dur. Ben ciddiym. Bu dağda sürünüyoruz ve koca dişli mutant yılanlar toprağın altından bize doğru geliyor, o yüzden ateşkese ne dersiniz?"

"Soğuk havayı hissedebiliyorum," diye rapor verdi. "Yeraltındaki bir odadan geliyor olmalı."

"Yılanları donduracak kadar soğuk mu?"

"Bir daha bir yılanın sana saldırmasına izin vermeyeceğim. Eğer biri denerse, bunu yapmasını yasaklayacağım." Sesinde kahkaha vardı.

Kalbinin sıkıştığını hissetti. Daha önce onun gerçekten güldüğünü hiç duymamıştı. "Ha ha, birden komedyen oldun, hem de çok iyi bir komedyen değil." Böyle konuştuğunda onun sesini sonsuza kadar dinleyebilirdi. Boğazını temizledi. "Anılarımda ne bulduğunu bana söyleyecek misin? Yoksa çok mu korkunçtu?"

Vikirnoff küçük bir korku notası duydu. "Büyükbabanla ilgili anıların çok kafa karıştırıcı Natalya. Bunların rüya mı yoksa gerçek anılar mı olduğunu senin kadar ben de söyleyemiyorum. Birinin anılarıyla oynadığına dair çok az şüphe var ama neden ya da nasıl olduğunu söyleyemem. Xavier'e dair her iz donuk, örtülü ya da karanlık bir boşlukta aniden sona eriyor. Kardeşinle olan çocukluğuna dair çok az şey buldum. Aslında tüm gençlik yılların anı parçalarından ibaret. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama öğreneceğiz." Bir süredir hatırlayamadıklarından dolayı rahatsız olduğunu bildiği için sesine güven yansıtıyordu. "Bir şeyleri hatırlamaya çalıştığınızda ne oluyor?"

"Kendimi üzgün, gergin hissediyorum ve bu bana göre değil. Anında başım ağrıyor ve karnım ağrıyor." Bunun planlı bir tepki olduğunu biliyordu, başından beri biliyordu ama bunu biriyle teyit edebilmek iyi gelmişti. Bundan da öte, korkularını başka biriyle tartışabilmek onu rahatlatmıştı.

Vikirnoff durakladı ve tekrar ona baktı. "Belli ki büyükbabanızın bir süredir hayatta olduğundan şüpheleniyorsunuz ve hafıza kaybınızla bir ilgisi olduğuna inanıyorsunuz." Kelimelerini dikkatle seçti. "Eğer seni kandırıp hafızanla oynadıysa, neden Karpat halkının da en az vampir kadar kötü olduğuna inanmakta ısrar ediyorsun?"

"Hayatım boyunca Karpatların sırf ejderha sembolü taşıdığım için beni öldürecekleri söylendi."

"Sana kim söyledi?" Vikirnoff ısrar etti. "Tüm hayatınız boyunca diyorsunuz ama anılarınız parçalanmış durumda. Bu uyarının senin içine de yerleştirilmiş bir şey olması mümkün mü?" Sesini olabildiğince nötr tuttu.

"Bunu bana ilk söyleyecek olanın babam olduğuna eminim." "Ama sen bilmiyorsun Natalya. Vücudundaki sembol

çok eski ve saygın bir Karpat soyundan geliyor. Hiçbir Karpatyalı bir Ejderha Arayıcı'ya zarar vermez." Vikirnoff başını eğdi ve vücudunu daha küçük ve kompakt hale getirdi.

"Bu tünelin manevra yapmayı zorlaştıran keskin açıları var," diye uyardı. "Başınıza dikkat edin."

Natalya başını alçak bir kayanın önünden çekti. "Yapmazlar mı? O zaman neden bir avcı kardeşimi öldürsün?"

"Avcı kılığına girmiş bir vampir olmalı. Hiçbir Karpatyalı Ejderha Arayıcı'nın işaretini taşıyan birine zarar vermez," diye yineledi ve bunu yeterince söylerse, en azından uyarının planlanmış olabileceği fikrini düşünmeye başlayacağını umdu.

Salon daha büyük bir odaya açılırken hafifçe ıslık çaldı. "Burası çok daha büyük bir galeriye açılıyor. Dik durabileceksin." Ona yardım etmek için geri döndü. Her duvardan sürekli su damlıyordu. Neredeyse bir kalp atışının ritmiyle, sanki mağaralar canlıymış gibi. Vikirnoff üzerlerindeki gözlerin ağırlığını hissederek tedirgin oldu ama yine de etrafı taradığında hiçbir tehlike bulamadı. Mağaraları bir şey koruyordu, ancak giderek güçlenen sondasıyla görünmeyen nöbetçiyi ortaya çıkaramıyordu.

"Anılarım," dedi tekrar, odanın ortasında açılan büyük bir uçurumu çevreleyen parmak benzeri oluşumları incelerken. "Aşağıya doğru uzun bir yol var gibi görünüyor." Bakışlarını biraz dehşetle onun yüzüne doğru kaldırdı. "Oraya iniyoruz, değil mi?"

"Keşif gezisinin lideri sensin," diye işaret etti. "Diyapazonunuz hangi yönü gösteriyor?"

İçini çekti. "Aşağı. Aşağı inmek zorundayız. Şunun içine." Altlarındaki kara deliği işaret etti. Buz gibi soğuktu ve titredi. "Şimdi bilmem gerek Vikirnoff, başka ne buldun?" Eğer Vikirnoff ailesine bir şekilde zarar verecek değerli bir bilgi ele geçirmişse, bunu her zaman hafızasından silebilirdi.

"Anılarımı silebileceğine inanıyor musun?"

Sesindeki hoşnutsuzluk şiddetli bir azarlamaydı. Natalya onun bu düşünceyi yakalamasını istememişti ve bu

onu her zaman kendisiyle birleşmiş olarak hissedememesi onu gerçekten rahatsız ediyordu. "Öyle demek istemedim."

"Saygısızlık değilse başka nasıl olabilir? Benden yardım istiyorsunuz. Beni kullanmak istiyorsunuz ama anılarımla oynamak gibi bir niyetiniz var."

"Endişelerimi seninle paylaştım. Bunu başka kimseyle paylaşmadım." Natalya içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse Vikirnof, artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sanki biri kafamın içinde dolaşıp duruyor ve şimdi sen de oradasın. Madem bu kadar güçlü ve kuvvetliyim, neden seni engelleyemiyorum? Neden istilaya karşı bu kadar savunmasızım?"

Sesinde gerçek bir korku vardı ve onu suçlamadı. Güçlüydü ve tamamen korunuyor olmalıydı ama bir şey zihnini saldırıya açık bırakmıştı. Ona kızgın olmasına rağmen, kalbi onun için çarpıyordu. "Vampirler seni hiç kendilerine çekebildiler mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Kaşlarını çattı. "Bekle. Son zamanlarda onların seslerini duymakta, gerçek seslerini duymakta ve taktıkları illüzyonun ötesini görmekte çok daha zorlandığımı fark ettim."

"Mağaraları bulma dürtüsünün başladığı zamanla aynı zamanda mı?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Başım yine ağrımaya başladı ve donuyorum." Isınmak için kollarını ovuşturdu. "Üşümüş bile görünmüyorsun."

"Özür dilerim. Rahatına dikkat etmeliydim." Kız itiraz edemedi, adam onu kollarının arasına aldı, teçhizatı ve her şeyiyle ve ona nefes verdi. Bir anda sıcaklık vücuduna yayıldı, onu büyük bir koza gibi sardı, böylece titremesi durdu ve dişlerinin takırdaması kesildi.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim," dedi ve mağara zemininden altlarındaki karanlık uçuruma doğru adım atarken boynuna sarıldı.

Vikirnoff onun yumuşak bedeninin Vikirnoff'unkine sıkıca bastırıldığı ve konuşmalarından duyduğu üzüntünün son derece farkındaydı. Hafıza kaybı yüzünden çok sıkıntılıydı ve korkularını yıllardır içinde tutuyor, kimseyle tartışamıyordu. Onu rahatlatmak için başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Vikirnoff onları odanın zeminine yerleştirdi. İki yüz metreye yakın alçalmışlardı. Damlayan suyun sesi daha da yüksekti, doğru olandan daha uğursuz hissettiren bir kalp atışı. Bakışları buz gibi odanın içinde dikkatle kayıyor, gizlenebilecekleri her yeri araştırıyordu. Vücut ısını düzenlemeye yardımcı olmak için Natalya'nın etrafında bir ısı pelerini tutuyordu. "Buranın verdiği his hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben de öyle, ama çok güzel, değil mi?" Natalya söyledi. Çantasından bir parıltı çubuğu çıkardı ve havaya kaldırdı. "Yemin ederim burada altın damarları var." Büyük galeriyi aydınlatmaya yardımcı olması için çubuğu yüksekte tutarak bir daire çizdi. "Hiç bu kadar güzel buz oluşumları görmemiştim. Tüm bu açıklıklar salonlara ve daha fazla galeriye açılıyor. Bu inanılmaz bir şey. Büyük bir kristal saray gibi."

Vikirnoff hareketsiz kaldı. Bu sözleri uzun zaman önce karanlık büyücünün büyük mağarasını tanımlamak için duymuştu. Bir odanın ortasında yanan bir alevin bulunduğu büyük bir kristal saray, değerli taşlardan ve altından bir saray. Odanın ortasında yükselen buz oluşumuna baktı. Açığa bağlı olarak, oluşum cilalı elmas parlaklığında görünüyor ya da tam olarak parlak kırmızı-turuncu bir alev gibi görünüyordu. Natalya ışığı üzerinde oynattığında, dağınık mücevherler tam merkezinden parlıyor gibi görünüyordu.

"Natalya." Sesinde bir uyarı vardı. Kız ona bakana kadar bekledi. "Sanırım burası karanlık büyücünün mağarası. Çalışma ve deneyler için kullanılan mağara. Sanırım burası onun güç merkezi." Muhafızlar olacaktı. Güçlü, ölümcül muhafızlar. Suyun sesini tekrar dinledi, durmak bilmeyen nabız yeni bir anlam kazanıyordu.

Dudağını sertçe ısırđı. Onun haklı olduğuna inanmak zor değildi ve bu da mağaraların mayınlarla dolu olacağı anlamına geliyordu. "Xavier ölürken bile mağarasını asla korumasız bırakmazdı. Çok fazla sırrını barındırırdı. Yani aslanın inine girdiğimizi mi söylüyorsunuz?"

"Hepsi bu kadar." Vücudunu onunkiyle mağaranın duvarları arasında tutarak onu örtmek için hareket etti. "Eğer o hayattaysa ve anılarında oynayan oysa, neden seni buraya çeksin ki? Amacı ne olabilir?"

"Asıl soru bu, değil mi? Vampirler beni istiyor, sen beni istiyorsun, belki de ölü ya da diri büyükbabam beni istiyor. Ben sadece popüler bir kadını." Omuz silkti ve cesaretini korumak için mizahı kullanarak ona belli belirsiz bir sırıtış gönderdi.

Kalbi tepki verdi, göğsünde kaymaya ve erimeye başladı. Kaşlarını çatdı. Ona karşı bu kadar duyarlı olmak rahatsız ediciydi. Hayatında duygularının ya da hislerinin kararlarını etkilediği bir zaman hatırlamıyordu. Şu anda tüm içgüdüleri tehlikede olduklarını ve onu kucaklayıp yüzeye doğru koşması gerektiğini haykırıyordu. Kızın gözlerinin derinliklerindeki korkuyu okuyabiliyordu ama kızın içinde çelik gibi bir his vardı ve birkaç cevap alana kadar oradan ayrılmaya niyeti yoktu.

Doğal koruyucu eğilimini bastırdı ve ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı, onları tuzaktan mümkün olan en kısa sürede çıkarabilecek bir yol. Ve mağaranın dev bir tuzak olduğundan çok emindi. "Sahip olduğun bariz cazibe ve yeteneklerin dışında seni vampirler için bu kadar değerli kılacak ne yapabilirsin? Ya da büyükbaban için?"

"Hiçbir fikrim yok. Büyülerde iyiyimdir. Bir şeyler bulabilirim. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum Vik." Uzun kirpiklerinin altından ona hızlı bir bakış gönderdi.

"Vik?" Gözle görülür bir şekilde irkildi ve kaşları havaya kalktı. "Bana Vik demeyeceksin. Kelime dağarcığımdan çıkardığın kelimelerden birini kullanmayı düşünüyorum."

Gözleri ona doğru parladı. Vücudunu en güçlü çekimi hissedebileceğı yöne doğru çevirdi. "Gitmeliyiz

Bu taraftan." Bir tünelden biraz daha fazlası olan bir koridoru gösterdi.

İnledi. "Bunu seçeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Belirgin bir isteksizlikle ama temasa ihtiyaç duyarak onun eline uzandı. "Gücün ince titreşimini hissediyorum. Sen de hissediyor musun?" Sesi titriyordu.

"Evet," diye cevap verdi sertçe. "Şu işi bitirelim." Güven vermek için parmaklarını sıktı. "Dikkatli ol Natalya. Seni takip edeceğim." Onları takip eden birkaç vampir olduğundan emin olduğunu ona söylemek istemiyordu. Yaşayan ölüler hâlâ uzaktaydı ama Natalya'nın bir şekilde vampirleri kendisine çeken bir şeyle damgalanmış olmasından korkuyordu. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Hayır, asla." Kaşlarını çattı, anılarını araştırdı. "Parça parça hatırlamak çok sinir bozucu. Binlerce büyü çalıştım. Kadim metinleri okudum ve hepsini hatırlayabiliyorum ama nerede çalıştığımı hatırlayamıyorum. Rüyalarımda, Razvan beni öğretmenimden korurdu. İşe gitmeyi reddettiğimde cezalandırılırdı. Rüyalarımda büyükbabamın neye benzediğini hatırlıyorum ama şimdi onu size tarif edemem. Neyin gerçek olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

Hayal kırıklığına uğrayan Natalya, yüz ifadesini görmesini engellemek için tünele geri döndü. Çocukluğu hakkında ne biliyordu ki? Ya her şey bir yalansa? Anılar silinmiş ve diğerleri yerleştirilmişti. Bu fikir onu hasta ediyordu. "Harika." Vikirnoff'un zihninin içini ve boşluğun yarattığı travmayı görmüş olmasından dolayı aşağılanmış ve utanmış hissetmekten kendini alamadı. "Ben lanet olası bir robotum."

"Güzel bir arka tarafla," diye işaret etti, kız elleri ve dizleri üzerine düşüp başı buz salonunda kaybolduğunda.

Poposunu müstehcen bir şekilde oynattı ve ona sırtıttı, kendisine gülecek bir şey verdiği için ona minnettardı.

Kalbi neredeyse duracaktı ve hava ciğerlerini yakıcı bir telaşla terk etti. Yüksek voltajlı gülümsemesiyle tüm mağarayı aydınlatabilirdi. Kulaklarında gök gürültüsü uğuldadı. İçindeki iblis serbest kalmak için çırpındı ve beklenmedik bir şekilde, arzu vücuduna yayıldı. Daha önce yaşadığı yoğun şehvet değil, kasıklarından değil, kalbinden gelen parlak, tutkulu ve derin bir şeydi bu.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedi Natalya, ona bakarken kelimeleri zorlayarak. Adam öyle hareketsiz kalmıştı ki, ifadesi taşa kazınmıştı. Olanlara nasıl karışmak isteyebilirdi ki? Gerçek şu ki, mağaradan çok korkuyordu. Çocukluğundan bile hatırlayamadığı bir şey onu tehlikede olduğu konusunda uyarıyordu ve damlayan suyun artan sesi neredeyse aklını kaçırmasına neden oluyordu. Tüm içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu ama bedeni ve beyni bu emre itaat etmeyi reddediyordu.

Bir eşe, hayatını paylaşacağı birine hasret kalmıştı ama ilk kez biriyle birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Ve herhangi biriyle değil. Vikirnoff. Sadece dövüş becerileri için değil, varlığının verdiği rahatlık için de. Ve bu da neredeyse içinde bulunduğu durum kadar korkutucuydu.

Vikirnoff güç ve güven saçıyordu. Tam güçlüyken kimsenin onu yenebileceğini düşünemiyordu. Ama o tam güçte değildi. Bu düşünce bir anda aklına geldi. Mağaraya girdiklerinden beri onun fiziksel durumu hakkında bir kez bile endişelenmediğini fark etti. Tam olarak iyileşmemişti. Daha önce birden fazla kez yüzündeki acıyı görmüştü ama yine de hiçbir şeyi yokmuş gibi davranıyordu. Onu kurnazca etkiliyor muydu yoksa gerçekten o kadar bencil miydi? Hafifçe inledi.

"Seninle birlikteyim çünkü öyle olmak istiyorum. Zorlama altında değilim Natalya. Ve ihtiyaç olması halinde seni koruyabilecek güçteyim."

Adamın sözlerine ya da sesine verdiği tepkiyi göremeden ondan uzaklaştı. Sadece bir şey vardı

Onu çağıran adam hakkında. Genişlemeye başlayıp başka bir dizi galeriye açılana kadar kıvrılan buz tüpünün içinde süründü. Buz oluşumları ve s t nlar etkileyiciydi. İçgüdülerini takip ederek bir odayı seçti ve buz duvarı boyunca eski kan izlerini keşfetti. Kendi kanı dondu ve duvara yapışmış kalın, donmuş pıhtılara bakarak ağzı açık kaldı. "Bu hiç iyi görünmüyor, değil mi?"

Vikirnoff elini onun omzuna koydu. Dokunulmaya alışık değildi ve tepki olarak titredi ama omuz silkmedi. "Onu duvara tutturmak için buz kıracaklarını nereye sapladıklarını görebilirsin." Donmuş kana dokundu. "Bu odada işkence gören bir Karpatyalı vardı." Tüm odayı inceledi. "Geçen hafta içinde değildi. Biri onu kurtardı, sanırım bir insan ve burada en az bir vampir öldü." İ   ekti. "Neden bir vampir karanlık büyücünün ma arasına girme riskini alsın ki?"

"Sırlar mı? G   m ?"

"Olabilir. Ama bu riske değer mi? Her yere dağılmış tuzaklar olmalı. Vampirler bir şey arıyor. Başka bir açıklaması yok." Etrafına dikkatle baktı. "Bir şeyin bizi izlediğini hissedebiliyorum, ya sen?"

İnk r etmek istedi ama ensesi endişeyle karıncalandı. "Evet. Vampirler aradıkları şeyi bulmalarına yardım edebilece imi düşünüyorlar, değil mi?" Natalya söyledi. "Bu yüzden Arturo benim için küçük bir görevi olduğunu söyledi. Bir şey bulmamı istiyor, muhtemelen karanlık büyücünün geride bıraktığı bir şey."

"Xavier'in sahip olduğu herhangi bir g  , eğer bir vampir tarafından kullanılırsa, sadece bizim t r m z için değil, tüm dünya için ölümcül olacaktır."

"Diğerlerinin nereye ka tı ını söyleyebilir misin? Vampiri  ld renlerin?" Buzdan katı bir duvarı işaret etti. "  nk  oraya gitmek istiyorum."

Vikirnoff duvarı inceledi. "Bir Karpatyalı arkalarındaki sürgülü tüpü kapattı. Gücün h l  devam ettiğini hissediyorum."

"Sürgüyü açabilir misin?"

Mavimsi buz duvarını inceledi. "Evet." Sesinin acımasız çıktığını biliyordu. Üzerlerindeki buzun ağırlığını, yaklaşan düşmanlarının baskısını ve tüm bunların ötesinde, bulundukları yerden çok daha kötü bir yere gittiklerinin kesinliğini hissetti. Tereddüt etti, hayat arkadaşını güvenli bir yere götürme ihtiyacı onu zorluyordu. Aslında protesto etmek için parmaklarını onun bileğine doladı.

Natalya başını salladı. "Gerçekten başka seçeneğim yok Vikirnoff."

Nefesinin altında küfrederek, alt mağaralara açılan asıl açıklığı, tüp kızağı buldu ve buza iradesine boyun eğmesini emretti. Karanlık büyücünün mağarasında bile, yeryüzündeki şeyler üzerinde gücü vardı. Buz, bir kez daha alt odalara giden kaydırağı oluşturmak için kayarak ayrıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Natalya. Onunla bu konuda tartışmadığı için ne kadar minnettar olduğunu ifade edecek kelimeleri yoktu. Aynı uyarı zilleri onun için de çalışıyordu ve asırlık içgüdüleriyle savaşmak zorunda kaldığını hissediyordu. Koruyucu doğası, onu korumadan tehlikede görmesine izin vermiyordu. Ve o olmasaydı, buzun içinden geçip alt odalara nasıl gidebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Birlikte gireceğiz," diye karar verdi.

Sadece emirleri geri çekmesi için onu uyarmak amacıyla kara bir kaş çattı ama Vikirnoff onu sıcak ve güvenli kollarıyla sarıp buz kanalının soğuğuna tırmandığında hiç aldırmadı. Vikirnoff onu itti ve birlikte mavi ve kristal buzdan oluşan dondurucu dünyanın derinliklerine doğru kayarak uzun, soğuk tüpten aşağıya doğru hızla indiler. Vikirnoff'un kolları onu buz kıymıklarından ve başlarının üzerinde asılı duran daha kalın, sivri kristal çıkıntılardan korudu. Nefes kesici güzellikteydi ama bu oluşumun doğal olmadığını bildiği için de son derece korkutucuydu.

Dibe vardıklarında Natalya'nın başı biraz dönmüştü ve bacaklarının onu destekleyeceğini bilinceye kadar Vikirnoff'a tutundu. Buzdan dar bir koridorda ikisi de başlarını tavana çarpma korkusu olmadan dik durabildiler.

"İyi misin?" Vikirnoff, bacaklarının titremesi durana kadar kolunu onun etrafında tuttu.

Başını iki yana salladı. "Kendimi tuhaf hissediyorum. Korkuyorum. Genelde her zaman korkmam. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki kulaklarım acıyor. Ve midem bulanıyor. Daha da kötüsü," elini vücuduna bastırırken ona baktı, sola, karnının hemen altına... "ejderha yanıyor. Bir vampir çok yakın."

"Önümüzde mi arkamızda mı?" Buz mağaralarına girdiklerinden beri yaptığı gibi çoktan taramaya başlamıştı ve vampirin yerini tespit edemediğini görünce dehşete kapıldı. Bu da onun Arturo olmadığı anlamına geliyordu. Arturo varlığını avcıdan saklayamazdı. Zaten yaralıyken usta bir vampirle karşı karşıya kalmaması için sessiz bir dua gönderdi.

"Bilemiyorum." Tünel boyunca aceleyle koşmaya başladı.

Koridor aniden sona erdi, zemin büyük bir uçuruma doğru alçalıyordu. Vikirnoff onu uçurumun kenarından kaçmadan önce yakaladı. Onu kendine doğru tuttu. "Bu çok yakındı."

Natalya davetkâr bir şekilde parıldayan buzdan köprüye baktı. Yapı buz ve taştan yapılmıştı, çok dardı ve üzerinde birkaç delik vardı. Köprü karşıya geçmenin tek yolu gibi görünüyordu. Kaşlarını çattı ve açık delikleri işaret etti. "O şeyin üzerine tek bir adım bile atmayacağım." Ona sırtarak baktı. "İşe yarayacağını biliyordum."

"Seni taşımamı mı bekliyorsun?" Bir kaşını kaldırdı.

"Hiç şüphesiz. Diğer tarafa geçiyoruz."

Vikirnoff ona doğru uzandı, onu yakınına topladı. Natalya bunun kişisel olmamasını diledi ama Vikirnoff'un dokunuşu elektrik gibiydi, vücudunu ısıtıp geçiyordu.

Onun gücüne yaslanırken vücudundaki her kasın belirginliğinin farkındaydı. Onun kollarında olmak doğal görünüyordu ve vücudu tanıdıktı. Mükemmeldi. Tam olarak uyuyordu. Gözlerini kapadı ve mağaranın diğer tarafına doğru havada birlikte ilerlerken onun bu kadar yakın olmasının tadını çıkardı.

Vikirnoff dikkatliydi, buz zemine yerleşirken bile onu tutuyor, ayaklarının yere değmesine izin vermeden önce etrafına dikkatle bakıyordu. "Tehlike seviyesinin yükseldiğini hissediyorum. Acele et Natalya. Bulman gerekeni bul ve burayı terk etmemize izin ver."

Natalya'nın onu yönlendirmesine ihtiyacı yoktu. Mağaradan çıkmayı onun bilebileceğinden çok daha fazla istiyordu. Odanın içinde aceleyle ilerledi, küçük bir oyuğu geçti ve aniden geri döndü. Buzdan duvarın üzerinde parlaması için bir parıltı çubuğunu yüksekte tuttu. Nefesi boğazında düğümlendi. "Vikirnoff," diye fısıldadı. "Bak."

Devasa bir yaratığın vücudunu pullar kaplamıştı. Uzun, yılan gibi bir boyun, kama şeklindeki bir başı destekliyordu. Uzatılmış kuyruk bir sivri uçla sonlanıyordu ve kanatlar gövde boyunca kıvrılmıştı. Parçalamak ve yırtmak için yapılmış keskin pençeler, sanki buzı kazıyarak kurtulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Parlak, canlı zümrüt yeşili güzel bir göz, kalın buz duvarının arasından umutsuzca onlara bakıyordu.

"Bir ejderha, Vikirnoff. Bir ejderha duvarın içinde nasıl böyle sıkışıp kalabilir?" Yaratık için ağlamak istedi. Elini buzun üzerine koydu, parmakları genişçe açılmıştı, sanki onu kendine yakın tutmak istercesine pençenin tam üzerindeydi. "Bunu bir ejderhaya kim yapar?" Gözlerini o tek, parlak gözden ayıramıyordu. "Bir değil, iki." Sesi acımasızdı. Daha yakından baktı. "Birincisinin yanında ikinci bir tane daha var. Yapabilirsin Bacağın ve pençenin dış hatlarını görün."

Natalya burnu morarana kadar duvara bastırdı. Tırnakları bilinçsizce buzı kazıyor, efsanevi yaratıklara ulaşmaya çalışıyordu. "Bu doğru değil Vikirnoff."

Ağlamak istedi. Göğsü yanıyor ve kendini çok gergin hissediyordu. "Onları dışarı çıkarabilir miyiz?"

Onu buzdan duvardan uzaklaştırırken elleri nazikti. "Peşinde olduğun şey bu mu? Şu anda birden fazla vampir bizi arıyor. Arturo'nun ve diğer birkaçının varlığını hissediyorum. Ne yazık ki hissedemediklerim için daha çok endişeleniyorum. Kötülüğün varlığını hissediyorum ama nerede olduğunu söyleyemiyorum. Tüm dağ üzerimize gelmeden bu kalınlıktaki bir buz duvarını kaldırma şansımız yok ve bunu yapabilirsek bile gerekli zamanımız yok."

"Keşke ejderhalar için gelseydin. Bu hiç doğru değil. Ejderhaların gerçek olduğunu bilmiyordum."

"Hem öyleler hem de değiller." Onu buz mezarından uzaklaştırdı. "Çok fazla hassassın. Kederin beklenmedik olduğu kadar güçlü de." Ve merhameti onu daha da sevdirdi. Onu takip edene kadar çekıştirdi. "Ne tarafa?"

Natalya tekrar öne geçti. Salon bir galeriye açılıyordu. Karmaşık bir şekilde oyulmuş, Gotik tarzda mimariye sahip uzun sütunlar yüksek katedral tavanına kadar yükseliyordu. Kristaller ve buz sütunları odanın aşağısında iki sıra sütun oluşturuyordu ve her biri çeşitli renklerde birkaç yuvarlak küre tutuyordu.

Natalya aniden durdu. "Yer burası. Buraya, bu odaya gelmem gerekiyordu. Hiçbir şeye dokunma Vikirnoff. Her yerde tuzaklar var. Onları hissedebiliyorum." Geniş ve açık odada bir süre volta attı ve sonra ona döndü. Efsanevi yaratıklar, berrak kristalden yapılmış gerçek boyutlu heykeller halinde yerden yükseliyordu. Taştan yapılmış kan kırmızısı piramitler duvarlardaki yontulmuş kemerlerden parıldıyordu. Çok sayıda küreden birine uzun süre bakarsa, küre canlanıyor, dönüyor ve renk değiştiriyor, dikkatsiz bir kurbanı yoğun güzelliğē çekmeye çalışıyor.

Yerde, buzun altında garip kareler, piramitler ve yıldız patlaması şeklinde taşlar vardı. Her şeklin ortasında hiyeroglifler, kayanın derinliklerine oyulmuş resimler vardı. "Çıkış yolu bu," dedi Natalya. "Buraya gelmek zorundaydılar.

Bir kaçış deliği var ve merdivenlerin üzerindeki taşı açmak için şekillere belirli bir düzende basılması gerekiyor."

"Gerçekten buraya daha önce hiç gelmediniz mi?"

Anılarına ulaşmaya çalışırken ağzının etrafında ve alnında küçük çizgiler belirdi. "Burayı rüyamda görmüş olabilirim. Babam bana mağaradan ve çıkışa giden buzdan merdivenlerden bahsetmişti. Emin olana kadar hiçbir şeye dokunmamam konusunda beni uyarmıştı?" diye devam etti, bakışları aniden Vikirnoff'unkilerle buluştu. "O benim babamdı. Buraya gelmem için beni zorlayan oydu. Öyle olmalı."

"Neden seni böyle bir tehlikeye atсын ki?" Vikirnoff onun büyük odada huzursuzca ilerleyişini, sergilenen nesneleri incelemesini izledi. Sığ bir oyuktaki uzun bir silah rafı gözüne çarptı, ama bir an sonra sanki tek bir eşya bulmaya çalışıyormuş gibi yoluna devam etti.

"Bilmiyorum ama önemli olmalı." Dikkati dağılmış bir halde, kendini doğru yöne ayarlamaya çalışarak odada yavaşça bir aşağı bir yukarı hareket etti. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu ve ejderha doğum lekesi alarmla yanıyordu. Elini üzerine bastırarak uyarıyı durdurmaya çalıştı. "Sanırım vampirler yakındalar."

Vikirnoff mağaralar ağını sürekli tarıyor, vampirin nerede olduğunu söyleyebilecek herhangi bir şey arıyordu. Çok yakındı. Yaşayan ölümlere karşı bir içgüdü vardı ve şu anda uyarı sistemi alarm veriyordu. Suyun sesi daha da yüksekti. Normalde sesi kısabilirdi ama sürekli damlayan su, mağaralar ağı boyunca yankılanan bir davul sesiydi. Bir şeyleri çağırıyordu. Bir şeyleri uyandırıyor. Mağaraların derinliklerine indikçe, damlayan suyun sesi daha da artıyor ve ısrarcı oluyordu.

Suyun sesi, yüzlerce metre buzun altında sıkışıp kaldıklarını sürekli hatırlatan rahatsız edici bir nabız atışına dönüşene kadar yükseldi. Vikirnoff sütunlardan birinin dibinde oluşan küçük havuza doğru baktı. Havuzun berrak bir sıvı olması gerekirdi ama rengi solmuştu, soluk bir

Paslı kahverengi. Çamur gibi. Ya da eski kan. Su damlaları sütundan aŗađı aktı ve su birikintisine dŗt. Her damlayla birlikte yüzey sarsıldı. Şok dalgaları odanın kendisini de kapsayacak Şekilde dıŗarıya doğru yayılıyor gibiydi, böylece mağara her damlada hafifçe sarsıldı.

Su birikintisinin derinliklerinde bir Şey parıldıyordu, karanlık bir Şeydi ve bulanık yüzeyin hemen altında gizleniyordu. Yağlı pisliğin içine bakan Natalya, bir Şeyin kırmızı, parlayan gözlerle kendisine baktığını dŗnd. Karanlık bir gölge paslı kahverengi sularda sürünerek ilerliyordu. Geri sıçradı. "Bu iyi bir Şey olamaz."

"Oradan uzaklaŗın," diye uyardı Vikirnoff. "Su kimi ya da neyi ağırırıyorsa, onun bir parçası olmak istemiyoruz."

Natalya küreler koleksiyonuna yaklaŗtı. Bir metre çapındaki ıŗıltılı kristal küre siyah obsidyen bir kulenin üzerinde duruyordu. Natalya ellerini uzattı, avuç ileri kristale değmiyordu ama kürenin kıvrımlarını Őekillendiriyordu. Küre ona yaklaŗtıđında canlanan muazzam çekimi hemen hissetti.

Bunu hissedebiliyor musun? Sıcaklığı? Geri çekilmeye alıŗtı ama baŗka tarafa bakamadı. Sisler içinde dönüp duruyor, onu çekiyor, ona tutunmasını emrediyordu.

Natalya, hayır! Ama Vikirnoff'un uyarısı için artık çok geçti. Adam onu kristal küreden uzaklaŗtırmak için öne atıldığında bile Natalya onu iki eliyle kavradı.

Bölüm 8

Natalya ığlık attı, acının sesi uzun buz mağarasını yırttı. Parmakları kristal küreye yapışmış, derisinin kemiğe kadar soyulacağını düşünene kadar yanıyordu.

Vikirnoff onu geri çekmek için sıçradı, ama sesi zihninde itiraz etti. Hayır! Hayır! Bana dokunamazsın. Beni tüketiyor. Seni de alamaz, yoksa geri dönüş yolum yok.

Yüksek sesle küfrederek ellerini iki yanına indirdi. Onu kollarının arasına almamak için sahip olduğu disiplinin her zerresini kullanması gerekti. Derin derin nefes alarak, suyun sürekli gürleyen ve odada yankılanan sesini duymazdan gelerek, Natalya'nın özünü kendisine tutmaya odaklandı.

Bunu yapamam. Yanıyor, Vikirnoff. Acı yüzünden düşünemiyorum.

Sanki top onu içinde yaşadığı dünyadan çıkarıp kristal kürenin çalkantılarına sürüklemiş gibi, vücudunu saran acıyı, kemiklerinin ve etinin burkuluşunu hissetti. Dişlerini sıkarak, acının yükünü ondan aldı. Derisi hemen kanla kaplandı ve kan alnından gözlerine damladı. Sen hem Karpatyalı hem de büyücüsün. Toprağa ve havaya hükmediyorsun ve alışılmadık derecede güçlüsün. Almak için geldiğin şeyi al ve defol.

Natalya acısı azaldıkça derin bir nefes aldı. Fiziksel bedeninin ötesine geçmesini ve büyücülük eğitimine ulaşmasını sağlayan şey sesindeki güven ve ona duyduğu saygıydı. Bedeni bir hiçti, bir kabuktu, bundan fazlası değildi. Ruhu, etini parçalayan fırtınalı rüzgârlardan daha güçlüydü. Acının, dehşetin üzerine çıktı ve gücünü buldu.

Etrafında renkler dönüyordu, gece yarısı mavileri, parıldayan yıldızlar, gökyüzünde iz bırakan kuyruklu yıldızlar gibi ışık çizgileri. Galaksiler

ve yıldız sistemleri baş döndürücü bir hızla yanından geçip gidiyor, kısa süreliğine birbirine dolanıyor ve yağmur gibi yağan bir kıvılcım yağmuruyla birbirinden ayrılıyordu. Kendini şaşkınlık ve huşu içinde bakarken buldu, geleceğin o yönde yattığının farkındaydı. Kendine ait bir iplik bulup onu takip edebilir ve kendisini neyin beklediğini öğrenebilirdi. Cazibesi güçlüydü. Göz kamaştırıcı güzellikteydi, etkileyiciydi ve ileride ne olduğunu bilme fikrine karşı koymak zordu.

Gece mavisı gökyüzünde şimşekler art arda çatallanıyor, bir neon tabelası gibi yanıp sönererek dikkatini çekiyordu. O yöne doğru çekildiğini fark etti, ruhu zikzak çizen ipliklerden biri boyunca ilerliyordu. Geri çekildi. Çekim bir anda onunla savaştı, çekiştirdi, çekiştirdi, geleceğine dair bakışlarla onu baştan çıkardı. İçgüdüsel olarak geleceğin dünyasına bir kez çekildiğinde geri dönüş yolunu bulamayacağından korktuğu için kararlılıkla bakmayı reddetti. Ve aradığı şey muhtemelen o yönde olamazdı.

Çeşitli renklerdeki incilerden oluşan ipler rüzgârın gücüyle etrafında dönüyordu. Özellikle bir tanesi alışılmadık rengi nedeniyle dikkatini çekti, içindeki dişi kaplan yüzeye doğru yükselirken gözlerinde parıldayan bulutumsu tonların aynısıydı. Rüzgârın gücüyle savaşırken bile onları izledi. Babası sık sık onun gözlerini deniz incilerine benzetirdi.

Natalya kaplan gözlerinin rengine benzeyen tele uzandı. Çalkantılı bir girdap onu kavradı ve dönen kütlelerin içine çekti. Incilerden oluşan ipi sıkıca kavrayan Natalya, Vikirnoff'la olan birleşmesine sarıldı. Vikirnoff onun çapasıydı ve ruhu nereye giderse gitsin, o da onunla birlikte seyahat ederek fiziksel bedenini koruyordu.

Savaş sahneleri gözünün önünden geçti. Kan ve ölümün karanlık, çirkin görüntüleri. Din, güç ya da toprak için savaşan insanların gereksiz ölümlerine dayanamayıp ağladı. Natalya geçmişin boşluğuna daha fazla kaymamak için savaştı. Küçük, siyah gölgeler ruhunun kenarlarını çekiştiriyordu.

onu tüketmek için bir girişimde bulundu. Ruhları geçmişin sonsuz döngüsüne hapsolmuş büyücülerin sesleri ona uyarı ve kederle feryat ediyordu.

Bu kadar çok ölümü tekrar yaşamanın, tarih boyunca yapılan hataları tekrar tekrar görmenin korkunç acısı içinde kendini kaybetmiş olabilirdi ama Vikirnoff her zaman oradaydı, cesaretlendirici sözler mırıldanıyor, fiziksel bir şekil olmadan onu sıkıca tutuyordu.

Soren. Etrafında dönen onca tarihin içinde onu neredeyse gözden geçiriyordu ama işte oradaydı. Siyah saçları ve canlı yeşil gözleriyle uzun boylu ve yakışıklı babası. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve ona doğru uzandı. Ona dokunamadı. Natalya ona bir yansımadan baktığını fark etti. Adam döndü ve kalbi neredeyse duracaktı. Acıdan harap olmuş ve yıpranmıştı. Bir tarafı yanmış, diğer tarafı buzla kaplanmıştı. İşkence görmüş ama yine de hayatta tutulmuştu, kanı uzun bir tüp içinde vücudundan çekiliyordu.

Baba! Baba! Çığlık attı, çılgınca ona ulaşmaya çalıştı ama adam başını salladı ve doğrudan ona baktı. Gözleri bulutlandı ve kadın orada yansıyan bir bıçak görebildi. Belli ki eski, törensel bir bıçaktı, sapı mücevherlerle süslüydü, bıçağı hafifçe kavisliydi. Bıçak döndü, ona doğrultuldu, her açıdan görebileceği şekilde tekrar döndü. Bıçağı bulmamı istiyorsun. Bir an için görüntü değişmedi, sonra bıçak dalgalandı ve kayboldu. Bakışları ellerine kaydı. Elinde kocaman bir kitap tuttuğunu gördü. Eski bir büyü kitabı. Kapalıydı, kapağı koyu kırmızımsı kahverengi lekelerle kazınmıştı. Bu kitap önemli.

Gölgeli bir figür, çocukluk kâbuslarından tanıdığı adam Soren'in üzerinde belirdi. Natalya içgüdüsel olarak geri çekildi. Hareket babasının işkencecisinin dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü karanlık şeklin ona doğru döndüğünü gördü ve yavaş bir öfke tıslaması duydu. Ölümün buz gibi nefesini üzerinde hissetti ve ruhu titredi.

Babasına işkence edildiğine dair grafik görüntüler onu bunalttı. Annesinin vampirler tarafından yutulmasının canlı detayları

takip etti. Babası annesini bulmuştu, acısı o kadar derindi ki neredeyse delirmek üzereydi. Her bir vinyet dehşet verici detaylar içeriyordu, her biri bir öncekinden daha kötüydü, ta ki keder ve dehşetten felç olana kadar. Karanlık gölgelerin onu çekiştirip kendilerine doğru çektiklerini hissetti ama kıpırdayamadı, kopamadı. Şeytani kahkahalar yankılandı. Bir şey zihnini tırmaladı, onu tırmıkladı.

Natalya! Hemen bana gel! Vikirnoff sahip olduğu tüm güçle bu emri verdi. Vücudu solmaya başlamıştı. Kollarından başlamıştı, sanki bir şey ondan et parçaları koparıyor, derisinin yerine ince opak bir kabuk koyuyordu. Yarı saydam hale geliyordu, etten kemikten bir beden yerine hayalet gibi bir görüntü.

Korku onu neredeyse tüketirken, Vikirnoff zihnini onun zihnine daldırdı. Ainaak eny?, gitmene izin vermeyeceğim. Sana sahip olamazlar. Sen ainaak's?amet jutta'sın, sonsuza dek kalbime bağlısın. Şimdi bana gel Natalya, hayat arkadaşın bunu emrediyor.

Suçluluk duygusu ve korku kendini korumayla savaşıyordu ama hayat arkadaşının gücü geçmiş ve şimdiki zaman arasında bile inanılmazdı. Yaşayan bir fırtınanın ortasında, rüzgârın öfkesi onu yırtarken, Natalya Vikirnoff'a döndü. Varlığının güven verici sıcaklığı onu sardı, anıları, karakteri, düşünce ve davranış biçimi. Dürüstlüğü ve amaçlarının gücü. Onun kararlılığına odaklandı. İlk kez birbirlerine bağlı oldukları için, onun irade gücünün kendisinininkine eklenebileceği için mutluydu.

Kendimi babamı terk etmeye zorlayamam.

Geri dönüş yolunu bulamadı. Çok yorgundu, yalnız olmaktan çok yorulmuştu. Babası, annesi ve Razvan hepsi buradaydı, bu yerde. Onlarla kalabilir, onlarla birlikte olabilirdi. Konuşacak, paylaşacak kimsesi olmadan ülkeden ülkeye taşındığı onca yıl geçmişti. Geri dönerse onu sonsuz yalnızlıktan başka ne bekliyordu?

Bu da başka bir yem Natalya, düşüncelerini bulandırmak için bir girişim. Sen bana aitsin. Baban burada onunla kapana kısılmanı istemezdi. Onu kurtaramazsın. Yapılan şey geri alınamaz. Benimle gel, ainaak eny?, birleş ve benimle bir ol. Vikirnoff sahip olduğu her sanatı kullandı. Onu kandırmak. Zorlama. Baştan çıkarma. Hepsi yumuşak bir sesle söylediği sözlerde bir araya geliyor, yüzyıllar boyunca sahip olduğu karakter ve irade gücüyle onu zamanın ipliklerine geri sürüklüyordu.

Babasından ve onun işkencecisinden, daha küçük karanlık gölgelerin yırtıcı pençelerinden uzaklaşıp daha da yükseğe tırmanırken bir öfke kükremesi duydu. Gölgeler peşinden koşuyor, onu durdurmak için elleri ve pençeleriyle uzanıyorlardı ve o kendi zamanına yaklaştıkça, göz kamaştırıcı beyaz küreler dönüyor ve geleceğin bakışlarıyla onu cezbetmeye çalışıyordu.

Natalya Vikirnoff'a daha sıkı sarıldı ve güvende olacağını bildiği zihninin derinliklerine doğru ilerledi. Vikirnoff onu asla terk etmeyecekti. Zihnini babasının işkenceli ölümünün çok canlı hatırasına kapattı ve her ne olursa olsun kendi zamanındaki hayatı kucakladı. Geçmişte kalmasına gerek yoktu. Şimdi ve burada olmayı seçti.

Natalya kendini tekrar kendi bedeninde buldu, o kadar güçsüzdü ki Vikirnoff onu yakalamasaydı buz mağarasının zeminine yığılıp kalacaktı. Birbirlerine sarıldılar, Natalya şiddetle titriyor ve Vikirnoff onu neredeyse kaybedeceğini bildiği için titriyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Babam." Kelimeleri güçlükle çıkarabildi, boğazı kederden öylesine çiğdi ki. "İşkence gördü."

"Biliyorum, ainaak eny?" Saçlarını okşarken sesi şefkatliydi, onu rahatlatmak için bir yol arıyordu. "Çok üzgünüm." Babasının işkencesini sadece görmemişti; onu yaşamıştı. "Bunu yaşamaman için her şeyimi verirdim."

Bu." Elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı.

Natalya başını kaldırıp onun yüzüne, alnındaki kan lekelerine, yüzündeki kan kırmızısı gözyaşı izlerine baktı. Aynı deneyimi paylaşmıştı ve aynı zamanda onun vahşi kederini ve öfkesini de paylaşmıştı. Nazik parmaklarıyla onun alnını sildi, gözyaşı izlerine dokundu ve ona doğru eğildi. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman, Natalya." Onu teselli ederken, suyun gürültüsünün çılgınca arttığının farkındaydı, o kadar gürültülüydü ki buz odası sarsılıyordu. Her damlada daha da büyüyen, derinleşmeyen ama dev bir leke gibi yayılan paslı havuza baktı. "Burayı hemen terk etmeliyiz Natalya." Büyü dolu bir mağarada neyle karşı karşıya olduğunu bilmeden havuza saldırmak intihar olabilirdi.

Nefes aldı, parmakları destek için adamın koluna girdi. "Bıçağı bulmak zorundayım. Onu gördün. Zihnimin içindeydin. Bıçağı bulmalıyım." Buz odasının etrafına göz gezdirdi. "Oyukta büyük bir silah zulası var. En olası yer orası."

"Acele etmelisiniz. Vampirler neredeyse üzerimize geliyor. Buradan çıkmak için savaşmamız gerekecek," diye uyardı.

Onu yakalamak ve tehlikeden uzaklaştırmak için doğal koruyucu içgüdülerine karşı sertçe kenetlendi. Bir hayat arkadaşına sahip olmanın zor olduğunu anlamaya başlamıştı. Onunla yaşamak istediği, hatta ihtiyaç duyduğu şeyle ilgili değildi. Hayat arkadaşı olmak, içindeki her şey başka bir şey isterken bile Natalya'yı desteklemekle ilgiliydi. Natalya'nın kişiliği belli bir miktar özgürlük gerektiriyordu ve bu her zaman onun en iyi bulduğu şey değildi.

Bu görevi tamamlaması gerektiğini biliyordu. Ve şimdi, babasının işkence gördüğü ve öldürüldüğü ortadayken, bu her zamankinden daha önemliydi. Onun arkasını kolladı, buzdan zeminde onunla birlikte ilerledi, gözleriyle büyük odayı taradı.

Natalya fısıltıyla, "Kalbim damlayan suyla aynı ritimde atmaya başladı," dedi. "Ve bu çok ürkütücü." Bakışlarını silahların saklandığı küçük oyukta sabit tuttu. Vampirlerin yakınlarda olduğunu biliyordu. Vücudundaki ejderha derisinde bir delik açıyor gibiydi.

"Benim kalbim de aynı şeyi yapıyor Natalya," dedi Vikirnoff. "Ve seni gölgelerden uzaklaştırdığımda, o su birikintisindeki fokurdama yepyeni bir anlam kazandı."

Natalya kalın paslı su birikintisine baktı. "Cadı mayasına benziyor." Bakışları tekrar silahlara yöneldi, kendi dışında bir şey tarafından çekiliyordu. Nefesi ciğerlerine kaçtı ve aniden durdu. "Bıçağı görüyorum."

"Ona ulaşabilir misin?"

"Evet, ama o şeyi yakalayabileceğimden şüpheliyim."

Vikirnoff dikkatini buzun endişe verici bir hızla erimekte olduğu zemine yakın batı duvarına kaydırды. Böcekler odaya akın ediyordu; cırcır böcekleri, böcekler ve mağarada yaşayan akla gelebilecek her tür böcekten oluşan bir kitle. "Her an bir misafirimiz olabilir Natalya, ne yapman gerekiyorsa yap ve burayı terk etmemize izin ver." Kendini hayat arkadaşı ile hızla eriyen buzun arasına yerleştirdi.

"Onları birkaç dakika benden uzak tut," diye cevap verdi. "Bunu çözmem gerekiyor." Tören bıçağının etrafındaki korumaları açmak konsantrasyon gerektiriyordu, suyun sürekli damlaması beyinde yankılanırken ve her sinirini çınlatırken zor bir şeydi. Her damla giderek genişleyen su birikintisine düşerken kanı bile sıçırıyor gibiydi. Böcekler dikkatini dağıtabilirdi ama onları takip eden çok daha kötü bir şeyden kaçmak için odanın içinde koşuşturuyorlardı.

Natalya ellerini karmaşık bir şekilde hareket ettirerek, babasının ona çocukluğunun ilk yıllarında öğrettiği basit bir perde açma büyüsünü mırıldandı. Babasının onu mağaraya çektiğini bilmek bulmacaları çözmesini kolaylaştırıyordu. Ona özel korumalar kullanacaktı. Ve görünmezlik

Büyü, onunla ilgili en eski anılarından hatırladığı şeylerden biriydi. Görünmez bariyer parıldayarak ortaya çıktı. Onu her açıdan inceledi.

Vikirnoff, çamur ve su batı duvarından fışkırıp yere dökülürken Natalya'ya yumuşak bir uyarı tısladı ve kıpır kıpır bir yığın sivri dişli yılan gibi yaratık taşıdı. Hemen arkalarında Arturo ve ikinci bir vampir buz odasına adım attı. Sanki kötülüğün varlığını hissetmişler gibi, mağaranın zeminindeki paslı su birikintisi kaynayan, zehirli, kalın kabarcıklardan oluşan bir kütleye dönüştü.

Vikirnoff dönerek harekete geçti, ateşi çağırdı ve Natalya'ya doğru koşan yılanlara çarpmak için alevden bir kamçı yaptı. Göz kamaştırıcı turuncu-kırmızı bir ölüm habercisi olan ateş kırbacı havada ısıklık çalarak yaratıkları bir ustalık gösterisiyle kamçılardı. Yanık et kokusu su birikintisinin çürümüş kokusuna ekleniyordu.

Nezakete inanmıyorsun, değil mi? Natalya sordu.

Hallet şu işi. Daha fazlası geliyor.

Natalya dikkatini tekrar bariyere yöneltti. Vikirnoff yılanlarla oldukça muhteşem ve etkili bir şekilde başa çıkmıştı. Onunla böylesine derin bir zihin birleşmesi yaşadıktan sonra, istediği şeyi elde edene kadar vampirleri oyalayacağına inancı tamdı. Vikirnoff'ta pes etmek yoktu. Son nefesine kadar onun için savaşıacaktı. Görevini tamamlaması için duyduğu dürtü ne kadar güçlüyse, koruyucu içgüdüleri de o kadar güçlüydü. Gerekirse onun güvenliğini sağlayacaktı.

Natalya derin, sakinleştirici bir nefes alıp verdi ve tüm dikkatini gizliliği kaldırma büyüünün ortaya çıkardığı kutuya verdi. Kutu sağlam görünüyordu. Bıçağı çevreleyen şeffaf bir dikdörtgen. Dikkatle avucunu ona yaklaştırdı. Isı ve güç tenini kavurdu ve elini aceleyle geri çekti.

Vikirnoff alevli kırbacını Arturo'nun önüne ittiği vampire doğru şaklattı. Kırbaç daha küçük olanın etrafında kıvrıldı.

Vikirnoff vampirin boynunu sertçe çekerken, kırbaç onu daha da yakına sürükledi.

Vampir çığlık attı, tiz ses birkaç sarkıt parçalayarak tavandan mızrak gibi Vikirnoff'a doğru düştü. Vikirnoff eriyerek Natalya'nın etrafına aceleyle bir kalkan oluşturdu ve küçük vampirin yanından geçerek doğruca Arturo'ya yöneldi ve hemen doğal formuna geri döndü.

"Kadını yakala, Cezar!" Arturo ani saldırı karşısında geriye doğru tökezleyerek emretti.

Natalya koruyucu pelerinin onu üç taraftan sardığını hissetti ve Vikirnoff'un aceleyle onu bıçaktan uzak tutmadığı için küçük bir şükran duası gönderdi. Avuçlarını sıkıca birbirine bastırdı, törenle kaldırdı, kısa ama güçlü bir koruma büyüsü mırıldandı ve parmaklarını kutunun tam ortasına doğrulttu. Ellerini birbirine sıkıca bastırarak kararlı bir şekilde ileriye, barikatın tam ortasına doğru itti, bunu yaparken engelleri ayırmak ve tören bıçağına erişmesine izin vermek için ellerini birbirinden ayırdı. Etrafını saran inanılmaz sıcaklığı hissetti ama koruma büyüsü devam etti ve mücevherlerle süslü sapa uzandı.

Vikirnoff yumruğunu doğrudan Arturo'nun göğsüne indirdi, sertçe vurdu, parmakları kemikli kalkanın içinden geçerek pörsümüş kalbe doğru ilerledi. Vampir uludu, başını eğdi ve dişlerini Vikirnoff'un boynuna geçirerek deriyi ve dokuyu, atardamarları ve sinirleri kesti. Vikirnoff kararmış kalbi kavradı ve Natalya'nın tören bıçağını kavradığı gibi vampirin göğsünden söktü.

Natalya'nın parmakları kulpun etrafına yerleştiği anda zamanın duvarlarının şekillendiğini ve kıvrıldığını hissetti. O anda korkunç bir hata yaptığını anladı. Teniyle arasında bir bariyer olmadan o nesneye asla dokunmamalıydı. Vikirnoff. Benimle bağlantı kur! Bana yardım et. Benimle birleş. Bıçağın şiddetli geçmişinin derinliklerine doğru çekilirken telepatik olarak yardım için çığlık attı.

Vikirnoff zihnini onunkiyle derinlemesine birleştirdi. Ruhu onunla birlikte kıvrımlı tünellerden geçerken, zihni hem geçmişe hem de şimdiye bölündü. Vampirin kalbini kavrayacak akla sahip olduğu için, yumruğunu şeytani olanın göğsünden çekip yere fırlattı. şaşkınlık içinde organ Arturo'ya doğru değil, fokurdayan paslı su birikintisine doğru düştü.

Arturo'nun çığlığı öfke ve acı doluydu. Odanın öbür ucundan yuvarlanan kalbe doğru sıçradı, onu geri çağırdı ama komutları dikkate alınmadı. Arturo yere düşüp kalbini bulmak için buzun üzerinde pençeleriyle ilerlerken, Vikirnoff alevli kırıbacı su birikintisine giden yolun tam karşısına savurdu. Kalp, Arturo'nun eli tam üzerine çarptığında dans eden alevlerin içine doğru koştu.

Beni  ld rebilirsin Xavier, ama halkımı asla yok edemezsin. Kanım  ocuklarımın damarlarında akıyor olabilir ama bu sana aradığın ölümsüzlüğü sağlamayacak.

Vikirnoff Ejderha Arayıcıları'ndan Rhiannon'un sesini duyunca şok olmuş bir şekilde döndü. O kadar net, o kadar gerçekti ki, onun arkasında durduğunu görmeyi bekledi. Natalya ile geçmişi paylaştığını fark etmesi bir anını aldı.

Arturo bundan faydalanarak yanmış elini alevlerin arasından çekip çıkardı ve kalbini neşeyle göğsüne geri yerleştirdi. Kan hem vampirin önünden hem de Vikirnoff'un boynundan aşağı akıyordu. Arturo uzandı ve kadim avcının kanını eline bulaştırıp yaladı. "Bize katılmalıydın. Prens yaralı, avcısı yerde, neredeyse ölmek üzere ve şimdi sen ve kadının  leceksiniz."

Vikirnoff çoktan harekete geçmiş, iki vampir de ona saldırırken saldırıdan uzaklaşmak için dönmeye başlamıştı. Kan kaybı onu zayıflatmıştı ve aynı anda iki yerde birden olmak kafasını karıştırıyordu. Yardıma ihtiyaçları vardı ve civardaki diğer Karpatyalılar kötülüğün varlığını hissetmiş olmalıydı. Karpatyalıların prensi Mikhail Dubrinsky'nin vampirlerle daha önceki savaşta neden yardımlarına gelmediğini merak etmişti.

Vikirnoff sadece Mikhail'in ormandaki savaşı hissetmemiş olması için yaralı ve yerde olması gerektiğini düşünebildi.

Cezar, Natalya'yı koruyan koruyucu bariyere çarptı. Keskin pençeleriyle kalkanı tırmaladı, sonra buz mağarasının kenarından sürünerek yukarı çıktı, vücudu pençeleri ve çivili kuyruğu olan koyu kürklü bir yaratık şekline dönüştü. Arturo'nun vücudu şekil değiştirip yüzü bir kurdun ağzına dönüşürken kendini Vikirnoff'a doğru fırlattı.

Natalya. Bıçağı bırak şimdi.

Vikirnoff'un sesi sabitti ama altında yatan aciliyet duygusunu yakalamıştı. Natalya bırakmak istedi. Parmaklarını açmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Nesnelere bağlanan şiddetin sonuçları onu her zaman bir süreliğine hapsederdi. Nesne ne kadar çok şiddet içeriyorsa, kaçmak da o kadar zor oluyordu. Tören bıçağı sık sık kullanılmıştı. Xavier, Rhiannon'un kanını içerek ölümsüzlük kazanmaya çalışıyordu.

Gözlerini başka tarafa çevirmek imkânsızdı. Büyükannesi, çok solgun tenini karartan çürüklere rağmen çok güzeldi. Felçli bir halde yatıyordu, sadece güçlü büyülerle değil, Xavier'in onu tutsak etmek için kullandığı bir tür zehirle de bağlanmıştı. Rhiannon'un vücudundan çıkan tüpler, tıpkı Natalya'nın babasının kanının çekildiği gibi, onun da kanını çekiyordu. Aynı karanlık figür elinde bıçakla yatağa yaklaştı.

"Artık sana ihtiyacım yok, canım. Amacına hizmet ettin ve bana bir oğul ve senin yerini alacak iki dişi verdin. Onların damarlarında senin kanın dolaşıyor. Dişilerin kanını kullanacağım ve oğlumun bana torun vermesine izin vereceğim, böylece yaşamaya devam edebilirim." Güldü, sesi zaman içinde yolculuk ederken bile kötüydü. "Sen onları asla tanımayacaksın ve onlar da seni asla tanımayacak. Şimdi git, değerli hayat arkadaşına katıl."

Rhiannon gülümsedi. "Çocuklarım beni tanır, bebekken bile beni tanırlar."

Xavier bıçağı yukarı kaldırdı ve Rhiannon'ın kalbinin derinliklerine sapladı.

Xavier bıçağı Rhiannon'un göğsüne saplarken Natalya çığlık attı ve iki eliyle kalbini siper etti. Büyükannesinin ölümünü dehşet içinde izledi. Xavier kalpteki kanı topladı ve küçük bir şişeye koyarak büyük bir kitabın açık durduğu masaya taşıdı.

Xavier kitabı kapattı, ölü kadına bakarken yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. "Senden istediğim şeyi aldım, Rhiannon. Nihayet. İrkinin yok edilmesinde bir araç olacaksın. İşim bittiğinde ne Karpatlar, ne Jaguar, ne de her zaman benim olması gereken topraklara hükmeden tek bir karanlık büyücü kalacak." Kitabı kapattı ve elini kapağın üzerinde gezdirdi.

Natalya onun kan şişesini diğer iki şişenin yanına koymasını izlerken nefesini tuttu. Birini seçti ve yukarı kaldırdı. "Kara büyücünün kanıyla mühürlendi." İkincisini döktü. "Jaguarın kanıyla mühürlendi." Üçüncüyü aldı. "Karpatyalı'nın kanıyla mühürlendi. Üçlünün kanıyla mühürlendi, üçlünün kanıyla açıldı."

Natalya'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi. Ne yapıyordu? Bu ne anlama geliyordu? Adamın kullandığı büyüü duyabilmek için daha iyi bir pozisyona geçmeye çalıştı ama Vikirnoff'un bocaladığını hissedince dikkati başka yöne kaydı.

Natalya. Şimdi sana ihtiyacım var!

Avcının sesindeki aciliyet, geçmişi deneyimlemenin verdiği büyüünün önüne geçti. Bir şeyler çok yanılttı ve ona ulaşması gerekiyordu. Geçmişte, nesnelerden şiddet sahnelerine eriştiğinde, her zaman tüm skeci yeniden yaşar, bitene kadar özgür kalmazdı ama Vikirnoff çok zor durumda kalmadıkça yardım istemezdi. Natalya bıçağı konsantre oldu. Parmakları bıçağın etrafındaydı, avucunun içinde hissediyordu. Bu gerçektir. Şimdi ve burada. Elinde tören bıçağıyla bir buz odasında duruyordu. Tek yapması gereken parmaklarını teker teker açarak bıçağı serbest bırakmaktır. Kendisine odaklandı

parmaklarını kaldırıp çözdü ve tören bıçağının yere düşmesine izin verdi.

Bir anda şimdiki zamana geri dönmüştü, duvarlar etrafında şekilleniyor ve acı soğuk vücuduna giriyordu. Geçmişten gelen anların genellikle saniyeler içinde geçtiğini biliyordu, kendini saatlerce zamanı yeniden yaşamış gibi yorgun ve bitkin hissettiğinde bile, ama bu zamanın geçişinden ziyade şiddetin yoğunluğuuydu.

Kendini şimdiki zamana adapte etmek için çok az zamanı vardı. Vikirnoff'un boynundaki kan ve kendilerine doğru yaklaşan iki vampirin görüntüsü karşısında dehşete düşerek Arturo'ya birkaç yıldız fırlattı ve bunu yaparken ona doğru koştu. Küçük füzeler, kurt formuna geçmeye çalışan vampirin göğsünün derinliklerine saplandı.

Çok fazla kan kaybediyorsun Vikirnoff. Onu görmek neredeyse güvenini sarsıyordu. Kanamasını durduramazlarsa kaçma şansları sıfıra inecekti. Arturo'nun üzerinden takla atarak geçti ve bunu yaparken dikkatini üzerinde tutmak için kalın ağzına tekme attı. Arturo'nun arkasına indiğinde çantasını kaptı ve bir gömlek çıkardı. Arturo dönüp ona baktı, hırlayarak bir ağız dolusu dişini gösterdi.

Yarayı dağlayan gerekecek Natalya. Şu anda kalbimi ve ciğerlerimi kapatamam ve kendimi iyileştirmemi beklemleri için çok az şansım var. Cezar neredeyse kafasının üzerine inerken Vikirnoff kürklü yaratığı havada yakaladı, pençeleri tırmıklıyor, dişleri ve kuyruğu kesiyordu. Vampir hayvan formunun çevikliğini kullanarak debelenirken Vikirnoff ağırlığın altında sendeledi.

"Arturo, bahse girerim beni özlemiştir." Natalya çoktan harekete geçmişti, dönerek yaklaştı, Arturo'nun ulaşamayacağı bir yerdeydi, bıçağı Arturo'nun göğsünü kesiyordu, Arturo'nun yanından geçip tören bıçağını aldı, gömleğini kullanarak çantasının derinliklerine soktu. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum Vikirnoff. Bu fikir o kadar tatsızdı ki, kendini hasta hissetti.

Vikirnoff Cezar'ı savurdu, dönerek kendi pençeleriyle saldırdı ve vampirin göğsünü delmek için jilet gibi keskin pençelerle savaştı. Cezar, Vikirnoff'un saldırısından kaçınmak için geri çekildi, ancak ona ikinci kez saldırdı, bu sefer kendini klonladı, böylece bir yerine hepsi diş ve pençe olan üç yaratık öne fırladı.

Vikirnoff'un boynundan kan fışkırıyordu ve artık çok daha güçsüzdü. Sen güçlü bir kadınsın Natalya. Yapılması gerekeni yapacaksın. Yaratıkları uzak tutmak için ateş kırbacına başvurdu. Arturo'yu izle. Bir şeylerin peşinde.

Natalya bıçağının ağzını ateş kırbacının turuncu ve kırmızı alevlerine soktu, bıçak ısıyla parlayana kadar Arturo'yu izledi. Hâlâ yarı kurt yarı insan olan Arturo onları buz odasında takip ediyordu. Bıçak yeterince sıcak Vikirnoff. Karnı guruldadı. Ona güveniyordu. Onun güçlü olduğunu düşünüyordu ama bir bıçağın sıcak ağzını boynundaki korkunç yaraya bastırma fikri barbarcaydı.

Şimdi, Natalya. Bunu sürdüremeyecek kadar güçsüzüm ve diğeri de yakında. Onun varlığını hissedemiyorum ama Arturo ve Cezar aniden heyecanlandılar. Aralarındaki farkı hissedebiliyor musun?

Hava elektriksel bir heyecanla titreşiyordu. Bekledikleri her neyse bizim için iyi olamaz. "Arturo, kürkün biraz küflü görünüyor." Vikirnoff'a yaklaştı, bıçağının ağzı sıcaklıkla parlıyordu.

Arturo'nun ağzı kocaman köpek dişlerini ortaya çıkaracak şekilde genişledi. "Ne kadar büyük dişlerin var büyükanne," dedi Natalya, Vikirnoff'un boynundaki yarayı dağlamak için kendini zorluyordu. Derin bir nefes aldı. Özür dilerim. Natalya cesaretini kaybetmeden önce bıçağının ağzını Vikirnoff'un boynuna bastırdı. Onu dışarı atmaya çalıştığında bile aklından çıkmadı, sıkıca yapıştı, acıyı omuzlamak istedi. Acıyla ürperdi, vücudu ter içinde kaldı. Yanan etin kokusu mide bulandırıcıydı. Natalya safrasına karşı savaştı. Çok üzgünüm Vikirnoff. Gözlerinde yaşların sızısını hissetti.

Sen gerekeni yap. Arturo'yu al ama ulaşamayacağı bir yerde dur. O güçlüdür.

"Arturo! Bebeğim! Gel benimle dans et." Parmağını ona doğru uzattı.

Arturo tamamen insan formuna geçti. "Avcı yaralarından kurtulmaya çalışırken bunu yapmanın adil olacağını sanmıyorum. Cezar, sen ne düşünüyorsun? Belki de dinlenmesine izin vermek için beş dakikalık bir ateşkes?"

Natalya kaygısız bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Üzgünüm koca oğlan, seninle beş dakika geçirmek için çok uzun bir süre." Kollarının altındaki silahları çıkardı ve Vikirnoff'tan uzaklaşıp sola, buz mağarasının zeminindeki desenli taşlara doğru dalarken hızla ateş ederek onu defalarca vurdu. Silah sesi mağaranın her yerinde yankılandı. Vampirlerin başının üzerinden nişan aldı ve birkaç sarkıtın kırılıp mağaranın zeminine düşmesine neden olacak şekilde ateş etti. Patinaj yaparak desenli karelerin tam üzerinde durdu.

Aynı anda hem deseni incelemek hem de gözünü vampirden ayırmamak zordu ve alternatif bir kaçış yolu planlamak istiyordu. Arturo öfkeliydi, ona doğru uçarken yüzü çarpılmıştı ve Vikirnoff'la bağlantısını kesmek için etrafına büyük buz blokları fırlatıyordu.

İlk ikisinin açtığı delikten üçüncü bir vampir çıkarken buzdan duvarın üstüne sıçradı. Uzun boylu ve zayıftı, saçları uzun ve gözleri kırmızı çerçeveliydi. Gelişini ürkütücü bir sessizlik karşıladı. Kimse kımıldamadı. Vikirnoff'un ani durgunluğunu hissetti ve içgüdüsel olarak yol göstermesi için bakışlarını ona çevirdi.

Vikirnoff'un yüz hatları tamamen ifadesizdi ama Malinov kardeşlerden birini tanıyınca kalbi sıkıştı. Natalya. Bu neredeyse yok edilemez. O bir usta ve yok edilmesi çok zor olacak. Kısa bir süre önce kardeşinin öldürülmesine yardım ettim ve zor bir savaştı, neredeyse kazanamıyorduk ve iki deneyimli avcı vardı. Şimdi çıkmalıyız.

Bir mucizeye ihtiyaçları vardı. Üç vampir, biri efendi. Herhangi bir efendi değil, bir Malinov. Başımız belada Natalya, her şeye hazırlıklı ol.

"Vikirnoff, seni görmeyeli uzun zaman oldu," diye selamladı uzun boylu vampir.

"Maxim, gerçekten de uzun zaman oldu." Dikkatini ekme. Kamamız şart Natalya.

Normalde Natalya sırf emirlerden hoşlanmadığı için ona karşı çıkabilirdi ama bu yeni gelenle ilgili bir şey dehşet vericiydi. Arturo'nun titrediğini görebiliyordu. Cezar olan üç yaratık da kendilerini küçültmek için sinmişti. Vampir soğuk bakışlarını ona doğru çevirdiğinde o da aynı şeyi yapmak için ani bir istek duydu.

"Kirja ile yakın zamanda Amerika Birleşik Devletleri'nde tanıştım." Vikirnoff vampirin dikkatini kasıtlı olarak tekrar kendisine çekti.

Maxim'in ifadesi sertleşti. "Kardeşim öldürüldüğünde sen de mi oradaydın?"

"Ben bir cinayet hatırlamıyorum, Maxim. Kirja'nın bir avcıyı ve hayat arkadaşını öldürmeye çalıştığına inanıyorum." ıkış yolunu bul, Natalya.

Natalya büyülenmiş bakışlarını vampirden ayırdı ve yerdeki taşlarda olması gerektiğini bildiği desen üzerinde çalışmaya başladı. Kara büyücünün sadece kendisinin bildiği, kolayca ulaşabileceği bir kaçış yolu olmalıydı. Karpatyalılar gibi uçamıyordu, bu yüzden mağaradan kaçmak için bir yolu olmalıydı.

"Değerli prensinizi gördünüz mü?"

Vikirnoff bağırsakları protesto için yuvarlanırken ve kalbi hızlanmak isterken tepki vermemek için kendini zorladı. "Henüz bu şerefe nail olmadım."

"Korkarım onu koruyan avcı Falcon gibi o da ağır yaralandı. Çok üzücü ama Mikhail'in ölümlü pek çok kişiye fayda sağlayacak."

Vikirnoff'un kalbi sıkıştı ama yüz ifadesi değişmedi. Prensın yaralanması, savaşlardan herhangi birine yardım edilmemesinin tek makul açıklamasıydı. Yine de,

Vikirnoff umudunu yitirmemişti ama bu umudu kırılmıştı. "O ölmeyecek, Maxim. Halkı onun ölümüne izin vermeyecek."

"Ben de öyle diyorum Vikirnoff. Etrafı sarıldı, kuşatma altında, yaralı ve korumasız. Sayıca ondan fazlayız ve bizden kaçamaz. O düştüğünde hattı da düşecek ve insanlar dağılacak ve biz de onları teker teker avlayacağız." Maxim uzun tırnaklarını koluna vurdu. Bu ritim, giderek genişleyen su birikintisine damlayan suyla uyum içindeydi.

Vikirnoff risk alarak fokurdayan suya bir göz attı. Su büyümüş ve zemine taşmaya başlamıştı, kahverengimsi sıvı buzun üzerinde parmaklar gibi yayılıyor, görünmeyen oluklar boyunca ilerliyor ve hepsi Natalya'ya doğru giden birkaç yolu takip ediyordu. Vikirnoff'un kalbi, sıvının Natalya'ya çok yakın olduğunu fark ettiğinde yerinden fırladı. Daha fazla beklemeyi göze alamazdı. Natalya onlara mağaradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Onu alıp girdikleri yolu kullanarak kaçmaya çalışırsa, vampirler onları daha mağaranın girişine varamadan öldürebilirdi. Yüzyıllar boyunca umutsuz durumlara düşmüştü ama hiçbir zaman böylesine düşmemişti ve hiçbir zaman koruması gereken bir can yoldaşı olmamıştı.

Sanırım kaçış yolunu açabilirim, Vikirnoff. Söyle, ben de deneyeyim.

Oyalandıranın pek bir anlamı yoktu. Malinov onu öldürmeye niyetliydi ve Vikirnoff üç vampir bunu yapmak için pozisyon alana kadar beklemek istemiyordu. Arturo çoktan yaklaştırmaya başlamıştı. İki klon ve Cezar hırladılar ve dişlerini gösterdiler. Malinov sadece gülümsedi, gözleri soğuk ve tetikteydi.

Vikirnoff dönerek harekete geçti. Şimdi Natalya, aç ve hazır ol. Ne yaptığını görmelerine izin veremezsin. Ateş kırıbacını kendisine hırlayan üç yaratığın sırtına indirdi. Biri uludu ve onu acımasızca kamçılararak geri itti, koyu renkli kürkünün üzerinde alevler dans ediyordu. Cezar hemen şekil değiştirerek bir yaratığa dönüştü.

Yeşilimsi buhar ve silah zulasının cazip bir şekilde çağırıldığı küçük oyuğa doğru ilerliyordu.

"Hayır!" Natalya, Vikirnoff'un sesinin yankılandığı bir uyarıda bulundu.

Artık çok geçti. Cezar ağır bir kılıç kaptı ve Vikirnoff'la yüzleşmek için döndü. Rüzgâr odanın içinden geçerek bir öfke uğultusuna dönüştü. Uzun buz sütunları titriyor, kürelerin içinde bulutlar ve sis öfkeyle dönüyordu. Köşede bir şey hareket etti.

Zemin çatladı, birkaç santim derinliğinde uzun, sivri bir çizgi odayı boydan boya kat etti. Buz, başlarının üzerinde ve onları çevreleyen duvarlar boyunca çatırdıyor, gıcırtilar ve iniltiler çıkarıyor, böylece çatlaklar başlarının üzerinde belirliyordu. Buzdaki çatlaklardan siyah ve gri dumanlar çıkıyordu. Başlarının üzerinde gri bir duman rüzgârda dönüyordu. Oda dolana kadar sütunların yanında daha fazlası toplandı. Duman tek tek sütunlara ayrılıyor, sürekli hareket ediyor, kırmızı ateşli gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Zırh takımları ve büyük tehditkâr kılıçlar gözlerine çarptı.

"Ne yaptın sen?" Maxim Malinov, Cezar'dan devasa odanın etrafında şekillenen uzun boylu, ürkütücü görünümlü figürlere bakmasını istedi.

Vikirnoff, "Kendisine ait olmayan bir şeye dokundu," dedi.

"Seni aptal," diye hırladı Maxim. "Seni aptal," diye hırladı Maxim.

gölge savaşçıları."

"Bir şeylere dokundu." Cezar kendini savundu. "Şu anda çantasında bir şeyler var. Onları bize ben getirmedim."

Damarlarımda kara büyücü kanı dolaşüyor. Başkalarının dokunamadığı nesnelere dokunabiliyorum.

Vikirnoff, onlara komuta edebileceğinizi belirtti.

Olabilir.

Maxim Natalya'ya doğru işaret etti. "Çok geç olmadan avcıyı öldürün ve kadını esir alın. Ve çantasında ne varsa bana getirin."

Cezar Vikirnoff'a doğru koştu, kılıcını öldürmek için kaldırdı. Arturo olduğu yerde donup kaldı. Gölge savaşçılar bir anda

Tetikte, parlayan gözlerini Cezar'a dikmiş, her yönden etrafını sarmak için ona yaklaşıyorlardı.

Hareket onların dikkatini çeker. Elinden geliyorsa hareket etme Natalya. Handakine yaptığın gibi savaşçıları da dinlenme yerlerine geri gönderebilir misin?

Gerçekten bilmiyorum. Onlardan çok var. Umarım onları çekmek ve bağlamak için de aynı büyüleri kullanmıştır.

Başka ne yanlış gidebilir ki? Vikirnoff olduğu yerde kilitli kalmış, Natalya'ya olan mesafeyi ve ona ulaşmak için sis formuna girmeyi göze alıp alamayacağını hesaplıyordu.

Dur bakalım. Erkek sesi, çoğu Karpatlının kullandığı ortak zihinsel yolda şaşırtıcı bir şekilde aniden ortaya çıktı. Yardıma geliyorum.

Mikhail Dubrinsky. Karpat halkının prensi. Vikirnoff'un yüreği ağzına geldi. Yaralı bile olsa, prens onlar için gelmişti. Maxim'in mesajı aldığını biliyordu. Gölge savaşçılara rağmen vampirler heyecanlıydı.

"O geliyor! Öldürün onu. Diğerlerini çağırın. Tek başına, yardımsız. Etrafını sarın ve öldürün onu," diye buyurdu Maxim.

Bu bir tuzak, Mikhail. Çık dışarı. Sana ihtiyacım yok. Git şimdi.

Yaralı bir avcıyı kapana kısılmış halde bırakmayacağım. Sesinde demir vardı. Çelik. Amansız bir kararlılık.

Maxim neşeyle, "Tabii ki hayır," diye alay etti. "O yenilmezdir."

Bölüm 9

Daha önce hiç kan alışverişinde bulunmadıkları için Vikirnoff'un prenze özel bir mesaj göndermesinin hiçbir yolu yoktu. Telepatik olarak konuştuğunda, vampirlerin bile duyabildiği ortak yolu kullanmak zorundaydı. Bunun pek bir önemi yoktu. Yardım istiyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Ama? Hayatını tehlikeye atamazsın, Mikhail. Halkımız için çok önemlisin ve seni yeterince koruyamam. Yardımımıza gelmen benim için çok önemli ama gelemezsin. Natalya'ya baktı ve gözlerinde keder vardı. Sadece Natalya'nın duyabileceği şekilde kendi özel, daha samimi yollarına geçti. İçeri girmenin diğer tek yolunu kapatmalıyım.

Yap şunu. Hissetmediği halde sesine tam bir güven enjekte etti. Hâlâ Vikirnoff'un zihnine dokunuyordu ve prensini koruma ihtiyacı ile onu güvende tutma ihtiyacı arasında ne kadar bölünmüş olduğunu hissedebiliyordu. Burada başka bir yüke ihtiyacımız yok. Bunu birlikte yapabiliriz.

Ona sıcaklık gönderdi, sanki ona yakından dokunuyormuş gibi her duyusuna inanılmaz bir sel gönderdi. Maxim Manilov usta bir vampirdir. Mikhail'le konuşurken Vikirnoff, Natalya'ya ve karanlık büyücünün gizli kaçış yoluna doğru donuk bir hareketle ilerledi. O daha büyük bir komplonun parçası. Seni avlamaları için diğer vampirleri çağırdı. Buraya girmeyin.

En yakındaki gölge savaşçı, Cezar'ın vuruş mesafesine ulaşarak kılıcını klasik bir saldırıyla savurdu. Cezar'ın kılıcı darbeyi savuşturdu, kılıçlar karşılaştığında buz zemine kıvılcımlar yağdı. Savaşçıya bir kılıç darbesi indirdi ama gölge çoktan gitmişti ve öldürmek için ikinci bir darbe indirmek üzere yana doğru adım attı.

Birkaç gölge savaşçı vampirin etrafını sardı, kılıçları hazırды. Cezar yardım için Arturo'ya bağırdı. Natalya savaşçıların kontrolünü ele geçirmek için uygun anı bekledi. Bu bir

Riskli bir plan. Onlardan birkaç tane vardı ve kara büyücünün birden fazla bağlama büyüsü kullanmış olması muhtemeldi. Genellikle büyücü hata yaparsa, özellikle de ölü ruhlarla uğraşırken, bunun sonuçları ölümcül olurdu.

Yaralanmışsın. Size yardım edeceğim. Prens acımasız bir sonla konuştu.

Vikirnoff, Mikhail'in mağaranın içinde, alt odalara inişe hazırlanmak için büyük uçuruma doğru ilerlediğini hissetti. Prens'in varlığını hissettiyse, Maxim de hissetmişti. Bir şeylerin peşinde olduğundan emin bir şekilde usta vampire baktı.

Maxim kıpırdamadan durdu ve Cezar'ın yaşam mücadelesini kayıtsızca izledi. İnce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Vikirnoff'un onun için karar vermesini sağlayan da bu küçük gülümsemeydi. Maxim, Cezar'ın yaşamasını ya da ölmesini pek umursamıyordu ama Mikhail Dubrinsky'nin öldüğünü görmek için her şeyini verebilirdi. Vikirnoff, ölümsüzün aklından geçen komployu riske atmak istemiyordu.

Affet beni, Natalya. Vikirnoff Natalya'nın adını zihninde ve kalbinde yumuşak bir fısıltıyla söyledi. Kendi hayatını olduğu kadar onunkini de riske atıyordu. Vikirnoff prensin yaralarını hissedebiliyordu, en az kendi yaraları kadar çığ ve acı vericiydi. Mikhail Dubrinsky halkı için bu riski göze alamayacak kadar önemliydi. Prens'im, kendinizi feda etmenize izin veremem. Göreviniz tüm halkınıza karşı, tek bir çiftte değil. Vikirnoff sahip olduğu tüm güçle, tüm kadim bilgisi ve kuvvetiyle, emrini yeryüzüne çarptı, bir dağ gibi yükselen, kalın ve aşılmaz bir buz kulesi inşa etti, obruğa sağlam bir şekilde sıkıştı ve yüzeyden ana odaya inme yeteneğini engelledi.

Size ve hayat arkadaşınıza bir savaşçı şansı. Prens usulca mırıldandı.

Mağara Vikirnoff'un gücüyle sarsıldı. Etraflarındaki buzlar çatladı ve inledi. Daha fazla sarkıt düştü

yere düştü ve paramparça oldu. Küçük bir sessizlik oldu. Gölge savaşçılar bile hareket etmeyi bıraktı.

Maxim öfkesini tısladı, dişleri birbirine çarptı, dudakları hırıltıyla geriye çekildi. "Bu aptalcaydı. Hepimizi buraya hapsedmeyi başardın. Peki ne için Vikirnoff? Prens çoktan öldü. Sadece henüz bunu bilmiyor. Bundan emin olduk. Burada olanları durduramazsınız. Uzun zaman önce başladı ve siz müdahale etseniz de etmeseniz de gerçekleşecek." Soğuk, ölü bakışları Natalya'nın üzerine düştü. "Prensi için seni takas etti, canım. Bunu seçerek kötü bir pazarlık yaptın."

Vikirnoff yüzünü buruşturdu. Natalya onu seçmemişti. Bağlanmaya o zorlamıştı.

Yumuşak kahkahalar zihnini okşadı. Eğer o soğukkanlı sürüngen vampirle senin aranda bir seçim yapmak zorunda kalırsam, inan bana bebeğim, sen kazanırsın.

Bu bir iltifat değil.

Biliyorum. Natalya buz kütlelerinin üzerindeki tehlikeli pozisyonundan ona bir öpücük gönderdi. Kendisine rağmen kalbi ısındı. Natalya'nın bu küçük hareketi gölge savaşçıları yeni bir kılıç gösterisi çılgınlığına sürükledi. Cezar'ın her çılgın hareketiyle birlikte savaşçılar da şekil ve boy olarak büyüyordu. Küçük vampiri sertçe bastırdılar, Maxim'e doğru savaşmaya çalışırken derisinde derin kesikler açıldılar.

Eğer savaşçılara Bay Sürüngen'in peşinden gitmelerini emredebilirim, gizli geçitten kaçma şansımız olacak.

Vikirnoff buz mağarasının zeminine yayılmış olan koyu lekelerle baktı. Kalın paslı renkli sıvı, Natalya'ya doğru uzanan uzun, ağır boğumlu parmakları olan kemikli bir el görünümüne bürünmüştü. Her parmağın ucunda keskin bir pençe vardı ve sıvı yayıldıkça pençe de uzuyor gibiydi. Ayak bileklerin nasıl?

Natalya ürkmüş görünüyordu. Nereden bildin? Yanıyorlar ve zayıf hissediyorlar, sanki onlara güvenemeyecekmişim gibi.

Beni tut.

Yere bak.

Natalya yere baktı. Eli boğazına gitti. Trol Kralı beni yine buldu. Harika. Sadece harika.

Vikirnoff ve Natalya gibi Arturo ve Maxim de gölge savaşçıların kendilerine saldırmalarını engellemek için hiç kıpırdamadan durdular. Natalya bunun bir tür açmaz olduğunu hissetti, hepsi Cezar'ın parçalara ayrılışını izliyordu. Korkunç bir sahneydi; vampir çaresiz, gölge savaşçılar ise acımasızdı.

Trol Kralın sana ulaşmadan önce bizi buradan çıkar Natalya. Vikirnoff buz zeminde ilerleyen o el için Maxim'den bile daha çok endişeleniyordu. Ve Maxim henüz gücünü göstermeye başlamamıştı.

Natalya, Cezar'ın tüm hareketleri durana ve savaşçıların büyük kılıçlarıyla neyi dilimlediklerini anlamak artık mümkün olmayana kadar bekledi. Dağınıklıktan gözlerini kaçırdı ve kollarını havaya kaldırdı, gölge savaşçının dikkatini çekmemek için hareketlerini yavaş ve ölçülü tutmaya dikkat etti.

"Şimdi beni dinleyin, karanlık olanlar, dinlenme yerlerinizden koparılmış büyük savaşçılar, toprağı, rüzgârı, ateşi, suyu ve ruhu çağırıyorum." Natalya usta vampirin şokunu duydu ya da belki sadece hissetti. Devam etmeden önce ona küçük bir selam verdi. "Her birini kendime çağırıyorum ve onları kendime bağlıyorum ve her biriyle gölge yasasının hakkını kullanıyorum. Karanlık büyücünün kanı benimkinin derinliklerinde akıyor ve sana emrediyorum."

Rüzgâr buz odasından geçerek her bir savaşçıyı aydınlattı. Teker teker yavaşça doğruldular ve ona döndüler, kılıçlarını tavana doğru kaldırmış, bir kez daha hareketsiz bir şekilde emirlerini bekliyorlardı.

Başardın.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Natalya, uzun zamandır gömülü olan emirlerini iptal etmek için uygun ifadeyi, onları vampirlerle karşı karşıya getirmenin bir yolunu bulmak için beynini zorladı

Hortlak hareket edip gölge savaşçısının dikkatini çekmemesi gerektiğini bildiğinde.

Mağaranın zemininde Cezar'ın parçalanmış bedeni kıpırdanmaya başladı. Baş sarsıldı, sonra yuvarlandı. Natalya'nın midesi bulandı ve dehşete kapılmış bakışlarını bu manzaradan çekemedi.

Konsantre.

Konsantre ol. Bu çok iğrenç.

Vikirnoff'un ateş kırbağı tekrar tekrar şakladı, daha küçük vampirin parçalarına ulaştı, ateş yağdırdı, dokunduğu her şeyi yaktı. Alevlerle kalbi aradı, en azından Cezar'ın onlara karşı tekrar ayağa kalkamayacağından emin olmak istiyordu.

Natalya derin bir nefes aldı ve bıraktı. Sadece gölge savaşçıların değil, usta vampirin de dikkatini çekmişti. Savaşçıları hızla kendisine bağlamalıydı. "Beni dinleyin kadim geçmişin savaşçıları, kadim yasanın savaşçıları. Kanı dökülenler, onuruyla ölenler." Bu sözleri söylerken, zemindeki buza gömülü sembollerin olduğu kareleri inceledi ve diğerlerinden gizlendiği için minnettar oldu. Deseni çözebilirse, gizli kapının kilidini açabileceğinden emindi.

Dikkatlerini veriyorlar. Devam edin!

Bakışları Vikirnoff'a kaydı. Bu hiç de kolay değil! Doğru kelimeleri bulmak için öğrendiği binlerce büyüü gözden geçirmesi gerekti, bir yandan da nasıl kaçacağını bulmaya çalışıyordu. "Duyun beni ruhları kaybolmuş eski savaşçılar, bu gece sizi çağırıyorum, bu gece sizi yardımına çağırıyorum. Duyun beni savaşçılar, yeni bir dava doğdu, bedeniniz gitti, şimdi ruhunuz mu?"

Maxim hiç uyardırmadan saldırdı, zihnini ve iradesini Natalya'nın zihnine sertçe bastırdı, her türlü kalkanı kırmaya çalıştı. Natalya Maxim'in zihninin itişini hissetti, çirkin, yağlı, pis bir iğrençlik ona dokunuyor, içine sızıyor ve bir kanser gibi hızla yayılıyordu. Her şeytani düşünce ve eylem

Sayırsız cinayetler, ahlaksızlıklar, Maxim'in olduğu ve olduğu her Şey zihnine döküldü.

Vikirnoff. Çaresizlik içinde onun adını haykırdı. Zihnini dolduran hastalık onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Öğürdü, kabaran ve itiraz eden midesini tuttu. O kirliydi. Her zaman kirli kalacaktı. Hiçbir Şey kötülüğün karanlık, zehirli lekesini yok edemezdi.

Ben buradayım.

Vikirnoff öyleydi. Sakin. Tamamen üşüdüğünde onu sıcaklıkla çevreliyordu. Zihnini ışıllı bir ışılla dolduruyor, zihninde güneş gibi parlıyordu. Onun içinde karanlık olduğunu nasıl düşünmüştü? Karanlığı, en kötü türden kötülüğü görmüştü ve Vikirnoff'a hiç benzemiyordu. Zihnine güvenle girdi, geçmişteki ve şimdiki her düşüncesi ona açıldı. Amaçlı bir şekilde hareket ederken, yansıtıcı bir ışık oluşturdu, vampire çevrilmiş bir ayna, onu ne olduğunu görmeye zorladı. Karanlık gölgeler onun önünde geri çekildi, böylece Maxim'in isteksizce kaçmaktan başka çaresi kalmadı. Vikirnoff yavaş yavaş usta vampiri zihninden uzaklaştırdı. Arkasında, Vikirnoff yüksek, kalın kalkanlar inşa etti, onları yüzyıllar boyunca öğrendiği en güçlü korumalardan ördü.

Natalya öylece bırakmadı. Bırakmazdı. Kendini koruyabilirdi. Başkalarının bilmediği Şeyler biliyordu ve kimse onun aklına giremezdi. "Duman, toprak ve ateşten kalkan, bana gel, arzumu duy. Hem önden hem de arkadan şekillen, beni saldırılardan koru." Kalkanlarının neden tutmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama vampirin yanında gardını tekrar düşürmeyecekti.

Maxim hoşnutsuzluğunu tısladı, sesi buz odasının sessizliğinde yüksek çıkıyordu. İki elini birden havaya kaldırarak avuç içlerini Natalya'ya doğru savurdu. Oda darbenin gücüyle sarsıldı, acı soğuk havayı doğrudan Natalya'nın üzerine, solar pleksusuna bir yumruk gibi savurdu. Hava bir anda ciğerlerini terk etti ve Natalya'yı iki büklüm ederek gözlerinin önünde yıldızların dans etmesine neden oldu ama adam zihnine nüfuz edemedi.

Isı, korkunç soğğun içinden sızarak onu ısıttı. Yumuşak bir rüzgâr yüzüne çarpıp ciğerlerine doldu. Vikirnoff onun için nefes aldı. İçeri ve dışarı. Onun kendisini çevrelediğini, ayakta tuttuğunu hissetti ve bu ona vücudunu düzeltme ve Maxim'e bakma gücü verdi, bakışları soğuk ve sertti.

"Ruhunuzla sizi çağırıyorum. Her birinizi askere alıyorum. Sizi çağırıyorum, kayıp savaşçılar, yardımınıza gelin."

Maxim'in yüzü öfkeyle çarpıldı. Natalya'yı ikinci kez patlatarak başına sivriltilmiş sarkıtlar yağdırdı. Vikirnoff buzdan bir şemsiyeyle karşılık verdi.

Ölmeni istemiyor. Oy alıyor. Endişeyle Natalya'nın durduğu buzdan duvara uzanan eli inceledi. Pas rengi parmaklar çoktan duvarın kenarından yukarı doğru sürünerek ona doğru uzanmaya başlamıştı. Su birikintisi sana ulaşmak için ne bekliyorsa onu bekliyor. Sana doğru geliyor.

Bekle! Ben savaşçılara emir verene kadar kımıldama. Sana saldıracaklar. Natalya nefesini tam olarak tutamıyordu, Vikirnoff'un sabit nefes alışına rağmen ciğerleri yanıyor ve havasız kaldığını hissediyordu. Bu düzeni çözmesi gerekiyordu. "Duy beni, yanımda savaş. Beni zarar görmekten koru. Benim tarafıma gel, beni zarardan koru."

Gölge savaşçılar hareket etti, uzun boylu ve ruhani, dönen gri duman bulutlarına bürünmüşlerdi, gerçekten hayaletlerdi, bir an cansız, bir an sonra zırh giymişlerdi. Natalya'nın etrafında kayıp bir çember oluşturarak onu Maxim'in için için yanan nefretinden kurtardılar. Gözlerini desenlerden ayırmıyordu. Buldum Vikirnoff. Zemini açabilirim.

"Bu çemberi tutun, yer vermeyin, hareketsiz olan ama bağlanamayan şeyle savaşın." Natalya usta vampire attığı muzaffer sırtışa engel olamadı. "İster buhar ister sisli sis olsun, dönüp kıvrılsa da onu sıkı tut."

Maxim öfkeyle kükredi ve ellerini Natalya'ya doğru kaldırdı. Natalya'nın üzerinde durduğu alçak buzdan duvar onun bağırarak verdiği emirlere itaat etti, gölge savaşçılardan oluşan çemberin içinden geçerek onları rüzgârdaki tüylermiş gibi bir kenara fırlattı. Buzdan mızraklar Vikirnoff'a doğru savruldu,

keskin uçları alevler saçarak kalbine doğru dönüyordu. Maxim Natalya'ya o kadar hızlı sıçradı ki bir bulanıklıktan fazlası değildi.

Gölge savaşçılar çoktan Natalya'nın etrafındaki koruyucu çemberlerini yeniden oluşturmaya başlamışlardı ve Maxim, Natalya'yı ele geçirmek için hiçbir şansı olmadığını gördü. Havada dönerek onun yerine Vikirnoff'u öldürmeyi seçti.

Vikirnoff havadan bir buz mızrağı aldı ve onu üzerine gelen yaylım ateşini saptırmak için kullandı. Yere yat, Natalya! Sürünen su birikintisini hatırlatmak için daha fazla uyarıda bulunamadan Maxim arkasına indi ve delici pençeleriyle boğazına uzandı. Aralarına bir kılıç girdi ve usta vampir öfkeyle çığlık atarak parmaklarını buz mağarasının zeminine düşürdü. Maxim saldırıyı karşılamak için döndüğünde bile parmakları yeniden uzamaya başlamıştı. Gölge savaşçının kafasını yakaladı ve sertçe dönerek savaşçıyı kendisinden uzaklaştırdı ve Vikirnoff'a doğru döndü.

Gölge savaşçılar etrafını sardı. Maxim elini salladı ve hem kendisi hem de Arturo defalarca kopyalandı, yüzlerce klon gölge savaşçıların arasında deli gibi dönmeye başladı.

Pas rengi parmaklar Natalya'ya uzandı ve sessizce botundan yukarı çıkıp ayak bileğini çevreledi. Vikirnoff baş döndürücü bir hızla yerden fırladı, savaşılan gölge savaşçıları ve vampirlerle dolu buz zeminin üzerinden atladı. Bir an için mağarada parlak, kör edici bir ışık parladı, yıldırım çatallanarak başının hemen üzerindeki duvara çarptı, bu Maxim'in kolay kolay yenilmeyeceğinin kanıtıydı. Vikirnoff tereddüt etmedi ya da düşmanına dönüp bakmadı. Natalya'yı kollarının arasına aldı ve buzdan duvarın onları gölge savaşçılardan ve vampirlerden bir anlığına sakladığı ilk kare şeklin üzerine indi.

Natalya ayak bileğine uzanmaya çalışarak, "Yanıyor," dedi. Vikirnoff onun elini yayılan lekeden uzak tuttu. "Bırak onu," dedi sertçe. "Çabuk zemini açın."

"Derimi yakıyor." Natalya bir protestoyu daha bastırdı ve çoktan çözdüğü desene konsantre oldu. Bir kareden diğerine zıplayarak ilerliyor, ayak bileğini saran ve kıyafetlerinden derisine kadar yanan kanlı el izini umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyordu. "Çantamı bırakamam." Ayak bileğine uzanmamak için çantasını iki eliyle kavradı. Bir şey etini dağlıyormuş gibi hissederken düşünmek zordu.

Etraflarındaki buz duvarları patladı ve keskin buz mızraklarıyla birlikte büyük buz blokları yağdı. Vikirnoff, Natalya'nın zihnindeki düzeni takip ederek karelerin üzerinden geçerken kollarıyla başını örttü. Karşılık verirken Natalya'nın bedenini kendi bedeniyle korudu; ateş kırbacı vampirlerin üzerinde dans eden alevler göndererek onları geri püskürttü. Alevli kırbacı görmezden gelen gölge savaşçıların arasından geçti, hâlâ ölümsüzlerin klonlarıyla savaşıyorlardı.

Natalya'nın altındaki zemin titredi ve büyük bir kare kayarak yerin daha da altına inen bir merdiveni ortaya çıkardı. Tereddüt etti. Yukarı değil aşağı gidiyoruz. Ya Trol Kralı aşağıdaysa?

Başka seçeneğimiz yok. Bu odadan çıkmamız için bize kalan tek yol bu. Bunu kabul etmeliyiz. Başparmağının ucuyla kadının yüzündeki gözyaşlarını silmek için uzandı.

Natalya ağladığını fark etmemişti. Bacağındaki yanma kötüydü ama daha çok bilinmeyen bir şeyin ona bağlı olduğu fikriydi. Tıpkı Maxim'in kafasının içine girmeyi başarması gibi. Usta vampirin zihnine girdiğini ve onu kendisinin değil Vikirnoff'un kovduğunu düşünmek aşağılayıcıydı. Şimdi de vücuduna yapışmış, etini delip geçen bir parazit vardı.

Geriye dönerek savaşçılarına son bir emir verdi. "Ben gitmiş olsam da emirlerimi dinleyin. Dayanmaya devam edin. Dik durun, güçlü durun." Gölge savaşçılarına bir

küçük bir selam vererek, onlara huzur vermeyi ve onları dinlenme yerlerine geri göndermeyi diledi.

Vikirnoff, "Hemen gitmeliyiz," diye ısrar etti.

Kaotik sahneden uzaklaştı ve karanlık büyücünün odasının altına inen buzdan yontulmuş dar merdivenlere yöneldi.

Vikirnoff onu takip etti, daha da derine indi, arkalarındaki gizli paneli kapattı ve gölge savaşçılardan kaçmanın bir yolunu bulmaları durumunda vampirlere karşı güvenli korumalar ördü. Panel kapandığında ürkütücü bir ışık kıvrımlı merdiven boyunca parıldadı. Özenle oyulmuş, çok dar basamaklar sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu.

Birkaç dakika boyunca uzun merdivenlerden aşağı koştular. Sanki dünyada sadece iki kişi varmış gibi garip bir sessizlik vardı. "Bu kaçış yolunu kullanarak bizi takip edebileceklerini sanmıyorum, değil mi?" Natalya aniden durarak sordu.

"Maxim'in kullandığım güvenlik önlemlerini çözmek için saatleri yoksa olmaz."

"O zaman şu şeyi bacağımdan çek," dedi Natalya. "Üzerimde olduğunu bilmeye dayanamıyorum."

Vikirnoff onun sesindeki talep karşısında neredeyse gülümseyecekti. Onu çıkarabileceğinden ve çıkaracağından tamamen emindi. "Otur ve dinlen. Bir bakayım."

"Acele etme, sadece bacağımda bir delik açıyor ve beni iğrendiriyor, ama hey! Şuna bir baksana." Natalya kaşlarını çatarak ona baktı.

Koyu renk gözleri kızın yüzünde gezindi ve onu ürpertti. Dudağını ısırıldı. "Özür dilerim. Korktuğum zaman biraz küstah olabiliyorum."

"Benden özür dilemeyin. Durumu hafife alma ihtiyacının gayet farkındayım." Kadının yanına çömeldi ve bacağını ellerinin arasına aldı, kumaş parçasını kadının teninden uzaklaştırarak parmaklarının baldırına yakın bir şekilde dokunmasını sağladı. "Seninle ilgili bir mizah anlayışı geliştirmeye çalışıyorum."

Ayak bileğini saran grotesk parmakları incelemek için başını eğdi. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüştü, vahşi ve dağınıktı ve kızın hoşuna gitmeyecek kadar çekiciydi. Nefesi teninde sıcaktı. Natalya'nın uzanıp saçlarına dokunmamak için yapabileceği tek şey buydu. Boynu darmadağınktı, yanık iğrenç ve acı verici görünüyordu ama sanki onun için tek önemli şey ona yardım etmekmiş gibi bu durumdan bağımsız görünüyordu.

"Canlı, değil mi?" Soruyu dikkatini dağıtmak için sordu. Ölümcül tehlikenin ortasında daha fazla öpüşme olmayacaktı. Yaşamak için fazla aptal olmayı kesinlikle reddediyordu. Bakışları adamın ağzına kaydı. Günahkâr bir ağzı vardı ve sorun da buydu, kendisi değil. Hepsi Vikirnoff'un suçuuydu.

"Evet." Sesi acımasızdı, "Bu, Trol Kralı olarak adlandırdığınız kişiyle aynı kokuyu bırakıyor. Sanırım bu onun işi."

Sertçe yutkundu. "Xavier?" Ona büyükbaba demeyecekti. Onun kendisiyle akraba olduğunu düşünmek istemiyordu. Büyükannesini öldürdüğünü görmeden onu düşünemezdi.

Vikirnoff kaşlarını çattı. "Kara büyücü olduğunu sanmıyorum. Bu vampir gibi hissettiriyor ama değil. Neyle karşı karşıya olduğumuzu henüz söyleyemem. Parazitleri dışarı atmak için içeri girmem gerekecek."

"Parazit mi? Bacağımda parazit olduğunu mu söylüyorsun? Çıkarın onları hemen. Hemen şimdi. Acele et Vik, yoksa aklımı kaçıracağım." Natalya ürperdi, derisi aniden sanki böcekler üzerinde geziniyormuş gibi hissetti.

"Bu ucubenin ne olduğundan emin değilim ama iyi bir şey olamaz." En iyisinin Vik'ten bahsetmemek olduğunu düşündü. Gerçekten sıkıntılıydı, alt dudağı titriyor ve kalbinin küçük bir sarsıntı geçirmesine neden oluyordu.

"Hayır, iyi değil ve bu buz kütesinin üzerinde oturmaktan kığım soğuktan uyuşuyor." Oh, Tanrım. Şikayet ediyordu. Sızlanıyordu. Her tarafı kan içindeyken ve boğazı neredeyse parçalanmak üzereyken orada hanım evladı gibi oturuyordu. Dişi kaplan onu terk etmiş, savunmasız ve titrek bırakmıştı. Onunla yüzleşemeyecek kadar aşağılanmış bir halde elleriyle yüzünü kapattı. "Lütfen, lütfen onları içimden çıkar."

Ona eski dilinde yumuşak bir şeyler mırıldandı. Kulağa şefkatli ve nazik geliyordu ve ağlamak istemesine neden oldu. Kıpırdamadan oturup adamın kendisini bedeninden ayırmasını, ruhunun sıcaklıkla ve fazlasıyla samimi bir dokunuşla onun içinde dolaşmasını izledi. Bunu o kadar kolay yapmıştı ki, onun beceriksiz girişimlerine hiç benzemiyordu. Odaklanmak ya da konsantre olmak için mücadele etmedi, sadece gözlerini kısa bir süre kapattı ve bedeninin boş bir kabuk olduğunu anladı.

İçine girdiği anda onun varlığını hissetti, zihnine güvence ve çok daha fazlasıyla dokundu. Usta vampirin tek bir gölgesinin bile geride kalmadığından, gizlendiğinden ve zihninin köşelerinden çıkmayı beklediğinden emin oldu. Kadının içinden bacağına doğru ilerlemeden önce kalkanlarını güçlü tutmak için daha fazla koruma önlemi ekledi. Onun sessiz güvenini hissetti ve bu güvene büyük ölçüde yaslandı. Çok fazla şey ters gitmişti ve Natalya artık kendisine verilen görevin üstesinden tek başına gelebileceğinden emin değildi. Büyükannesi ve büyükbabasıyla ilgili ortaya çıkanlar bile onu varlığının temeline kadar sarsmaya yetmişti. Kıpırdamadan durmaya, aslında çok sıkıntılı olduğu halde Vikirnoff kadar kendinden emin görünmeye çalıştı.

Vikirnoff, orijinal delinme yarasına kümeler halinde yapışan küçük mikroorganizmaları inceledi. Küçük solucanlar gibi kıpırdanıyorlardı ve yaranın etrafındaki bölge iltihaplanmış ve şişmiş görünüyordu. Böyle şeyleri daha önce de görmüştü. Kardeşinin hayat arkadaşı Destiny de bu tür mikroorganizmalarla enfekte olmuştu. Elin izi Natalya'nın derisinin derinliklerine işlenmişti ve kemikli görünen parmakların etrafında küçük kümeler halinde kabarcıklar oluşmuştu.

Parazitler onun iyileştirici ruhunun beyaz ışığından saklanmaya ya da kaçmaya çalıştılar, ama o acımasızdı, vücudunu her birinden arındırdı, kan dolaşımının ve her hücresinin mikroorganizmalardan arınmasını sağlamak için rahatça sahip olduklarından daha fazla zaman aldı. Ancak davetsiz misafirlerin her birini yok ettiğinden emin olduğunda dikkatini asıl yaraya çevirdi. Ne tür bir iz vardı

etine ve kemiğine dağlanmıştı? Yaraları daha önce iyileştirdiğini düşünmüştü ama ayak bileğinin derinliklerindeki delikler yeniden açılmıştı.

Usta bir şıfacı değildi ama vücudunu onarabilmeliydi. Vampiri ve bir dereceye kadar onu dışarıda tutmak için olağanüstü kalkanları olmalıydı ama zihni savunmasızdı. Bu hiç mantıklı değildi. nemli bir şeyi kaçırıyordu ve bu ikisinin de hayatına mal olabilirdi. Tekrar ayak bileğini onardı, yaranın etrafındaki dokuya özellikle dikkat etti, tüm enfeksiyonu temizledikten sonra yarayı düzgün bir şekilde kapatıp mhrlediğinden emin olmak için dikkatle inceledi.

Marka daha fazla mikroorganizma için bir giriş gibi görünüyordu ama nasıl olduğunu anlayamıyordu. Bu çok karmaşıktı ve alarmlar ona feryat ediyordu. Maxim ya da kardeşlerinden biri böyle bir şeyi çözebilecek zekya sahip olabilirdi ama sabırlı olacaklarından şüpheliydi. Bu iş deney, zaman, sonsuz zaman gerektiriyordu. Birisi bir laboratuvarda çalışmış ve eski büyüleri modern bilimle birleştirmişti.

Cildindeki damgayı iyileştirmek, parazitleri yok etmekten daha fazla zaman ve enerji gerektiriyordu. Kabarcıklar ve yanık izleri kolayca kayboldu, ancak damganın kendisi inatçıydı ve beyaz ışığın önünde yol vermeyi reddediyordu. Sonunda Vikirnoff avucunun sadece küçük bir kısmını silmeyi başardı.

Yorgunluktan sallanan bedenine doğru geri çekildi, yüzünde endişe vardı. Natalya onun ifadesini inceledi ve bacağına baktı. "Hl orada, değil mi? Tam olarak ne?"

"Bence asıl delinme yarası konakçıdır. Marka, küçük parazitlerin, çok küçük mikroorganizmaların girişine izin verdi. Tespit edilmeleri zor ve tuhaf bir yanları var. Birisi onları geliştirmiş, laboratuvarda yetiştirmiş ve bir çeşit kimyasal kullanarak mutasyona uğratmış."

Natalya sertleşti. "Kimyasal mı? Parazite bir kimyasal mı bağlanmıştı? Potansiyel olarak patlayıcı bir kimyasal mı?" şakaklarını ovuşturdu ve başını salladı.

"Ne oldu Natalya?"

Sesindeki nezaket kadının içini ısıttı. Çok yorgun görünüyordu, yüzüne çizgiler kazınmıştı, teni solgundu. Parmak uçlarıyla çenesini okşadı. "Birbirine tam olarak bağlanmayan anılarımdan biri. Bunu düşünmüştüm. Bir keresinde bir deneyde, ama ne yaptığımı hatırlayamıyorum."

"Ve başın ağrıyor."

Ona gülümsedi. "Birçok acının arasında bir acı daha. Teşekkür ederim. O şeyleri içimden çıkarmaya çalışmanın kolay olmadığını biliyorum."

"Mümkün olan en kısa sürede kalıntıları temizleyeceğiz Natalya. Ve mümkünse hafızanı geri getirmenin bir yolunu bulacağız. Bu parazitlerle işaretleme uygulaması vampirlerin birbirlerini tanımak için kullandıkları oldukça yeni bir şey." Adamın yumruğu kadının saçlarında düğümlendi, parmakları ipeksi tellere sürtündü. Kısa bir an için alnını onunkine dayadı. "Buradan çıkmayı başaracağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Natalya ona yakın durdu, ten tene, eli yüzünde, onunki saçlarında. İki de fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşmüş ve acı çekiyorlardı. "Benimle olduğun için mutluyum, Vikirnoff."

Gülümsemesi yavaştı ama gözlerine kadar ulaşmıştı. "Eğlenceli bir macera oldu, değil mi?"

"Oh, sen komiksin. şimdi de komedyen olduğunu sanıyorsun. Kıımı maceraya sok. Hadi buradan gidelim." Natalya ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Merdivenler sonsuz görünüyordu ve tuhaf bir yarı saydam parıltı yayarak bu etkiyi daha da ürkütücü hale getiriyordu. "Daha kötü bir şeyle karşılaşacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Vampirlerden ya da gölge savaşçılardan daha mı kötü?"

Başını iki yana salladı. "Yerin altında beni takip eden şeyden daha kötü."

Bakışları kilitlendi. Vikirnoff'un gözlerinde öylesine şefkat vardı ki Natalya ağlamaktan korkarak gözlerini kaçırdı. Vücuduna yapışan parazitler fikri, hatta sadece derisine damgalanan el bile onu hasta ediyordu.

"Ondan kurtulacağız, ainaak eny?"

Sevgi sözcüklerini söyleyiş biçimi kalbini yerinden oynattı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Sesine şüphe katmaya çalıştı, sanki adam ona hâlâ kız müsveddesi ya da aynı derecede iğrenç bir şey diyormuş gibi, ama ainaak kelimesini sonsuza dek tanıdı. Bundan da öte, bunu söyleme şekli ve gözlerindeki bakıştı.

"Sonsuza dek benim." Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. "Ki öylesin."

Alay gibi görünmesini umduğu bir homurtu çıkardı. Onun elini tutarak merdivenlerden inerken kendini biraz aptal gibi hissetti ama bu rahatlatıcıydı. "Kafamın içine girmeyi nasıl başardı Vikirnoff?"

"Maxim?"

"İçime girmeyi başardı." Kadın ürperdi ve adam da onun zihninde dalgalanan tiksintiyi hissetti.

"Emin değilim," diye dikkatle cevap verdi.

"Ama bir fikriniz var."

"Kalkanlar korumadır. Bloklar. Onları otomatik olarak öreri ve kimsenin zihnimize girip onları yıkamayacağını umarız." Sessiz bir ses dikkatini dağıttı, dikkatini böldü. Sanki yakınlarda biri ya da bir şey varmış gibi sessiz ve gizliydi. Olağanüstü gece görüşüyle bile etraflarında ve tepelerinde kaban duvarların buz kütesinin ötesini göremiyordu. Merdiven aşağıya doğru iniyordu ama şimdi düzleşiyor ve güneye doğru kıvrılıyordu.

Natalya alt dudağını çiğneyerek kaşlarını çattı ve onun söylemediği şeye odaklandı. "Korumalarım neden yok edilsin ki?"

"Bilmiyorum. Gölge savaşçı handaki odaya nasıl girdi?" Duyularını etraflarını araştırmaya gönderdi.

herhangi bir tehlike işareti için. Sol taraflarındaki karanlıkta kesinlikle bir şey hareket ediyordu. Aralarındaki buzdan duvar kalındı ama bilinmeyen takipçi onlara ayak uydurdu. Yalnız değiliz. Konuşmaya devam edin ama önemli bir şey söylemeyin.

Natalya onun elini bıraktı ve kavga etmek zorunda kalırlarsa ikisine de yer açmak için iki basamak geri indi. Bıçağını gizlemek için bileğinin üzerine koyarken bıçağın verdiği his tanıdık ve hatta rahatlatıcıydı. "Burası soğuk. Titremiyorsun bile." Kedinin üstün duyularını kullanabilmesi için dişi kaplanın yüzeye doğru yükselmesine izin verdi. Hemen tuhaf bir şeyin kokusunu aldı.

Vahşi bir şey gibi kokuyor. Vampir değil ama insan da değil. Karpatyalı değil. Kokuyu tanımıyor muyum? Ama tanıyorum.

Kafasının içinde küçük bir hayal kırıklığı çığlığı attı. Anılarımın bu kadar parçalanmış olmasından nefret ediyorum.

Vikirnoff yüksek sesle, "Vücut ısıyı ayarlayabiliyorum," diye cevap verdi. "Sen de yapabilirsin." Ayak bileğinizi yakalayıp sizi yerin altına sürüklemeye çalışan yaratıkla aynı kokuyor mu?

Bir anda kalbinin çılgınca hızlanmaya başladığını duydu, ama o yeterince oyundu, alaycı bir şekilde homurdandı. "Ateşimi ayarlayabilseydim Vik," diye sıırttı, adam omzunun üzerinden ona uyarıcı bir bakış fırlattığında. "Bunu yapıyor olurdum."

Gözünü duvarlardan ayırma. Buzun geniş alanını araştırırken ona uyarıda bulundu.

Duvarlar değil! Çılgınca ayaklarının altındaki basamaklara baktı. Şimdi altımızda. Vikirnoff, merdivenlerden inmeliyiz.

Hayır, yanımızda volta atıyor.

Sana söylüyorum, altımızda.

Vikirnoff dönüp onu kollarının arasına aldı ve ayaklarını merdivenlerden kurtarmak için havaya kaldırdı. Haklı olduğundan emindi. Yaratık altlarında değildi, onun yerine

yanlarında sinsice ilerliyordu, belli ki duvarda bilmedikleri bir gedik olduğunun farkındaydı. Doğaüstü bir hızla hareket ediyor, sol duvardan mümkün olduğunca uzak durarak kıvrımlı, dar koridorda hızla ilerliyordu. Yaratık doğaüstü hızına rağmen onlara ayak uydurdu ve sonra aniden önlerine çıktı.

Saldırmak için pozisyon alıyor.

Ayak bileklerim yanıyor. Hangi taraf? Bıçağı kavradı.

Sola.

Natalya Vikirnoff'un sol omzuna yaklaştı, dizinin göğsündeki yaraya battığını ve dirseğinin boynuna çarpıyor olması gerektiğini biliyordu. Adam irkilmedi ama Natalya onun acısını hissetti. Zihninde değil ama bedeninde. Özür dilerim.

Vikirnoff zihnindeki yumuşak fısıltıyı duydu, dudaklarının şakağına değdiğini hissetti. Bağırsakları sıkıştı, ona yabancı olan meraklı bir yuvarlanma. Kız savaşa hazırdı. Bir yanı ona hayranlık duyuyor, olağanüstü olduğunu düşünüyor, diğer yanı ise onun zarar görmesine izin verdiği için öfkeleniyordu.

Bir uyarı homurdandı. Kendisi için mi yoksa onları takip eden yaratık için mi söylendiğini bilmiyordu ama sol taraflarındaki açıklık açıldığında bıçak parladı ve dar mağara vahşi bir acı ve öfke ulumasıyla patladı.

Kan Vikirnoff'un yüzüne ve Natalya'nın koluna sıçradı. Asit gibi yakıyordu. Natalya onun kulağına küfretti. Ben çıkaramıyorum, sen gördün mü?

Bir an için yavaşlayarak arkalarına baktı. Natalya'nın nefesi kesildi ve saçını çekti. Sakın buna cüret etme! Ciddiyim. Bu sefer Dodge'dan defolup gidiyoruz. Sen yaralıyken ve gölge savaşçılar her an üzerimize gelebilecekken o şeyle mücadele etmeyeceğim. Vites yükselt, Speed Racer, ve bizi buradan çıkar.

Yaratığın sergilediği hız ve güce sahip herhangi bir şeyle savaşamayacak kadar kötü yaralandığını biliyordu ama ona bir göz atmak istedi. Ne biz Dodge'dayız ne de ben Speed Racer'ım. Trol Kralınız bir vampir mi?

Natalya'nın mükemmel bir gece görüşünün yanı sıra koku alma duyuları da vardı. Vücudundaki küçük tüyler bile tıpkı bir kedinin bıyıkları gibi radar görevi görüyordu ama yine de yarattığı ne kokusundan ne de gözlerinden tanıyabildi. Ona bakmaya çalışmıştı ama edindiği izlenim uzun boylu ve çok kaslı bir şey olduğu yönündeydi. Çok bulanık bir Godzilla gibi. Tanıdık kokuyor ama değil. Bunu açıklayamıyorum. Çok sinir bozucu. Dar köşelerde savrulurken başı dönüyor, duvarlara çarpmaktan kıl payı kurtuluyordu. Bizi takip etmeyi bıraktı ve buzu kazarak biraz öfke nöbeti geçiriyor. Sanırım ona iyi bir darbe indirdim, çok kan vardı.

Vikirnoff Godzilla'nın ne ya da kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama bunun bir önemi yoktu. Yarattığı vampir olarak tanımlayamıyordu ve ona yönelik tehdidi yok edene kadar tekrar tekrar peşinden gelecekti. Yarattığın o kadar yaralı olduğundan emin değildi. Tonlarca buzu üzerlerine indirmeye çalışıyor olması çok muhtemeldi. Derhal mağaradan çıkmaları gerekiyordu.

Merdivenleri çevreleyen koridor genişledi ve Vikirnoff hızını artırdı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki yukarı doğru çıkan küçük tüneli neredeyse kaçıırıyordu.

Bekle! Natalya yine saçını çekiştirdi. İşte bu. Gizli giriş. Öyle olduğunu biliyorum. Hissediyorum.

Emin misin? Onun kesinliğini hissederek çoktan geri adım atmaya başlamıştı. İçinde büyücü kanı vardı ve bu onu yönlendiriyor olmalıydı.

Vikirnoff ayaklarının buz zemine değmesine izin verdi. Hemen yere baktı, gözleri etrafındaki zemini taradı. "Artık onun varlığını hissetmiyorum. Sen hissediyor musun?"

Vikirnoff onun varlığını hissettiğine inanmıyordu. Merdivenlerden inerken altlarında her ne varsa, bir yanılsamadan başka bir şey değildi ve buna kanmaması gerekirdi.

Natalya başını salladı. "Giriş burada Vikirnoff, sadece onu bulmamız gerekiyor."

"Vik'e ne oldu?"

Onun neşeli ses tonuna baktı, ağzının etrafında küçük bir sırıtış dolaşıyordu. "Bunun sevimli bir şey olduğunu düşünmeni istemem."

"Korkmak için bir sebep olduğundan şüpheliyim." Tam arkasında durdu, vücudu onunkini koruyordu, elleri onun etrafına uzanıyor, buzdaki belli belirsiz izleri işaret ederken onu içine hapsediyordu. "Nedir bunlar?"

"Antik semboller."

"Onları okuyabilir misin?" Böyle şeyler görmeyeli uzun zaman olmuştu ve gerekmedikçe hafızasına güvenilmezdi.

"Elbette." Ellerini güvenle hareket ettirdi, bir desen oluşturmak için çeşitli sembollere dokundu. "Desenleri sever."

Vikirnoff ellerini kadının omuzlarına bıraktı. "Desenleri kim sever?"

Natalya kaşlarını çatarak ona bakmak için başını geriye eğdi. "Ne?"

"Desenleri sevdiğini söylemiştin. Kim desenleri sever, Natalya?"

Çarpan şakaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Nefret ediyorum

Bir şeyleri hatırlayamamak. Bundan nefret ediyorum Vikirnoff."

Parmakları ensesine masaj yaparak kadının gerginliğini azalttı. "Şimdi bu konuda endişelenme, sadece girişi bizim için açmayı düşün. Her şeyi halledeceğiz."

Bölüm 10

Natalya çıkışı açmak için semboller arasında aceleyle ilerledi. Mağaradan çıkmayı her şeyden çok istiyordu. Sırtını Vikirnoff'a dönerek omzunun üzerinden ona baktı ve sonra hızla yaptığı işe geri döndü. "Anılarını silme fikrini asla düşünmemeliydim. Yapıp yapamayacağımın bir önemi yok. Bu çok kırılcı. Doğru değil. Birinin beynimi kurcaladığı, çocukluğumu ve kim bilir başka nelerimi kasten ortadan kaldırdığı fikri o kadar rahatsız edici ki size anlatamam. Hatırlayamadığım şeyler gözümün önüne geliyor ve bu çıldırtıcı."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri sızan ışık neredeyse ikisini de kör ediyordu. Natalya elleriyle gözlerini kapadı. "Şimdiden sabah mı oldu?"

"Hayır, ama şafak sökmek üzere ve saatlerdir yer altındayız. Gözlerinin alışması için biraz zaman ver." Adamın kolu kadının omuzlarına dolandı ve kadın bir an için adamın bedenine yaslandı.

"Bu şeyi bacağımdan tamamen nasıl çıkaracağız?"

Parmaklarını kolunda gezdirerek temiz havayı içine çekti.

"Bir ya da iki gün içinde tam gücümde olacağım. Eğer hâlâ çıkaramazsam, seni güçlü bir şifacıya götürürüz. Bir gün içinde

Bu arada, çok dikkatli olmalısınız."

Parmakları ensesinde çalışmaya devam etti, gerginliğini hafifletmek için küçük bir masaj yaptı. Bu harika bir histi, daha önce sahip olduğunu hatırlayamadığı bir hediyeydi. Bu çok küçük bir şeydi ama onu rahatlatacak, onunla konuşacak, gülecek ya da tartışacak biri olmadan o kadar uzun süre yalnız kalmıştı ki.

Bu özlemi ihtiyatla karşıladı. O ve Vikirnoff çok fazla şeyi çok hızlı paylaşmışlardı ve Natalya ne ona ne de kendisine güveniyordu. Duygusal olarak hırpalanmıştı ve

Geçmişı yeniden yaşamaktan ve babasının, annesinin ve büyükannesinin cinayetlerine tanık olmaktan yara bere içindeydi. Çok savunmasızdı ve bu şartlarda kendini ele vermek istemiyordu. Bakış açısını ve gücünü yeniden kazanmak için Vikirnoff'tan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Natalya omurgasını sertleşmeye zorladı ve şafak öncesi açık havaya çıktı. Dağın üzerindeydiler ama zirveye ve kullandıkları girişe yakın bir yerde değillerdi. Temiz havayı ciğerlerine çekerken esinti saçlarını karıştırdı ve yüzüne dokundu. Sis üzerlerinde yoğun bir şekilde asılı duruyordu ama daha alçakta olduğu için hava doğaüstü uyarılardan arınmıştı. Omzunun üzerinden Vikirnoff'a baktı ve nefesi boğazında düğümlendi. Açık alanda vampirlerin verdiği hasarı görebiliyordu; çok sayıda kesik ve pençe izi, asit yanıklarının izleri ve boynundaki dağlanmış, yanmış kan ve etten simsiyah olmuş korkunç parça. Göğsündeki yara gömleğini kırmızıya boyamıştı ve teni inanılmaz derecede solgundu.

"Berbat görünüyorsun."

"Güneş doğmadan önce hana geri dönelim," diye cevap verdi.

"Bizi oraya geri götürebilir misin? Kaplan sizi taşıyabilir ama evden çok uzaktayız."

Şafak birkaç dakika içinde sökecekti. İkisi de çoktan yorulmuştu ve bir an önce sığınacak bir yere ihtiyaçları vardı. "Bizi hana götürebilirim. Buraya gelin."

Natalya aralarına mesafe koymuş, huzursuzca volta atıyor, zihni tekrar tekrar dönüyor, o çok zor olan gölgeli figürü hatırlamaya çalışıyordu. Kalıplardan hoşlanan ve çocukluğunun çoğunu hatırlayamaması için beyniyle oynamış olması gereken kişiyi. Xavier.

Yasak olmayan bir düşünce geldi. Kara büyücü bir avcı kılığına girip kardeşini mi öldürmüştü? Bakışları yine Vikirnoff'a kaydı. Onun zihninde yürümüştü; karanlığın çömelerek yaklaştığını, hizmet ettiği kasvetli ve sonsuz yılları görmüştü.

Halkı da onu bulduğu için duyduğu sevinci gördü. Onun kim ve ne olduğuna dair şaşkınlığını. Düşündüğü gibi biri değildi. Bu acıttı. Gerçekten acıtmıştı. Ve onun kendisini incitecek kadar zihnine ve ruhuna girmesine izin vermesinden hoşlanmamıştı.

Vikirnoff onun direnmeyen bedenini kollarının arasına aldı ve havalandı. Onları dağdan, ayak bileğindeki işareti izlerini sürmek için kullanan bilinmeyen yaratıktan uzaklaştırmak istiyordu. Ne oldu? Birden sessizleştin ve bu hiç sana göre değil.

Ona çok yakındı, vücuduna çok yakındı. Onları gözlerden koruyor, farklı bir şekle girerek yaralarını daha da ağırlaştırmıyordu. Adamın vücudundan kızın vücuduna ısı akıyordu. Göğsü sertti ve kalçaları onu sıkıca kavrıyordu. Kendi bedeninin yumuşadığını ve onunkine daha da yaklaştığını fark etti. Arzu içinden fırladı, beklenmedik, delici ve tamamen yersizdi. Kendine rağmen onun dünyasına çekiliyordu ve kafası fena halde karışmıştı.

Kendi dilinde bir şeyler fısıldadı, alçak ve seksi bir şey, boğazına doğru üfledi. Onun sesine, aksanına ve teninde hareket eden ağzının hissine karşı savunmasızdı.

Ne oldu? Söyle bana?

Natalya kollarıyla boynunu çevrelemek, ona gerçeği söylerken parmaklarını saçlarında dolaştırmak için biraz kaydı.

Zihnine baktım, Vikirnoff. Vaaz verip durduğun tüm bu hayat arkadaşı saçmalıkları bir avuç saçmalık. Bir parçası, hain, yalnız, kadınsı bir parçası umutsuzca bunun doğru olmasını istedi. June Cleaver'ı istiyorsun. Ya da Donna Reed'i. İstedığın bu. Önlüğünü giymiş, size yemek pişiren ve "Evet canım" diyen küçük bir evetçi kadın. Onun yerine ne yapıyorsun? Gözlerinin içine bakmak için başını geriye çekti. Ona incindiğini gösterdiğini biliyordu. O anda bunun bir önemi yoktu. Bir yere ait olmaya ihtiyacı vardı. Sadece bir an için bile olsa. Bir hayat arkadaşı istiyordu ama onu istemiyordu.

Bakışlarını onunkilere kilitledi. İstemediğin, düşünemediğin ve anlamadığın Zeyna'ya, savaşçı kadına saplanıp kaldın.

Onun kafa karışıklığını hissetti. Şaşkınlık. Gözlerinin rengi değişti, derinleşti, öyle yoğun bir duyguyla karardı ki nefesini kesti. Bu kadınları tanımıyorum Natalya. Kıskançlık kadar acı da duymuyorum ve sana üzüntü vermem benim için kabul edilemez. Onları arzulamıyorum, asla da arzulamam. Yemek yememeyi tercih ederim, bu yüzden pişmiş yemek beklemem ve istemem. Ve benim başka bir hayat arkadaşım yok, sadece sen varsın. Bahsettiğin bu Zeyna ile hiç tanışmadım.

Bir yanı gülmek, diğer yanı ise ağlamak istiyordu. Ben Zeyna savaşçı kadını, seni aptal. Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Alnını onunkine yasladı. Bu hayat arkadaşı olayı benim olduğu kadar senin de seçimin değildi. Sen beni istemedin. Kim olduğum için istenmek istiyorum. Sesinde, zihninde öyle bir hüznün vardı ki, Vikirnoff'un kalbinde yankılandı. Nasıl olur da benim Seni istiyor muyum? Sen benim için bir mucizesin.

Natalya başını başka yöne çevirdi. Adamın aklına girmişti ve düşüncelerini biliyordu. Her sözünü dinleyecek itaatkâr bir kadın istiyordu, ukala ve tavırlı birini değil. Bir an için değişmeye çalışmayı, onun istediği gibi yaşamayı düşündü ama asla kişiliğini şekillendiremez ya da içindeki dişi kapları kovamazdı. Tutkulu ve ateşliydi ve tamamen fazla düşüncesizdi. Birinin onu yönlendirmesini beklemiyordu, kendi yolunu çiziyordu ve farklı olmayı hayal bile edemiyordu.

Altlarındaki toprağı izledi, açıklanamaz bir şekilde hüznüydü, yeşilin canlı tonları, çiçek çayırlarından ve tepeleri süsleyen saman yığınlarından gelen renk cümbüşü, gözlerinde yüzen yaşları kırıştıran kadar hepsi birbirine karışıyordu. Aşağıda insanlar vardı, hayatları onunkinden çok daha kısa ama çok mutlu insanlar. Aileleri, çocukları ve konuşacak birileri olan insanlar. Vikirnoff vardı. Onun kendisini terk etmeyeceğini biliyordu.

Ona sonsuza dek bağılı olduğuna inanıyordu ama damarlarında karanlık büyücünün kanı dolaşan ve ruhunun derinliklerinde bir kaplan çömelmiş olan Natalya Shonski'yi istemiyordu. Vampirlerle savaştan ve gece geç saatlerde televizyonda gerçekten kötü filmler izleyen kadını istemiyordu.

Vikirnoff vücudunu onunkine sıkıca bastırdı, böylece ona ne yaptığını, tehlikenin ortasında bile asla tamamen yok olmayacak gibi görünen sıkı, acı verici ağrıyı hissedebiliyordu. Onu istemediğini nasıl düşünebilirdi? Onun için başka bir kadın yoktu, başka bir kadın olamazdı. Kadınlar hakkında öğrenecek çok şeyim var Natalya, bu doğru, ama seni istediğimden şüphe etme. Adamın elleri Natalya'nın vücudunda yer değiştirdi, bu ince bir farklılıktı ama Natalya bunu ayak parmaklarına kadar hissetti.

Ona bir tokat atmak istedi. Kan dolaşımını hızlandıran ve her ikisini de titreştiren alçak bir uyarı hırıltısıyla dışarı dökülen sıkı, sıcak bir öfke topu.

Küçük bir sessizlik oldu. Vücudu dalgalandı, kasları esnedi ve dizi bacaklarının arasına girerek onu sert, kalın ereksiyonuyla temas etmeye zorladı. Az önce beni uyardın mı?

Sesinde bir kahkaha şüphesi varsa bile, bunu yakalayamadı ama sanki bu fikir onu eğlendiriyormuş gibi hissetti. Sesinin tonu o kadar alçaktı ki kadın ürperdi. Yumuşaktan siyah kadifeye dönüşmüştü, karanlık, büyüleyici ve kendinden çok emindi. Kızın kendisine çekildiğini, vücudunun onun için acı çektiğini biliyordu. Onun zihnindeydi ve fantezilerini görebiliyordu. Her ne kadar cinsel düşünceleri aklından uzak tutmaya çalışsa da, onlar ısrar ediyor, hiç beklemediği bir anda içeri doluyor ve içindeki kaplan tepki veriyor, sıcaklık, ihtiyaç ve açlıkla yükseliyordu. Evet, yaptım. Sesinde bir meydan okuma vardı. Ne yapabilirdi ki? O güvendeydi ve bunu biliyordu.

Çünkü güvende olduğunu düşünüyorsun.

Çenesini eğdi. Öyle olduğumu biliyorum. Bakışlarının küstahça onun vücudunda gezinmesine izin verdi. Tam olarak formda değilsin

savaşları kazanmak. Ona meydan mı okuyordu? Kasıtlı olarak onu kışkırtıyor muydu? Adamın ağzını tekrar kendi ağzında, ellerini vücudunda hissetmek istiyordu. Bir kez olsun ait olmak, tüm dünyası yıkılmışken kendini bir başkasında kaybetmek istiyordu.

Hayat arkadaşınızı asla küçümsememelisiniz.

Ayakları handaki odasının hemen dışındaki balkona değdi ama adam onu bırakmadı. Kolları onu sıkıca tutuyordu ve dizi hâlâ kalçalarının arasındaydı. Natalya kendini onun vücudu ile duvar arasına hapsedilmiş buldu. Adamın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu ve Natalya yırtıcıyı tanıdı. Adamın ani saldırganlığına karşılık olarak nabzının hızlandığını, sıcaklığın hızla yayıldığını hissetti. Ona karşı o kadar nazik davranmıştı ki, ne kadar tehlikeli olabileceğini neredeyse unutmuştu. Aynı hayvani içgüdülere, aynı sahiplenici doğaya, baskın olma dürtüsüne sahipti.

Kalbi hızla çarpıyor ve vücudu ani bir açlıkla zonkluyordu. Sahip olduğu her şeytani uzaklaştırabilir, yerine hazzı koyabilirdi. Vikirnoff'un içinde hiçbir şey yoktu ve ona meydan okuyarak tüm yırtıcı içgüdülerini ortaya çıkardı. Akılsız olmak, her şeyi unutmak, sadece hissetmek istiyordu.

Vikirnoff elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi, başparmaklarının uçları kızın yumuşak teninde gezindi. Kızın kalkık yüzünü, gözyaşlarının çok yakın olduğunu ve yorgunluğunu inceledi. Küçük bir iç geçirdi ve yüz hatları yumuşadı. "Geçmişte yaşanan olaylara tanıklık ederek travma geçirdin. Aslında o olayları yaşadın. İçinizde keder ve öfke var ve duygularınız birbirine karışmış, bu yüzden birini diğerinden ayıramıyorsunuz. Meydan okumanızı başka bir gün, kafanız bu kadar karışık olmadığına ve verdiğiniz her kararın gerçek olduğunu ve savunmasız olduğunuz için olmadığını bildiğimde kabul edeceğim. Bizi birbirimize bağladığımda seçim hakkını elinden almıştım, bunu ikinci kez yapmayacağım."

Natalya gözyaşlarına bu kadar yakın olduğu için şok olmuş bir şekilde ona baktı. Hayatında hiç bu kadar çığ hissetmemişti. Onu kollarına çekti, kendine doğru sardı, avuç içleri

Bu kez en ufak bir saldırganlık belirtisi bile göstermeden başının arkasını okşadı. Saçlarını okşarken gücünde bir rahatlık vardı.

"Ailen için üzgünüm Natalya. Ailenin bize ihanet etmesi korkunç bir şey. Avcıların, ölümsüz olan arkadaşlarını ve ailelerini avlamak için duygu kaybına ihtiyaç duyduklarını düşündüğüm zamanlar oldu."

Vikirnoff'un ailesinin ölümünü onunla paylaşmasına gerek yoktu ama bunu yapmayı seçmişti. Her şey boyunca onun zihninde kalmış, o karanlık anları onunla birlikte yeniden yaşamış, duygusal öfkesini ve kederini onunla birlikte paylaşmıştı. Onun yanında savaşmış, onu iyileştirmiş, onunla dalga geçmiş ve bir dayanağa ihtiyaç duyduğunda zihnini onunla paylaşmıştı. Şimdi, ağır yaralı, gözleri ve teni sabah ışığında yanarken, ona hâlâ teselli sunuyordu.

Dudaklarını adamın göğsüne bastırdı ve omurgasını dikleştirdi. "İçeri girip uzanabileceğin bir yere gitmeliyiz." Adamın tereddüt ettiğini hissetti ve karanlık bir korku onu ele geçirmeye başladı. Başını kaldırıp ona baktı. "Ne oldu Vikirnoff?"

"Yaralarım çok ağır, Natalya. Hâlâ geçmişteki sahnelere erişmen ve görevini tamamlaman gerekiyor, bu görev her ne olursa olsun. Prens ve Falcon'un ikisi de yaralı. Bölgede usta bir vampir varken tam güçte olmam gerekiyor. İyileşmek için bu yükselişte toprağa gitmekten başka seçeneğim yok." Sesi acımasızdı.

Küçük bir sessizlik oldu. Parmakları adamın saçlarında daha sıkı kıvrıldı. Nefes alamıyor, ciğerlerine çekecek yeterli havayı bulamıyordu. Ondandır kalma düşüncesi dehşet vericiydi. Duyguları şiddetli, kaotik ve tamamen anlamsız bir şekilde dönüyordu, o kadar beklenmedikti ki bunu ondan saklayamıyordu. "Neden burada kalamıyorsun? Sen uyurken sana göz kulak olabilirim. Bakacağımı biliyorsun." Bu gerçekten Natalya Shonski miydi? Yanında kalması için bir adama yalvarıyor muydu? Herhangi bir adama değil, eski bir büyü okuyarak onu kendisine bağlayan bir avcıya? Düşünmeye bile değmezdi.

Bir yanı ricasını geri almak, ters bir şey söyleyip ikisini de güldürmek istiyordu ama korku çok yakındı ve çok baskındı. Adam onu terk edecek ve kadın yine yalnız kalacaktı.

"Bu yaraları sadece Toprak Ana iyileştirebilir Natalya," dedi sesinde pişmanlık vardı.

"Toprak Ana'nın Trol Kral'a küçük ve güzel bir sığınak verdiğini de unutmayalım. Ya toprağın altına girip dinlendiğin yere gelmeye karar verirse ve ben yine kışını kurtarmak için orada olmazsam?" Tırnakları adamın koluna battı. Onu kendine çekmeye çalışırken acınacak haldeydi.

"Seni terk etmek istemiyorum, aınak eny?, ama henüz benimle gelip gençleştirici uykumuzu uyuyamazsın."

"Sen uyurken Trol Kral seni inine sürükleyecekse nasıl sonsuza dek senin olabilirim?" Kalması için ona yalvarmayacaktı. Kalmayacaktı. "Seninle geleceğim ve dinlendiğin yerin üstüne oturacağım."

Vikirnoff başını salladı. "Yapamazsın ve bunu sen de biliyorsun. Seni hayat arkadaşlarının ayrılığıyla yüzleşmek zorunda bırakmak istemiyorum ama başka seçeneğim yok." Başını daha da yaklaştırırken bir eli ensesine kaydı, başparmağı küçük bir okşamayla çenesini okşadı.

Natalya omuzlarını dikleştirerek, "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım," diye hatırlattı ona. Adamın ağzı onunkine çok yakındı. Baştan çıkarıcıydı. Adamın onu istediğini biliyordu. Vücudunun dolu ve ağrıyor olduğunu. Kalbinin her atışında bu hissediliyordu. Kaslarının sertliğinde ve kasıklarının dolgunluğundaydı. En çok da gözlerinde, elmas gibi sert, yüzüne bakarken büyük bir yoğunlukla parıldayan gözlerinde. Adamın zihninde canlanan erotik görüntüler kadının nefesini kesmişti. Utangaç bir aşık değildi, ama içindeki dişi kaplanın arzuladığı, ihtiyaç duyduğu, hayalini kurduğu ve fantezisini kurduğu her şeydi. Fikrini değiştirmek, onu yanında tutmak zor olmayacaktı. Düşünce oradaydı, yasaklanmamıştı ama zihninde güçlüydü. Onun kendisini terk etmesini istemiyordu.

Vikirnoff onu öpmek için başını eğdi. Ayrılığı atlatması için küçük bir tat, dudaklarının onunkilere değmesi yeterliydi ama damarlarında beklenmedik bir ateş alevlenirken ve ağır ereksiyonu kot pantolonunun kumaşına acıyla bastırırken iradesi eriyip gitti. Kafasının içinde garip bir uğultu duydu ve vücudunun aldığı her yara, her acı noktası kasıklarında bir araya geldi. İhtiyacı vardı. Açlık duyuyordu. Artık düşünemiyordu, sadece hissediyordu, zevk ve acı birbirinden ayırt edemeyeceği kadar birbirine karışmıştı. Ta ki kollarındaki bu kadının ona ait olması gerektiğini, inkâr etmesine rağmen ona ait olduğunu anlayana kadar. Başkasına değil, sadece Natalya'ya.

Ağız onunkini ezdi, sert ve talepkâr, dişleri alt dudağını çekiştiriyor, dili kendi iddiasıyla derinlere itmek için dikişte kayıyordu. Adamın bu ayrılığı en az kendisi kadar istemediğini fark etti. Baştan çıkarmaya boyun eğmeye fazlasıyla istekliydi. Yaralı, acı içinde, fark etmezdi, onun bedenine sahip olmak, onun bir parçası olmak için her şeyden vazgeçebilirdi. Açlık doyumsuz görünüyordu, onunki, onunki, aradaki farkı bile anlayamıyordu, sadece parmakları saçlarında dolaşıyor ve ağız onunkiyle beslenirken ona daha iyi bir aç vererek için başı geriye eğiliyordu.

Onu daha yakına sürükledi ve kolu boynuna çarptı. Adam gerildi, vücudu titredi ve hemen kan ter içinde kaldı. Natalya ondan uzaklaşarak duvara yaslandı ve elinin tersini şişmiş dudaklarına bastırdı. "Bu çılgınlık. Beni delirtiyorsun. Git buradan, hemen şimdi. Güneş yükseliyor, gözlerin yanıyor, bir bakmışsın tenin alevler içinde kalmış."

Vikirnoff'un ağızında isteksiz bir gülümseme belirdi. Alevler teninin üzerinde dans ediyormuş gibi hissediyordu ama kadın haklıydı. Zayıftı, kana ve toprağın iyileşmesine ihtiyacı vardı. Ayakta kalmasını sağlayan tek şey, ağır yaralanmalar konusunda deneyimli bir kadim olmasıydı. Onun

Güç sonsuza dek süremezdi ve gelecek savaşlarda ona ihtiyacı olacaktı.

"Git Vikirnoff, ciddiylim."

"Önce seni güvende göreceğim. Korumaları kaldırın ve odanıza girin."

Düzgün düşünemiyordu, kanı çok sıcaktı ve vücudu gergin ve rahatsızdı, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Bir nefes aldı ve dağınık zihnini yeniden çalışmaya zorladı. Onun gideceği gerçeğine değil de önlemlere odaklanırsa, tekrar iyi olacaktı.

Oda bıraktıkları gibiydi. Çantasını bir köşeye fırlattı ve televizyonun hemen önündeki küçük sandalyeye oturdu. Televizyon için fazladan para ödemişti ve duvarlar ve yatakla aynı renkli duvar halılarıyla kaplıydı, o kadar ki ekranı zar zor görebiliyordu. "Ben iyiyim. Burada kimsenin olmadığını ya da buraya hiç gelmediğini görebilirsiniz."

"Kolay olmayacak. Bir hayat arkadaşından ayrı kalmak son derece zordur. Elbette ben bunu deneyimlemedim ama zihinlerimizin birbirine dokunması gerektiği için kederin çok büyük olduğu söyleniyor. Ben uyuyor olacağım ve sen bana ulaşamayacaksın."

"Kendini övme Vik." Kollarını çalkalanan midesinin üzerinde kavuşturdu ve gülümsemeyi başardı. "Bir ya da iki yüzyıldır sensizim, sanırım idare edebilirim."

"İçine şüphe düşecek Natalya. Öldüğümü düşüneceksin. Duygusal olarak zaten bir fırtınanın içinden geçtin. Vahşi kedere teslim olmamak zor olacak."

Kaşları havaya kalktı. "Keder mi? Sadece keder değil, vahşi bir keder mi? Sanırım ben idare edebilirim. Güneş yükseliyor ve sen zaman kaybediyorsun. Daha önce gitsen olmaz mı?" Sesi kesildi. Onun gitmesini istiyordu.

Vikirnoff, "Tören bıçağına dokunarak geçmişe erişmeye çalışma Natalya," diye uyardı.

"Benim gayet iyi bir aklım var ve bunca zamandır onu kendi başıma kullanabiliyorum," diye cevap verdi. "Oyalıyorsun."

"Bana söz ver."

Çaresiz hissetmeye başlamıştı. "Sana söz veriyorum, ama bana ilk satırı tekrar söyle."

Kaşı havaya kalktı. "İlk satır mı?"

"Bağlama büyüünden. Kendi dilinizde tekrar söylemenizi istiyorum." Çenesi yukarı kalktı. "Tek dil uzmanı sen değilsin. Birkaç dil konuşabiliyorum ve bir şeyleri çözme konusunda çok iyiyim."

"Demek hâlâ yaptıklarımı geri almaya kararlısın." "Evet."

Bunun artık ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu ama Cehenneme kadar yolu vardı, onu terk ediyordu ve o şimdiden karakterinin dışında davranmaya başlamıştı, onun için ağlamaya hazır mızımız bir bebek gibiydi. Kalması için onu baştan çıkarmaya çalışmış ve ona yalvarmıştı. Hiç utanması yoktu ve bu onun için iyi değildi.

Gözleri yine elmas gibi sertleşti. "Te avio p??ertiilam." "Bu o kadar da zor değil. Dillerde kelimeler gerilediğinde genellikle atılır. Bu durumda 'vardır' olmaz. Kelimenin tam anlamıyla, "sen karımla evlendin" olurdu." Muzaffer bir edayla ona baktı. "Kelimenin tam anlamıyla benimle evlendin, benimle bağ kurdun, halkın gibi bizi birbirimize bağladın."

"Evet, öyle."

"Geri alabileceğimden korkmuyorsan, bir sonraki satır için hazırım," diye meydan okudu.

Birden öne doğru eğildi, bir eli kızın başının iki yanında, onu etkili bir şekilde hapsediyordu. "Benim için fark etmez. Sen benim hayat arkadaşısın, aınaak eny?, sonsuza kadar benimsin ve hepsi bu. Benim olandan vazgeçmem. Eğer ritüel sözcükleri geri almanın bir yolunu bulmaya çalışmak zihnini meşgul ediyor ve önümüzdeki birkaç sabahı bensiz geçirmeni sağlıyorsa, lütfen gönlünce çalışmaktan çekinme." Onu öptü. Sertçe. Derinden. Onu sarsmak, kendisine ait olduğunu damgalamak için yapılmış şiddetli bir iddiaydı ve öyle de oldu.

Natalya tepkisini durduramadı, ağzını ona açtı, ondan beslendi, aynı sinirli açlıkla onu yuttu. Vikirnoff öpücüğü kesti ve başını kaldırdı, bakışları

onunkini esir tutuyor. "Sen benimsin. Vücudun yalan söylemez, Natalya."

"Oh, git başımdan." Onu itti. "Ben kendime aidim. Ne dediğin umurumda değil mi?" Bakışları onunkilere kayarken sesi kesildi. "Önümüzdeki birkaç yükseliş mi? Bu ne anlama geliyor? Bu gece geri gelmeyecek misin?" Korku ilk duyguydu ve hemen ardından öfke geldi. Onu tekrar itti. "Bu şeyi bana sen yaptın. Beni kendine bağımlı hale getirdin ama sen beni terk ederken yas tutarak bir anımı bile boşa harcamayı reddediyorum, kesinlikle reddediyorum. Eğer bunu yapacaksan bizi birbirimize bağlamamalıydın. Defol git buradan Vikirnoff ve merak etme. Arkama bakmayacağım. Hem de hiç." Yine onu dürtüyor muydu? Ona meydan mı okuyordu? Zihni böyle bir kaosun içindeyken doğru düzgün düşünemiyordu.

"Seni yanımda götürebilirim Natalya. İki kez kan değişimi yaptık. Bunu tekrar yapmak benim için bir zevk olacaktır." Sesinde baştan çıkarma vardı. Bir tehdit. Bir uyarı.

Onun yüzünü inceledi. Kontrolünün sınırlarında geziniyordu. Çok fazla his vardı, çok fazla duygu bir araya gelmişti ve birbirlerini besliyorlardı, ileri geri. Natalya derin bir nefes aldı ve neredeyse atlamak üzere olduğu uçuşunun kenarından geri çekildi. "Özür dilerim Vikirnoff. Çok sarsıldım. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Öyle davranmıyorum ama gerçekten minnettarım."

Dudaklarını onun alına bastırdı. "t?am kuulua, avio p??ertiilam," diye fısıldadı. "İyi şanslar, ki?l?y," diye ekledi kasıtlı olarak küçük bir sırıtışla.

Kızmış gibi yaptı. "Bana küçük bir kız demediğini biliyorum." Boğazında bir yumru vardı ama bakışlarını onunkilerle buluşturmaya zorladı. Gerekirse onun gidişini izleyebilir ve asla arkasına bakmayabilirdi. O küçük bir kız değil, akıllı, kalbi ve kendi iradesi olan yetişkin bir kadındı. "Devam et ve benimle alay et. Bizi çözecek büyüü bulduğumda sıırtmayacaksın."

"En güçlü korumalarını ör Natalya. Ne olursa olsun, geri geleceğim. Bunu hatırlamanı istiyorum. Sana geri döneceğim."

Adam doğruldu ve kadın adamın hafifçe irkildiğini fark etti. Gömleğine taze kan sızıyordu. Onu orada tuttuğu için utanan Natalya eliyle onu uzaklaştırdı. "Git. Ben iki gün uyuyacağım. Bu sana iyileşmen için bolca zaman verecektir Süpermen." Kulağa imkânsız gibi geliyordu ama kendi vücudundaki küçük kesikler neredeyse anında iyileşebiliyordu ve Vikirnoff tam bir Karpatlıydı.

Vikirnoff balkon kapısını açtı. Sabah güneşi hızla yükseliyordu. Işık onun üzerinden odaya yayılıyordu. "Tedbirleri unutma, Natalya."

"Yapmayacağım."

Yakıcı güneşe doğru bir adım attı, tereddüt etti ve geri döndü. Onu terk etmekten nefret ediyordu. Canını yakıyordu. Onu güvende tutmanın bir yolunu bulacağını bilmesine rağmen devam eden, kemikleri sızlatan, bağırsakları çalkalayan bir acı. Ayrılıkla başa çıkabilen tek kişi o değildi. Yüzyıllar boyunca çok yalnız kalmıştı ve ondan ayrı kalma, onu koruyamama ya da çok üzgün olduğunda ona sarılamama fikri onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız ediyordu. Cesur ve küstah olmasına ve saygı nedir bilmemesine rağmen, onun derisinin altına girmiş ve kalbinin etrafına dolanmıştı.

Onu onaylayıp onaylamadığını hâlâ bilmiyordu. Kendisi için hayal ettiği kadın gibi davranmıyordu, hatta hiç davranmıyordu. Kadınlar hakkında düşündüğünde, hepsi nazik, huzurlu ve tatlıydı. Tekrar ona döndü. Küçük ve savunmasız görünüyordu, savaş alanındaki küçük dişi kaplana hiç benzemiyordu. Dizlerini yukarı çekmiş, çenesini onlara dayamış, kollarını bacaklarının etrafına sıkıca sarmıştı. Tamamen yalnız görünüyordu. Kalbi tekledi. Küfrederek ona döndü ve kapıları sıkıca kapattı. "Ağır duvar halısına ihtiyacımız olacak."

"Ne yapıyorsun?" Bakışlarını onun yüzünde sabit tuttu. Onun yüzüne sonsuza kadar bakabilirdi. Yüzünde öyle çizgiler vardı ki

Orada olmamalıydı, ama güçlü bir yüzdü, güzel bir erkekti, temiz, sert kenarlarla yontulmuştu. Kalbi onun sözleri karşısında çılgınca taklalar atıyordu.

"Kalıyorum. Kalıyorum."

Natalya derin bir nefes aldı, bıraktı ve aralarındaki mesafeyi geçerek onun elini tuttu. "Hayır, değilsin. Benim için kalmak istemen yeterli."

"Senin için değil Natalya," dedi. "Benim için."

"Nerede olacaksın? Nerede olduğunu söyle. Bana nerede olduğunu göster ve endişelenmeyeyim."

Avuçlarıyla başının arkasını kavradı ve uzun, yakıcı bir öpücük için onu kendine çekti. Ağzı onunkini yakıp kavurdu, en az onun kadar açtı, vücudu onunkinin içinde eridi, onun formuna uyum sağladı, böylece ellerini onun sırtından aşağıya doğru kaydırды ve kaldırdı, nabızı atan çekirdeğini ağır ereksiyonuna sıkıca bastırdı. Çaresiz hissediyordu, onu bırakmak istemiyordu. İkisi de geçmişte yeniden yaşadıkları duygularla, duygu hissetmenin yeniliğiyle çok hamdı. Sadece bedenini onunkinin derinliklerine gömmek ve orada kalmak istemiyordu, ona sonsuza dek sarılmak istiyordu.

Sadece birleşik kal. Onu içine çek, bedenini olduğu kadar tenini de paylaş. Bu, onu varlığının özüne kadar sarsan şiddetli, yoğun bir arzuydu.

Onun ağzını, tadını, kokusunu, onunla ilgili her şeyi seviyordu, özellikle de onu öpme şeklini, sanki onu yutabilirmiş ve yine de yeterli olmayacakmış gibi. Onu sonsuza dek öpebilirdi ama güneş yükseliyordu ve o da bunu hissediyordu. Kısa bir süre içinde çok geç olacaktı, onlara hiçbir seçenek kalmayacaktı. Belki de buna güveniyordu ama Natalya onun gücünü ve enerjisini feda etmesine izin vermeye niyetli değildi. Ondan uzaklaştı.

"Git. Bana dinlenmeyi ve gitmeyi planladığın yeri göster. İkimiz için de en iyisi bu, bunu sen de biliyorsun. Korumalarımı iki katına çıkaracağım ve seni bekleyeceğim." Bunun ona güven vermek için gerekli olduğunu biliyordu ve onun gözlerinin içine baktı, bunu kastettiğini görebilmesi için zihnini ona açtı.

Çocukluğundan hatırladığı mineral bakımından zengin topraklı mağarayı gösterdi. Oldukça uzak olmasına rağmen en sevdiği yerlerden biriydi. Koordinatları paylaşmak, zihinlerinin birleşmesiyle yeterince kolaydı. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını onunkine yasladı. "Sana bir şey olmasına izin verme."

"Sen sadece kendine dikkat et ve Trol Kral'ı unutma. Korkunç biri. Eğer bir çizik daha alırsan sana çok ama çok kızarım." Onun yanağını okşadı. Eli titriyordu, o yüzden elini arkasına koydu. "Lütfen git Vikirnoff. Benim için, hemen git." Çünkü gitmezse ağlayacaktı ve sonra adam kalacaktı, o da kendini suçlu hissedecek ve kendine kızacaktı. "Lütfen. Benim için."

Vikirnoff aniden döndü ve kendini havaya fırlatarak bir kuş şekline büründü, yaralarını deşmesine ve gökyüzünden kan damlaları damlamasına aldırmadan. Mikhail. Sana ihtiyacım var. Çağırıyor. Zorlayıcı. Talepkar.

Ben buradayım.

İyileşmek için toprağa gidiyorum.

Yaralarını hissettim. Hayat arkadaşına yardım göndereceğim. Traian'ın hayat arkadaşının erkek ve kız kardeşi burada. Onları göndereceğim ve ayrılıktan sağ çıkmasını sağlayacaklar. Onları beklemesini söyle.

Vikirnoff bilgiyi Natalya'ya gönderdi. Hemen bir hırıltı izlenimi aldı. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.

Yine de. Vikirnoff onunla tartışmak istemeyerek aralarındaki bağlantıyı kopardı. Onun tavırlarına aldırmadan ona yardım göndermeye niyetliyken bunun bir anlamı yoktu. Onun yalnız kalmasını istemiyordu. Natalya ayin sözlerinin bağlayıcı bir büyü olduğu gibi yanlış bir fikre kapılmıştı. Hem Karpatyalılar hem de elementlerin gücü konusunda eğitim almış büyücüler, başkalarının büyü olarak gördüğü şeyleri kullanmaya alışkındı ama ritüel bağlayıcı sözcükler çok daha elementerdi. Daha önce bir erkek Karpatyalıya

Doğum, bağlama ritüeli türlerinin devamını sağladı.

Kuşun formunun derinliklerinde kendini gülümserken buldu. Aralarındaki bağı çözmeye çalışmak için ayrı kaldıkları saatleri atlatmasına yardımcı olacaksa, incinmiş duygularını bir kenara bırakacak ve ona yardımcı olacak bir şey olduğu için mutlu olacaktı.

Mikhail, bu bölgede çok sayıda vampir var. Seni yok etmek istediklerine inanıyorum. Çok dikkatli olmalısın.

Bir süredir kuşatma altındayız. Mikhail cevap verdi. Traian usta bir vampir tarafından saldırıya uğradı. Onu tanıyamadı ama şüphesiz kadim bir vampirdi ve tüm güçleri çok iyi biliyordu. Traian'ın bizi terk etmekten başka çaresi yoktu. Vampir onun kanını içti ve onları birbirine bağladı. Traian onun kendi halkına karşı casusluk yapmak için kullanılabileceğinden korkuyordu. Hayat arkadaşıyla birlikte ailesinin geri kalanıyla tanışmaya gitti.

Seni koruyacak kim kaldı? Vikirnoff içinden yükselen alarmı bastırdı. Maxim Karpatlar Prensi'ni yok edebileceğinden son derece emin görünüyordu. Mikhail'in korumasız olduğunu söylemişti. Herkes neredeydi? İnsanları azdı ve geniş bir alana dağılmışlardı ama prensin iyi korunduğu kesindi.

Falcon yakınlarda yaşıyor ve Manolito Güney Amerika'dan döndü. Sen de buradasın. Her durumda, kendimi koruyabilirim.

Vikirnoff sessizdi, eski mağaraya doğru kanat çırparak ilerlerken düşüncelere dalmıştı. Sanırım sana karşı iyi düzenlenmiş bir komplo var. Nasıl oldu da bütün avcılar gitti?

Kardeşim ve Gregori Amerika'daydı. Byron İtalya'da ve sanırım Tienn ve Eric de hayat arkadaşlarıyla birlikte seyahat ediyorlar. Gregori ve Jacques dönüş yolundalar ama Shea hamile olduğu için yavaş seyahat ediyorlar. Gabriel çok uzakta değil. İhtiyaç olursa, tüm hızlarıyla gelecekler.

Vikirnoff bundan hoşlanmadı. İhtiyaç vardı. Şu anda büyük bir ihtiyaç. Beni bağışlayın ama belki de çok kayıtsız davranıyorsunuz.

Rafael ile Amerika'daydım ve Maxim'in kardeşiyle karşılaştık. Onu öldürmek için ikimiz de uğraştık ve Rafael bunu yaparken neredeyse ölüyordu. Güçlendiler Mikhail ve bize karşı garip silahlar geliştiriyorlar. Vampirler bir araya geliyor ve sana suikast düzenlemek istiyorlar. Maxim bana amaçlarının bu olduğunu söyledi. Eğer burada yeterli sayıda adamları varsa, başımız belada olabilir. Falcon'un yaralı olduğunu söylemiştin. Sen de benim gibi yaralıydın. Bize karşı kurdukları ordunun büyüklüğünü tam olarak bilmiyoruz. Acemi vampirlerle ve daha az yetenekli olanlarla savaşmaya alışkınsın. Büyük güce sahip bir kadimle hiç karşılaşmadınız. Traian ve Falcon gibi en deneyimli avcılarımızdan bazıları yaralıyken, belki de neler olup bittiğini yeniden değerlendirmeliyiz.

Vikirnoff hiçbir zaman pek konuşkan biri olmamıştı. Aksiyonu tercih ederdi ve prensiyle tanışmadan önce onunla bir çatışmaya girmek gibi bir niyeti yoktu ama iki kez bir hareket tarzı konusunda anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Prens türlerinin devamı için gerekliydi. Kızı Savannah'nın tüm türlerinin hayatta kalmasını sağlayacak gerekli geni taşıması mümkündü ama Vikirnoff bunu öğrenmek için prensin hayatıyla kumar oynamak istemiyordu.

Aradığı mağaranın girişini ağır sarmaşıklar ve bir yığın kaya kaplamıştı. Bölge sanki birkaç yüz yıldır rahatsız edilmemiş gibi görünüyordu. Giriş çok inceydi ve kayalardaki çatlakların ardına gizlenmişti. Vikirnoff ve kardeşi Nicolae girişi çocukken keşfetmişlerdi. Yüzeyin derinliklerindeki magma, dar tüneli, mağaraları ve kaynakları ısıtıyordu. Çifte odalar mineral bakımından zengindi ve kardeşler şifacılara yardım etmek için sık sık toprağı eve taşırlardı.

Bu bilgi için teşekkür ederim, Vikirnoff. Bunu dikkate alacağım. Hayat arkadaşınız için endişelenmeyin. Arkadaşlarım onu koruyacaktır.

Vikirnoff alaycı bir tavırla homurdanmadı. Kraliyet ailesinden biriyle konuşurken bu kabalık olurdu ama gerçekte kimse onun hayat arkadaşını korumayacaktı. Tabii ortada bir koruma varsa,

Bunu yapan Natalya olacaktı, ayrılık yüzünden ne kadar perişan olabileceği umurunda değildi. Bu düşüncenin üzerine gurur geldi. Saygı. Natalya hayalini kurduğu ya da düşlediği kadın olmayabilirdi ama olağanüstü ve güvenilir biriydi. Tamamen, kesinlikle güvenilir.

Bir odanın derinliklerinde şifalı toprağı açtı. Bedeni yorgundu ve umutsuzca beslenmeye ihtiyacı vardı ama çok beklemişti ve güneş çok yükselmişti. Zengin toprağın sıcaklığına doğru süzülerek, yatıştırıcı özelliklerin onu yıkamasına izin verdi. Sen iyi misin? Ona uzandı çünkü ona dokunmak zorundaydı. Hayatta ve iyi olduğunu bilmek için.

Evet. Peki ya sen? Yorgun görünüyorsun. Neden Yerin dibine mi girdin?

Prensle bir tartışma yaşıyordum.

Küçük bir sessizlik oldu. Ona emirler yağıdırıyordun, değil mi?

Neden böyle düşündün ki?

Seni tanıyorum. Diploması ve nezaket senin güçlü yönlerin değil.

Adam usulca gülerken toprak etrafını ve üzerini doldurmaya başladı, ses zihninde yankılandı.

Bölüm 11

"Gülüştüğüne bayılıyorum Razvan, ama bu sana büyüü kazandırmayacak. Çalışman gerekiyordu."

"Ders çalıştım." Razvan ona sırtıttı, saçları her zamanki gibi gözlerinin içine düşüyordu.

Natalya onun bütün kızların kendisini bu şekilde ilgi çekici bulduğuna inandığını biliyordu. Saçını kestirmeye ihtiyacı varmış gibi göründüğünü düşünüyordu ama bunu söylemekten kaçındı.

"Sadece büyüler değil. Arkaik olduklarını düşünüyorum. Ne anlamı var ki? Kimse büyüye inanmıyor ve ben de senin gibi büyüye yakınlık duymuyorum. Ayrıca, sonunda hep bana söylüyorsun, bu yüzden oyalanmayı bırak."

Natalya ellerini kalçalarının üzerine koydu. Elbette ona söyleyecekti. Her zaman söylerdi ama bu kadar kolay vazgeçmeyecekti. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Bunu bana vermen gerekiyordu çünkü bana tapıyorsun," diye belirtti ikizi.

"Uzun zaman önce tüm çalışmayı benim yapmam gerektiğini fark ettiğimde hayranlık pencereden dışarı çıktı. Tedbirler önemlidir, Razvan. Etrafta olmazsam ve güvende olman gerekirse ne olacak?"

"Sana her zaman ulaşabilirim Natalya." Ona sarıldı. "İkimizin de aynı şey üzerinde çalışması hiçbir zaman mantıklı olmadı. Bilgi paylaşıyoruz."

"Ama büyülerini saklamıyorsun," diye karşı çıktı Natalya, yüzündeki gülümseme solmuştu. "Bu beni endişelendiriyor Razvan. Korunmaya ihtiyacın olursa ve bana ulaşamazsan ne olacak? Beni her zaman koruyorsun, karşılığında sana vermem gereken tek gerçek şey bilgi ve sen bunu ciddiye almıyorsun."

"İnan bana Natalya, bunu çok ciddiye alıyorum," diye düzeltti Razvan. Kızın saçlarını şefkatle karıştırdı. "Sen benden çok daha zekisin ve belki de ben bundan yararlanıyorum."

gerektiği kadar sıkı alışmıyorum ama bana ne kadar yardımcı olduğunuzun farkında olmadığımı asla düşünmeyin. Seninle gurur duyuyorum."

"Bu sefer sana zarar verdi mi yoksa korumalar ona karşı mı?" Natalya sesini alçalttı ve etrafına bakındı. Aralarına bir gölge düştü. Razvan'ın kolu Natalya'nın omuzlarından kaydı ve bir anda ondan epeyce uzaklaştı. Adam kaybolur gibi oldu ve Natalya ona doğru bir el uzattı ama ona dokunamadı ve kolunu bıraktı.

"ok sinirliydi. Bence sen ondan daha güçlüsün. Çalışmaya ve bir şeyler öğrenmeye devam edersen bize dokunamaz. Belki de gücü azalmıştır, bilmiyorum ama tehlikede olman beni endişelendiriyor. Seni kontrol edememesi hoşuna gitmiyor. Bana zarar veremiyorsa, sana da ulaşamaz."

Bir an için Natalya'nın saçları ve teni çizgilerle kaplandı ve gözleri fırtınalı bir donuklukla parladı. "Güvenlik önlemlerini aşmayı başardı ve sana zarar verdi, değil mi? İsrar ettiğinde ona gelmediğim için beni cezalandırmak için."

"Bana yenisini göster. şimdi ne kullandığını göster."

Razvan ondan uzaklaşıyordu ve Natalya onu durduramıyordu. Araya keder girdi. Kardeşi için değil ama Vikirnoff için. Vikirnoff'un zihnine dokunma ihtiyacı, sadece hayatta olduğunu bilmek bile güvenliydi. Onun için canı yanıyor, zihni ona ulaşılıyor, ulaşılıyor ama orada değildi; sadece karanlık, acımasız bir boşluğa yuvarlanıyor gibiydi.

"Natalya! Korumalar." Razvan'ın sesinde çaresizlik vardı.

"Sana onları almanı söyledim." Dikkati çok dağınıktı. Vikirnoff'a ihtiyacı vardı. Vikirnoff neredeydi? Neden çağrısına cevap vermiyordu? Ölmüş olabilir miydi?

"Hayır! Ben öldüm. Avcılar beni öldürdü ve sen beni güvende tutmadın. Neden beni güvende tutmuyorsun Natalya? Korumaya ihtiyacım mı var?"

Natalya irkilerek uyandı. Başı çarpıyordu ve nerede olduğunu ve ne yaptığını hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı. Geçmiş ve şimdiki zaman rüyalarında her zaman bir araya geliyor gibiydi. Bu kafa karıştırıcıydı. Yerin ortasında oturmuş, dizlerini yukarı çekmiş, ileri geri sallanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Televizyon açıktı ama ne izlediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çocukluğuna dair bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu ama yorgunluğa yenik düşmeden hemen önce görmüş olmalıydı. Kendini kontrol edemediği için sinirlenerek içinden küfretti ve kendini odanın etrafına bakmaya zorladı. Etrafını düşmanlar sarmışken uyanık kalmalı, uykuya teslim olmamalıydı.

Ayak bileğini ovuşturarak Natalya, ışığı engellemek için çekilmiş ağır perdelerle baktı. Gözleri ve teni hâlâ yanıyordu, bu yüzden güneşin henüz batmadığından emindi. Televizyona odaklanmaya çalıştı ama doğru düzgün düşünemiyor gibiydi. Kötü özel efektleri olan eski filmleri çok seviyordu ve onları oynatan bir kanal bulmuştu ama aklının Vikirnoff'a kaymasını engelleyemiyordu. Ve bu onu çok sinirlendiriyordu.

Küçük bir iç çekişle vazgeçti, seti kapattı ve buruşuk yatağı tekmeledi. Odaya hizmetçi servisi gelmemiştii ve Vikirnoff'un orada olduğu zamandan kalma bir dağınıklık vardı. Yastık onun kokusunu taşıyordu ve burnunu yastığın yumuşaklığına gömüp derin derin içine çektikten sonra yastığa sarıldı. "Lanet olsun sana, Vikirnoff Von Shrieder." Onu yüksek sesle kınarken kendini daha iyi hissediyordu.

Genellikle Razvan'la olan çocukluk hayalleri onu yatıştırırdı ama keder birkaç santim ötesindeydi, onu pençeliyor, boğmakla tehdit ediyordu. Kendisinden çoktan ayrılmış olan ikiz kardeşi için değil, daha yeni tanıştığı bir adam için duyduğu keder. Ama onu tanıyordu. Onun zihnine girmişti ve nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Ruhu onunkine dokunmuştu. Ona bu kadar ihtiyacı varken neredeydi?

"Aptal bağlama büyü'nü beni alt ederse lanetleneneceğim." Yaşıyordu. Onun hayatta olduğunu biliyordu. Son birkaç saat içinde yüzlerce kez zihnine dokunmak için uzanmış ve karanlık bir boşluk bulmuş olması önemli değildi, böyle bir fanteziye teslim olmayacaktı. O sadece kendi türünün gençleştirici uykusunu uyuyordu. Bunun ne olduğunu biliyordu, aslında hayatının uzun ve boş saatlerini doldurmak için bilgi topladığı çılgın dönemlerinden birinde çeşitli toprakların iyileştirici özelliklerini incelemişti.

"Belki de mağarana gidip orada oturup senin uyanmanı beklemem gerekecek, bu arada ben de bizi çözecek büyü üzerinde çalışacağım. Çünkü bu duyguyu sevmiyorum." Boşluk onu canlı canlı yiyen bir delikti. "t?am kuulua, avio p??ertiilam. Bunu çözebilirim. O kadar da zor değil." Ellerini çalkalanan midesine bastırdı.

Kapıya hafifçe vurulması onu ürküttü. Natalya dönüp çılgınca silahlarını aradı. Her zaman parmaklarının ucundaydılar. Gardını düşürecek kadar kendini kaybetmiş miydi? Vampirler gündüz vakti saldıramayabilirlerdi ama onlar kuklaların, emirlerini yerine getirmeleri için yaratılmış hortlakların efendisiydiler. Ve Brent Barstow her zaman etrafta sinsice dolaşırdı. Adamın rahat tavırlarına en ufak bir şekilde aldanmamıştı. Adamın iyi bir niyeti yoktu ve bu da onu vampirlerle aynı kefeye koyuyordu.

"Kim o?" Kapının sağında durdu, silah elinde, parmağı tetikte, emniyeti kapalı. Güvenlik önlemleri işe yaramalıydı ama o hazırlıklı olmaya inanıyordu. Dişi kaplan yüzeye yaklaştı ve inanılmaz koku alma yeteneğini kullanmasına izin verdi. Bir erkek ve kadın, korku ya da tehlikeye işaret edecek bir ter yoktu ama yine de gardını düşürmedi.

"Jubal ve Gabrielle Sanders, hanımefendi. Hayat arkadaşınız bizi size göz kulak olmamız için gönderdi."

Natalya duvara yaslanırken nefesini uzun, yavaş bir sıkıntı tıslamasıyla verdi. Onları buraya göndererek aptallık ediyorsun Vik. Onları buraya getirmeye çalışacağımı çok iyi biliyorsun.

onlara göz kulak olmak yerine. Onu duyamıyordu ama bunu söylemek ona tatmin veriyordu. "Ona bir bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığını söyledim, çok teşekkür ederim. Onu özleyebileceğimi düşünerek kendini övüyor."

"Hanımefendi. Burada, koridorda durup kapıdan konuşamayız." Küçük bir sessizlik oldu. "Peki, tamam, yapabiliriz ama eninde sonunda biraz dikkat çekeceğiz."

Natalya umutla, "Gidebilirsin," dedi.

"Prens'ten emir aldık, hanımefendi. Ayrılamayız." "Bana bir kez daha hanımefendi dersiniz, sizi vurabilirim."

Natalya, "Tam kapıdan girerken," dedi. İç çekti. "Sadece bir dakika." Kapıdaki korumaları kaldırmak birkaç dakika sürdü. Kenarda durup, silahını doğrultarak girişe dikkatli bir şekilde nişan aldı. "İçeri gelin."

Önce adam içeri girdi. Uzun boylu ve tıknazdı, geniş omuzları ve koyu dalgalı saçları vardı. Ona sırtıttı ve ellerini havaya kaldırarak kadının girmesi için kenara çekildi. Natalya, adamın vücudunu silahla kız kardeşinin arasına yerleştirmek için adım attığını fark etti. "Bu benim kız kardeşim, Gabrielle. Ben de Jubal Sanders. Temelde Traian'ın insan kayıinvalideleriyiz."

Gabrielle kapıyı kapattı ve sürgüyü yerine kaydırıldı. "Slavica, hancı ve kocası bize kefil olabilir. Slavica ve kızı bazen Falcon ve Sara'nın çocuklarına bakmamıza yardım ederler. Çocuklar insan ve toprağa gidemiyorlar, bu yüzden gündüz saatlerinde bakıcıya ihtiyaçları var."

"Slavica'nın sana kefil olmasına gerek yok, aklını okuyabiliyorum." Bu bir yalandı. Kardeşlerin çok güçlü bariyerleri, Natalya'nın Prens ya da Şahin'in yapımına yardım ettiğinden emin olduğu kalkanları vardı.

Jubal'ın gülümsemesi sanki onun yalan söylediğini biliyormuş gibi genişledi. "Bizi vuracak mısın, çünkü kendimi o gangster filmlerinden birinde gibi hissetmeye başladım?"

Natalya, "Hâlâ karar verme aşamasındayım," dedi. "Bugün kimseyi öldürmedim ve bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum. Antrenmanlara devam etmek zorundayım."

"Beni vurmadan önce en azından kendini tanıt," dedi Jubal, kaşlarını yukarı kaldırarak odaya bakarken.

Natalya onun bakışlarını takip ederek yanık izlerine ve kararmış karton parçalarına baktı. "Natalya Shonski." Silahın emniyetini yerine kaydırıp ve sandalyelere gitmelerini işaret etti. "Geldiğiniz için teşekkürler ama ben iyiyim. O kadar kolay dağılmam." Birinci sınıf bir yalancıya dönüşüyordu. Kederden içi yanıyordu ve boğazında bir delik açılmıştı. Gülümsemeyi başardı. "Vik en aptalca şeyler için endişelenme eğilimindedir."

Gabrielle her yerdeki yanık izlerini görmezden gelmeye ve parlak renkli duvar halılarına odaklanmaya çalışarak odaya baktı. "Buraya ilk geldiğimizde, bu handa kalmıştık. Odamızda hepsi toprak tonlarında, güzel dokuma halılar vardı. Bu çok kırmızı."

"Öyle değil mi? Televizyonu ve banyoyu istiyordum, bu yüzden Bright'la gittim," diye açıkladı Natalya. "Benimle kalmanızı sağlayarak ikinizi de dışarıda bırakmaktan gerçekten rahatsızlık duyuyorum."

Jubal omuz silkti. "Sen çocuklardan çok daha kolaysın. Sara'nın bir milyon tane çocuğu var. Beni çok yoruyorlar. Tamam, soru sorulmalı. Kibarlık sayılmazsa özür dilerim ama burada ne yapıyordun?"

Masum görünmeye çalıştı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Görünüşe göre dünyanın en kötü sigara içicisisin, uyurken eski sigaralarını yanık bırakıyorsun. Ya da gizli bir kundakçısın ve sırrını keşfettiğimiz için bizi vurman gerekecek. Ne oluyor?"

Natalya yüzünü buruşturdu. "Bir proje üzerinde çalışıyordum, sigara içmiyordum." Adam ona bakmaya devam edince omuz silkti. "Deney yapıyordum. Alev makinem olmadığı için bir tane yapıyordum. Onu etkili bir şekilde kullanmak için ne kadar yakın olmam gerektiğini görmem gerekiyordu."

Jubal ve Gabrielle birbirlerine uzun uzun baktılar. Gabrielle boğazını temizledi. "Bu odada bir alev makinesiyle alıştırmamı yapıyordun?"

Natalya bütün kararmış izlere baktı. "Şey, evet. Dikkatli davrandım. Kağıtları, eski giysileri falan yaktım. Yangın beklediğimden büyük olursa hemen söndürebilmek için yanımda su bulundurdum."

"Odadaki nesneleri mi yakıyordunuz?" Jubal tekrarladı.

Natalya ona kaşlarını çatı. "Bu kadar ukala olma. Deney yapıyordum. Binayı ateşe vermeye çalışmıyordum. Dışarı çıkıp bir alev makinesi alabileceğimi mi sanıyorsun? Onları bulmak o kadar kolay değil."

Jubal boğazını temizledi. "Neden alev makinesi takıntınız var?"

"Vik bana vampiri öldürmek için kalbini yakmam gerektiğini söyledi. Vampir Freddie'yi yirmi kere falan öldürdüm ama ölmedi. Tekrar tekrar ayağa kalkmaya devam etti. Düpedüz sinir bozucu ve ürkütücüydü ve şikâyet ettiğimde Vik bir alev makinesine ihtiyacım olduğunu söyledi. Eee?" İtiraz etti. "Kalbi yakmam gerektiğini ve öylece yıldırım çağıramayacağımı ya da ateş topu fırlatamayacağımı söyledi, işte böyle."

Jubal bir elini saçlarının arasında gezdirdi, belli ki tedirgindi. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Kendi alev makinesi versiyonunu mu icat ediyordun?"

"Ne yapmamı bekliyordun ki? Yerel markete gidip ucuza bir tane alabileceğim bir şey değil. Bir kutu saç spreyi ve bir çakmak işe yarıyor, ancak istediğimden çok daha yakın olmam gerekiyor. İyi haber şu ki, taşınması kolay."

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Jubal sordu.

"Aslında eğlenceliydi."

Gabrielle kardeşinin yüzündeki ifade karşısında kahkahayı patlattı. "Git, Natalya. Sen ve kız kardeşim Joie çok iyi anlaşıyorsunuz."

"Onu cesaretlendirme, Gabrielle," diye azarladı Jubal. "Vik tüm bunlar hakkında ne diyor? Vik tüm bunlar hakkında ne söyleyecek?"

Natalya'nın kaşları havaya kalktı. "Vik hiçbir şey söylemiyor çünkü vampirleri nasıl öldürmeyi seçtiğim onu ilgilendirmiyor." Umursamazca omuz silkti. "İşe yarayan neyse o. Onun ölümsüzlerle başa çıkmak için kendi yöntemleri var, benim de kendi yöntemlerim."

"Otel odanda bir şeyleri yakıyor olman sence de biraz tuhaf değil mi?" Jubal sordu.

"Bir şeyleri yakmak test etmenin bir yan ürünü. Mesafeleri test ediyordum. Bu arada, tetiği basılı tutamazsınız çünkü alev kutuya geri döner ve kutu havaya uçar."

"Camı patlatmadığına şaşırdım."

Natalya ona soğuk bir bakış attı. "Yaptığım işte çok iyiyimdir. Sadece havaya uçurmak istediğim şeyleri havaya uçururum." Yine dikkati dağılmaya başlamıştı, konuşmaya odaklanamıyordu. Saçlarını çekmek isteyerek ziyaretçilerine arkasını döndü. Pençeleri tehlikeli bir şekilde yakındaydı ve ağrıyı hafifletmek için parmaklarını birkaç kez esnetti.

Vikirnoff'un zihnine ulaşma ve dokunma ihtiyacı onu şiddetle sarstı. Kalbinin hızla çarptığını ve vücudundan terler boşandığını hissedebiliyordu. O ölmemişti. Uyuyordu. Sadece uyuyordu. Ve uyandığında onu öldürecekti. Kendisine cehennemi yaşattığı için onu yavaşça boğmak istiyordu.

"Sık sık bir şeyleri havaya
uçurur musun?" "Jubal!"

Gabrielle itiraz etti.

"Sadece merak ediyorum. Tıpkı Joie gibi. Yemin ederim, etrafım hep King Kong'la başa çıkabileceğini düşünen kadınlarla dolu."

Natalya'nın yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. "O filme bayılıyorum."

"Ne izliyordun?" Televizyon setini gösterdi.

"Hatırlamıyorum." Hatırlamıyordu da. O harika eski televizyon şovlarını ve eski B filmlerini severdi-

zaman özel efektleri. Hangi dilde oldukları fark etmezdi, her zaman eğlence sağarlardı ama şimdi bütün gün izlediği tek bir şeyi bile hatırlayamıyordu. "Ama King Kong değildi."

Tanımadığı insanlarla havadan sudan konuşamazdı. Dostça görünmeyi ve kendinden hiçbir şeyi ele vermemeyi öğrenmişti ama bir şekilde hayatı değişmişti. Her halükârda, çok perişan olduğunda, ki Vikirnoff'tan önce bu hiç olmamıştı, dişi kaplan onu korumak için kükrüyordu ve bu da Jubal ve Gabrielle Sanders'ın tamamen güvende olmayabileceği anlamına geliyordu.

Natalya Vikirnoff olmadan kendini boşlukta hissediyordu. Parmaklarını birbirine geçirdi ve duvardan aşağı kayarak silahlarının ortasında yere oturdu. Kardeşlerinden korkmuyordu; bu kadar yakın mesafede silahlar işe yaramazsa dişi kaplan onların işini kısa sürede bitirirdi ama kendini savunmasız hissediyordu. Hiç bu kadar savunmasız, ham ve açıkta olmamıştı. Vikirnoff'a ve tüm Karpat erkeklerine lanet olsun!

"Natalya." Gabrielle'in gri gözlerinde merhamet vardı. "Raven Dubrinsky bana yıllar önce bir keresinde Mikhail'in onsuz yere inmek zorunda kaldığını söyledi. Mikhail yaralıymış ve o henüz din değiştirmemiş. Hayatının en zor dönemlerinden biri olduğunu söyledi ve şu anda seninle olabilseydi geleceğini söylememi istedi."

"Prensin yaraları ne kadar kötü?" Natalya, Vikirnoff'a olan ihtiyacını uzak tutacak bir şeye tutunmak için çaresizce sordu. Eğer bir erkeğe ihtiyaç duymak bir Karpatyalı'yla hayat arkadaşı olmanın yan ürünüyse, bağlanma ritüelini bozmanın bir yolunu bulmaya her zamankinden daha kararlıydı. Sadece berbat değil, aynı zamanda Vikirnoff olmadan birkaç gün geçiremeyeceğini düşünmek de aşağılayıcıydı. Dünyanın çevresini birkaç kez tek başına dolaşmıştı. Hayatının çoğu yalnız geçmişti. Bir erkeğe ihtiyacı yoktu.

"Yaraları oldukça kötüydü. Onu görmedim ama Raven çok üzgündü. Bir tuzağa düşürülmüştü," dedi Jubal. "Hem o

ve Falcon iki ayrı olayda birkaç vampir tarafından saldırıya uğradı. Sanırım vampirler onları yıpratmaya, öldürmek yerine yaralı tutmaya ve kan kaybından zayıflatmaya çalışıyorlar."

"Vikirnoff vampirlerin prensi öldürmek için toplandığını düşünüyor. Maxim, yani usta vampir, Vik'e Mikhail'i öldüreceklerini ve tüm ırkın sonunun geleceğini söyledi." Natalya parmaklarını yere vurdu. "Bu doğru mu?"

"O kadar uzun zamandır burada değilim," diye cevap verdi Gabrielle, "ama Gary bana prensin tüm Karpatlar arasında önemli bir bağlantı olduğunu söyledi."

"Gary?" Natalya sordu.

Jubal kız kardeşine sırtarak, "Gary Jansen her şeyi yapabilen, her şeyi bilen ve onu anlayamayacağınız şekilde konuşan o inek adamlardan biri," dedi.

"O değil." Gabrielle kardeşine bir sakız paketi fırlattı. "O etraftaki en nazik, en harika adam. Ve Shea bile Gary'nin Karpat kadınlarının neden bu kadar sık düşük yaptığını bulmak için en iyi şansa sahip olduğunu düşünüyor." Natalya'ya gülümsedi. "Çok zeki biri."

"Zeki bir inek," diye belirtti Jubal.

Gabrielle kardeşine bakarak burnunu kırıştırdı.

Natalya bir anda kendini yalnız hissetti. Eskiden Razvan'la şakalaşır ve dalga geçerdi. Sander kardeşler arasındaki yakınlık ona ne kadar çok şey kaybettiğini hatırlattı. "Bir zamanlar benim de bir kardeşim vardı." Başını duvara yasladı. "Biz ikizdik. Yakışıklıydı, Gabrielle, tıpkı senin kardeşin gibi. Ve korkunç bir flörtçüydü. Kadınlar sürekli onun peşinden koşardı ve o da bundan hoşlanırdı."

Gabrielle, "Jubal kadınlardan hoşlanıyor, ama kız kardeşlerinden değil," dedi.

"Kız kardeşlerimi seviyorum, özellikle de konuşmadıkları zaman. Kabul etmelisin ki ikisi de çılgın." Jubal ona sırtıttı. "Senin gibi. Kardeşini sürekli sen mi delirtiyordun?"

Natalya bunu düşündü. "Muhtemelen. Evet. Onunla olan çocukluğumun sadece küçük bir kısmını hatırlıyorum.

büyüdüğümüzde ayrıldık. Ondan sonra geceleri rüyalarda karşılaştık ve bilgi alışverişinde bulunduk."

Gabrielle kaşlarını çatı. "Neden ayrılmak zorunda olasınız ki? Hepimiz farklı hayatlar yaşıyoruz ama birbirimizi her zaman görüyoruz."

Natalya anıları için savaştı. Giderek daha fazla geriye dönüşler yaşıyor ve bilgi parçalarını bir araya getiriyordu. "Güvenli değildi. Ters yönlere gittik. Rüyalarda iletişim kurabildiğimizi bilmiyordu."

"Kardeşin mi? Kafam karıştı," dedi Jubal.

Natalya kaşlarını çatarak başını salladı. "Kardeşim değil. Bir adam. Sanırım o benim büyükbabam olabilir. Her halükarda, Razvan ve ben zorunluluktan ayrıydık. Son zamanlarında farklıydı. Çocuk istiyordu. Bu onun için bir karısı olmasından daha önemliydi. Kaliforniya'da bir kadınla birlikteydi ve daha sonra bir çocuğu olduğunu öğrendim; tabii ki şimdi büyüdü. Ayrıca Teksas'ta ve Fransa'da da birer kadını vardı." İkisi de yorum yapamadan kadın başını kaldırdı. "Aynı anda değil, o bir gezgindi ve asla tek bir kişiyle aynı yerde kalamazdı. Başka çocuğu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bana hiç söylemedi ama bir çocuğu olmasını o kadar çok istiyordu ki, bu beni şaşırtmazdı. Kaliforniya'da çocuğunu göremeden öldürüldü. Onun kim olduğunu bile bilmiyordu."

"Üzgünüm Natalya, onu kaybetmek senin için korkunç olmalı. Tek bir yerde kalamayacaksa neden çocuk istediğini merak ediyorum. Babalarının onları sürekli terk etmesi çocuklar için çok zor olurdu," dedi Gabrielle.

"Annenle baban hâlâ hayatta mı?" Natalya sordu.

"Evet," dedi Jubal sırtarak. "Oldukça canlılar ve sanırım Joie ile Traian'ı neden ailelerinin de katılımıyla evlenmek için beklemedikleri konusunda sorguya çekiyorlar. Annem gerçekten üzülecek, değil mi Gabrielle?"

"Bunu söylemenin güzel bir yolu. Traian'ı küçük bir sürpriz bekliyor. Keşke bu sefer evde olsaydım, sadece duvarda bir sinek olmak için."

Natalya onların birbirlerine takılmalarından hoşlanıyordu. Çok yakın oldukları belliydi ve bu ona yeniden bir aile özlemi çektiriyordu. Razvan'a yakın hissetmesine rağmen onunla vakit geçirememişti. Sarılmaları kanlı canlı gerçek zamanlardan ziyade rüyalarında olmuştu. Çok uzun hayatlarını onları takip eden karanlık gölgeden korkarak geçirmişlerdi. Razvan, Natalya'yı özgür kılmak için bilerek en ağır darbeyi almıştı ama Natalya yalnızdı.

"Çok üzgün görünüyorsun," dedi Gabrielle.

"Kardeşimi özleyorum." Natalya çenesini dizlerine sürttü. "Ve şu sersem Vik'i." Razvan'sızlığa alışkındı ama Vikirnoff kalbine girmişti ve onunla sıkışmış gibiydi.

Gabrielle kardeşiyle yine eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu. Karpatyalı erkeklerle vakit geçirmişlerdi ve birinin mankafa olarak etiketlenmesi, hatta "Vik" gibi bir lakap kullanması fikri onlara komik geliyordu. "Ona gerçekten kızgınsın, değil mi?" Gabrielle sordu. "Joie, Traian'ı boğazlamak istediğinde böyle konuşuyor."

"Eğer Vikirnoff gibi biriye, muhtemelen boğazlanmayı hak ediyordur. Vik her zaman çok ciddi. Ve her şey emirlerle ilgili. Sadece hoş bir ses tonuyla bir şey söyleyemez, bana büyük emri vermek zorunda. O gerçekten karanlık çağlardan kalma. Neden bahsettiğimi biliyorsunuz, göğsünü yumruklayan büyük mağara adamı."

"Vampirlerle savaşmandan hoşlanmadı, değil mi?" Jubal tahmin etti.

Natalya gözlerini devirdi. "Bu hafif kalır ama en azından ben ne zaman kaçacağımı ve başka bir gün savaşacağımı biliyorum. O sadece dünyayı ele geçirmek istiyor."

Jubal'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bu çok iyi. Gary'nin buna şahit olmak için burada olmaması çok kötü. Karpat erkekleri ve kadınları arasındaki etkileşimi izlemeye bayılır."

"Nerede o?" Natalya sordu. Ağlamak istiyordu. Duvarları ve zemini tırmalamak istiyordu. Yabancıların önünde dağılmayacaktı.

Gabrielle, "Gary şu anda Amerika'da ama yakında dönecek," dedi.

Natalya çaresiz hissetmeye başlamıştı. Konuşmaya odaklanabilmek için çaba sarf etmek zorundaydı. "O da vampirlerle savaşıyor mu?"

"Onun tarzında, ama fiziksel olarak değil," dedi Jubal. "Toplum", kaşlarını çatı, "onları duymuşsundur, değil mi? Kendilerini tüm vampirleri yok etmeye adanmış insanlar, ama bir vampirle bir Karpatyalı arasındaki farkı ayırt edemiyor gibi görünüyorlar. Her neyse, topluluk Gary'den nefret ediyor. Onların ölüm listesinde."

"Vampirlerle savaşıyor musunuz?" Natalya merakla sordu.

Jubal ellerini önünde birleştirdi. "Vampirlerle savaşmakta pek iyi değilim ama öğreniyorum. Kısa bir süre öncesine kadar var olduklarını bile bilmiyordum."

"Alev silahı kullanıyor musunuz?" Natalya sordu. "Sende var mı? Karbüratör temizleyicisi bulabilseydim, eminim saç spreyinden daha çok işe yarardı."

"Alev makinelerine kafayı takmışsın."

"Bir vampirin ölü kalması için onu yüz kere öldürmek zorunda mısın?" Ağrıyan parmaklarını tekrar büktü. Kasları acı verici bir şekilde kasılmaya başlamıştı.

Jubal Natalya'nın gözlerinin renginin değıştiğini, güzel bir deniz yeşilinden tuhaf, bulanık bir opaklığa dönüştüğünü fark etti. Alaca saçları koyu siyaha dönmüşü ve aralarında garip bantlar belirmeye başlamıştı. Gabrielle'i ayağıyla dürttü. Gabrielle başını salladı. Tedirginlik belirtilerini çoktan görmüş ve odada büyüyen tehlikeyi hissetmişti.

Jubal, "Yerlilerin çoğı at arabası kullandığı için karbüratör temizleyicisi bulma şansınızın neredeyse sıfır olduğunu düşünüyorum," dedi.

Natalya küçük bir iç çekişle, "Bu çok kötü oldu," dedi. "Ama daha önce Slavica'yı aradım ve bana birkaç kutu aerosol saç spreyi bulup bulamayacağını sordum, bu yüzden iyi bir tedarikim olmalı."

"Vikirnoff icadınızı gördü mü?" Jubal sordu.

Natalya ona intikam vaat eden bir bakış gönderdi. "İstediğin kadar dalga geç ama ölümsüzlerle bir savaştaysan ve sen onları yere serdikten sonra otuz yedi kez ayağa kalkarlarsa, bir kutu saç spreyi ve bir çakmak sana gerçekten iyi görünecektir."

İnledi. "Ne yazık ki bu doğru olabilir. O yaratıklarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Aslında, onlar hakkında bir şey bilmek bile istemiyorum."

Natalya yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de öyle."

"Natalya," dedi Gabrielle. "Bileğini ovuşturup duruyorsun. Yaralandın mı? Senin için bir göz atabilirim. Aslında tıp fakültesine gittim, bu yüzden eğer yaralıysan sana yardımcı olabilirim."

Natalya ayak bileğine baktı. Ovaladığını fark etmemişti bile. Bacağını kendine doğru çekti. "Ne yazık ki tam olarak iyileştiremedik. Ona dokunmanın senin için ne kadar tehlikeli olacağını bilmiyorum."

"Sıcak virüslerle uğraştım, Natalya," diye güvence verdi Gabrielle. "Bunun benim için tehlikeli olmasından neden endişeleniyorsun?" Natalya'nın yanında yere çöktü, bir silahı ve çok keskin bir bıçağı nazikçe kenara itti. "Bir bakayım."

"Bu gerçekten bir giriş yarası. Önce kemiğime kadar delinmişim, sonra da bu olmuş. Vikirnoff parazitlerin sistemime bu yolla girebildiğini söyledi." Natalya pamuklu pantolonunu yukarı çekti ve Gabrielle ile Jubal'a bacağını damgalayan el izinden geriye kalanları gösterdi. "İçeri girdi ve çıkarabildiği kadarını çıkardı. Mikroorganizmalar olduğunu söyledi ve onlardan kurtulabildiğini düşündü ama bunu çıkaramadı. Ağrıyor."

Gabrielle el izini dikkatle inceledi. "Nasıl görünüyor?"

"Deri," dedi Natalya. "Klonlanmış deri. Görünüşe göre yaklaşık bir inçin yüzde biri kalınlığında ve kendisini konakçı deriye, bu durumda ayak bileğime ve baldırıma, bir deri grefti şeklinde tutturdu."

Gabrielle, "Normalde aşılamanın tamamlanması beş gün sürer," diye belirtti.

"Olağanüstü olan da bu. Kan damarlarım alttaki ana deri dokusundan el izine doğru çok hızlı bir şekilde büyüdü ve iki katmanı birbirine bağladı." Gabrielle'e baktı. "İşte bu yüzden Vikirnoff onu çıkaramadı, çünkü o benim derim oldu, nefes alıyor, terliyor, derinin tüm işlevlerini yerine getiriyor; o benim bir parçam."

"Neden vücudun onu reddetmesin ki?" Gabrielle yaklaşıyor, bölgeyi incelemek için başını eğiyordu.

"Zaten şüpheleniyorsun."

"Bileğiniz delindiğinde kemik iliğiniz alındı. Kendi kök hücrelerin kullanıldı; bu şekilde yapıldı, değil mi?" Gabrielle sordu. "Tüm potansiyel bağışıklık sistemi reddi ortadan kaldırıldı çünkü konakçıdan klonlanan herhangi bir materyal konakçının tam genetik eşleşmesi olacak."

Jubal elini kaldırdı. "Dur bir dakika. Ne demek istiyorsun? Biri ona saldırdı ve derisini klonlamak için kök hücrelerini mi aldı? Böyle bir şey için sadece embriyonik kök hücrelerin kullanılabileceğini sanıyordum."

"Hayır." Gabrielle başını salladı ama Natalya'yı dikkatle izliyordu. "Son araştırmalar bize yetişkin kök hücrelerinin de aynı şekilde işe yaradığını söylüyor ve tabii ki en başarılı kök hücre kaynaklarından biri kemik iliği."

"Bu çok tuhaf. Neden biri sana bunu yapmak istesin ki? Sadece seni işaretlemek için mi? Teknolojinin çok sofistike olması gerekirken buna inanamıyorum," diye karşı çıktı Jubal.

"Bu benim teknolojim." Natalya'nın sesi çok kısıktı. "Ne?" Jubal sordu.

"Bu benim fikrimdi, benim deneyimdi. Bana her zaman zorluklar verildi, bilim ve sahip olduğum diğer becerilerin bir karışımıyla başarmam gereken şeyler. Mikroorganizmaları, parazitler tespit edilmeden ve bölgede reddedilmeden bir konakçıya enjekte etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu." Ellerine baktı. "Ben de bunu yaptım. Vampirler insanları işaretleyebilir, parazitler aracılığıyla onları takip edebilir."

"Mikroorganizmalar vücuda nasıl enjekte ediliyor?" Jubal sordu.

"El yoluyla, gerçi elimi herhangi bir şeye damgalamak gibi dramatik bir şey yapmadım. Sivrisinek ısırığıyla aynı prensipte çalışıyor." Natalya başını duvara yasladı ve alnında boncuk boncuk biriken teri sildi. Vikirnoff ona bacağında neler olduğunu açıkladığı anda anlamıştı. Kendi araştırması ona karşı kullanılmıştı. "Parazitler konakçıya enjekte edilir. Mesele şu ki. Parazitleri fark edilmeden bir vücuda yerleştirmeyi denemiyordum, bu parazitleri silah olarak kullanıyordum. Parazite son derece tehlikeli kimyasallar bağlayabiliyordum. Parazite birkaç farklı şey bağlayabildim ve onu fark edilmeden bir konağa sokabildim."

Jubal Gabrielle'e baktı. "Bu mümkün mü?"

Gabrielle başını salladı. "Evet, elbette öyle. Kök hücre ve aşılama ve hatta kimyasalları mikroorganizmalara bağlama araştırmaları çok ileri düzeyde. Evet, bu yapılabilir."

"Vampirler araştırmamı nasıl ele geçirebilir?" Natalya soruyu yüksek sesle sordu. İki yabancıya anlatırken Vikirnoff'a neden itiraf etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde çok daha kolay olmuştu.

Küçük bir sessizlik oldu. Gabrielle usulca iç çekti. "Araştırmanı nerede yaptın Natalya ve ben neden senin adını duymadım? Bu çok ilgilendiğim bir alan ve son gelişmeleri takip ediyorum."

Natalya tereddüt etti. Vücudu yine kendi bilgisi dışında ileri geri sallanıyordu ve bunun farkına vardığında kontrolü yeniden kazanmak için kollarını dizlerine sıkıca sardı.

"Geçmişimle ilgili pek çok şeyi hatırlamıyorum. Bazı boşluklar var ama bilgiyi seviyorum ve bana meydan okumam söylendiğinde buna karşı koyamadım." Özellikle de Razvan'ın zarar görmeyeceği anlamına geliyorsa. Hayatını nasıl açıklayabilirdi ki?

Ona mantıklı gelmiyordu ve hafızasındaki boşluklardan dolayı her şeyi anlayamıyordu.

"Araştırmanızı kim biliyordu?"

"Bilmiyorum."

Bir sessizlik daha oldu. Natalya onların gözlerindeki kuşkuyu okudu ve onları suçlayamadı. "Belli ki beni vampirlere ihbar eden biri. Bu da tanıdığım birinin onlarla işbirliği içinde olduğu anlamına geliyor." Büyükbabası. Xavier olmalı. Deneyleri onun emrettiğini hatırlayamıyordu ama rüyalarından Razvan'ın onu koruduğunu biliyordu ve o da onu korumaya çalışıyordu. Kristal küreye eriştikten sonra bile Xavier'in neye benzediğini hatırlayamıyordu. Ve bu gerçekten korkutucuydu.

Isınmak için ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Üşüdün mü? Burası soğuk mu?" Titriyordu, o kadar üşümüştü ki. Kaplan onu korumak, bu kadar tedirgin olmasını engellemek için yükseliyordu ve bir hedef arıyordu.

Natalya parmaklarını yatak odasının zeminine gömdü, kendini durduramadan tırnakları tahtayı oydu. Tekrar ağlamak, içindeki vahşi keder sonsuza dek yok olana kadar bir şeyleri tırmalamak istiyordu. Keskin ve korkunçtu ve hiç beklemediği bir anda onu ele geçirdi. Dişi kaplan bile ağlıyordu, derinlerde bir yerde, onu içten içe yiyip bitiren keskin bir yalnızlık. Tahta, uzun ve dar şeritler halinde yerden kalktı. Dehşetle ince kıymıklara baktı.

"Belki de gitmelisin. Artık güvenli olduğundan emin değilim. Çok zor zamanlar geçiriyor gibiyim." Boğazında onu boğmakla tehdit eden yumruyu yuttu. "Bu hayat arkadaşı işi çok rahatsız edici."

Jubal başını salladı. "Ben de öyle duydum. Gerçekten uyuyormuş, toprakta iyileşiyormuş. O ölü değil, biliyorsun."

"Zihinsel olarak onun ölmediğini biliyorum. Ve şu anda, ondan o kadar da hoşlanmıyorum, ama zihnimin güvence için onunkine dokunması gerekiyor. Bağlama büyüsü gibi bazı kelimeler söyledi ve farkı hemen hissedebildim. Bu tür şeylere inanmasanız bile, ki ben inanıyorum, bağlama işe yarıyor. Bunu tersine çevirmenin bir yolu üzerinde çalışıyorum."

Gabrielle'in kaşları havaya kalktı. "Sence bunu tersine çevirmenin bir yolu var mı? Hayat arkadaşlarının birlikte olmak istediklerini sanırdım. Vikirnoff'la birlikte olmak istemiyor musun?"

Natalya bunu kesin bir dille reddetmek için ağzını açtı. Elbette onunla birlikte olmak istemiyordu ve o da kesinlikle onunla birlikte olmak istemiyordu. Bu kimyayla ilgili bir şeydi. Belki de şehvet. Onu öpmeyi seviyordu. Ama hayatını onunla geçirmek? Sonsuza kadar? Bunu istiyor muydu? June Cleaver'ı isteyen bir adamla?

Vikirnoff'la ilgili korkuları yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, kapısının önünde duran ayak seslerini neredeyse kaçırıyordu. Natalya sessizlik için elini kaldırdı ve silahını ona doğru yaklaştırdı. Jubal bıçağı aldı.

Kapı çalındığında kararsızdı. "Natalya. Ben Slavica, gece çikolatanızı getirdim."

Saç spreyi kutuları değil. Çikolata. Natalya her gece çikolata sipariş etmezdi. Gabrielle'a banyoya gitmesini ve Jubal'a da kapının solunda durmasını işaret etti. Sağ tarafa geçti, silahı kaya gibi sabitti ve her türlü tedirginlik izi kaybolmuştu.

Bölüm 12

"Lütfen içeri gel Slavica," diye seslendi Natalya. "Kapıya bakabilir misin?"

"Evet, anahtarım yanımda." Bu alışılmadık bir şeydi. Slavica asla bir misafirin odasına davetsiz girmezdi. Kapıyı çalar ve misafirin kapıyı açmasını beklerdi.

Natalya nefes aldı. Brent Barstow. Onun bir misafirden başka bir şey olduğunu başından beri biliyordu. Çok dikkatliydi ve odasını bir kez ziyaret etmişti, bu da onun ya çok ürkütücü bir sapık olduğu ya da iyi bir şey yapmadığı anlamına geliyordu.

Anahtar kilidin içinde döndü ve Slavica kapıyı iterek açtı. Ağır perdeler pencereleri ve kapıları örtüyordu ve gece çöküyordu. Natalya gözlerinin aydınlık salondan odanın karanlığına alışmasının bir iki dakika alacağını biliyordu. Slavica, üzerinde dumanı tüten bir kupa bulunan bir tepsiyle odaya girdi. Gözleri kızarmıştı ve yanağında hafif bir morluk vardı. Natalya'nın içinde öfke parladı ve kaplan yükselip intikam alamadan onu itti.

Slavica'nın hemen arkasında, Brent Barstow onu takip ediyordu ve silahının namlusunu sıkıca Slavica'nın boynuna dayamıştı. Natalya kapıyı kapattı ve silahının namlusunu adamın boynuna dayadı. "Olay şu dostum, gerçekten kötü bir gün geçirdim. Günümün nasıl geçtiğini bilmek bile istemezsin. Ve sanırım her şeyin ötesinde regl dönemimdeyim. Bu çok yanlış, anlıyor musun? Bahse girerim sen kendi hayatını benim bir yabancının hayatını önemsemişimden daha fazla önemsiyorsundur. Sen ne düşünüyorsun?"

"O tetiği çekmeyeceksin," dedi Brent. "Aslında tetiği ben çekmek istiyorum. Onu tehdit ettin Hancı; başım belaya girecek gibi değil. Odama bir göz at, hayatım. Akli başında birine benziyor muyum?"

Senin için piliç mi?" Ağzını adamın boynuna daha sert dayadı. "Çünkü ben değilim. Oldukça akli başında yani. Bir şeyleri havaya uçurmayı seviyorum."

"Aşağıda ailesi var ve bana bir şey olursa hepsi ölür."

"Kıçını kapatıp aşağıdaki sorunla ilgilenmen için bir neden daha."

Brent silahını indirdi ve Jubal Slavica'yı arkasından güvenli bir yere çekti.

"Mirko'nun kafasına birkaç kez vurdular. Ona bakmama izin vermediler. Angelina da ellerinde." Slavica tepsiyi yere bıraktı ve titreyen parmaklarını ağzına bastırdı. "Aşağıda onlardan üç tane var."

Natalya silahının namlusunu Brent'in kafasının arkasına dayayarak onu sendeletti. "Bu tam bir ahmak olduğun için. Küçük bir kızı mı kaçırdın? Yemin ederim, eğer etrafta başıboş vampirler varsa, onlara seni akşam yemeği olarak sunacağım."

"Onu öldürme Natalya," dedi Jubal. "Burada ne yaptığını bilmemiz gerek."

Gabrielle kafasını banyodan çıkardı. "Onu daha önce burada kaldığımız zamandan hatırlıyorum, Jubal. Barda takılıyordu. Bizi içeri girerken gördüğünde yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve bu yüzden onu fark ettim."

"Demek vampirlerle işbirliği yapıyorsun," dedi Brent, yüz hatları fanatik bir nefretle çarpılmıştı.

"Üzgünüm dostum, yanlış anladın. Ben vampirleri öldürürüm, onlarla birlikte koşmam. Onlar acayip küçük şeytanlar ve öldürmesi çok zor. Doğru tekniğe sahip olmalısın?"

Jubal, "Alev makinelerine başlama Natalya," diye uyardı. "Bu konuya kafayı takmışsın."

"Bu imkansız, seni uzun zamandır vampir olarak tanımlıyorduk."

"Ne kadar şaşırtıcı. Bilgilerini bile doğru düzgün alamıyorsun. Pek zeki değilsin, değil mi?" Natalya sordu.

"Geri çekil Natalya," diye uyardı Jubal. Natalya yine titriyordu ve parmaklarının pençe şeklinde kıvrıldığını fark etti. "Git biraz nefes al. Ondan daha fazla bilgi alana kadar onu vurmana izin veremem." Brent'i yakasından tutup bir sandalyeye iterken ona göz kırptı. "Yanlış odayı seçmişsin. Burada lanet bir cephaneliği var ve onu nasıl kullanacağını biliyor. Neden Slavica'nın ailesini hedef aldın?"

Natalya dikkatinin sadece küçük bir bölümüyle Jubal'ın adamı sorgulamasını dinledi. Brent Barstow'un zihnine dokunmaya, onu dışı kaplan gibi hissetmeye odaklanmıştı. Adam fanatizm kokuyordu. Vikirnoff. Uyan! Ona ulaşmak için sahip olduğu telepatinin her zerresini kullandı. Bu durum daha da kötüleşebilir mi? Vampirler, Trol Kralları ve şimdi de küçük kızları kaçırıp hancıları tehdit eden bir kaçık var. Güzellik uykunu alman için rahat yatağında kalmana izin verirdim ama bu insanları bana bakıcılık yapmaları için gönderdin ve şimdi hepsi tehlikede. Kızını kaldır ve gelip bu işi çözmeme yardım et.

Nefesini tutmuş, ondan hayatta ve iyi olduğunu gösteren bir şey bekliyordu. Sadece esnemiş ve uyumaya devam etmiş olsa bile onun cevabına ihtiyacı vardı.

Natalya önce onu hissetti. Hiçbir şey söylemedi ama farkındalığı zihnindeydi. Ve sonra onun sıcaklığı soğuk bedenine yayılmaya başladı. Onun anılarına ve düşüncelerine eriştiğini hissetti, böylece olan biten her şeyi biliyordu. Büyük bir yırtıcı hayvan gibi pençelerini açıp kaslarını esneterek gerindi. Bu izlenim zihninde çok güçlüydü. İçini bir rahatlama kapladı. Sadece rahatlama değil. Muazzam bir rahatlama ve hemen ardından gelen öfke.

O acı çekerken, adam onu hiç düşünmeden horlamaya devam ediyordu.

Sevgi dolu selamın için teşekkür ederim, aınaak eny? ve bizi ayırmanın bir yolunu bulamadığını bilmek güzel. Ne yapıyordunuz?

Siz uyurken dünyayı kurtarmak, ne düşünüyorsunuz?

Belirgin bir yangın izlenimi alıyorum. Tekrar ve tekrar. Giysileriniz yanıyor, odanız dumanla doluyor ve kısa bir süre için pencereleri ve balkon kapısını açmak zorunda kalıyorsunuz. Sesinde kesin bir azarlama ve açıkta kalan dişlerin hissi vardı.

Burada önemli olan şeye odaklanmaya çalış. Bu salak benim vampir olduğumu düşünüyor ve o ve üç yordakçısı Slavica'nın ailesini kaçırdı.

Çoğu zaman bilmece gibi konuşuyorsun. Birazdan orada olacağım. Beni beklerken hanı yakmayın.

Beklemekten bahseden kim? O çocuğu orada korumasız bırakmayacağım. Şu anda Slavica kendini kaybetmiş durumda ve ben de kendimi sorumlu hissediyorum. Sen de hissetmelisin. Bu kadar perişan olmasaydım komplonun fısıltısını duyardım ve bunu önleyebilirdim.

Ah. Bir an sessizlik oldu. Şimdi anlıyorum.

Neyi gördün mü? Onun nazik ses tonundan şüphelenmişti.

Zeyna, savaşçı kadın. Sen Zeyna savaşçı kadınsın. O filmlerde olmalı ve sen de kendini onunla özdeşleştiriyorsun.

Kapa çeneni. Sheesh. Şu anda seninle Zeyna tartışmasına girmek istemiyorum. Hala Susie Homemaker'ı hayat arkadaşın olarak istediğinin farkındayım. Ve inan bana, Vik, acı çekmeye değmezsin. Susie'ye kapımız sonuna kadar açık.

Yükseliyordu. Onun yeryüzünden gökyüzüne fırladığını hissetti. Sanki içinde zapt edemeyeceği kadar büyük bir güç varmış gibi, güç onun içinden ona doğru akıyordu. Şimdiden nasıl iyileşmiş ve tam güçte olabileceğini anlamadı, yine de enerji havada bir elektrik yükü gibi cızırdadı. Kendine rağmen, onun hakkındaki fiziksel farkındalığıyla birlikte içinde bir sevinç de yükseldi.

Kendini biraz solgun hissediyorsun, belki de pek iyi değildir. Sen beslenirken kaleyi ben korurum. Ona geldiği için kendinden geçtiğini düşünmesine izin veremezdi.

Bu sözleri nereden buluyorsun? Ben de senden besleneceğimi düşündüm. Anında bir izlenim aldı

Güçlü beyaz dişler birbirine çarpıyor ve çok erotik görüntüler sel gibi akıyor.

Sapık. İçindeki heyecanı ya da kan dolaşımındaki ısıyı itiraf etmeyecekti.

Dikkatini tekrar Brent Barstow'a çevirdi. Adam korku ve şiddet kokuyordu, çok tehlikeli bir kombinasyon. Sürekli başını sallıyor ve Slavica ile ailesinin vampirlerle işbirliği yaparak saflarını dolduracak kurbanlar edinmelerini sağladıkları konusunda ısrar ediyordu.

Onun doğal olmayan nefreti ve kapalı zihninden öğrenerek eğildi, yüzü onunkinden birkaç santim ötede, dişi kaplanın yükselmesine izin verdi, böylece gözlerindeki öldürme dürtüsünü görebiliyordu. "Sen medeni olmadığında insanların medeni olacağına güveniyorsun ama bu sefer kötü bir hata yaptın dostum. Arkadaşlarım tehdit altındayken medeni davranmam."

"Natalya," diye uyardı Jubal. "O fanatik bir embesil. Onu yetkililere teslim edelim."

"Eğer iddia ettiğiniz gibi vampirleri öldürüyorsanız," dedi Barstow, "o zaman aynı taraftayız. Buna hiç gerek yok."

Natalya'nın kaşı havaya kalktı. "Gerek yok mu? Slavica'nın kocası ve kızı, vampirlerle hiçbir ilgisi olması mümkün olmayan genç ve masum bir kız kendi evlerinde bağlıyken mi? Ben sizin tarafınızda değilim ve asla olmayacağım." "Her savaşta fedakârlıklar vardır. Ve biz savaştayız." Barstow açıkladı.

Slavica sessiz kalmıştı ama tek bir ses çıktı ve Natalya'nın kalbine kadar ulaştı. Adamı lime lime etmek istiyordu. Ellerin pençelere dönüştüğünü ve içinde bir vahşiliğin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Gabrielle aralarına girdi ve Natalya'nın koluna nazik, dizginleyici bir el koydu. "Şu anda sorun bu adam değil. Onun arkadaşları. Yapmamız gereken en önemli şey Slavica'nın ailesini güvenli bir şekilde nasıl geri getireceğimizi bulmak."

Barstow, Slavica'ya ters ters bakarak, "Vampirlerle işbirliği içindeler," diye tekrarladı. "Tüm ailesi vampirlerle takılıyor.

vampirlerle."

"Takılmak mı? Az önce takılıyor dedin," diye tekrarladı Natalya. "Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında mısın? Vampirler takılmazlar. Boğazınızı parçalayıp vücudunuzdaki her damla kanı boşaltırlar. Takılmazlar. Senin gibi insanlar nereden geliyor?" Ona bakmaya dayanamayarak arkasını döndü.

Vikirnoff'u hissedebiliyordu. Yakındı, besliyordu, tavrı saygılıydı, hatta çiftçinin başını döndürecek kadar kan almadığından emin olurken nazikti. Ondaki bu özellik, eski dünya nezaketi ve başkalarına gösterdiği özen hoşuna gitmişti. Ona karşı. Onu görmek için can atıyordu. Kendi kendine bunun tek sebebinin adamın görünmez olmanın yanı sıra zihin okuyabilmesi ve bilgi alabilmesi olduğunu söyledi.

"Bıçağı var!" Jubal bağırdı.

Slavica çığlık attı. Gabrielle'in nefesi kesildi. Natalya'nın dünyasında çok belirgin olan bu ses, tam bir şokun o küçük, soluksuz nefesi, onun dönüp bakmasına neden olmuştu. Gabrielle ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzünden kan çekiliyordu. Eli titreyerek Natalya'ya doğru uzandı. Natalya onu yakaladı, yere yığıldığını hissetti ve onu yere indirmeye çalıştı.

Vikirnoff! Onun için çığlık attı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Parlak gülümsemesi ve gözlerinde parlayan zekâsıyla Gabrielle. Hatta dişi kaplanın öldürmesini engellemek için Barstow'un önüne korumacı bir şekilde geçmişti. Bu hiç mantıklı değildi. Hem de hiç. Öfkesi serbest kalmak için kükreyen bir canavara dönüşürken bile içi kan ağlıyordu.

Jubal çoktan yere düşmüş, bıçak için mücadele ediyordu. Brent'in bileğini sıkıştırmadan önce göğsüne bir darbe indirdi ve elini defalarca yere vurarak bıçağı düşürmeye zorladı.

Slavica hemen harekete geçerek Natalya'nın Gabrielle'i yere indirmesine yardım etti ve yaranın boyutunu görmek için onu çevirdi. "Onu birkaç kez bıçaklamış." Sesinde bir tutukluk vardı. "Bıçağa bak. Baştan aşağı çentikli."

Natalya onun gözlerinin içine baktı. Keder vardı. İstifa. Böbreğine üç kez vurdu ve Gabrielle döndüğünde, onu göğsünden defalarca bıçakladı.

Vikirnoff! Sana şimdi ihtiyacım var!

"Ben buradayım." Uzun boylu ve güçlü bir şekilde kapıdan içeri girdi, üzerinde genellikle dişlerini sıkmasına neden olan ama şimdi içini rahatlatan bir otorite ve tam bir güven vardı.

Yere oturmuş, hem Slavica hem de kendisi kan akışını durdurmaya çalışırken Gabrielle'i kollarında tutuyordu.

Vikirnoff uzandı ve Barstow'un kafasını kopardı. Çatırtı mide bulandırıcıydı ama sonunda hareketsiz kaldı.

Jubal sürünerek adamın üzerinden indi. "Kurtar onu. Onu kurtarabileceğini biliyorum. O psişik. Gerekirse kendini sevmesini sağlayabilirsin." Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Neden onu bağlamadım? Silahı aldıktan sonra üstünü bile aramadım."

Onu kurtarabilir misin? Lütfen, lütfen, Vikirnoff, onu kurtarabileceğini söyle. Dikkatsiz davrandım. Bu benim hatam. O çok tatlı ve masum. Bunu hak etmiyor. Lütfen onu kurtarın. Natalya ona bakamadı, diğerlerine de bakamadı. Gabrielle yerde yatıyordu ve Natalya kendinden çok emin olduğu için vücudundan oluk oluk kan akıyordu.

Başka bir ses zihinlerine girdi. Mümkünse onu kurtarmalısınız.

Vikirnoff prensin sesini tanıdı. Elimden geleni yapacağım.

Gabrielle'in üzerine eğildi ve gözlerinin içine baktı. Onun ruhu solup gidiyordu. İyileştirme yetenekleriyle bile onu bir insan olarak kurtarabilmelerinin imkânı yoktu. "Dinle beni, türümden birinin akrabası. Eğer bir dönüşüm denememi istersen, bunu yapacağım. Bu sizin kararınız. Bizden biri olarak yaşayabilir misin?"

"Gabby, lütfen." Jubal'ın sesi kesildi.

Gabrielle başını salladı ve gözlerini kapattı, nefesi uzun, tıkırtılı bir iç çekişle bedenini terk etti. Dudaklarının etrafında kan fokurdadı.

Natalya Vikirnoff'un kendi kendine usulca küfrettiğini duydu. Onun koluna dokundu. Lütfen bunu yap. İmkansız görüldüğünü biliyorum ama o özel biri.

Bu kadına sonsuza dek bağlı kalacağım Natalya.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. İzin istediğini biliyordu. Onu bilemeyeceği şeyler konusunda uyarıyordu. Ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamadı, ne de zihninden gelen açıklamayı kavrayabildi, ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olamazdı. Lütfen bunu yap.

Senin için, sorumlu olduğun için değil, değilsin, ama benden istediğin için. Diğerleri geliyor. Onları bizden uzak tut. Gabriel'in ruhunu kuşatmalı ve onlardan uzaklaşmasını engellemek için onu kendi ruhuna bağlamalıydı. Vikirnoff derin bir temizleyici nefes aldı ve kendisini saldırıya karşı savunmasız bırakarak, Gabrielle'in bedenine girmek için kendi bedeninin dışına yöneldi. Gabrielle'i hızlı ve kolay bir şekilde iyileştirmek mümkün olmayacaktı.

Natalya korku ve suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp silahlarını kılıflarına soktu, kemerindeki halkalara bıçaklar ve ekstra şarjörler ekledi. Brent'in cesedinin üzerine çıktı. "Slavica, ben bizi korurken sen de Jubal'ın göğsündeki yaralarla ilgilen." Nedenini bilmiyordu ama Vikirnoff'un onun arkasını koruyabileceğine olan mutlak inancı için parlamasına neden olmuştu.

Jubal elini uzattı. "Bana bir silah ver. Ateş edebilirim."

Natalya yedek silahını Jubal'a uzatırken, "Sanırım Mikhail yolda, Slavica," diyerek onu rahatlattı. "Bu aptalları ele geçirdiğinde kocanı ve kızını geri alacaksın." Vikirnoff'a bir göz attı. İlk kan değişimi için ona zaman kazandıracak kadar yaralarını onarmaya çalışıyordu. İyileşmeyi hızlandırmak için onun kadim kanını Gabrielle'in vücuduna almanın önemli olacağını biliyordu.

Vikirnoff ayağa kalktığından beri onun zihnine dokunduğunu, onun içinde hafif bir gölge gibi yaşadığını, onu bırakmaktan korktuğunu anlaması bir an aldı. Şimdi onun aciliyet duygusunu, zaman bu kadar kısa, görev bu kadar büyükken kendisinden isteneni yapamayacağına dair endişesini hissedebiliyordu. Kadın

diğer Karpatlar'ın yumuşak fısıltılarını duyabiliyordu, bir kadın sesi, Joie: Lütfen. Lütfen. Bir erkek sesi, Traian: Neye ihtiyacın varsa, ne zaman ihtiyacın olursa, onu bizim için hayatta tut.

Çok fazla baskı vardı. Neden onu rahat bırakmıyorlardı? Kollarını ona dolamak ve onu diğerlerinin taleplerinden korumak istiyordu ama onu bu duruma sokan da kendisiydi. Ona soran da kendisiydi. Kapıya nişan almadan önce elini hafif bir fırça darbesiyle başının arkasına götürdü.

Vikirnoff kan akışını durdurmak için yaraları kapattı. Kalp kötü durumdaydı. Kan, sol karıncıktaki birkaç derin yırtıktan pompalanıyordu. Kalp odacığına giden atardamar kopmuş ve kan göğse ve akciğerlere dolmuştu. Böbrek ve kalp, saldırganın kullandığı bükme hareketi ve bıçağın ağzındaki sivri çentikli kenarlar nedeniyle neredeyse yok olmuştu. Bu kadar çok alanda hızlı ve etkili bir şekilde çalışmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. Aklına şüphe girmesine izin veremezdi ama sorun o kadar büyük, o kadar karmaşıktı ki, önce hangi yöne döneceğini bilmekte zorlanıyordu.

Karpat halkının prensi Mikhail Dubrinsky odaya girdi. Anında, ikinci bir beyaz enerji ışığı Gabrielle'in bedenine girdi. Vikirnoff muazzam gücü anında fark etti. Kalp bende, sen ciğerleri al. Vikirnoff, diğerinin hızlı varlığı için minnettar bir şekilde yönlendirdi.

Falcon burada. Hayat arkadaşının düşmandan kurtulmasına yardım ettikten sonra bize katılacak. Raven ve Sara yoldalar.

Acele etmelerini söyle. Böbreği üzerinde çalışacak birine ihtiyacımız var.

Vikirnoff hemen Natalya'yı da bilgi çemberine dâhil etmek için elini uzattı. Onun kılıcıyla Falcon'un kafasını kesmeye çalışmasına ihtiyacı yoktu. Arkalarından gelecek ve onu görmeyecekler. Sen de görmeyeceksin ama o sana yardım etmek için orada olacak.

Eğer onu göremezsem, kafasını kesmem pek olası değil. Benim için endişelenme, ne yaptığımı biliyorum. Gabrielle'e iyi bak.

Vikirnoff kalbe verilen hasarı onarmak için titizlikle çalıştı. Bu bir insan kadındı, Karpatyalı değil. Kalbi bu kadar kötü hasar görmüşken vücudunun nasıl olup da bu kadar titiz bir dönüşüm sürecinden geçebildiğini anlamıyordu. Kadın zar zor yaşıyordu. Mikhail ciğerlerindeki kanı çekerken onun için nefes alıyordu. Vikirnoff onun solmakta olan ruhunu kontrol altında tutuyor, yumuşak ve yatıştırıcı bir şekilde konuşuyor, onlarla kalması için fısıldıyordu. Uzaktan gelen bir kadın sesi Vikirnoff'un sesine katılarak kız kardeşine onlarla kalması için yalvarıyordu. Bu yürek parçalayıcıydı. O kadar uzun zamandır hiçbir şey hissetmemişti ki, şimdi güçlü olması gereken bir anda duygular onu boğuyordu. Bu Natalya olabilirdi.

Dikkatli ol Natalya.

Natalya bakışlarının kısa bir süre Vikirnoff'un üzerinde durmasına izin verdi. Yüzüne gerginlik çizgileri kazınmıştı. Gabrielle'in hayatı için verilen mücadelede her ne oluyorsa zordu ve Vikirnoff da Gabrielle'in başına bir şey gelmesinden endişe ediyordu. Kasıtlı olarak, güven vermek için zihnini onunkine dokundurdu ve sonra dikkatini tekrar onu korumaya verdi.

Kapı kolu sonsuz bir yavaşlıkla döndü. Natalya, davetsiz misafirlerin kalkan olarak bir rehineye sahip olabileceğinden korkarak kapıdan ateş etme dürtüsüne direndi. Koridordaki herhangi birinin kokusunu alabilmek için nefesini içine çekti. Kan, korku ve adrenalin yüzünden tek tek kokuları ayırt etmek daha zordu ama imkânsız da değildi. Dört erkek ve bir kadın vardı. Çok korkmuş bir adam ve kadın. Bunlar üç suç ortağı ile Slavica'nın kocası ve kızı olmalıydı.

Jubal'a kapının solunda durmasını işaret ederek sağ tarafa geçti ve Slavica'yı banyonun göreceli güvenliğine doğru salladı. Aptallar içeri giriyordu ve

Brent'i esir aldığından ya da öldürdüğünden şüpheleniyordu.

Geliyorlar. Vikirnoff'a bir uyarı gönderdi. Adam ürkmedi ya da arkasını dönmedi bile, onları durduracağından emindi.

Kapı patlayarak açıldı. Kurşunlar odanın içinde patladı, yüksek sesle yankılandı ve ses küçük alanda sağır edici oldu. Tehlikeye maruz kalan tek kişiler Mikhail ve Vikirnoff'tu ama onun uyarısı üzerine, Vikirnoff belli ki prensi ve Gabrielle'i korumak için etraflarına bir bariyer çekmişti.

Saldırganlar koridorda kalmış, rehineler tarafından korunmuşlardı. Mirko kızının elini tutmuş, yan yana durarak kapıyı kapatmaya ve kendilerini esir alanların güvenliğini sağlamaya çalışıyorlardı.

Natalya onlara vurma riskini almak istemedi ve Jubal'a işaret etti. Jubal anında tepki vererek Slavica'nın kızı Angelina'yı yere fırlatırken Natalya da Mirko'yu aşağı çekti. Onu yere sürüklerken bile değişimi kucakladı, kıyafetler lime lime oldu ve kürkle kaplı vücuttan düştü. Dişi kaplan öfkeyle kükreyerek ayağa kalktı, çömeldiği yerden tam bir saldırıya geçerek hancının kocasının üzerine atladı ve üç silahlı adamı geriye doğru savurdu. Dişlerini birinin boğazının derinliklerine gömerken, pençeleri diğer iki cesedi tırmıkladı ve parçaladı. Dişi kaplan, boğazlardaki tatmin edici ölüm çığıraklarından başka bir ses çıkmayana kadar acımasız bir öfkeyle parçaladı ve parçaladı.

Natalya kendisine en yakın olan ve Angelina'yı tutan adama son bir pati darbesi indirdi ve Jubal'ın kaşlarını kaldırmasına ve Ostojic ailesinin banyoya geri dönerken hafifçe ürpermesine aldırmadan dönüp odaya geri döndü. Ne Mikhail ne de Vikirnoff o yanlarından geçerken başlarını kaldırıp işlerine baktılar.

Natalya aceleyle giyindi. Salona geri dönmeli ve han konuklardan boşalmadan önce ortalığı temizlemeliydi. Silah seslerini, çığlıkları ve vahşi, öfkeli bir hayvanın kükremesini duymuş olmalıydılar. Sadece bir dakika sürdü

Odadan çıkıp koridora adım atmadan önce parçalanmış kıyafetlerinin arasından silahlarını topladı.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam koridorda durmuş hasarı inceliyordu. "Benim yapabileceğim çok az şey vardı," dedi Falcon. "Her şey kontrolünüz altında gibi görünüyordu, ben de konukları başka bir yere yönlendirdim ve sesi kıstım."

Natalya ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onlara gerçekten çok kızmıştım. Ben Natalya'yım."

"Falcon. Anladığım kadarıyla Ejderha Arayıcı soyundansın. Rhiannon'un gözlerini almışsın. Çok saygı duyulan ve çok sevilen biriydi. Sizinle tanışmak bir onurdur."

Falcon'un hemen solunda iki kadın belirdi. Birinin koyu renk saçları ve inanılmaz mavi gözleri vardı. Natalya'ya gülümsedi. "Yardımanız için teşekkür ederim. Ben Raven Dubrinsky." Kalın kestane rengi saçları ve kocaman menekşe mavisi gözleri olan diğer kadını gösterdi. "Bu Sara, Falcon'un hayat arkadaşı. Keşke daha iyi koşullar altında tanışabilseydik. Gabrielle bizim için çok değerli ve onu kaybetmek istemiyoruz."

"Vikirnoff onun ölmesine izin vermeyecek." Çünkü ondan yapmamasını istemişti.

"Onu dönüştürmek için üç kan değişimi gerekiyor," dedi Raven. "Dönüşüm için gereken gücü ona vermek için kan değişimlerini aralıklı yapmamız gerekeceğinden çok korkuyorum ve bu kadar zamanımız olduğundan emin değilim. Bu çok riskli."

"İçeride sana ihtiyaçları var. Raven," dedi Falcon. "Gabrielle kötü durumda. Vikirnoff onu pamuk ipliğine bağlıyor. Yardım etmek için ne yapabileceğine bakman gerekecek. Sara, böbreğindeki hasar üzerinde çalışmanı istiyorlar."

"Peki ya dağınıklık?" Sara kan sıçramış koridorda etrafına bakındı. "Öylece bırakamayız. Mirko ve Slavica tüm işlerini kaybedecek."

"Bununla ben ilgileneceğim," diye güvence verdi Falcon ona. "Belki Natalya, sen ve Jubal Ostojic'e eşlik etmek istersiniz."

Aileyi evlerine götürüp güvende olduklarından emin olacağım. Mirko ve Slavica için bu anıyı kızından uzaklaştıracak ve travmadan uzaklaştıracacağım. Mikhail görevini tamamladıktan sonra onlarla konuşmak isteyecektir."

"Elbette, sorun değil," dedi Natalya. Ostojic ailesini yerdeki katliamın yanından geçirdi. Jubal merdivenlerden inerken Natalya onları arkadan korudu. "Herkes iyi mi?" diye sordu.

Angelina bir hıçkırığı bastırdı ve başını salladı, gözleri kocaman olmuştu. "Sadece korkuyorum. Bana zarar vermediler."

Slavica kolunu sıkıca tek çocuğuna sardı. "Mirko'yu dövdüler ama o onlara hiçbir şey söylemedi." Sesine öfke karıştı. "Angelina'mızın kafasına silah dayadılar."

"Falcon onun kalıcı bir travma yaşamamasını sağlayacak," dedi Jubal. "Bunu yapabileceklerini biliyorsun. Bunun olmasına çok üzüldüm Slavica."

"Bu arkadaşlarımızın ya da sizin suçunuz değil. Bu insanlar deli ve hanımıza casusluk yapmak için geldiler."

Natalya Angelina'nın kolunu ovmak için uzandı, onun sessizce ağlamasından rahatsız olmuştu. Tereddüt etti, kızı okşadı ve elini aniden bıraktı. "Çok cesurdun. Evinize gitmek için aşağı inip büyük salondan geçmemiz gerekiyor. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranabilir misin? Üzgünüm, insanların başka tarafa bakmasını sağlama yeteneğim yok."

Angelina başını salladı. "Yapabilirim."

Jubal omzunun üzerinden kızın sessiz babasına baktı. "Mirko, iyi misin?"

"Çok kızgınım."

"Ben de kızgınım," diye onayladı Jubal.

"Gabrielle için üzgünüm. Umarım onun hayatını kurtarabilirler." "Angelina'ya yaptıkları şey için üzgünüm," diye cevap verdi Jubal.

"Mikhail ve Raven arkadaşlarımız, Joie ve Traian ise ailemiz olduğu için her gün her dakika bir psikopatın bizi öldürmeye çalışacağından endişe etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Mirko, "Mikhail onu olduğu gibi tanımamız için bize bir

seçenek sunduğunda riski kabul ettik," dedi. "Hala inanamıyorum

kızımı tehdit ettiler." Parmakları sıkıca kıvrılıp yumruk oldu. "Ailemi tehdit ettiler."

"Eh, artık öldüler," dedi Natalya neşeyle. Alt kattaki odada dolaşan birkaç kişiyi işaret ederek sesini alçalttı ve gülümsemesini hiç bozmadı. "Slavica, daha önceki uyarın için teşekkürler. Gece çikolatasından bahsetmemiş olsaydın, kapıyı hazırlıksız açabilirdim."

"Saç spreyini odana götürmek üzereydim ve tam salona gitmek için kapıyı açtığımda beni tekrar içeri ittiler. Neyse ki paketin senin için olduğunu fark etmediler ve ben de onlara çikolatayı almak için mutfağa gitmek üzere olduğumu söyleyebildim."

"Benim için saç spreyimi mi aldın? Teşekkür ederim! Umarım bulabildiğin kadar çok kutu almışsındır."

"Söylediğiniz gibi dükkânı satın aldım."

"Bu şeylerle oynamak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" Jubal güldü.

Ona sıırttı. "Tamam, belki de bu doğrudur. Gerçekten işe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum. Bela aramaya gidecek değilim ya."

Jubal, "Tam olarak yapacağın şey bu," diye itiraz etti. "Saç spreyini ne için kullanmayı planlıyorsun Natalya?"

Mirko sordu.

Jubal, "Vampirler üzerinde kullanmak üzere alev silahları geliştiriyor," dedi. "Buna inanabiliyor musun?"

Natalya aniden Slavica ve Angelina'nın yanından geçerek Jubal'ın koluna dokundu ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bizi bekleyen kötü sürprizler olmadığından emin olmam gerekiyor. Neden onları mutfağa götürmüyorsun ve Slavica'nın Mirko'nun yüzüyle ilgilenmesine izin vermiyorsun?"

"Kamaralarına yalnız gitmeni istemiyorum. Vikirnoff beni öldürür. Kelimenin tam anlamıyla."

Kadın homurdandı. "Öyle bir şey yapmayacak, Jubal. Onları hemen mutfağa götür."

Jubal'ın kaşları ani bir anlayışla kalktı. "Çünkü içeride birinin olduğunu düşünüyorsun."

"Slavica, Angelina'yı mutfağa götür," diye emretti Mirko, sesi sertti. "Biz Natalya ile gidiyoruz."

Natalya dişlerini birbirine geçirdi, erkeklerin erkeksi egolarına sinirlendi. Onlara ayak bağı olacaklarını söyleyemezdi. Tek başına dövüşmeyi tercih ediyordu. Ayrıca, o konutta bir şey vardı, biri değil. Ejderhanın doğum lekesi vücudunu yakıyordu ve Nosferatu'nun içeride beklediğini biliyordu.

Mirko, "Lütfen bana evimde ne olduğunu düşündüğünüzü açıklayın," dedi.

Natalya Jubal ile bakıştı ve omuz silkti. "Sanırım ölümsüz vampir içeride senin ve ailenin dönmesini bekliyor."

Uzun bir süre kadının yüzüne baktı. "Ve bu şeyle savaşmak için tek başına, yardım almadan içeri girmeyi mi planlıyordun?"

"Onlarla daha önce de savaştım." Silahlarını ve çantasında bıraktığı tek kutu saç spreyini okşadı. "Ben hazırlıklıyım."

"Alev makinesini bunun için mi kullanıyorsunuz? Vampiri öldürmek için mi?"

Jubal inledi ve başını salladı. "Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiği hakkında bir fikrin var mı? Hiç vampir gördün mü? Bir vampiri bir kutu saç spreyiyle öldüremezsin."

"Onları aşağı indirmeyi ve ardından saç spreyi kutusuyla kalplerini yakmayı planlıyorum," diye açıkladı.

Jubal başını salladı. "Burada bu kadar avcı varken hiçbir vampir hana gelmeye cesaret edemez. Bu çılgınlık."

Natalya omuz silkti. Kendinden tamamen emin olduğu bir anda tartışmaya girecek değildi. O evde bir şey vardı. Ve vampirlerin sadece Ostojic'in evinde değil, belki de hanın diğer bölümlerinde de olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Vikirnoff'un zihnine dokundu. Gabrielle'in hayatı için savaş devam ediyordu ama iyi gitmiyordu. Mikhail onun için nefes alırken, Vikirnoff kelimenin tam anlamıyla Gabrielle'in kalbini atmaya zorluyordu. Gabrielle

eski şifa ilahisini duyabiliyordu, Karpatyalılar uzaktan katıldıkça sesler yükseliyordu. Bir kadının, büyük ihtimalle Gabrielle'in kız kardeşi Joie'nin, ilahide diğerlerine katılmaya çalışırken ağladığını duyabiliyordu.

Natalya bir an için Vikirnoff'un yanındaydı, görevin ne kadar zor olduğunu, Gabrielle'e verilen korkunç zararı, parçalanmış ve kanı çekilmiş bedenini görüyordu. Vikirnoff asla duraksamadı, asla pes etmedi. Onun kararlılığını, Gabrielle'in zayıflayan bedenine akıttığı sonsuz gücü ve kuvveti hissedebiliyordu.

Vikirnoff çelikten ve merhametli bir adamdı. Onu uzak tutmaya, onları birbirine bağladığı için ona kızmaya, onun bir erkek, kendisinin de bir kadın olduğunun bu kadar farkına varmasını sağladığı için ona kızmaya yönelik tüm kararlılığına rağmen onu kendine çeken bir şey vardı.

Ondan istediği görev çok büyüktü ve Gabrielle'i hayatta tutmak için iradesinin her zerresini kullanmasını gerektiriyordu ama bunu onun için yapıyordu. Ve onun için vampirlerle dolu o odaya girecekti. Büyük bir amaç uğruna olmadığı sürece kendini tehlikeye atmaya pek inanmazdı. Vampirleri Vikirnoff'tan uzak tutmak mükemmel bir amaçtı. Merdivenlere doğru bir öpücük gönderdi.

"Natalya!" Jubal talep etti. "Şu işi bitirelim. Ben oraya girmeyi düşündükçe gerginleşiyorum. Hadi yapalım şu işi."

"Orada bir vampir var, Jubal," dedi Natalya. "Bunu yapmak istediğinden çok emin olsan iyi olur."

"İçeri gireceğimi söyledim."

"Sadece emin olun dedim." Onun yorumunu beklemedi ama kapıyı dikkatle iterek açtı. Işıklar sönmüştü. Bir lamba devrilmiş ve ampulü kırılmış halde yerde yatıyordu. Saç spreyi kutuları yere saçılmıştı ve pencerenin yanında, içinde kır çiçekleri olan bir vazo yan yatmış, küçük bir su birikintisi oluşmuştu. Natalya kılıcını çekti ve odaya adım attı, sessizce süzüldü, duyuları odayı "hissetmek" için alevlendi. Evin içine doğru ilerlerken iki insana geride durmalarını işaret etti.

Orada bir şey olduğunu biliyordu. Vampirin varlığına işaret edebilecek "boş" noktaları bulamıyordu ama orada olduğunu biliyordu.

Vikirnoff. Bir hayat kurtarmak için bu kadar çok çalışırken onu rahatsız etmek korkunç bir şeydi ama bir tuzak kurulduğunu hissetmeye başlamıştı. İcini gerçek bir korku sarmıştı. Brent Barstow neden Gabrielle'e saldırmıştı? Bu hiç mantıklı değildi. Bir fanatik bile onun kendisi için herhangi bir şekilde tehdit oluşturduğunu düşünmezdi. Tek bir nedeni vardı. Barstow zorlama altında olmalıydı. Burada vampirler var ve prensin peşinde olmalılar.

Onu kendi bedenine geri gönderen farkındalık sarsıntısını hissetti. Natalya, çık oradan. Binayı ve çevresini taramasına ve ölümsüzlerin varlığına işaret edecek hiçbir şey bulamamasına rağmen onun kararını sorgulamadı. Senin peşinde olabilirler.

Bu prens. Onu hana çekmişler ve Avcılar yaralı, bahse girerim saldırmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorlardır. Prensi oradan çıkarın.

O gitmeyecek.

Natalya odanın kenarlarında durup bir daire çizerek kaplanı üstün görme ve koku alma duyularını kullanabileceği kadar yüzeye çağırdı. Oda boş gibi görünüyordu ama dışı kaplan alarma geçti ve Natalya'nın içinde hareketsiz kaldı. Kasları donmuş bir şekilde kilitlendi. Buradalar Vikirnoff.

Sana geliyorum.

Hayır! Mikhail'e bir şey olursa ve Gabrielle'in ölümünü engelleyemezsen ne kendini ne de beni asla affetmezsin. Bunu yapabilirim. Oradaki herkesi hayatta tutacağın konusunda sana güvendiğim gibi bana da güven.

Vikirnoff üç dilde küfür etti. Vikiroff'un ona ulaşmak ve onu korumak için duyduğu çılgınca ihtiyacı hissedebiliyordu. Gerçekte, korkmuştu. Adrenalin, artan uyanıklığıyla zaten vücuduna pompalanıyordu ama korkuyla başa çıkabilirdi.

Vikirnoff, senden ne istediğimi biliyorum.

Ya sen? Kelimeleri ısırarak söyledi. Ya sana bir şey olursa? Bir çizik Natalya, sana çok kızgın olacağım. Beni kızgın görmek istemezsin.

Onun iyiliği için homurdandı, ama derinlerde bir yerde, gizli tuttuğu bir yerde, memnundu. Ona önemli biri olduğunu hissettirmişti. Endişesi onun içindi, prens ya da Gabrielle için değil, yine de kalıp yapılması gerekeni yapacak kadar ona güveniyordu. Ve bu saygı ve güven onun için her şey demekti.

Her zaman yanınızda olacağım.

Onu korumadığını düşünmesini istemediğinin farkındaydı. Biliyorum. İşleri zorlaştırmayı seviyorsun. Sen kendi işini yap Vik, ben de kendi işimi yapayım.

Onunla alay etmek korkusunu hafifletmeye yardımcı oldu. Uzun, alçak bir kanepenin yanında durmuş, dinliyordu. Orada olduğunu bildiği bir bilgiyi bekliyordu. Ve sonra onu duydu. Hava ciğerlerine girip çıkıyordu. Bir set değil, birkaç set. Etrafına baktı ve birden fazla çift gözün kendisine baktığını gördü. Duvara yaslandığı için onu ellerinden geldiğince çembere almışlardı. Gözler karanlıkta kırmızı kırmızı parlıyordu. Kurtların uzun, kaslı vücutlarını ve güçlü çenelerini ayırt etmek bir an aldı. Bu kez vampirler hayvanları kullanmak yerine hayvan formunu kullanıyorlardı. Bir ölümsüz sürüsüyle karşı karşıyaydı.

Bölüm 13

"Başımız belada. Natalya binanın içinde vampirler olduğundan emin. Prensi öldürmeye geldiklerine inanıyor ve o hata yapmaz." Vikirnoff Mikhail'e değil, Falcon'a baktı. Mikhail'in korunmasını sağlamak onların göreviydi ve prens koruma istese de istemese de bunu alacaktı. Vikirnoff cevap beklemeden başını Gabrielle'in boğazına eğdi. "Üzgünüm, akraba kardeş, ama bu görevi dönüşüm olmadan başarıp başaramayacağımızı görmek için bekleme lüksüne sahip değilim." Özrünü mırıldandı ve dişlerini boğazına geçirerek sadece değişik tokuşa yetecek kadar kan aldı. Kadının hacme ihtiyacı vardı ve onun kadim kanı iyileşme sürecini hızlandıracaktı.

Hem Mikhail'i hem de Gabrielle'i daha güvenli bir yere taşımak zorunda kalmadan önce sadece dakikaları vardı. Onun kanı olmadan hayatta kalamazdı. Kadim kanın aşılmasıyla bile bu yolculuktan sağ çıkıp çıkamayacağından emin değildi. Burada kalıp handa kalan insanların hayatını tehlikeye atmaya cesaret edemezlerdi ve Mikhail ölümsüzlerle savaşmakta ısrar ederse kullanabilecekleri tek güçlü argüman da buydu.

Vikirnoff, Gabrielle'i kendi kanını içmeye zorlarken Falcon'la uzun ve bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu.

Vampiri yakınıımızda göremiyorum.

Vikirnoff Falcon'un endişelendiğini görebiliyordu, bakışları huzursuzca balkonda ve salonda geziniyordu. Buradalar.

Mikhail etrafına temkinli bir bakış attı. "İlk takas için bu kadar kan yeter. Bunu yavaşça yapmalıyız. Eğer burada vampirler olduğundan eminseniz, onu götürmekten başka çaremiz yok. Buradaki masum insanları riske atamayız." Yüzlerindeki ifadeye bakınca kısa süreli bir gülümseme belirdi. "Ben prensim, çocuk değilim. Egomu tatmin etmek için başkalarını tehlikeye atmam. Bir an önce

Gabrielle şimdi. Onu daha iyi koruyabileceğimiz evime götürebiliriz."

"O yeterince güçlü değil," diye itiraz etti Raven. "Onu hayatta tutamayız. Hepiniz zaten onun vücudunun işlevlerini denetliyorsunuz. Onu taşıırken ve aynı zamanda vampirleri savuştururken bunu nasıl yapabilirsiniz?" Gabrielle'in saçlarını okşadı, gözlerinde yaşlar vardı. "Bu Gary'yi öldürecek. Jubal ve Joie'yi de."

Aşkı benim. Mikhail onu rahatlatmak için hayat arkadaşına uzandı.

"Sara, Gabrielle'in kalbini devralmanı istiyorum. Natalya aşağıda yalnız ve onun için tehlike hissediyorum. Hemen yanına gitmeliyim." Vikirnoff onun yerini gösterdi. "Eğer vampirlere Mikhail'in aşağıda olduğu yanılmasını verebilirsek, hepinizin kaçması için daha fazla zaman kazanabiliriz. Ben Mikhail'in formunu alacağım, o da benimkini alabilir."

Mikhail sertçe başını kaldırdı. "Başkalarının benim için kendilerini tehlikeye atmalarına izin vermem. Ne yapmayı düşündüğünüzü biliyorum ve hayır diyorum."

Vikirnoff, "Bana hayır deme lüksüne sahip değilsiniz," diye cevap verdi. "Halkımız sizi kaybetmeyi göze alamaz. Uygun bir koruma sağlayamam. Vampirler etrafımızı sarmış durumda. Bu kadının hayatını kurtarmaya ve bu handaki insanları güvende tutmaya çalışıyoruz. Formları değiş tokuş etmek mantıklı ve bunu sen de biliyorsun. Tartışacak başka bir şey yok."

Mikhail'in gözleri öfkeyle parladı ama Raven onun koluna engelleyici bir el koydu. "O haklı aşkı. Tartışacak vaktimiz yok. Git Vikirnoff. Sen avlanırken Sara ve ben Gabrielle'i hayatta tutacağız."

"Kana ihtiyacın olacak," dedi Falcon, dişleriyle bileğini parçalayarak. "Benimkini al, sana özgürce sunuyorum."

Vikirnoff zengin antik kanı itiraz etmeden aldı, bakışları avcıninkilerle buluştu. Falcon onun ne planladığını biliyordu, çünkü avcı da aynı şeyi yapardı. Yarayı saygıyla kapattı ve ayağa kalktı, bunu yaparken şekil değiştirerek avcılarının formuna büründü.

Prens. Tüm gözlerin onu Mikhail olarak görmesini isteyerek buharlaşmak yerine salona doğru yürüdü. Sana geliyorum Natalya. Prens gibi görüneceğim, bu yüzden kalbime kılıç saplama.

Neden herkes onları öldüreceğimi düşünüyor? Vay be!

Vikirnoff onun artan endişe ve korkusunu maskeleyen kararlı hafifliği duyabiliyordu. Gurur kapladı içini. Saygı. O kadar yılmaz bir ruhu vardı ki, ona hayran olmaktan kendini alamadı. Belki de Zeyna'ya benzediğin içindir, savaşçı kadın.

Bu konuyu açma. Ve orada kal. Bunu Kontrol. Natalya ani korku dalgasıyla savaştı. Vampirler Mikhail'in ellerinde olduğunu düşünürlerse, onu öldürmek için ellerinden gelen her şeyi yaparak savaşma çılgınlığına kapılacaklardı. Vikirnoff savaşta asla kendini düşünmüyor gibiydi. Onun zihnine dokundu ve en çok onun için endişelendiğini gördü. Prens için. Gabrielle için. Raven ve Sara için. İnsanlar ve nihayet diğer avcılar, ama en çok da kendisi için. Onun kendi iyiliği için endişe bulamadı. Onu feda etmeye hiç niyeti yoktu, o etse bile. Birinin ona göz kulak olması gerekiyordu.

Natalya kurt kılığına girmiş vampirlerden sadece bir ya da ikisinin gerçek olduğundan emindi, diğerleri klon olmalıydı. Aradaki farkı o söyleyemezdi ama dişi kaplan söyleyebilirdi. Aralarına atladı, bunu yaparken yer değiştirdi, yırtıcı kedi içgüdüsel olarak kurdun vücudunun derinliklerinde saklanan en yakın vampire yöneldi. Kedinin esnek ve çok daha ağır kasları, kurdu ayaklarından düşürmek için ağırlığını kullanmasına izin verdi ve dişi kaplan açıkta kalan boğaza yöneldi. Dişlerini derine batırdı, ıslattı ve tutundu, muazzam bir güçle sarsıldı, pençeleri üzerine atlayan diğer kurtları parçaladı.

Dişi kaplan gitmesine izin vermeyi reddetti, aşağı çekilmeyecekti. Natalya en azından bu vampirin Vikirnoff'la savaşmak için ayağa kalkmayacağına kararlıydı. O

Kurtların onu parçalamasını görmezden geldi ve göğsüne doğru ilerleyerek kalbini ortaya çıkardı.

"Geri çekil Natalya," dedi Mirko'nun sesi birdenbire. "Onu şimdi yakaladım."

Başını çevirdiğinde hancının kurtların arkasından yaklaştığını ve elinde bir kutu saç spreyi ile bir çakmak tuttuğunu gördü. Jubal onunla omuz omuzaydı. Anında ikinci bir vampirin kokusunu aldı ve kurtlardan sıyrılarak ölümsüzün üzerine atladı, dişi kaplanın omzunu kurdun vücuduna sertçe çarparak onu yere düşürdü. Hemen öldürmeye koyuldu, dişleri kurdun boğazına kenetlendi.

İkiz ateş sütunları kurtların her yöne dağılmasına neden oldu, kürkleri yanıyor ve yanık et kokusu havayı dolduruyordu. Dişi kaplan vampirin boğazını sıkarken, Natalya üçüncü bir vampirin yer değiştirerek kurt bedenini terk edip insanların üzerine atladığını gördü. Dehşete kapılarak bir uyarı kükredi ve anlaşılması için dua etti.

"Yakala, yarasa nefesi!" Jubal sakince ona bir kutu saç spreyi fırlattı, böylece ölümsüz onu otomatik olarak yakaladı.

Mirko kutuya doğru yoğun alevlerden oluşan bir sütun gönderdi ve Jubal da ikinci bir yoğun çizgi ekledi. Vampir onlara doğru koşarken, teneke kutu küçük bir bomba gibi patladı.

Bir kurt Natalya'nın sırtına atladı, güçlü çeneleri dişi kaplanın ensesine kenetlendi ve parçaladı. Dişi kaplan kendi etrafında döndü, esnek kasları ve omurgası sayesinde geriye uzanıp saldırganı parçalayabildi.

"Kalp, Mirko!" Jubal bağırarak, yanmış göğsün güvenli derinliklerine girmeye çalışan vampirin açıkta kalan kalbini işaret etti. "Kalbi biz yok etmedik."

Mirko bir kutu daha saç spreyi aldı ve alevleri kalbe yönlendirdi. Hemen birkaç kurt ona saldırdı. Kalp küle dönene kadar yakıcı alevi sabit tutarak yerinde kaldı. Bir kurt göğsüne daldı, arka ayakları derisini yırttı, çenesi açıldı ve dişleri tam da saç spreyi kutusu biterken boğazını deldi. Mirko işe yaramaz kutuyu bıraktı ve

iki eliyle kurdu tutarak yere düşmelerini engelledi.

Jubal elindeki boş tenekeyi fırlatıp bir diğerine hamle yaptı ve bunu yaparken kurtlardan birini tekmeledi. "Natalya!"

Yanlarını ve sırtını ısırın üç kurtla birlikte ayağa kalktı. Onları savuşturdu ve Mirko'ya saldıran kurdun üzerine atıldı. Durum ilk düşündüğünden çok daha kötüydü. Saklanan vampirlerin hepsini dişi kaplanın içinden bile tespit edememişti. Prensi öldürmeye kararlı bir şekilde tüm güçleriyle gelmişlerdi.

Konutun kapısı çarparak açıldı ve uzun boylu, geniş omuzlu bir adam kapı aralığını doldurdu. Herkes donakaldı. Natalya kalplerin çarpışını, damarlarda dolaşan kanın akışını duyabiliyordu. İki vampir daha doğal formlarına dönüşürken Natalya sinirle homurdandı. Kalan kurtlar başlarını kaldırıp uluyarak ani sessizliği bozdular.

"Mikhail Dubrinsky. Hoş geldiniz." Vampirlerden biri başını eğdi. "Maxim görevimizi tamamladığımız için çok memnun olacak."

Yarım düzine yarası kanayan Natalya başını çevirdi, donuk gözleri Mikhail'in bakışlarıyla buluştuğunda parlıyordu.

"Arkanda!" Jubal uyardı.

Vampirler ve klonları saldırırken kanat çırpışları, ayak sesleri, pençe fırçaları ahşap zeminde aşırı yüksek sesler çıkarıyordu. Mikhail buhar haline geldi ve yaratıkların başlarının üzerinden aktı. Ana giriş kapısından, çatlağın altından süzüldü ve yaralarının, kuşların ve kurtların peşinden koştuğu ormana doğru geceye karıştı.

Natalya en yakınındaki kurda döndü, zihni hızla çalışıyordu. Vikirnoff'u her haliyle tanıyabilirdi. Klon kurtlar hâlâ gerideydi ve handa muhtemelen üst kattakileri takip eden şeytanın varlığını "hissediyordu" ama vampirler Vikirnoff'un peşine düşmüştü ve daha fazlası olacağından emindi. Hırlayarak, yüzüne doğru döndü

Vikirnoff'u takip edebilmek için kurtlardan bir an önce kurtulmak istiyordu.

"Natalya'yı koru, Mirko! Kız kardeşimi koruyacağım." Jubal iki kutu daha saç spreyi aldı ve hızla kapıdan çıktı.

Neler olduğunu görmek için yaklaşan birkaç kişi, Jubal az önce birkaç iğrenç yaratığın ortaya çıktığı odadan fırladığında kaçışmaya başladı. Koridorda kimse yoktu ama duvarlar sanki binanın kendisi nefes alıp veriyormuş gibi genişleyip daralıyor gibiydi. Natalya'nın odasının kapısı aralıktı ve Jubal kendini ya da Gabrielle'i savunmak için çakmağa ihtiyaç duyma ihtimaline karşı çakmağı çıkarmak isteyerek durdu.

"İçeri geliyorum," diye uyardı kafasını kapıdan uzatmadan hemen önce.

Kız kardeşine baktığında kalbi tekledi. Beyazdı, neredeyse griydi, yüzündeki ışık gitmişti ve hem Raven hem de Sara solgun görünüyordu, Gabrielle'i hayatta tutmaya odaklanmış ifadeleri vardı. Vikirnoff kılığındaki Mikhail ve Falcon odanın içinde dikkatle dolaşarak duvarları ve zemini incelediler.

"Gabrielle'i buradan götürüyoruz, Jubal," diye açıkladı Falcon, sesi sakindi. "Mikhail, Gabrielle'i güvenli bir yere götürmek için bize zaman kazandırmak amacıyla onları uzaklaştırıyor." Vampirlerin yakınlarda olma ihtimaline karşı Falcon, Mikhail'in hanı terk ettiği maskesini mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyordu.

"O öldü mü?"

"Size yalan söylemeyeceğim. Onu hayatta tutuyoruz ama yaptığımız şeyin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz. Ölümcül bir yara aldı. Vikirnoff şimdi ölmesini engellemek için ruhunu tutuyor. Vücudunun çalışmasını sağlayabiliriz ama özünü zapt edemeyiz. Buradaki ilk kişi oydu ve kız ölene ya da dönüşümünü tamamlayana kadar ruhu onunkiyle mühürlü kalacak."

"Artık gitmeliyiz." Mikhail, Vikirnoff'un sesini mükemmel bir şekilde taklit etti. Ses tonunda aciliyet vardı. "Varlığını hissediyorum"

ama tam yerini tespit edemiyoruz."

Dişi kaplan diğerlerini görmezden gelerek odaya doğru ilerledi ve çantasını dişlerinin arasına alıp banyoya girdi. Natalya birkaç dakika sonra ortaya çıktı, hâlâ silahlarını pantolonunun halkalarına sokuyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama birkaç tane vardı. Artık gitmeniz gerekiyor." Doğum lekesi acı verici bir şekilde yanıyordu. "Başka bir vampir yaklaşıyor."

"Jubal, arabayı getir," diye talimat verdi Vikirnoff/Mikhail, Gabrielle'i kollarının arasına alırken. "Acele et, fazla zamanımız yok."

Prens balkona doğru ilerlerken Raven ve Sara ona yaklaşarak kadını korumaya çalıştılar.

Hiçbir uyarı olmadan, tavandan parçalar keskin mızraklar halinde aşağıya yağdı. Raven ellerini havaya kaldırarak bir kalkan oluşturdu ve balkona doğru koşmaya başladılar. Jubal saç spreyi kutusunu Natalya'ya fırlattı ve arabaya ulaşmak için ön girişi kullanarak odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koştu.

Natalya ve Falcon ayrılarak odanın karşı köşesine geçtiler. Natalya hazırlık için kılıcını kaldırdı. Tavanda bir gedik açıldı ve karanlık ve gölgeli bir şey odaya düştü. Vampiri hemen tanıdı. Falcon'un onu çabucak öldürme şansının daha yüksek olduğunu bildiğinden, onun dikkatini çekmek için köşeden çıktı.

"Çok geç kaldın, Arturo," diye selamladı. "Ve sen de biraz yıpranmış görünüyorsun. Sen ve efendin gölge savaşçılarla biraz sorun mu yaşıadınız, çünkü dürüst olmak gerekirse, dilimlenmiş ve doğranmış gibi görünüyorsun."

Ellerini pençeye dönüştürerek hırladı. "Sen. Avcılar kaçtı ve seni kaderine terk etti."

"Avcılar senin zamanlarına değmeyeceğini düşündüler. Onlara seninle başa çıkabileceğimi söyledim. Seni çoktan öldürdüm, bir düşüneyim." Başını eğerek adamın korkunç yara izleriyle kaplı yüzünü inceledi: "En az dört kez, belki de daha fazla. Seninle olan savaşlar birbirine karışmış gibi görünüyor."

Falcon sessizce süzülerek vampirin tam arkasında durdu.

"Seni gerçekten özleyeceğim Arturo, ama her güzel şeyin bir sonu olmalı," dedi Natalya ve kılıcı hazır bir şekilde ona doğru bir adım attı.

Falcon arkadan saldırdı, yumruğunu deriye, sinire ve kemiğe geçirdi, kalbi kavradı ve Arturo'nun bedeninden ayırdı. Gökyüzünde çatallanan yıldırım çatıdaki delikten geçerek Falcon'un düşürdüğü kalbe çarptı ve onu anında yaktı.

"İyi iş," dedi Natalya. "Hiç boş durmuyorsun. Umarım Slavica ve Mirko için burayı onarabilirsin," diye ekledi. "Ben Vikirnoff'un peşinden gidiyorum."

"O deneyimli bir avcı. Hayat arkadaşının kendisini tehlikeye atmasını istemeyecektir." Falcon yıldırımını cesede yönlendirdi. "Benden prensi korumamı bekliyor." Bu ona verebileceği tek özürdü.

"Ne beklediğinin gayet farkındayım." Natalya tekrar banyoya koştu. Bir gün içinde o kadar çok kıyafet değiştirmişti ki, bütün bu olanlardan rahatsız olmaya başlamıştı. "Git. Sen yapman gerekeni yap, ben de yapmam gerekeni yapacağım."

"İyi avlar."

"Sana da aynısı." Vikirnoff bir vampir sürüsünü peşine takmıştı ve prens ile Gabrielle'e zaman kazandırmak için onları daireler çizerek yönlendirebilirdi ama sonunda onlarla savaşmak zorunda kalacaktı. Eğer bunu tek başına yapacaksa lanetlenmişti.

Natalya bir kez daha soyundu. Silahlarını, cephanesini ve kıyafetlerini çantasına tıktırıp boynuna asması ve hayvan formuna geri dönmesi saniyeler sürdü. Kaçak bir sirk hayvanı olduğu söylentisini her zaman ortaya atabilir ya da Karpatyalıların bir örtbas hikâyesi için endişelenmesine izin verebilirdi. Yatak odasına tekrar girdiğinde çatı onarılmış ve Falcon çoktan gitmişti. Yerde ne bir ceset ne de saç spreyi kutularıyla yaptığı alıştırılmalardan bile kalan yanık izleri vardı.

Dişi kaplan balkondan güverteye, oradan da yere atladı. Mümkün olduğunca insanlardan uzak durarak, elinden geldiğince gölgelerde kalarak kasabanın içinde hızla ilerledi. İnsanlar çalıların ve ağacların arasında hızla ilerleyen dişi kaplanın bakışlarını yakaladıkça birkaç mırıltı duydu. Handaki tüm olaylarla birlikte, yakında her anlatılanla büyüyerek büyük efsanelere dönüşecek birçok korkutucu hikâye ortaya çıkacak ve dişi kaplan da bunun bir parçası olacaktı.

Vikirnoff'a bağı kaldı ve onun prens kişiliğinin ötesine ulaştı. Vampirlerin yakalayabileceğı düşünceleri, halkıyla ilgili düşünceleri ve onları korumak için hayatta kalmanın ne kadar önemli olduğunu düşünüyordu. Vikirnoff'un Mikhail'in ne düşünüyor olabileceğine dair izlenimlerinin aptalca olduğunu mu düşünüyordu?

Aptalca mı? Bunlar ilkel düşünceler. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?

Seni takip ediyorum. Arkanı kolluyorlar. Onları ormanın derinliklerine götürüyorsun, değil mi? Onlarla tek başına başa çıkmak zorunda kalacağı yere. Natalya yardım istese de istemese de bunun olmasına izin vermeyecekti.

Evet. Onları handan uzakta ama benim seçtiğim bir yerde dövüşmelerini istiyorum. Hayat arkadaşının tehlikede olabileceğı bir yerden uzakta.

Arturo öldü. Falcon onu öldürdü ve prensi koruyor. Ondan beklenenin bu olduğunu söyledi.

Tabii ki.

Natalya onun sesindeki mükemmel sakinlik karşısında iç çekti. Savaş moduna geçmiş ve yüzyıllardır süregelen savaşçı içgüdülerine güvenerek duygularını bir kenara bırakmıştı. Gabrielle'i sadece senin hayatta tutabileceğini söylediler. Ne demek istemişlerdi?

Ben onun ruhunun koruyucusuyum. Vücudunu iyileştirmeye çalışmaya devam edecekler ve Falcon ona kan verecek. Onu tekrar iyileştirmeye çalışacaklar ve Mikhail ona kan verecek. O zaman dönüşümden geçecek. Eğer güçlüyse

Yeterince, benim ve onun iradesi yeterince güçlüyse, onun yaşadığını göreceğiz.

Natalya hızını artırarak bir çayırın içinden geçti ve bir tepeyi aştı. Onun seçtiği savaş alanını bulmak için koşarken bulabildiği en kestirme yolu bile kullandı. Hem bunu yapıp hem de savaşabilir misin?

Tabii ki.

Tabii ki. Alaycı bir şekilde tekrarladı. Neden sorma zahmetine girdim ki? Sen yenilmezsin. Kaç kişiyle karşılaşacağız?

Biz mi?

Evet, biz. Ve benimle tartışma. Zaten başın benimle yeterince dertte.

Adamın dişlerinin birbirine çarptığı kısa bir izlenim edindi. Beş. Ama Maxim değil.

İsmi duyunca Natalya'nın kalbi korkudan yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu rahatlatıcı ama nedenini bilmek istiyorum. Madem tuzak kurma zahmetine katlandı, neden küçük yordakçlarıyla birlikte burada değil? Bir pusuya doğru gidiyor olabilirsin.

Kuzeyi hissedin. Bir savaş gerçekleşiyor. Gece gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor ve yeryüzü inliyor. Sanırım Maxim yoldaydı ve çok yetenekli bir avcıyla karşılaştı. Gökyüzüne bak.

Sesinde bir şey vardı. Beklenti. Dikkat. Ne olduğunu anlayamadı ama tepeye tırmanırken durakladı ve kuzeye doğru baktı. Uzakta, ışık gökyüzünde çatallanıyordu, uzun sivri kırbaçlar halinde değil, ateş püskürten parlayan bir ejderha şeklinde. Nefesi boğazında düğümlendi ve dişi kaplanın kalın postunun altında bile vücudundaki doğum lekesinin zonkladığını hissetti.

Bu Ejderha Arayıcı'nın işareti. Başka hiçbir Karpatyalı savaşta bu işareti kullanmaz. Bildiğim kadarıyla sadece sen ve Dominic kaldınız. Elbette dünya büyük bir yer ve belki daha fazlası hala yaşıyor.

Natalya kendine rağmen, duruma rağmen, Vikirnoff'un arkasını korumak için tepeler arasında koşarken

Ejderhanın havadaki görüntüsü onu heyecanlandırdı. Vikirnoff'un sesinin ilk başta fark ettiğinden çok daha uzaktan geldiğini anlaması bir anını aldı. Vampirleri ondan uzaklaştırmak için daha iyi bir şansı olsun diye birkaç dakikalığına bile olsa onu izinden saptıracağını bildiği bir şeyle, gerçekte onu oyalıyordu.

Dişi kaplan yer y i y e n bir hızla havalandı, daha yüksek bir yere ve ağaçların güvenliğine doğru gidiyordu. Neden onlara Ejderha Arayıcıları deniyor? Onun küçük planının farkında olduğu gerçeğini ele vermeyecekti. Vampirleri belirli bir yere götürüyordu. Adamın zihnini okuyarak neresi olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı ama adam düşüncelerini gölgelemek için elinden geleni yapıyordu. Hızını artırdı, gücünü tüketmeden mümkün olduğunca çabuk hareket etti. Ejderhalar temsil edilen göksel ve karasal Ejderha Arayıcıları için güç, bilgelik ve kuvvetti ve onlar da ejderhaların gücünü ve bilgeliğini arıyorlardı. Aradıkları şey yakalanması zor bir yaratık değil, ejderhanın temsil ettiği koddu. Eski zamanlarda bir ejderhanın ilk Ejderha Arayıcı'ya hediyeler verdiğine inanıyoruz, ya da belki de kan bağında ejderha var. Hangisinin gerçek olduğunu kim bilebilir?

Yer kaplanın pençelerinin altında sarsıldı ve kaplan hırladı, etrafına dikkatle bakarken pençeleriyle toprağı kavradı. Gökyüzü kararmış, bulutlar yıldızları birer birer silip süpürmüş, ayın üzerine kırmızımsı kahverengi bir leke halinde yayılmıştı. Etrafında rüzgâr esmeye başladı, ilk başta küçüktü, ağaçların arasından esiyordu, böylece yapraklar garip bir yaşamla dalgalanıyordu. Daha alçak bir yere çömeldi ve daha dikkatli hareket ederek sık çalıların ve ağaçların arasından geçti.

Havayı kokladı ve kaplanın duyularını kendi duyularıyla birlikte gecenin içine göndererek bilgi aradı. Birkaç mil ileride başka bir savaş başlamıştı. Vikirnoff yerini almıştı ve tıpkı onun korktuğu gibi, vampirlere onları kandırdığını göstermeyi reddederek

Prens olmak ve onlardan kaçmak için başka bir girişimde bulunmamak.

Sen bir aptalsın. Bunu ondan çok kendi kendine mırıldandı ama yine de lanet olsun ona. Konu dövüşmeye geldiğinde pek de mantıklı davranmıyordu. Eski bir atasözüne inanıyordu: "Başka bir gün savaşmak için kaç." Son birkaç kilometreyi nispeten kolaylıkla kat etti ve sık çalılıkların gizliliği altında doğal formuna geri döndü. Aceleyle giyindi ve gücünü ve nefesini toplamak için bir süre oturmadan önce silahlarını hazırladı.

Sürekli şimşekler çakıyor ve Vikirnoff'un en az bir vampiri alt ettiğini gösteren kötü bir koku yayılıyordu. Natalya neler olduğunu daha iyi görebilmek için kalın yaprakların arasından gizlice süzüldü. Yaprakları kenara itti ve nefesi boğazında düğümlendi.

Vikirnoff zarafet ve güçle süzülüyordu, vücudu herhangi bir dansçınıninki kadar zarifti, yüz hatları sert ve tüm duygulardan arınmıştı, erkeksi hatlarla yontulmuş ve yoğun bir konsantrasyonla belirlenmişti. Kadın onu illüzyonun altında net bir şekilde görebiliyordu, kararlılığını, odaklanışını. Vampirlerin oluşturduğu çemberin içinde bulanık bir hızla hareket ediyor, birine hızla saldırıyor, ona dokunamadan geri çekiliyor ve bir diğerine saldırıyordu.

Natalya ona baktı, bu kadar çok kişiye karşı savaşırken onun erkeksi güzelliği karşısında büyülenmişti. Daha önce hiç böyle bir güç ya da beceri gösterisi görmemişti. Etraflarında su gibi akıyor, her zaman dairesel bir düzende hareket ediyor, ayakları yeri zar zor sıyrıyordu. Hayranlık ve saygı kabardı ve içine yayıldı.

Natalya orada çömelmiş, gözlerini ondan alamıyor, ondan büyüleniyor, onunla gurur duyuyordu. Gümleğinin altında kasları dalgalanıyordu ve hem zarif hem de bir savaşçı gibi görünüyordu. Uzun saçları her hareketinde sallanıyor, akıcı bir ipek gibi görünüyordu. Mikhail'i Vikirnoff'un üzerinde zar zor görebiliyordu, Vikirnoff onun için o kadar güçlüydü. Dişi kaplan, eşini tanıyarak içinde hareket etti. Ejderha, doğum lekesi yanmıştı

Vampirlerle olan yakınlığından dolayı, ama onun dövüşünü izlerken farklı bir sıcaklıkla zonkluyordu.

O anı, onun güç ve enerjiyle parıldayan, akıcı bir zarafet ve mutlak bir acımasız kararlılıkla hareket eden görüntüsünü asla unutamayacaktı. "Sen benim hayat arkadaşımsın." Bunu yüksek sesle fısıldadı, zihni kabul etmeden çok önce bedeninin onu tanıdığı gerçeğinden dehşete düşmüştü.

İki vampir onun bir saniye önce bulunduğu yerde havada çarpışırken, onun kelimenin tam anlamıyla bir göğüsten kalbi sökmesini hayretle izledi. Her hareketi önceden ayarlanmış ve prova edilmiş, koreografisi yapılmış bir savaş izlediğini hissetti.

Vikirnoff bulanıklaştırıcı hızını kullanarak vampirleri merkezden uzak tuttu, kendisinin prens olmadığını anlamalarını istemiyordu. Bunlar yeni yetme vampirlerdi, Maxim'in savunma hatlarını zayıflatmak için mümkün olduğunca fazla hasar vermek üzere yem olarak kullandığı piyonlardı. Vikirnoff, Maxim'in yavru vampirleri hana, Mikhail'i koruyan avcılarla savaşmaları ve onları yaralamaları için gönderdiğinden emindi. Maxim öldürmek için hemen arkalarında olmayı planlamıştı, ama şansın başka bir deneyimli avcıyı da mücadeleye katacağını hesaplamamış ya da hesaba katmamıştı.

Vikirnoff ölümsüzlerin en tecrübelisi tarafından ikiye bölünmemek için buhar olup uçarken kuzeye doğru baktı. Gökyüzünün o yöndeki görüntüsüne bakılırsa Ejderha Arayıcı Maxim'den kaçıyordu. Usta vampir, açık bir avantajı olmadan böylesine deneyimli bir avcıyla dövüşecek kadar aptal olamazdı. En azından tuzak çok fazla kayıp vermeden bozulmuştu.

Vikirnoff buhar formunda koyu saçlı bir vampirin arkasından aktı ve uzandı, son saniyede kendi formuna geri döndü, kafayı ellerinin arasında yakaladı ve boynunu kırmak için sertçe sıktı. Bu öldürücü bir darbe değildi ama her yara düşmanı zayıflatmaya yaradı. Hemen tekrar harekete geçti, bir ağacın kenarından yukarı doğru koşarak aynı vampirin tepesine ters takla attı ve tekmeledi

Bunu yaparken de onu yere düşürdü. Beş vampirden ikisini başarıyla yok etmişti ve şu ana kadar sadece küçük sıyrıkları vardı.

Vampirler yaralı yoldaşlarını da yanlarında sürükleyerek geri çekildiler. Vikirnoff onlara yaklaşıırken, aralarına bir bariyer çektiler. Vikirnoff toprağa yerleşti ve yüzlerini inceledi.

"Hiçbirinizi tanımıyorum. Nasıl yani?"

"Çocukluk arkadaşını tanımıyor musun, Mikhail?" Boynu kırık olan hırladı. Yüzünden tükürükler aktı ve boynunu sıkarak başını daha dikkatli bir şekilde omuzlarına yerleştirdi. "Ben Borak, Valentine ve Gene'i hatırlıyor olmalısın. Sizinle birlikte bu ormanlarda koştuk ama siz bizim kim olduğumuzu bile hatırlayamıyorsunuz."

Vikirnoff eğildi, belinden basit bir kibarlık hareketi yaptı.

"Bağışla beni Borak, yıllar seni değiştirmiş olmalı. Ben senin gençliğini ve lekesiz yüzünü hatırlıyorum, olmayı seçtiğin kötülük imgesini değil." Ellerini kaldırdı ve bir an için kristal berraklığındaki su avuçlarında dönerek üç vampirin yüzlerini yansıttı.

İğrenç görüntülerinden saklanmak için uzun pelerinlerini yüzlerinin üzerinde döndürürken çığlık atıp tısladılar.

Vikirnoff ellerini iki yanına indirdi. "Eski çocukluk arkadaşlarımı neden hatırlamadığımı görüyorsunuz."

"Senin hiç arkadaşın yok," diye tersledi Valentine. "Gregori bile seni terk etti. Hepsi. Bir saldırı olacağını bildikleri için seni kasten yalnız bıraktılar. Kaderine kendi halkın karar verdi. Ölmeni istiyorlar."

Kanat çırpışları havayı doldurdu. Büyük vampir yarasaların göçü bölgeyi sular altında bırakırken gökyüzü karardı. Ağaçlara yerleşmeye başladılar, savaş alanını çembere aldılar, yüzlercesi, hatta daha fazlası, kanatlarını katladılar ve küçük pençeleriyle kavradılar. Bazı dallarda o kadar çoktular ki, ağırlıktan dallar sarkmıştı.

"Gel ve öldür beni, Valentine. Senin zevkini bekliyorum."

Valentine hırlayarak sivri dişlerini gösterdi. Mikhail'e ters ters baktı. "Benimle alay ediyorsun ama çıkış yolun olmadığını bildiğim için bunun pek bir önemi yok."

Vikirnoff kollarını iki yana açtı. "İstersen deneyebilirsin Valentine. Efendinin sana ne yapman gerektiğini söyleyeceği umuduyla oyalanıyorsun."

Natalya vampirlerde büyüyen bir fark görebiliyordu. Daha önce diktikleri kalkanın arkasına sinmişken, şimdi daha uzun boylu duruyor, gözleri parlamaya başlıyor ve daha güçlü bir amaç ediniyorlardı. Efendilerinin onlara bir savaş stratejisinin yanı sıra güç de vermeye başladığından emindi. Kuzeye doğru baktı. Yıldırım ejderhası gitmişti ve o yöndeki gökyüzü bir kez daha sakindi.

Başının üzerinde kara bulutlar dönüp duruyordu ve hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı. Bunun doğal olup olmadığını ya da havayı kimin kontrol ediyor olabileceğini anlayamıyordu. Vampirler yayılmıştı, vücutları hayalet gibi bir ışıkla parlıyordu. Borak, kafası bir tarafa doğru eğik, grotesk görünüyordu. Başı sürekli sallanıyor ve omuzlarının üzerinde yeniden ayarlarken tehditler mırıldanıyor ve küfürler tükürüyordu.

Yarasalar kanat çırpı ve kanatlarını açmaya başladı. Bazıları havalanırken diğerleri yere düştü. Yaratıkların Vikirnoff'u yerde takip edişleri, kanatlarını kullanarak yengeç gibi yürüyüşleri o kadar ürkütücüydü ki Natalya ürperdi, kollarında ve bacaklarında tüyler diken diken oldu. Yarasalar Vikirnoff ve vampirlerin etrafında iki daire oluşturdular; içteki daire saat yönünde, dıştaki daire ise saat yönünün tersine hareket ediyordu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve yavaşlatmak için birkaç derin nefes aldı, varlığını belli etmek istemiyordu. Ona güvenmek zorundaydı. Ona güveniyordu ama yine de bağırarak uyarıda bulunmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Natalya elini ağzına soktu ve sertçe ısırıldı.

Borak parıldadı, neredeyse saydamlaştı. Diğer iki vampir de onun örneğini izledi. Formları kısaldı,

bir kadın şekline büründü. Uzun siyah saçları olan daha küçük bir kadın. Vikirnoff kendini üç Kuzgun'la karşı karşıya buldu. Bunun Mikhail'i şaşırtmak için olduğunu, ona saldırmadan önce tereddüt etmesini beklediklerini biliyordu. Vampirler çoktan kendi formlarını hızla klonlamaya başlamışlardı, böylece karşısında savunmasız ve masum görünen yüz Kuzgun duruyordu.

Kafası yerinde durmadığı için şekillerden hangisinin Borak olduğunu ayırt etmek zor değildi, ancak diğerleri Kuzgun'un mükemmel kopyalarıydı. Bazıları ağlıyordu. Diğerleri yalvarıyordu. Ona doğru yürümeye başladıklarında hepsi kollarını ona uzattı. Vikirnoff'un kendi formu parıldadı, çözüldü, Kuzgun ordusunun içine daldı ve aynı görüntüye büründü, böylece kimin vampir, kimin klon ve kimin avcı olduğunu söylemek imkansızdı.

Vikirnoff diğer klonlarla birlikte hareket ederek yavaşça Borak'a doğru ilerledi. Bu kadar çok kişinin arasında vampirin yerini tespit ettiğinden emindi. Klonların kafaları hafifçe eğikti ama vampir görüntüsüne değil de avına odaklandığı için biri bir yana diğeri diğeri yana sallanıp duruyordu.

Vikirnoff vuruş mesafesine yaklaştı ve bir anda havadaki yarasalar ona doğru atılmaya başladı ve yerdekiler küçük sesler çıkardı. Yağmur şiddetlendi ve rüzgâr ağaçların yapraklarını savurarak bir kez daha titreyip bükülmelerine ve tepelerinde çılgınca dans etmelerine neden oldu.

Vikirnoff klonların arasında zarifçe döndü, prens formuna geçerken Borak'a uzandı ve yumruğunu derine indirdi. Kuzgun'un yüzü kötü niyetli bir maskeye dönüştü, ağzı genişçe esnedi, dişleri aralandı. Borak anında şekil değiştirerek, fırlatılmış bir mızrağın hızı ve şiddetiyle vücudunu delip geçen parmakların etrafında erimeye çalıştı. Vikirnoff akıp giden çemberinde süzölmeye devam eden kalbi çekip çıkardı ve birkaç klonu biçerken solmuş, kararmış organı da yanında götürdü.

Natalya gözlerini ondan alamıyordu. Hareket etmek istiyordu, en azından ona tehlikeli bir şekilde yaklaşan yarasalardan kurtulmak, savaş alanını küçültmek için çemberlerini daraltmak istiyordu ama kendini trans halinde hissediyor, gözlerini kırpmıyor ya da Vikirnoff'tan ayıramıyordu. Prensın görüntüsünün altında onu çok net görüyordu, savaşçı dansıyla hareket ediyordu, elleri güçlüydü, yüzü kararlılık ve azim çizgileriyle kazanmıştı. Kalbi onun ritmine uymak için hızlandı; ayakları da aynı zarif ritmi hissetti.

Borak çığlık attı, Vikirnoff'un peşinden koşarken sesi iğrençti, Kuzgun'un görüntüsündeki klonları yere düştü ve sanki hiç var olmamışlar gibi parçalandı. Borak yere yığılırken koyu asit kanı bitki örtüsünü soldurdu. Gökyüzünde çatallanan şimşek, avcının yere fırlattığı kalbi yakmadan önce dehşet verici sahneyi aydınlattı. Alevler yerdeki kanı ve en yakındaki yarasa çemberini yutmadan önce sivri kırbaç cesede sıçrayarak onu ince bir kül haline getirdi.

İkinci yarasa çemberi yoğun sıcaktan kaçmak için havalandı. Natalya savaşın gelişimini izlerken gözlerini hızla kırptırdı, sanki garip bir transtan çıkıyormuş gibi hissediyordu. Zihni ilk başta ne olduğunu anlamayı reddetti ama sonra kendine geldi ve Vikirnoff'un hareketlerinin hipnotik olduğunu fark etti. Akıcı hareketleriyle düşmanını büyüleyebiliyor ve rakibinin zihnini onu yavaşlatacak kadar köreltebiliyordu.

Valentine ve Gene ikinci kez şekil değiştirerek birlikte Vikirnoff'a doğru uçtular ve yarasaları da ona saldırmaları için yönlendirdiler. Vikirnoff prensin illüzyonunu üzerinden attı ve ikisinin daha önce karşılaşmadığı bir güç ve beceriyle onları havada karşıladı. Yarasaların çırpınan kanatlarının arasından fırladı ve iki vampiri kovalarken birkaçını gökyüzüne savurdu.

Gene kaçmaya başladı ve kuyruğunu kıstırarak ağaçların arasından can havliyle koşmaya başladı. Valentine ayakta durmayı ve dövüşmeyi seçerek yere düştü ve avcıyla yüzleşti. Natalya

Gene'i görüş alanında tutmaya çalıştı, başka birinin, büyük olasılıkla Maxim'in talimatlarını izledikleri bu kadar açıkken onun gideceğine güvenmiyordu. Gene sık ağaçlar tarafından yutulmuştu ama Natalya yine de kılıcını çekti ve vampirin Vikirnoff'u pusuya düşürmeye çalışması ihtimaline karşı hazırda tuttu.

Valentine, "Sen prens değilsin," diye hırladı. Bunu bağırarak tekrarladı. "O prens değil!"

Eğer kaçmak için izin istiyorsa, artık çok geçti. Vikirnoff dönerek vampiri ensesinden yakaladı ve onu yere fırlattı. Hemen üzerine atıldı ve kalbini çıkarmak için yumruğunu göğsüne indirdi.

Natalya ejderhanın yakıcılığını hissetti ve çılgınca etrafına bakınarak ağaçları, çalıları, Vikirnoff'un yakınındaki her şeyi taradı. Küçük bir taş bacağının birkaç santim ötesine yuvarlandı ve nefesi boğazında düğümlendi. Gene Vikirnoff'un arkasından yükselip elindeki bıçağı kaldırırken yüzünde zafer ifadesi belirince gizlendiği yerden fırladı.

Natalya mesafeyi takla atarak geçti, uçarken kılıcını kullandı ve bunu yaparken vampirin bacaklarını kesti. Vampir geriye doğru düşerken korkunç bir çığlık attı. Vikirnoff çoktan dönmeye başlamıştı, bunu yaparken saldırıyordu, hızı o kadar fazlaydı ki Gene yere düşmeden önce kalbini ele geçirmişti. Şimşek çaktı ve alevler kararmış kalplerden iki bedene doğru hızla ilerledi. Vikirnoff başını kaldırdı ve ona baktı.

Bölüm 14

"Beni böyle takip ederken aklından ne geçiyordu Natalya? Öldürülebilirdin." Bu sözleri söylediği anda kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydı. Natalya vampirlerin icabına kolayca bakabilirdi ve bu onu daha da üzüyordu. Neden bu kadar üzgün olduğundan bile emin değildi. Belki de omzundaki kan lekesi ve yüzündeki önceki savaşlardan kalma morluktu. İçinden küfretti ve bir elini yüzüne götürdü.

Natalya ona sıırttı. "Sadece teşekkür et ve buna iyi diyelim."

Ellerine baktı ve kadının görmesi için ellerini havaya kaldırdı. "Şuna bak. Seni biraz sarsmak için kaşınıyorum, gerçekten kaşınıyorum." Avuçları kızın başının üstünden geçti, saçlarından ensesine kadar indi. Onu daha yakına çekti, başını eğdi ve öptü. Kısa, elektrikliydi ve her ikisi için de hiç tatmin edici değildi. "Beni korkutuyorsun. Bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettiriyorsun. O kadar cesursun ki beni korkutuyorsun." Onun ağzını tekrar aldı. Sert. Sahiplenici. Biraz acımasız.

Onun dehşetini tattı. Onun ihtiyacını tattı. Çok fazla açlık vardı. Çok fazla kararlılık. Vikirnoff nazik olabilirdi ama nazik hissetmiyordu. Onu korkutmuştu ve bu iyi bir şey değildi. "Hadi buradan gidelim Vikirnoff. Burası tüylerimi ürpertiyor. Bir yere gidip konuşamaz mıyız?"

"Canım pek konuşmak istemiyor."

Derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Ben de öyle."

Sözleri karşısında vücudu gerildi ama bundan da öte, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Hiçbir şey söylemeden ona uzandı, onu kendine yaklaştırdı ve havalandı. Kasıtlı olarak, Natalya

Bir bacağını onun kalçasına doladı ve onları gece gökyüzünde gezdirirken vücudunun nemli sıcaklığının onu kızdırmasına izin verdi.

"Korkuyor musun?"

"Hayır." Dişleriyle adamın kulak memesini çekiştirdi. "Evet. Bilmiyorum. Belki biraz."

"Ne yaptığını biliyor musun?" Adamın eli kadının omurgasının alt kısmındaydı, parmakları genişçe açılmıştı, avuç içi kadının giysilerini yakıyordu. Sesi açlıktan sert çıkıyordu. Çok fazla açlık. Kadının rahmi sıkıştı ve meme uçları sertleşerek tepe noktasına ulaştı.

"Bana sana bağlanıp bağlanmayacağımı soruyorsun." Vücudu ağrıyordu. Boş hissediyordu. Yüzünü onunkine çevirdi, kolu boynunu çevreledi ve onu öptü, dili dudaklarını yaladı, eli göğsünden aşağı kayarak kendisine sıkıca bastıran kalın çıkıntıyı okşadı.

"Çok emin ol. Çünkü bunu yaptığında, gitmene izin vermeyeceğim Natalya. Zamanın kendisi kadar eski bir bağlama ritüelini bir şekilde bozmayı başarsan bile, benim olduğunda gitmene izin vermeyeceğim." Canavarı hayat arkadaşı için kükrüyordu. Kurtar beni. Beni seç. Sonsuza dek kalbime bağlı ol. Kız onundu. Ona aitti.

Adamın zihnini ona kapatmaması hoşuna gitmişti. Onun düşüncelerinin sahipleniciliğini hissetmek istiyordu. Kendini kaptırmak istiyordu, böylece korkan küçük parçası çok fazla düşünemeyecek ve sadece istediğini alabilecekti. İstediklerini yapmak. Kendisi için birine sahip olmak. Konuşabileceği, kahkahalarını paylaşabileceği, kızabileceği, korkabileceği biri. Hepsini istiyordu. Vikirnoff bunların hepsini sunuyordu.

"Ben birlikte olunması kolay bir adam değil miyim?"

Onu tekrar öptü ve cümlesinin ortasında durdurdu. Tadı sıcaktı. Şehvetli. Tadı tatlı ve aşka yakındı. "Ben de birlikte olunması kolay bir kadın değilim?" Onu üçüncü kez öpmek için ara verdi, parmakları gömleğinin altından kayarak göğsünü hissetti. Daha önceki savaşlarından kalan ve henüz tam olarak iyileşmemiş olan yaralarından uzak durmaya dikkat ediyordu. "Sanırım seni öpmeye bağımlı olacağım."

Adam baş döndürücü bir hızla dağdaki küçük bir bacaya inerken kollarıyla onun boynuna sarıldı, gözlerini kapadı ve yüzünü onun omzuna sakladı. Giriş dar ve uzundu. Dümdüz aşağıya, katedral benzeri tavanları olan geniş bir odaya düştüler. Onu ayağa kaldırdı ve uçuşlarından sonra düşmeyeceğinden emin olana kadar sabit tuttu.

Natalya çantasını bir köşeye fırlattı ve Vikirnoff mumları yakmak için ellerini sallarken geniş odayı inceledi. Hava anında rahatlatıcı lavanta kokusuyla doldu. "Vay canına. Bu harika. Kendi jakuzimiz." Yassı kayalarla çevrili doğal havuzu işaret etti.

"Acemi bir öğrenciyken buraya gelirdim. Burada çalışarak çok zaman geçirdim. Ayrılmadan önce girişin üzerini örtmüştüm ama hala sağlam olmasını beklemiyordum."

Omzuyla onu dürttü. "Demek benim mutluluğumu sağlamak zorunda olduğunu söyledin. Benim rızam olmadan bizi kabaca evlendirdiğinde bunu duymadım mı?"

Hafifçe inledi. "Bunun o zor günlerden biri olacağını görebiliyorum."

Başını öyle bir savurdu ki, dalgalar halinde yüzüne düşen kumral saçları kalbine çok yakından incelemek istemediği şeyler yaptı. Kaba sesleri bile sevimli hale gelmeye başlamıştı ve bu çok korkutucuydu.

"Sanırım bunlardan çok yaşayacaksın."

"Zor günler mi? Sanırım haklısınız."

"Öyleyse soruya cevap ver. Beni mutlu etmek zorundasın, değil mi?"

"Başka bir şey yapamam," diye kabul etti.

Yavaş, hınzır bir sırıtış ağzını kavislendirdi ve gözlerini parlattı. "Beni mutlu edecek pek çok şeye ihtiyacım var. Ve beni mutlu edecek. Ben öyle bir kıyım."

"Ne tür bir kıyım?" Sesine şüphe karıştı. "Muhtaç.

Çok bakımlı."

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum." Bakışları kızın yüzünde gezindi ve içinde bir şey değişti. Duruldu. "Buraya gel."

Natalya geri çekildi. Yerini korumak istiyordu ama adamın gözleri dumanlı bir griye dönüşmüş ve yoğun bir sıcaklıkla kararmıştı. Arzuyla. Omurgasından aşağı bir heyecan ürpermesi geçti. Dudaklarını yaladı ve bunun gerekli mi yoksa kasıtlı olarak kışkırtıcı mı olduğundan emin olamadı.

"Beni duydun Natalya." Sesi alçaktı. Son derece yumuşak. Kadife bir fısıltı vücudunu okşuyor, sinir uçlarını okşuyordu. "Buraya, yanıma gel."

Heyecan içinde dalgalanıyordu. Yüzü savaştan kalma çizgilerle kazınmış, saçları ipek gibi akıyor ve vücudu ona olan ihtiyacından dolayı çok sertleşmiş, sert ve yasaklayıcı görünüyordu. Ama kadının nabzını hızlandıran gözleri, derin açlığı, sanki onun bedenine açmış gibi bakmasıydı. Sanki hiçbir şey onu ele geçirmesini engelleyemezmiş ya da engelleyemeyecekmiş gibi bakıyordu.

O bakışa ihtiyacı vardı. Onu o kadar çok isteyen bir adam için yanıp tutuşuyordu ki hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı. Bunun onu tuhaf yapıp yapmaması umurunda değildi, bu onun kim olduğuydu, dişi kaplanın kim olduğuydu. O amansız kararlılığı istiyordu. Kendisine hükmeden o sahiplenici ağzı, sert elleri, sert ve acı dolu vücudunu istiyordu.

Yaklaştı. Ulaşamayacağı kadar. Kışkırtıcı bir şekilde ulaşılmaz. Anı uzatmak istiyordu. Onun arzusunu arttırmak. Onun gözlerinin de kendisini pençeleyen aynı acımasız açlıkla parladığını görmek istiyordu.

Vikirnoff şehvetin hızla yükseldiğini ve çok daha güçlü bir şeyle karıştığını hissetti. Kadının kolunu yakaladı, onu aralarındaki birkaç metrelik mesafeden çekerek vücudunun kendi vücuduna yaslanmasını sağladı. Kadının sıcaklığı onu neredeyse eritiyordu. Teni saten yumuşaklığındaydı. Göğüsleri göğsüne bastırıyordu, öyle ki aldığı her nefeste sert meme uçlarının ona doğru yükselip alçaldığını hissediyordu. Parmakları saçlarında dolaştı, başını geriye çekerek ağzının onunkiyile birleşmesini sağladı.

Natalya etraflarındaki havada elektrik çıtırtıları olduğuna emindi. Sıvı ısı vücutundan, damarlarından ve kaslarından akıyor, neredeyse onu yakıyordu. Saçlarının sertçe çekildiğini hissetti, adamın ağızı onunkini eziyor, vahşı bir vazgeçişle onunkini yiyordu ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasını talep etti. Adamın gömleğini yakaladı, yırttı, çaresizce tenine ulaşmaya çalıştı. Tüm bu süre boyunca onun ağızını yuttu, öpücükten öpücüğe, dişleri ve diliyle keşfederek, kendi taleplerini yaparak, kasıtlı olarak onun ihtiyacını daha yükseğe itti.

Giysilerini, gitmelerini dilemekten başka bir şey düşünmeden, halkının yolunda bir kenara fırçaladı. Kadının kaşkorsesinin önünü yakalayarak sıyırdı, göğüslerini aç bakışlarına sundu, eylemin ilkelliği zevkini artırdı. Çok güzeldi, kumaştan dışarı taşıyordu, yuvarlak ve sıkıydı ve yenecek kadar iyiydi. Başını eğdi ve meme ucunu ağızına aldı.

Kalçaları ona karşı sertçe büküldü, karnı kasıldı ve sıcak bir inilti kaçtı. Onu orada tuttu, göğsünü emdi, vücudu yanıyordu ve ihtiyaçları onu boğuyordu. Dilinin her darbesinde ve dişlerinin her çekişinde vücudunun sallandığını, kaslarının kasıldığını hissetti; vücudunun ıslak, kaygan ve davetkâr olduğunu biliyordu. Kadının zihni, kasıtlı olarak ona sonuna kadar açıktı. Arzusunu paylaştı, onun ihtiyaçlarını kendi açık terk edilmişliğiyle besledi. Adam ne isterse, kadın onun yerine getirmek için oradaydı ve o da aynısını bekliyordu.

Eli karnından aşağıya, onu çok ilgilendiren küçük halkaya doğru kaydı. Ona dokundu, pantolonunu bulmak için aşağı kaydı.

"Çıkar şunları üzerimden," diye emretti, öne doğru eğilip meme uçlarını yalamaya başladı. "Acele et Vikirnoff. Giysilerimi getir. Cildimi acıtıyorlar."

Onu kasıtlı olarak kaba bir şekilde soydu, mağara duvarına yaslanana kadar geriye doğru yürürken onu daha da tahrik etti, çıplak vücudunu sıkıca kendine doğru çekerken ağızını tekrar ele geçirdi.

Küçük sesini durduramayarak haykırdı, vücudunda dolaşan bu kadar zevkle hıçkırmak istediğini bildiğini umursamadan. Daha fazlasını isteyerek, daha fazlasını arayarak kalçalarını ona doğru bastırdı. Adamın eli ödöl olarak göğsünü kavradı, başparmağı meme ucuyla alay etti, okşadı ve okşadı, böylece dalgalar vücudunda dalgalandı ve rahmini sıkılaştırdı. "Daha fazla," diye fısıldadı, her şey için açgözlüydü, her deneyim için.

Dişleri çenesini kemirdi, boğazını okşadı ve göğsünün kabarıklığını ısırdı. Onu kolayca kaldırdı, gücü muazzamdı, göbek deliğini okşarken ve karnına küçük öpücükler kondururken onu duvara sabitledi.

Nefesi kesik kesik geliyordu. Bacaklarını ona dolamaya çalıştı, o kadar sıcak ve ıslaktı ki rahatlamaya ihtiyacı vardı, ama adam onu bir çıkıntıya kaldırdı, böylece poposu oradaki bir oluğa battı. Adamın elleri dizlerinin üzerindeydi ve uyluklarını birbirinden ayırıyordu. Serin hava sıcak kalbine çarptı ama hiçbir şey onu serinletemedi, hiçbir şey ağrıyı durduramadı.

Kendi kalp atışlarını duydu. Kesik kesik nefes alışının sesini duydu. Sonra adamın nefesi onun üzerindeydi. Onun kendine özgü damgası. Asla geçmeyecek bir iddia. Bunu derinlerinde hissetti ve tüm vücudu acı çekecek kadar gerildi. Neredeyse onun için hıçkırıyordu. Eli onun tümseğini kavradı, sıcaklığına bastırdı. Sarsıldı, açlıktan iki büklüm oldu. Nabızı kulaklarında atıyor, rahminde zonkluyordu. Adamın parmağı kadının sıcaklığının içinde kayarak daha da derine girdi.

O kadar kolay boşaldı, parçalara ayrıldı, vücudu o kadar tepkiseldi ki istese de tepkisini gizleyemezdi. Gözleri onunkilerle buluştu. Adamın yüzünü seviyordu, erkeksi çizgiler o kadar derine kazınmıştı ki, bir savaşçının yüzü. Bir aşğın yüzü. Parmak uçlarını çizgilerin üzerinde gezdirdi, dudaklarının izini sürdürdü, bir yandan da onun gözlerine bakıyor, ona duyduğu arzusun yoğunluğundan, kontrolünün bıçak sırtında olduğunu hissetmesinden keyif alıyordu.

"Seni istiyorum Natalya." Sesi boğuktu. Parmakları Natalya'yı öyle derine itti ki Natalya kalçalarının ona sürtünmesine engel olamadı, her kası kalp durduran bir zevkle kasıldı. "İstediğini biliyorum Vikirnoff. Ben de seni istiyorum." Kelimeleri güçlükle çıkarabildi, adamın parmakları

geri çekildi ve tekrar derinlere daldı.

Başını iki yana salladı. "Seni kastediyorum. Başka bir kadın istemediğimi anlamanı istiyorum. Sadece seni istiyorum."

Adamın parmakları geri çekilirken kadın haykırdı. Adam kadının kalçalarını elleriyle yakaladı, kalçaları kadınıninkilerin arasına sıkıştı. "Bana bak, aınaak s?amet jutta, kiminle birlikte olduğunu bilmeni istiyorum."

Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Kiminle birlikte olduğumu çok iyi biliyorum."

Ereksiyonu acı verici bir şekilde sertleşmişti, neredeyse artık dayanamayacağı bir ıstıraptı. Ait olduğu yerde, onun derinliklerinde olması gerekiyordu. Her zaman birbirlerine bağlı olacakları yerde. Onun kadınsı kanalına doğru bastırdı, o kadar ıslak, kaygan ve ona duyduğu açlıkla sıcaktı ki.

Natalya inledi ve bu ses onun için neredeyse çok fazlaydı, çok sıkı tenindeki parmaklar ereksiyonunun uzunluğunu yukarı ve aşağı okşayıp okşadığını hissedene kadar vücudu boyunca titreşti. İçine doğru bastırırken bakışlarını esir aldı, yavaş, uzun bir vuruşla kadınsı kıvrımlarını itti, böylece onu sıkı bir yumruk gibi kavradı. Vücudunun onu kabul etmesini beklerken, biraz daha derine itmeyi beklerken nefesi uzun bir hava akımı içinde kaçtı. Tekrar. Ve sonra tekrar. Kadının onu asla çıkaramayacağı kadar derine inmek istiyordu.

Kadın zevkle ürperdi. Parmakları kalçalarının derinliklerine girerek onu çıkıntındaki koltuğa sabitledi. Adam hareket etmeye başladı, geri çekiliyordu, uzun ve dayanılmaz derecede yavaş bir hareketti bu ve kadının düşünme yetisini elinden alıyordu. Sadece hissedebiliyor, sadece tırnaklarını adamın kolunun derinliklerine geçirebiliyor ve adam onun içine daldıkça, sert ve derin bir şekilde soktukça, adını haykırırken kadife kıvrımlarını delip geçtikçe dayanabiliyordu. Adam durmadı ama güçlü bir şekilde içine

girmeye devam etti, kalın ve sert, sıkı kıvrımlarını iterek,
daha iyi almak için onu eğerek

Açı, onu rahatlamak için hıçkırana kadar serbest bırakmanın kenarında tutuyordu. Her zaman çok fazla kontrole sahipken kontrol kaybı onu paramparça etti. Bu kadar çok şeye ihtiyaç duymak, cinsel açlığın vurucu ritmi altında çaresiz hissetmek korkutucuydu.

"Vikirnoff." Sadece bu. Onun adı. Onun adı. Nefes nefese yalvarışı onu kontrolden çıkardı. Vücudundaki her kas acı verecek kadar gerildi. Vücudundaki her sinir ucu canlıydı ve serbest bırakılmak için çığlık atıyordu. Bu his onu sarsan güçlü bir volkan gibi yükseliyordu. O ana kadar hiç böyle bir yoğunluk, böyle bir ihtiyaç, açlık ve sahiplenme duygusu hissetmemişti. Şehvet ve aşk iç içe geçmiş, ayrılmaz görünüyordu. Parmakları kızın tenine saplandı ve dişleri ağzında patladı. Kontrolünün sınırına yaklaşırken onun kanını alma dürtüsüyle savaştı.

Natalya'nın yumuşak nefes alışları ve inlemeleri onu uçurumun kenarına sürükledi. Vücudu sıcak ipek gibiydi, kadınsı kanalı bir yumruk kadar sıkıydı, sürtünme ve ısı erimiş altın gibi içinden geçene kadar sıkıyor ve kavırıyordu.

Serbest bırakılması sarsıcıydı ve onu da kendisiyle birlikte götürdü, böylece kasları onun etrafında tekrar tekrar kasıldı, güçlü kasılmalar her ikisini de nefes nefese bıraktı, ciğerleri yandı ve etraflarındaki dünya parçalanırken vücutları alev aldı. Güçlü bacakları bile pelteye dönüştü, böylece destek için uyluklarını kavrayarak onun üzerine eğildi.

Göğüsleri davetkâr bir şekilde yukarı doğru kalkacak şekilde arkasına yaslanmış, bacakları adamın kalçalarının arasında durmasına izin verecek şekilde açılmış bir adak gibi görünüyordu. Saçları karmakarışıktı ve gözleri yarı kapalı, uzun kirpikleri yanaklarında dalgalanıyordu. "Hareket edemiyorum."

"Ben de yapamam." Aslında hareket etmek istemiyordu. Her zaman onun içinde gömülü kalmak istiyordu. O bir sığınaktı, cennetin anlık görüntülerini sunan gizli bir sığınak. Parmaklarının ucuyla kalçalarını okşadı, ona dokunma ihtiyacı duyuyordu, ona bu kadar özgürce dokunabilmenin samimiyetine ihtiyaç duyuyordu.

"Kanımı almadın." Hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa rahatlamış mıydı, bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, özlem damarlarında, zihnindeydi, o kadar güçlüydü ki kesici dişlerinin uzadığını ve ağzında onun tadını hissetti.

Bakışları onunkilere sıçradı. Sıcak. Aç. Yoğunluğu nefesini kesiyordu.

"Seninle böyle bir şey konuşmadım Natalya." Adamın aksanı her zamankinden çok daha kalındı ve Natalya'nın kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Neden?"

"Bu kararı senden almayacağım." Onun isteklerini yerine getirmeye karar vermişti. Onun kendisini kabul etmesini, en az onun kendisini kabul etmesini istediği kadar istiyordu.

Adamın vücudunun, onun içinde çok derin bir şekilde kilitlendiğinin farkındaydı. Adamın elleri kalçalarını okşuyor, karnından yukarı çıkıp göğüslerini okşuyordu. Kendisini olduğu gibi savunmasız hissetmesi gerekirdi ama kendini son derece seksi hissediyordu. İsteniyordu. Hatta ihtiyaç duyuyordu. Bakışlarının ve parmaklarının sıcaklığındaydı. Aralarındaki feci patlama sırasında bile vücudunun sert, kalın ve ateşle zonklayan bir şekilde kalmasında.

Natalya uzanıp parmaklarını adamın ipek saçlarında gezdirdi. "Kitabı bulmam gerekiyor. Eğer seninle bir kan değişimi yaparsam, bu elementleri çağırma şeklimi etkiler mi? Büyüm benim bir parçam, nefes almak gibi. Eğer büyüü kaybedersem, artık kim olduğumu bilemem."

Gözlerini kapattı. O tamamen Karpatlıydı, doğuştan avcıydı, şekil değiştiren biriydi, doğadaki şeylere hükmedebiliyordu. Dünyasından ya da kim ya da ne olduğundan vazgeçmek zorunda değildi. Hala tüm yeteneklerine sahip olacak mıydı? Ona bir cevap veremezdi. Vikirnoff inledi ve ona doğru eğildi.

Natalya hevesle karşılık verdi, ağzını onunkiyle birleştirdi, bu hareketin onu daha derinlere çekmesinden ve vücudunda yeni şoklar başlatmaya yetecek güçte artçı şoklar yaratmasından memnun oldu. Adam başını kaldırdığında, Natalya ellerini

omuzlarından tutarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Kalçaları nazik, neredeyse tembel bir ritimle hareket ediyor, vücudunda zevk spazmları yaratıyordu. Onun bir parçası olmak istiyordu. Onun hayatının. Ama onu kendisi için istemesini istiyordu. Eski kelimeler onları birbirine bağladığı ya da evren ait olduklarına karar verdiği için değil, olduğu kişi için.

"Üzgün görünüyorsun, ainaak s?amet jutta, ne düşünüyorsun?"

"Aklımı paylaşıyor musun?"

"Tam şu anda değil. Yüzünüzdeki ifadeleri izlemekten keyif alıyorum. Şu anda, biz birbirimize bağlıyken ve bedenlerimizdeki neşeyi paylaşıırken, sen üzgün görünüyorsun. Seni memnun etmek için daha iyi yollar bulmaya çalışmalıyım."

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım beni memnun ettiğinin farkındasın. İltifat beklemekten vazgeç."

Sert bir vuruşla derine iterken açısını hafifçe ayarlamak için hareket etti, kadının zevkini daha da artırdı, böylece küçük bir nefes kaçtı ve gözlerindeki üzüntü kayboldu ve yerini tamamen farklı bir şey aldı.

"Vikirnoff, ainaak s?amet jutta nedir?" Tekrar derinlere daldığında bir inilti daha çıktı. "Tam çevirisi."

"Anlamı 'sonsuz kadar kalbime bağlı'." Geniş omuzlarını hafifçe hareket ettirerek omuz silkti. "Ya da sabit. Sonsuza dek kalbime sabitlenmiş. Kelimeler birbirinin yerine kullanılabilir."

Bakışları adamın yüzünde gezindi. "Öyle miyim? Kalbine bağlı mıyım?"

"Aksini nasıl düşünebilirsin?"

Natalya'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Zekasına, cesaretine ve çoğu alandaki yeteneklerine güveniyordu ama bir kadınıninkine değil. Bir partnerin. Hiçbir zaman bu terimlerle düşünmemişti ve bir hayat arkadaşının nasıl olması gerektiğine dair aklındaki fikirler onun olduğu ya da olabileceği şeylerden çok uzaktı. Onun ainaak s?amet'i olmak istiyordu.

jutta, ama onun kendisini gerçekçi bir şekilde gördüğüne dair şüpheleri vardı. Gözlerini kapadı ve kendini onun sevişmesinin coşkusuna bıraktı, gelecek hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu.

Kendini onun bedeninde, birlikte yarattıkları mutlak sihirde kaybetti. Adamın ellerini vücudunda hissetmeyi, tenini ve kaslarını hissetmeyi, onu alırkenki gücünü arzuluyordu. Sanki sevişirken acımasız olabiliyormuş, onu sahip olduğunu düşündüğü tüm sınırların ötesine itiyormuş, bir yandan da zevkini artırıyor, daha fazlasını istemesini sağlıyordu. Her zaman daha fazlasını.

Zaman ondan uzaklaştı. Sadece Vikirnoff ve onun elleri, ağzı ve vücudu vardı. Ne zaman her şeyin bittiğini ve dinleneceklerini düşünse, adam yine oradaydı, yine talep ediyor, onu istiyordu. Ona aç. Dişlerinin sürtünmesini ve dilinin girdabını hissetti. Onun dokunulmamış, tadına bakılmamış, kullanılmamış tek bir santimi bile yoktu ama bu sırada adam zevkten soluk soluğa kalıyor, inliyor ve daha fazlası için yalvarıyordu.

Onu kaplıcalara taşıdı ve yıkanabilmesi için kucağına oturttu. Yorgunluktan gevşemiş, lezzetli bir şekilde ağrıyan kadın yüzünü onun boynuna gömdü. "Kanımı almadığın için teşekkür ederim. İçindeki ihtiyacı hissediyorum ama çok dikkatliydin." Nabızı dudaklarının altında atıyordu, hayatın güçlü gelgitleri onu çağırıyor, çağırıyor ve baştan çıkarıyordu.

"Sana yapmayacağımı söyledim."

"Yine de sana izin verirdim," diye itiraf etti. "Düzgün düşünemiyordum."

"Sana yapmayacağımı söyledim," diye yineledi. "Senin için önemliyse, sağlıklı düşünemediğim zamanlarda bile her zaman hatırlayacağım."

Yüzüne bakabilmek için başını çevirip adamın omzuna yasladı. Yüzüne kazınmış çizgilerde erkek güzelliğinin yanı sıra aşına olmaya başladığı başka özellikler de vardı. Vikirnoff güç ve hâkimiyeti diğer erkeklerin giydiği kıyafetler kadar kolay taşıyordu ama bu onun için o kadar doğaldı ki, kişiliğine o kadar içkindi ki, Vikirnoff bunu onda kabul etmişti

Çünkü bunları dürüstlük ve adaletle yumuşatırdı.

"Senden hoşlanmaya başlıyorum."

Gülümsemesi kısaydı ama gözlerinde alevlendi ve en az kendisi kadar yorgun olan kalbi hızlı bir atışla karşılık verdi. Parmak ucunu onun dudaklarında gezdirdi.

"Bu da bir başlangıç." Kızın ıslak saçlarını çekiştirdi. "Eğer izin verirse bir erkeğin egosunu zorlayabilirsin."

Güldü. Elinde değildi. Bütün geceyi her şekilde sevişerek ve birbirlerinin vücutlarıyla ziyafet çekerek geçirmek istiyordu. "Egonu hiçbir şeyin zedeleyebileceğini sanmıyorum Vikirnoff. Su çok iyi hissettiriyor."

"Acı çekmeni istemiyorum. Uyumadan önce iyice iyileştiğinden emin olmak niyetindeyim."

Sesinde bir nota vardı, boğuk, seksi, damarlarına ısı yayan günahkârca harika bir şey vaat ediyordu. "Ben buna varım. Burada mı kalacağız?" Ondan ayrılmak istemiyordu. Onsuz bir gün daha geçiremezdi.

"Bence en iyisi bu. Vampir size karşı insan düşmanlar gönderemez ve ben de burada bizi daha iyi koruyabilirim."

"Gabrielle nasıl? Hâlâ hayatta mı?"

"Evet. Onun ruhunu kendiminkiyle birlikte tutuyorum. Onu uyumaya gönderdiler. Falcon yükselirken ona kan verecek. Eğer bedeni bekleyebilirse, Mikhail bir sonraki yükselişte üçüncü değişimi yapacak. Bu bekleyiş ona diğerleriyle birkaç şifa seansı için bolca zaman ve vücudunun kadim kana alışması için bir şans verecek."

"Seninle nasıl bir bağı olacak Vikirnoff?" Hissetmekten utandığı küçük kıskançlık duygusunu bastırdı. Uzun zamandır kendine ait kimsesi olmamıştı ve sadece onun olmak istiyordu.

Dişleri kadının omzunu kemirdi. "Cinsel anlamda ya da hayat arkadaşı anlamında değil Natalya. Benim onun düşüncelerine ulaşabileceğim gibi, onun da benim düşüncelerime ulaşabileceği özel bir yolu olacak. Ruhlarımız aramızdaki bağlantıyı sürdürecektir, çünkü o benim himayemde olacak."

yirmi dört saat boyunca. Gabrielle bizden biri olarak uyanacak. Yeni dünyasında destek için başvurabileceği bir hayat arkadaşı olmayacak. Kız kardeşi ve erkek kardeşi ona yardım etmek için mümkün olduğunca çabuk geri dönüyorlar ama o bir insan olan Gary'ye yarı aşık. Çok az Karpatyalı kadın olduğu için erkekler onunla ilişkisini sürdürmesini istemeyecek ve içlerinden birine hayat arkadaşı olmasını umacaklardır. Uyandığında birçok sorunla karşılaşacak ve yardıma ihtiyacı olacak."

"Ve sen de onun yanında olmalısın."

"Onun hayatını kurtarmamı istedin," diye hatırlattı nazikçe, dişleri boğazında çılgınca atan nabzın üzerinde ısırırken bile. "Seni yiyip bitirebilirim Natalya ve asla doymam."

Tekrar güldü çünkü onun sesindeki gerçeği duyabiliyor ve vücudunun ona karşı kıpırdanışını hissedebiliyordu. Kendini bu kadar savunmasız hissettiğinde bu ona güven veriyordu. "Sana inanıyorum. Çok yoruldu. Tekrar birlikte olmamız mümkün değil. Bir ya da iki hafta uyumaya ihtiyacım var. Senin de öyle."

Vikirnoff onu rahatça kaldırdı ve mağaranın uzak tarafına, yerde büyük bir yatak hazırladığı yere taşıdı. Her yerde mumlar vardı, alevler titriyor ve dans ediyor, kristalleri aydınlatmak ve duvarlara renk vermek için duvarlara gölgeler atıyordu. Örtü gece mavisi, kadife yumuşaklığında ve bir sürü minderden oluşuyordu. Onu yüzükoyun yastıkların ortasına yatırdı, ellerini nazikçe vücudunda gezdirdi, başını yumuşak bir yastığın üzerine yerleştirdi ve kollarını uzattı.

"İslandık."

"Biz değiliz." Ve değillerdi.

Adamın elleri ensesine masaj yapmaya başladığında Natalya kirpiklerinin aşağı kaymasına izin verdi. Ona kendi dilinde mırıldanarak, ağrıyan vücuduyla ilgilenirken onu uyumaya teşvik etti. Boynundaki ve omuzlarındaki kasları, kollarını ve sırtını yoğurdu, daha da aşağıya, kalçalarına, uyluklarına ve baldırlarına indi, sonra da ön tarafıyla ilgilenmek için onu ters çevirdi.

Natalya zihnini uyuşturan bir hazzın içinde sürükleniyordu. Adamın dilinin nabzının üzerinde döndüğünü hissetti. Göğüslerinin arasındaki vadiyle alay ediyordu. Meme uçları adamın saatlerce yaptığı tatlı işkenceden dolayı ağrıyordu ama bu sefer dilinin fiske vurması, yalaması ve oyalanması uyarıcı olduğu kadar yatıştırıcıydı da. Nazikçe emdi, sonra göğüslerinin alt tarafıyla ilgilendi ve karnındaki küçük altın halkayı çekiştirerek uzunca bir zaman geçirdi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Gözlerini açmadı. Adam onu böylesine yavaş ve durgun bir şekilde keşfederken sürüklenme hissini seviyordu. Daha önceki açlıklarının şiddetinin aksine, yavaş ve tensel bir birikim için söylenecek bir şey vardı.

"Hem de çok." Yüzüğü buruşturdu ve alaca üçgene doğru öpücükler kondurdu. "Vücudunu seviyorum Natalya, yumuşak, sıkı ve çok güzel kıvrılmış." Kasıtlı olarak bir parmağını onun ıslak sıcaklığına bastırdı. "En çok da bana nasıl karşılık verdiğini seviyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmek için uzun yıllarım oldu. Hazırlıklı olmak için bir kadını nasıl memnun edeceğimi öğrendim. Ona zevk verebileceğim her yolu ve onun da benim için aynı şeyi nasıl yapabileceğini bilmek istedim. Ama hayal gücü, insanın duyguları olmadığında, buna hazırlanamaz."

Natalya kirpiklerini kaldırarak adamın başını kalçalarının arasına daldırışını izledi. Her duyguyu hissetmişti ama adamın dili okşayıp okşarken, her ağrıyan noktayı bulup onu iyileştirirken hazırlıksızdı. İçine dolan ateşe ve altındaki battaniyeyi kavrayıp yağmacı ağzıyla buluşmak için kalçalarını kaldırına kadar yayılan ve biriken sinirli ihtiyaca hazırlıksızdı.

"Beni uyutacağını sanıyordum." Saçlarına uzandı, vücudu onunla birlikte uçmaya bu kadar hazırken sabit kalmak için her şeyi yapardı.

"Fikrimi değiştirdim. Kıpırdama, Natalya. Sadece orada yat ve hareket etme."

"Bu imkansız."

Kolları hemen başının üzerinde sabitlenmişti. Adamın bunu nasıl yaptığını göremiyordu ama battaniyenin üzerine uzanmıştı. Adam onun kalçalarını kaldırdı ve onu daha rahat ettirmek için altına yastıklar yerleştirdi, sonra da ırzına geçmeye başladı. Ağzı, dişleri ve dili her yerdeydi, elleri sahipleniciydi, serbest kalmak için hıçkırana kadar üzerinde gezinirken talepkârdı. Onu defalarca uçurumun kenarına götürdü ama asla tam olarak devirmedi.

Natalya onun ereksiyonunun sıcaklığının neredeyse kalçasını yaktığını hissedebiliyordu. Onu çaresiz bıraktığını, delirmenin eşiğine getirecek kadar eziyet ettiğini düşünüyordu ama Natalya'nın başka fikirleri vardı. Kasıtlı olarak zihnini onunkiyle birleştirdi, ona duyduğu korkunç arzuyu, karanlık ve sinirli rahatlama ihtiyacını paylaştı. Zihninde onun üzerinde diz çöktüğü, ağzının onu sardığı, emdiği, okşadığı ve aynı ateşle onu tahrik ettiği bir resim oluşturdu. Bu sırada kalçasını büyük bir kedi gibi incelikle hareket ettiriyor, onun en hassas tenine sürtünmek için ileri geri sürtüyordu.

Onun yumuşak iniltisini duydu, sertleşip kalınlaştıkça tepkisini hissetti ve beklenti ve ihtiyaç içinde sıçradı. Kendisinin hükmedebileceğini ve onun da itaatkâr olacağını düşünebilirdi ama o herhangi bir dişi kaplan kadar vahşi ve tutkuluydu ve en az onun kendisine yaptığı kadar zevkten aklını başından alabilecek kapasitedeydi.

Vikirnoff onun vücudunu öptü, yüzünü yumuşak tenine sürttü, ona doyamadı. Onu hissetmeyi seviyordu, saten ve ipek, ateş ve alev. Mum ışığı vücudunun üzerinde sevgiyle oynayıyordu, bu da başlı başına bir baştan çıkarıcıydı. Zihnindeki erotik resmi takip etti, onun üzerinde yükseldi, dizleri göğüslerinin iki yanında, sıkı, böylece onu kendisine karşı hissedebiliyordu.

Natalya onunla alay etti, üzerine bir nefes üfledi, dilini fiskeledi, sanki bir dondurma külahıymış gibi küçük kıvrımlı yalamalarla kaydırды. Alevler onu sardı, yeni bir açlığa sürükledi. Çaresiz görünüyordu, uzanmış yatıyordu

Altında battaniye, kolları hâlâ başının üstünde, gözleri mücevher gibi ama Natalya'nın çaresiz bir yanı yoktu.

Vikirnoff başını avuçlarının arasına almak için aşağı uzandı ve onu kendisine doğru tuttu. Dudakları onun üzerinde kayıyor, ağzının nemli sıcaklığı nefesini kesiyor, kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Ağzı bir mucizeydi, sıkı, kaygan ve o kadar sıcaktı ki bir cehennem gibiydi. Yükselen şehvet, güç ve katıksız cinsel arzunun karışımında kendini kaybetti. Kadının yoğunluğu beslediğini, kontrolü kasıtlı olarak çaldığını biliyordu. Ağzına nasıl girip çıktığını, gözlerindeki alaycı kahkahayı izledi, ona verdiği zevkin aynısını onun da hissetmesini istediğini hissetti.

Kader onları birbirine bağlamıştı ama o bundan çok daha fazlasıydı. Evcilleştirilmesi imkânsız olan bu kadın onun kalbinin etrafını sarmıştı. Ona yakışan, onu güldüren, tıpkı şu anda olduğu gibi arzudan çıldırtan başka bir şey hayal edemiyordu. İnleyerek, onu örtmek için ondan uzaklaştı, girişine doğru yavaşça iterken bir kalp atışı bekledi. Vücudunun ilk direncini hissetti, sanki ona açılmayacakmış gibi ve sonra onun içindeydi, onunla çevriliydi, açlık duyduğu şekilde derinlere gömüldü.

Ona kendi dilinde fısıldadı, ona olan derin bağını ve bağlılığını ifade etmenin başka bir yolunu bulamadı. Onunla sevişti, ilk başta yavaşça, zevkinin nasıl arttığını izledi, vücudunun onun etrafında sıkıldığını hissetti, sadece daha sert ve daha derine itebildi, bu bağlantıyı sonsuza dek sürdürmek için ilerledi. Güçlü sarsıntılar vücutlarını sarstığında ve onları nefes nefese bıraktığında, kalplerini yavaşlatmak için mücadele ettiklerinde gözlerinde yaşlar vardı; yorgunluktan gevşemişlerdi.

Vikirnoff ağırlığını onun üzerinden kaldırdı ve onu kendine doğru çekerken boynunu öptü. "Neredeyse şafak sökecek. Uyumalıyız."

Natalya doğru düzgün hava almadan konuşmanın bir yolunu bulmaya çabalıyordu. Ciğerleri yanıyordu ve vücudu hala

zevk. "Yeraltında uyumayacak mısın? Uyuman gerekmiyor mu? Ben burada, senin üzerinde uyuyacağım ve seni tüm cinlerden koruyacağım," diye ısrar etti. "Endişelenmen gereken tek şey Trol Kral."

"Karmaşık önlemler aldım. Kötü şöhretli Trol Kralınız bile onları çözmek için duraklamak zorunda kalırdı ve ben de uyanırdım. Burada güvende olacağız."

Natalya başını onun omzuna yasladı. "Yere yatman gerekiyorsa gerçekten umurumda değil Vikirnoff. Bununla başa çıkabilirim."

Vikirnoff kollarını ona doladı. "Burada, senin yanında uyumayı tercih ediyorum," dedi. "Sana sarılmak hoşuma gidiyor. Ya uyanırsan ve ben ölü gibi görünürsem?"

"Biliyorum, biliyorum," diye araya girdi. "Gerçekten uyuyorsun."

Kendini övmeyi bırak, sensiz de gayet iyiyim." "Bensiz başın belaya giriyor."

"Her sabah, bütün gece tek başıma televizyon izledikten sonra nihayet yatacak kadar yorgun olduğumda, kardeşim Razvan'la olan çocukluğumun bir rüyasını çağırıyorum. Bunu yıllardır yapıyorum. Kendimi o kadar da yalnız hissetmememin tek yolu buydu, sanki hala bir ailem varmış ve oraya aitmişim gibi. Uzun yıllar sonra ilk kez onu yanıma çağırmak zorunda hissetmeyeceğim."

"Sen buraya aitsin," dedi. Öpücüklerini ensesine bastırdı. "O hiç sevmediğin bağlayıcı sözler sayesinde bana aitsin."

Kaşlarını çattı, daha da sokuldu. "Büyüyü bozmaktan vazgeçtiğimi sanma. Ben inatçıyım."

"Bu tam olarak bir büyü değil." Gözleri ağırlaşmıştı ve kolları kendi türünün kurşuni hissini alıyordu. "Ama ilk iki satırı çözebildin mi?"

"Elbette." Kendini beğenmiş hissediyordu; buna engel olamıyordu. Dillere karşı her zaman bir yeteneği olmuştu ve eski dilleri yirminci yüzyıl kalıplarına dönüşmeden önce konuşmanın avantajına sahipti. Eski dillerde pek çok kelimenin nasıl gereksiz görüldüğüne aşinaydı. "İlk iki cümlenin çevirisi

böyle bir şeye: "sen karımla evlendin". 'Are' kelimesi için özel bir kelime yoktur. İkinci satır şuna yakın bir şey çıkıyor: "Sen bana aitsin, evli karım. Tam olarak nasıl ifade edildiğinden emin değilim, ancak daha modern formdan çok daha yakın."

Yavaş bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Gerçekten mi?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Evet, gerçekten," dedi, yılmadan. "Bunun komik olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama istesem de istemesem de bir şeyin içine hapsolmayı reddediyorum. Beni kendine bağladığını düşünmen senin için iyi değil. Ben pasif bir insan değilim ve öyle olduğumu düşünmeni de istemem."

Kahkahası yumuşaktı, nefesi ensesinde sıcaktı. "Pasif mi? Sen mi? Kimsenin, en azından benim böyle bir hata yapabileceğimi hayal bile edemiyorum."

Gözlerini kapatarak sıırttı. "Razvan dilimi tutmam gerektiğini ve Shakespeare benimle tanışsaydı Kate'in ünlü cadaloz değil, Natalya olacağını söyledi."

"Öyle dedi, değil mi?" Vikirnoff yüksek sesle aynı fikirde olmayacak kadar akıllıydı. Hele ki vücudu onunkinin yanına bu kadar rahat yerleşmişken. "Razvan başka ne söyledi?"

"Dikiş dikmeyi öğrenmem, daha dinlendirici ve rahatlatıcı olmam ve söylediklerimin çoğunu sansürlemem gerektiğini söyledi." Sesinde kahkaha ve şefkat vardı.

"Hayal bile edemiyorum."

"Ona söylediklerimin çoğunu sansürlediğimi söyledim. Eğer aklımı okuyabilseydi?" Sesi kesildi, kirpikleri adamın bakışlarındaki eğlenceyle buluşabilmek için kalktı. "Şanslısın. Sansür olmadan gerçek beni tanıyabiliyorsun."

"İyi geceler, Natalya." Onu tekrar öptü ve gerçek kadını tanıdığı için kendini çok şanslı hissederek türünün uykusuna yenik düştü.

Bölüm 15

"Razvan! Neredesin? Çok mutluyum. Bu gece bana gel. Neredesin? Neden bana cevap vermiyorsun?" Natalya büyük bahçeye çıkan arnavut kaldırımlı merdivenlerden aceleyle indi. Bir günlüğüne ayrıldıklarında hep bahçede buluşurlardı ama kardeşini hiçbir yerde bulamamıştı.

"Neden bu kadar mutlusun?" Ses uzaktan geliyordu ve Natalya ikizinin çeşmeye bakan kayrak taşlarının üzerinde oturduğunu gördü. Asık suratlı görünüyordu, bacaklarını yukarı çekmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini eline dayamıştı. "Nerelerdeydin Natalya? Beni terk ettiğinin farkında mısın? Güvenlik önlemlerini bilmiyordum ve büyükbabamı görmem gerekiyordu."

Bu onu kısa kesmişti. Ondan hiç büyükbaba diye bahsetmemişlerdi. Xavier'in ölmüş olması gerekiyordu. Eğer onun hakkında konuşurlarsa onları cezalandırırdı ve cezaları korkunçtu. Xavier. Büyükbabaları. Babaları ortadan kaybolduktan sonra onunla yaşamak zorunda kalmışlardı. Natalya kaşlarını çattı. Neden Xavier'i uyanıkken hatırlayamıyordu? Çocukluğuna dair rüyalarını canlandırdığında onun neye benzediğini tam olarak biliyordu ama şimdiki zamanda uyanıkken hatırlayamıyordu. Bu nasıl olmuştu? "Ona öyle demeyin. Ona amca demeliyiz. Seni duyabilir."

"Neden bana koruma önlemleri vermedin Natalya? Beni nasıl böyle açıkta bırakırsın?" Razvan yavaşça ayağa kalktı, bunu yaparken döndü ve gömleğini kaldırdı. "Bak bana ne yaptı."

Natalya anında durdu. "Oh, hayır! Razvan, ben bir hata yaptığımda neden hincını senden çıkarıyor? Bundan nefret ediyorum. Birlikte olmaktan bu kadar korktuğumuz için böyle buluşmak zorunda kalmamızdan nefret ediyorum. Kanını mı aldı?"

"O her zaman benim kanımı alır. Benimkini almazsa, seninkini alır. Bunu biliyorsun. Beni cezalandırması umurumda değil; senin kanını alamayacak."

"Neden kalıyoruz? Neden bize dikte etmesine ve bizi küçük çocuklar olarak tutmasına izin veriyoruz? Benim gücüm var. O beni kontrol edemez. Yapabileceğine inanmamı istiyor ama yapamaz. Aynı güç sende de var, Razvan. Ona yıllarca direndin. Birlikte ondan kurtulabiliriz."

"Farklı güçlü yönlerimiz var Natalya. Sen elementlere hükmetmekte iyisin. Hızlı bir zekân var ve olayları çözebiliyorsun."

"Fikirleri ilk sen buluyorsun, Razvan. Sen olmasaydın uzun zaman önce ölmüş olurduk." Kelimeler Natalya'yı yakaladı. Elleri baktı. Elleri bir çocuğun değil, yetişkin bir kadının elleriydi.

İçine bir şok yayıldı. Başını kaldırıp Razvan'a baktı. "Bize ne oldu böyle?"

Genç çocuğun formu parıldadı, yarı saydam hale geldi ve bir adamın görüntüsü çocuğun üzerine bindi. "Bana ihanet ettin. Düşmanım olan avcıyı seçtin."

Natalya başını salladı ve kardeşine doğru uzandı. "Ben mutluluğu seçtim, Razvan. Bu büyükbabamızın anlamadığı, asla anlayamayacağı bir şeydi. Uzun ömürlü olmanın anlamı neydi? İnsanların defalarca öldüğünü gördüm ama onlar mutlu bir hayat sürerken ben hiçbir şeyi paylaşacak kimsem olmadan tek başıma yaşadım. Ne keder ne de neşe." Kolları tekrar yanına düştü, boştu.

"Hayal gücünün ötesinde bir güce sahibiz."

"Hayır, yok. Hayal gücünün ötesinde bir güç gördüm ama benim için fark etmez. O insanlar ki doğarlar, hayatlarını bir aile olarak yaşarlar ve aileleriyle birlikte ölürler; onlar nasıl yaşayacaklarını bilirler. Biz ne yapıyoruz? O ne yapıyor? Kötü niyetli planlarıyla dünyadan saklanıyor, hayatta kalmak için kan içiyor, ne için? Neden bu kadar uzun yaşıyor?"

mutluluk olmadan? Ben mutlu olmayı, hayatımı paylaşmayı seçiyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim ya da kendimi suçlu hissetmeyeceğim."

"Bize bak Natalya. Dünyamızı aldın ve değiştirdin. Ben artık bir ocuk değilim ve soluyorum. Gerçekten onu kardeşine tercih eder miydin? İizine?"

"Onu bırakmayacağım. Neden birini diğeriyle takas ettiğimi düşünüyorsun? Sen benim ryalarımıdasın, Razvan. Seni asla unutmayacağım, asla." Kalbi kt küt atarken, ikizinin solmakta olan görüntüsünü, adamın yüzündeki sertliği inceledi.

"Bana ihtiyaın yok. Ona sahipsin."

Natalya yalvarıyormuş gibi görünmeyi reddetti. Ya da izin istiyormuş gibi. "O yaşıyor ve ben de yaşıyorum. Benden çoktan ayrılmış bir kardeşin hayalleriyle hayatımı srdremem. Benim ona olan aşkım farklı."

Razvan'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Bunu yasaklıyorum! O bir avı, ailemiz tarafından nefret ediliyor. Başka birini seçin."

"Bu bir rüya, sadece aptalca bir rüya. Vikirnoff'u seçiyorum. Mutluluğu seçiyorum," dedi Natalya, uyanmaya kararlıydı. Ryalarının bazen onları istila eden çarpık kâbuslara dönüşmesine izin vermeyecekti. Razvan onun mutlu olmasını isterdi. Onu mutlu eden biriyle ilişki kurmayı seçtiği için ona bu kadar kızmazdı. Ara sıra rüyalarına girip onları bozan her ne olursa olsun, artık buna katlanmayacaktı.

"Bekle!" Razvan çılgınca seslendi. "Korumalar. Bana koruyucuları sen vermedin. Onları kendim remem."

Natalya ona döndü ve büyüyü mırıldanırken kaşlarını çattı.

Ona gülümsedi sevgili Razvan, unutmadığından emin olmak için kelimeleri tekrarlamaya başlamıştı bile. Başında beklenmedik bir acı belirdi, acımasızca artan korkunç bir basınç ve ardından aniden yok olarak onu sarsıntıda bıraktı.

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Bu doğru değil. Bana doğruyu söylemiyorsun."

Natalya ani bir şok ve dehşet içinde kardeşine baktı. "Tanrım, Razvan, bu sensin. Başından beri sendin."

Alçak sesle, acı dolu bir çığlık attı. Yüreği sanki göğsünden sökülüp alınmış gibiydi.

Ağlama sesi hâlâ kulaklarında yankılanırken kendine geldi. Gözlerinden yaşlar döküldü ve nefesi büyük acı dolu hıçkırıqlarla geldi. "Bu gerçekleşiyor olamaz. Böyle bir şey olamaz." Elinin tersiyle titreyen ağzına bastırdı. Midesi guruldadı ve Vikirnoff'tan elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaştı ve mağaranın köşesinde hastalandı.

Anında uyandı, doğaüstü hızıyla hareket etti, onun yanında diz çöktü, eli sırtında, vücudu onunkine bastırdı. "Ne oldu? Bu sıkıntıya neyin sebep olduğunu söyle bana." Sadece bir saat kadar geçmişti ve uyuşukluk onu etkisi altına almamıştı.

"Bir rüya." Ona sokuldu, soğuktan titriyordu, kollarının onu sarmasını istiyordu. "Ama bu benim rüyam değildi. Uzun zamandır benim rüyam değildi ama bilmiyordum. Anlamamıştım."

Vikirnoff kollarıyla onu sıkıca sararak bedeninin sığınağına çekti. Onu nazikçe salladı, acısını hissediyordu, teselli edilemeyen korkunç bir acı. "Söyle bana, ainaak eny?" Sesi son derece nazikti.

Natalya onun zihnine girmediği için minnettardı. Kendini çığ hissediyordu. İhanete uğramış. Utanmıştı. Bu onun büyücü kanının mirası mıydı? Tüm ailesinin bu kadar lekelenmiş olması mümkün müydü? Boğulmadan önce küçük bir hıçkırık kaçtı. Vikirnoff onu sallarken, saçlarını okşarken ve onu kendine yakın tutarken ona daha da sokuldu.

"O yaşıyor."

"Xavier? Bunu biliyorduk."

Başını salladı, parmaklarını onun bileğine doladı, dünyası paramparça olurken onun sağlam gücüne tutunmaya ihtiyaç duyuyordu. "Xavier değil. Razvan. O yaşıyor. O Trol Kralı." Eli ayak bileğini ovmağın için aşağı indi. "Bu da onun Xavier ve Maxim'le işbirliği içinde olduğu anlamına geliyor. Vampirlerle işbirliği içinde."

Vikirnoff bir öpücükle kızın saçlarının tepesini okşadı ve onu yatıştırmak için yanağını kızın başının arkasına sürttü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Unutmayın ne zaman Biz vardı içinde ve mağara ve Maxim bana saldırdı, kafamın içine bu kadar kolay girebildi mi? Korumalarım gitmişti. Onların yerine sen geçtin, ben değil. Zihnime farklı bir iplik ördün, daha önce hiç kullanmadığım bir iplik." "Bu onu nasıl canlı yapar?" Acısı dalga dalga yayılıyordu ama Vikirnoff'un tek yapabildiği ona sarılmaktı, acısı karşısında kendini tamamen çaresiz hissediyordu. Yüzyıllardır aldığı eğitim, sahip olduğu muazzam güç onu, kızın kendisine en çok ihtiyaç duyduğu bu ana hazırlayamamıştı. Sadece ona sarılabilir ve onun korkunç acısını hissedebilirdi.

Keder.

"Rüyalarımnda hep onunla geçirdiğim çocukluğumu gördüm. Birlikte olduğumuz tek zamandı. Xavier'den korunmak için ayrıldık ama rüyalarımızda buluşur ve bilgi paylaşırdık. Bunu yıllarca yaptık. O öldükten sonra rüyalarımı çağırdım, tekrar ediyorlardı ve bu beni rahatlatıyordu. Ama bir süre sonra rüyalar değişmeye başladı. Ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. Şimdi, bu zamanda ilgili şeyler hakkında konuşurduk. Yalnız olduğum ve bazı şeyler hakkındaki düşüncelerimi paylaşmak istediğim için rüyaların bana uyacak şekilde değiştiğini düşündüm."

"Bu mantıklı, Natalya. Gün içinde aklımızı kurcalayan şeyler genellikle rüyalara da sızar. En azından ben öyle okudum."

Başını salladı, gözleri acıyla kararmıştı. "Öyle değildi. Bana tıpkı eski günlerdeki gibi deneyler hakkında sorular sorardı ama bunlar yenileriydi."

"Zorluklar. İşleri yoluna koymak için meydan okunduğunu söylemiştin. Xavier'in sana meydan okuduğunu sanıyordum."

"Razvan'dı. Razvan beni kullanıyor, ne kadar zamandır bilmiyorum. Bu yüzden bazı şeyleri hatırlayamıyorum. Xavier değil. Onda benim kanım yoktu." Boğazından bir hıçkırık kaçtı, sesi Vikirnoff'u bir bıçak gibi delip geçti. "Ben çocukken Razvan beni Xavier'den korudu. Cezaları o verirdi ve laboratuarlara o giderdi. O fikirler üretti ama ben nasıl yapılacağını buldum ve Razvan'a bilgileri verdim. Xavier'in cezalarını almasını bu şekilde engelledik. Xavier doğal yeteneklere sahip olanın Razvan olduğunu düşünüyordu. Onu yıllarca böyle düşünmesi için kandırdık." Yüzünden akan gözyaşlarını sildi; acısı o kadar derindi ki sanki kardeşi kalbini söküp çıkarmış gibi hissediyordu. Elini oraya bastırarak acısını dindirmeye çalıştı.

"Ve son birkaç yıl içinde bir yerlerde Xavier'in Razvan'ı kendi tarafına çekmeyi başardığına mı inanıyorsun?" Vikirnoff sesini kesinlikle nötr tuttu. Natalya çok yıkılmıştı ve onun çektiği acı karşısında çaresizdi. Dişlerini sertçe birbirine geçirdi, sakın olma çabasına rağmen öfkesi artıyordu. Kollarını sıktı. Tüm acısını dindirmek, onu daha fazla incinmekten korumak istiyordu ama Natalya pamuklara sarılacak bir kadın değildi. Bununla kendi yöntemleriyle yüzleşecekti. Kendi yöntemleriyle.

"Yapmak zorundaydı. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Mutluluk olmadan uzun süre yaşamak berbat bir şey. Neden ikisi de bunu istesin ki?"

Kolları daha da sıkılaşıyor ve onu kendisine daha da yakınlaştırdı. "Hiçbir fikrim yok. Ama emin misin Natalya? Rüyalarında gerçekten günlük düşüncelerini tartışıyor olman mümkün mü?"

"Siz güvenlik önlemlerini sağladınız ve o bana ulaşamadı. Beni takip edemedi. Bu yüzden sen vampirlerle savaşırken Trol Kralı ortaya çıkmadı. Orada olmaması çok garipti." Parmaklarını saçlarında gezdirdi

büyük bir heyecanla. "Bu beni rahatsız etti. Diğer her seferinde oradaydı. Zihnimi okuyabilme gibi bir avantajı yoktu. Beni bulamadı."

"Çünkü tamamen farklı bir koruma kullandım, onun bilmediği bir koruma."

"O ilk sabah, Trol Kralı beni işaretledikten ve seni odama getirdikten sonra biliyordu. Bu arada, inanılmaz derecede güçlü olan tüm kalkanlarımı aşmayı zaten başarmıştın ama Razvan onları kaldırmıştı. Gölge savaşçı bu şekilde içeri girebildi. Odadaki korumaları ben ayarladım, sen değil. Ve bu yüzden mağarada bana saldırırken bile onu yerde hissetmedim." Yine ayak bileğini ovuşturdu. "Asıl saldırıyı ancak zehir bacağıma bulaştıktan sonra fark edebildim."

"Ve mağaradaki merdivenlerden aşağı koşarken, onun bize paralel koştuğunu hissettim, ama kafanızı karıştırarak altımızda olduğuna inanmanızı sağladı."

Natalya başını salladı, vücudunun iliklerine kadar işleyen ani soğuğun etkisiyle titrememeye çalışıyordu. "O yaşıyor Vikirnoff. Ve burada çok kötü bir şey planlıyor."

"Ve o ve vampirler babanın çaldığı kitabı istiyorlar.

Xavier ve Razvan'ın planlarını tamamlamak için kitaba ihtiyaçları var." "Ama babam kitabı onlardan sakladı. Ve Razvan benim yapabileceğimi biliyor.

Nesnelere dokunuyor ve bir şeyler görüyorlar, bu yüzden ilerlemek için kitabı almak için doğru anı bekliyorlardı." Parmak uçlarını ağrıyan şakaklarına bastırdı. "Onlara bunu yapmanın yolunu ben sağladım." Ayak bileğine dokundu. "Razvan bana meydan okudu ve ben de bunu gerçekleştirdim. Kendi işimi bana karşı kullandı. Ne kadar ironik değil mi?"

"Üzgünüm, aınaak eny?, onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Ona sıkıca sarıldı, onun için nefes aldı, kalbini bıçaklayan acıyı hissetti ve kardeşini öldüren kişi olmak zorunda kalmaması için dua etti.

"Haklı olduğumu biliyorum Vikirnoff. Şimdi sahip olduğu her şeyle peşimize düşecek. Bunu bildiğimi biliyor. Bunu kastetmemiştim.

Kendimi ele vermek istemedim, çok şaşırdım." Ellerini önünde iki yana açtı. "Çok özür dilerim. Keşke onunla birlikte oynamayı düşünseydim. Bize bilgi verebilirdim."

Vikirnoff onun elini tuttu, avucuna, parmak eklemlerine, parmak uçlarına bir öpücük kondurdu. "Özür dileme. Ne şimdi ne de başka zaman. Tepkinde tamamen haklısın."

"Ama seni öldürmeye çalışacak."

"Beni öldürmeye çalışıyordu." Adam kadının ensesine doğru gülümsedi. "Beni öldürmeyi düşündün. İnsanların içinde bunu ortaya çıkarıyor gibiyim."

Gülümsemeye çalıştı, onun kendisi için böyle bir çaba göstermesini takdir ediyordu ama ne kadar kalın kafalı olduğunu bir türlü anlayamıyordu. "Daha iyi idare etmeliydim."

"İhanetle başa çıkmak asla kolay değildir ve bunu kabul etmenin doğru bir yolu yoktur. Artık bunun bir önemi yok. Her şey yoluna girecek." Natalya uzun bir süre sessiz kaldı.

Kalbinin atışının hızlanmaya başladığını duyabiliyordu. Yüzünü onunkine çevirdi, bir eli onu boynundan yakalamak için geriye uzandı onun gözlerinin içine baktı. "Benimle kan değişimi yap."

Kendi kalbi de onunkinin ritmine uyarak çılgınca çarpmaya başladı. "Bıçağın anılarına erişememeni şansa bırakmayacağımızı sanıyordum."

"Eğer ben kitabı bulamayacaksam, onlar da bulamayacak. İki tarafın da elinde olmayacak ve bu muhtemelen iyi bir şey. Xavier'in yaptığı ve üç büyü türen kanıyla mühürlediği her şey şüphesiz güçlü, ölümcül ve herhangi birinin kullanmaya çalışması için çok tehlikeli."

Vikirnoff derin bir nefes aldı ve bıraktı. İşte oldu. Tam bağlılık. Din değiştirdikten sonra geri dönüşü olmayacaktı. Artık ona bağlıydı ama bu son adım, bu önemli fark onu sonsuza dek ona ve onun türüne bağlayacaktı. Onun bu yolu kendisi için seçmesini istiyordu. Kim olduğundan kaçmasını değil.

"Natalya?" Ne diyebilirdi ki? Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi, özellikle de şimdi acı onun dünyasıyken ve o bu kadar paramparça olmuşken. "Eğer kitabın nerede olduğunu bilmiyorsak, nasıl

Korunmak mı? Ya kitabı bulmalarına yardımcı olacak senin yeteneğine sahip psişik bir kadın bulurlarsa? Onu yok etmeliyiz."

"Kitabı nasıl yok edebiliriz? Eğer bu kadar kolay yok edilebilseydi, babam bunu yapardı."

"İyi bir noktaya değindiniz. Bunun cevabını bilmiyorum Natalya, ama sanırım tüm Karpatyalılar, kitabın vampirlerin bulabileceği bir yerde dolaştığını bilmektense, prensimizin ona göz kulak olduğunu bilerek daha rahat uyuyacaktır."

"Ya kitap ona dokunanları yozlaştırır mı? Güç yozlaştırır."

"Bu henüz düşünmemiz gereken bir şey değil Natalya. Gerçek şu ki, bana ve ilişkimize bağlı olduğun için değil, kendinde bir sorun olduğuna inandığın için benimle kan değişimi yapmak istiyorsun."

Sesindeki kibarlık ağlama isteği uyandırdı ve gözlerinde parlayan yaşları görmemesi için yüzünü onunkinden çevirdi. "Düşündüğün gibi değil."

"Öyle, aınaak eny?, kanının lekeli olduğunu düşünüyorsun ve bundan kaçmak istiyorsun. Büyücülerin hepsi kötü değildi. Çoğu nazik, zeki ve çok cömertti. İnsanlarımız dosttu. Xavier bile bir zamanlar saygı duyulan biriydi ve tavsiyesini isteyen herkese muazzam bir yardımda bulunurdu. Gücün yozlaştırabileceğini kendiniz söylediniz. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu onun damarlarında dolaşan kanla ilgili değildi."

Adamın kollarından kurtuldu ve küçük şelaleye doğru ilerledi, ağzını çalkalamak için suyu eline aldı. Hâlâ çok üşüyordu. Mağaradaki doğal ısıya rağmen sıcaklık bulamıyor gibiydi.

Vikirnoff onun ıstırabını hissedebiliyor ve acısını ondan alma konusundaki yetersizliğine lanet ediyordu. İhaneti hafifletmenin, onu öpüp iyileştirmenin bir yolu yoktu. Ona yardım etme ihtiyacından boğazı düğümlenmişti ama bu korkunç trajediyi geri alamazdı.

"Belki onun kanı değildi Vikirnoff, ama ben onlara bağılıyım. Zihnimi işgal ettiler. Benim zihnimi. Anıları yok ettiler."

ve hikayeler uydurdular. Kardeşime olan sevgimi pazarladılar ve onunla ilgili güzel anılarımı bozdular." Elini tekrar ayak bileğinin üzerinde gezdirdi. "Ve vücuduma parazitler yerleştirdiler. Beni tanımlarını istemiyorum. Bir daha asla zihnimin içinde gezinmelerini istemiyorum."

Ayağa kalktı ve onu odanın diğer ucuna kadar takip etti. "Dönüşüm tüm hayatınızı değiştirecek."

Havuzun sıcaklığına doğru adım attı. Su buz gibi teninde sıcak hissettiriyordu. İçi bile buz gibi soğuktu. Kaynakların sıcaklığının titremesini durduracağını umuyordu. "Tüm hayatım çoktan değişti." Ona elini uzattı. "Daha iyisi için." Beklenmedik bir şekilde hafif bir gülümseme yükseldi. "Eğitilebilir olduğuna karar verdim."

Onun yanında havuza adım attığında kaşları havaya kalktı. "Eğitilebilir mi?"

Başını salladı. "Bana patronluk taslayarak paçayı kurtarabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Yani benim her zaman haklı olduğum gerçeğini aştığında, gayet iyi anlaşıcağız."

Başını iki yana salladı. "Şansın için inanılmaz derecede iyimsersin." Onu kendisiyle birlikte suya çekti, böylece omzunun altına iyice sokulmuş oldu.

"Ne şans?" Başını çok ağır hissetti ve göğsüne yasladı.

"Haklı olmak. Ben her şeyi bilen o iğrenç insanlardan biriyim. Patronluk tasladığımı sanıyorsunuz ama aslında sadece yoldan çıkmaya başladığınızda sizi yönlendiriyorum."

"Ve sanırım bu parlak yönetiminiz için size teşekkür etmemi bekliyorsunuz."

"Minnettarlığınızı göstermeniz için aklımda birçok yol var."

"Eminim öyledir." Suyun altında ayak bileğini ovuşturdu. "Bu asla çıkmayacak, değil mi? Artık derimin bir parçası."

"Bilmiyorum. Temel iyileştirme becerilerini yerine getirebilsem de gerçek bir şifacı değilim. Gregori döndüğünde ona bir göz attırabiliriz. Eğer izi çıkaramazsa

Francesca'yı arayabilir. Kendisi Paris'te ve muhteşem olduğu söyleniyor."

"Dönüşümün onu ortadan kaldırması mümkün mü?"

Eli suyun altından kayarak kızın ayak bileğine dolandı. "Keşke bilseydim. Bundan şüpheliyim Natalya. Sen tanıdığım herkesten çok farklısın. Dönüşümün sana ne yapacağını bilmiyorum. Bir büyücü olarak yeteneklerini elinden alacağına inanmıyorum. Rhiannon çoğu büyücüden daha yetenekliydi. Seni bu kadar güçlü kılmak için hem ondan hem de büyücü kanından almış olmalısın. Xavier'in senin kanını istemesine şaşmamalı."

Natalya'nın gözleri onunkilerle buluştu. "Razvan buna izin vermezdi."

Vikirnoff'un güçlü parmakları yatıştırıcı bir masajla ayak bileğinin üzerinde gezindi.

Natalya yeniden rahatlamaya başladı, midesindeki sert düğüm hafifledi. Vikirnoff ne zaman yanında huzur bulabileceği biri olmuştu? Elini karnının üzerinde kaydırdı, cinsel bir amacı yoktu ama vücudunu parmak uçlarının altında hissetme ihtiyacı duyuyordu. "Sence Xavier'e karşı koyabilir miydim? Onu ziyaret eden Razvan yerine ben olsaydım? Xavier kanımı alsaydı?" Ona büyükbaba demeyecekti. "Sence Razvan kurtarılabilir miydi?"

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok."

O kadar perişan görünüyordu ki, kendinden emin, şımarık halinden o kadar farklıydı ki, kalbi acıyla yerinden oynadı. Vikirnoff onu okumak için zihnine dokundu, ona nasıl yardım edeceğini bilmek istiyordu. Natalya demir gibi bir iradeye sahipti. Kardeşi onun ikiziydi. Aynı şekilde düşünüyorlardı. Birbirlerini korurlardı. Genç delikanlılar olarak bile üzücü zamanlar yaşamışlar ve yetişkin rehberliği olmadan hayatta kalmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Vikirnoff onun kalbine baktı ve ruhuna kadar sarsılmış olduğunu gördü.

Razvan onurlu bir şekilde kanını Xavier'e vermeyi seçmiş, büyükbabasını büyü konusunda üstün yeteneklere sahip olanın kendisi olduğuna inandırmayı başarmıştı, oysa gerçekte Natalya'ydı. Ayrıntılı bir plan yapmışlardı.

Aldatma ve Razvan, Natalya deneyleri tamamlayıp bilgileri kardeşine yeterince hızlı aktaramadığında sık sık cezalandırılıyordu. Kardeşi tüm riskleri alırken o güvende saklanmıştı ve şimdi, onun tüm fedakârlıklarından sonra, onun kendisini kurtardığı gibi kendisinin de onu kurtarmak için orada olmadığını düşünmeye dayanamıyordu. Onun için orada olmamıştı ve o da kötülüğe dönmüştü. Suçluluk duygusu ruhunu tüketiyordu, kendi ruhuna işlediğini hissettiği korkunç bir yükü bu.

Başını kaldırdı, bakışları onunkilerle kilitlendi. "Onu geri getirmenin bir yolu var mı? Ona verilen zararı geri alabilir miyiz?"

"Natalya?" Sesinde bir uyarı notası vardı. "Damarlarında Karpat kanı akıyor. Artık yarı vampir olma ihtimali var. Vampirlerin güçlerini birleştireceklerini hiç düşünmemiştim ama birleştirdiler. Ve kardeşin de onlarla işbirliği içinde. Maxim ve kardeşleri kibirli ve dünyayı yönetmeleri gerektiğine inanıyorlar. Bence hem Xavier hem de Razvan yönetici olmaları gerektiğini düşünüyorlar ve her şeyin kontrolünü ele geçirme umuduyla vampirlerle birleştiler. Vampirler birbirlerini, bu komploya katılanları tanımak için sizin deneyinizi kullanıyorlar. Parazitleri ilk olarak kardeşimin hayat arkadaşının kanında buldum. Çocukken bir vampir tarafından kaçırılmış ve dönüştürülmüştü. Onu yenmeyi başardı ama kanı diğerlerini çağırdı. Komplo üyelerini, kanlarında parazit olanları bu şekilde tespit ediyorlar. Bu olmalı." Ses tonunu yumuşattı. "Razvan'ın senin için kayıp olduğunu biliyorsun."

"Nereden mi biliyorum? Şifacılar inanılmaz şeyler yapıyorlar. Belki kurtarılabilir. O tamamen Karpatyalı değil. Yani dönüştüyse bile tamamen vampir değil." Sanki bu ikizinin ihanetinin boyutları hakkındaki bilgiyi silebilirmiş gibi elini yüzüne sildi. "O iyi bir adamdı. Yüzyıllar boyunca onurluydu ve çok acı çekti."

Vikirnoff pişmanlıkla iç çekti. "Neden çocuk istediğini bilmek istiyordun. Bu soruyu aklınızda birçok kez gördüm."

Boğazındaki ani yumruyu yuttu ve başını hafifçe sallayarak onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti.

"Tıpkı Xavier'in yaşamını sürdürmek için çocuklarının kanını istediği gibi o da kan arıyor. Bunca yıl bu şekilde hayatta kaldı. İhtiyacı olan kanı her çocuk taşıyamaz, bu yüzden farklı annelerden birkaç tane istiyordu." Ve Razvan şimdi Natalya'nın kanını istiyordu, tıpkı Xavier'in yıllar önce aradığı gibi. Razvan onu Vikirnoff'tan alamazdı. Ruhları birbirine bu kadar sıkı bağlanmışken bile kalplerini birbirine bağlayan kırılğan ipleri yok etmesine izin verilemezdi.

"Bunu bilemezsin." Ama mantıklıydı. Xavier'in yaptığı tam olarak buydu. Tören bıçağının sapını kavradığında buna tanık olmuştu.

"Hayır, bilmiyorum. Ve onun için bir umut olup olmadığını da bilmiyorum. Bildiğim tek şey, prensi öldürmek ve seni kaçırmak için komplo kuran vampirler olduğu. Babanın korumak için hayatını verdiği bir kitabın peşindeler. O kitabı korumak için o kadar çaresizdi ki, biri mağaranın etrafında dolaşmaya başlarsa onu bulman için sana bir dürtü yükledi."

"Birisi bizden önce buz mağarasına girmiş ve bu da dürtüyü tetiklemiş." Bunu zaten kendisi de anlamıştı.

"Eğer baban o kitabı Xavier'den saklamak için hayatını vermeye hazırsa, bahse girerim ki kitabı onun eline vermek istemeyiz."

"Hâlâ bir şansımız olduğunu düşünüyorum."

"Natalya, kaç arkadaşımı, hatta ailemi avlamak ve öldürmek zorunda kaldığımı sana anlatamam. Vampire dönüşmüş sevdiğimiz biriyle karşılaştığımızda avcılar bile tereddüt eder. Ve kardeşin kadar yetenekli bir avcıyla karşılaştığında, tereddüt ölüm fermanıdır. Acımayı göze alamazsın. Onun kurtarılabileceğini düşünemezsin. Kurtarılamaz."

"Nereden biliyorsunuz? Aranızda hiç bir vampiri iyileştirmeyi deneyen oldu mu? Hiç denendi mi?" Bunun çaresizlik olduğunu biliyordu ama zorlamaktan da kendini alamadı. Daha önce

kardeşini kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Kendisi için yaptığı fedakârlık onun çöküşüne yol açıtıysa, bunun sorumluluğunu taşıyordu. Ona çok ihtiyacı olduğunda yanında olmuştı; onun da yanında olmanın bir yolunu bulmalıydı.

Vampirler tamamen kötüydü. Onların ahlaksızlığını, başkalarını öldürmekten duydukları hazzı görmüştü. Razvan'ın böyle bir şeyi seçmiş olmasına dayanamıyordu. Hayatları boyunca savaştıkları her şeyi bile bile benimsemişti. Vikirnoff onun suçluluk, korku ve hatta iğrenme duygularının ağırlığıyla mücadele etmeye çalıştığını görebiliyordu. Kardeşinden korkmak istemiyordu. Ondan nefret etmek ve onu küçümsemek istemiyordu. Onun dönüştüğü şey için tiksinti duymak istemiyordu.

Virkirnoff, Natalya kendisinden uzaklaştığında isteksizce onu serbest bıraktı. Onun küçük havuzda huzursuzca bir ileri bir geri yüzmesini izlerken kalbi sızladı. Yalan söyleyemez ya da gerçeği yumuşatamazdı. Ona bunun için çok fazla saygı duyuyordu. Kitabın peşine düştüklerinde, takip edileceklerdi. Ve kitabı aramak zorundaydılar. Bunu biliyordu ve derinlerde bir yerde Natalya da biliyordu. Kitap er ya da geç ortaya çıkacaktı, belki de hafızaların köreldiği bir başka yüzyılda bile. Bu iş şansa bırakılamayacak kadar tehlikeliydi.

Vikirnoff elini yüzünde gezdirdi, başına gelecekleri düşündükçe midesi bulanıyordu. Natalya olağanüstü bir kadındı ama hiç beklemediği, asla istemeyeceğini düşündüğü bir kadındı. Yine de neden uysal, uysal bir kadını hayat arkadaşı olarak hayal etmişti? Natalya onun yanında yürüyecek bir kadındı. Onun sivri dili ya da kendine özgü mizah anlayışı olmadan hayatını hayal bile edemezdi.

Onun ileri geri yüzüşünü izlerken kaşları birbirine çarptı. Yüzündeki nem tanecikleri kaynak suyundan değildi ve bu acı vericiydi. Oteldeki odanızda bulunan televizyon gerçekten çalışıyor mu? Daha samimi iletişim yollarını bilinçli olarak kullandı, onun kendisini içinde hissetmesini istiyordu.

Aniden durdu ve saçlarını geriye atarak suyun her yöne akmasını sağladı. Görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırdıktan sonra başını salladı. "Neden?"

"Söylediklerinin yarısı bana anlamsız geliyor. Yeterince iletişim kurabilmemiz için gece yarısı filmlerini izlemem gerekiyor."

Adamın yüzüne doğru bir su fışkırttı. "Sesin cenazeye gidiyormuşsun gibi çıkmasın. Gece geç saatlerde film izlemek eğlencelidir. Eğlencelidir. Sen eğlenme kavramını anlıyor musun ki?"

İşte yine oradaydı. Sesindeki o yürek parçalayıcı çaresizlik, gerginlik notası. Ona gülümsüyordu ama gözleri kederden kararmıştı. Vikirnoff ona doğru ilerledi, bakışları onunkilerle kilitlendi. Dünyadaki tüm alaylar bunu düzeltemezdi. Dünyadaki tüm sevgiler bunu ortadan kaldıramazdı. Yapabileceği tek şey onu vücudunun sığınağına, kalbine olabildiğince yakın bir yere çekmekti. Ve ona gerçekleri söylemek. Onu olduğu gibi görecekti. Bu, almakta tereddüt ettiği bir riskti. İlişkileri çok kırılgandı ve her zaman yanlış karar veriyormuş gibi görünüyordu.

Kanının vücudunda dolaştığının ve utancını taşıdığının farkındaydı. "Razvan'ın kötülüğü kucaklamayı isteyerek seçtiğini bilmiyorum Natalya."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Vampir olmalı. Ya da en azından vampirlerle işbirliği içinde. Bu nasıl olur da kötülüğü kucaklamayı seçmek olmaz?"

Kalbinin kulaklarında gümbürdediğini duydu, itiraf eden sesini bastırmaya çalışıyordu. Bilinmesini istemediği şeyi yüksek sesle dile getiriyordu. Kendine bile itiraf edemediği şeyleri. Yüzünü onunkine sürttü, parmakları ıslak saçlarına dolandı.

Natalya nefesini tuttu, Vikirnoff'un o anda ne kadar savunmasız olduğunu, gururunun ne kadar incinebileceğini hissediyordu. "Anlat bana." "Seninle tanışmadan önce.

Seninle tanışmadan çok önce, gittiğim her yerde vampir avlardım. Bu işte iyiydim Natalya, çünkü hayat artık benim için önemli değildi. Ne benim hayatımın ne de

diğerlerinden. Avladığım şeyin ta kendisine dönüştüğümü fark ettim ve yakınlığının büyüyen karanlığı hafifleteceğini umarak kardeşimi aradım."

Natalya daha da yaklaştı, kollarıyla onun boynunu çevreledi, kendisine yaptığı gibi ona da güç vermek istiyordu. "Devam et Vikirnoff." Adamın isteksizliğini hissetti ve ona kendinden bir şey verdiğini, bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordu.

Vikirnoff acı dolu bir nefes aldı. "Birkaç yıl işe yaradı ama sonra boşluk her zamankinden daha ağır bir yük oldu. Onları bulduktan sonra Nicolae'nin vampirleri yok etmesine izin vererek öldürmekten vazgeçtim. Hatta zamanımın çoğunu başka bir formda geçirdim."

"Kendini devam ettirmek için hepsi iyi şeyler." Adamın zihninde sade, kasvetli bir varoluşun anlık görüntülerini yakaladı ama onunla birleşmeden bunu anlamak neredeyse imkânsızdı ve adam kendini ondan uzak tutuyordu.

Vikirnoff gözlerini kapattı. "Sana ne söylediğimi anlamıyorsun Natalya. Ben eski bir Karpatlıyım. Yaşamaya, avlanmaya ve yok etmeye devam ederlerse erkeklerimizin başına neler geleceğini iyi bilirim. Geri dönüşü olmayan bir nokta vardır. İnsanın zihninde bir seçim yapması gereken bir yer."

Natalya kaşlarını çattı ve yüzüne kazınmış çizgilere bakmak için geri çekildi. "Ne seçimi?"

"Varoluşumuzun her anında, yaklaşan karanlığın son derece farkındayız. Eğer hayat arkadaşımızı bulamazsak, halkımızı ve dünya nüfusunu korumak için bir karar vermemiz gereken bir zaman olduğunu biliyoruz. O zaman geldiğinde, yanımızdan geçip gitmesine izin veremeyiz. Eğer şafağı onurla karşılamayı seçmezsek, vampirleşerek ruhlarımızı tehlikeye atmış oluruz."

Natalya onun yüzünü çerçevelemek için uzandı. "Ama kim böyle bir seçim yapabilir ki?"

"Bu bizim mirasımız Natalya. Türümüzü, yaşamlarımızı korumak için bize ritüel bağlayıcı kelimeler verildi. Bu bizim tek gerçek güvencemiz. Karanlığımıza ışık olmadan yenik düşeriz."

Eğer şafağı aramazsak kötülük kaçınılmaz olur." Bakışları kızın yüzünden kayarak yeşil gözleriyle buluşmak üzere geri döndü. "Geri dönüşü olmayan noktayı çok ama çoktan geçmiştim. Seçtiğim günü tam olarak biliyordum. Canlı bir şekilde hatırlıyorum, ama ırkımın geri kalanının hayatta kalmasını sağlamak için gerekeni yapmadım. Ben yaşamı seçtim. Şafağı seçmem gerekirken hayata tutundum."

Başını iki yana salladı, parmakları adamın yüzündeki güçlü kemikleri okşuyordu. "Bu doğru değil. Hayat arkadaşı olduğumuzu söylemiştin. Bu hayatta kalmak için yaratıldığınız anlamına gelmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Çok yakındım. Beni görmeden çok önce ormanda bunu hissetmiştin. Avcı mı vampir mi olduğumu anlayamadın. Ben de anlayamadım." Çiğ gerçeklerden kaçmayı reddetti. "O ilk andan sonra ikinci bir seçim anı gelir mi bilmiyorum. Razvan'ın bir seçim zamanı olduğunu bilip bilmediğini bile söyleyemem. Duyguları, herhangi bir şeyi gerçekten deneyimlemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, zihnim gitmemesi gerektiğini bildiğim yerlerde dolaşmaya başladı, ama onu durduramadım."

Natalya derin bir nefes aldı, parmakları onun saçlarına dolanmıştı. İçinde çok fazla duygu vardı, derinlere akıyor, aşağılanmanın derin yaralarını açıyordu. Ona en karanlık sırrını söylemek, kaçınılmaz olarak ne olacağını bilerek yaptığı seçimin utancını itiraf etmek ve nihai kötülüğe doğru amansızca ilerlemesini durduramamanın daha da kötü utancını yaşamak, bir Karpat avcısı, türünün bir erkeği olarak gururuna mal olmuştu.

"Razvan benim eğitimime sahip değildi. Yüzyıllar boyunca ona öğretilen neler olabileceği bilgisine sahip değildi. Bu onu zayıf mı yapar? Bu sevdiğimiz her şeye ihanet mi, yoksa her şey birbirine karıştığında ve artık net tanım çizgileri olmadığında, sadece korkunç, anlamsız bir varoluş olduğunda zihnimizde oluşan bulanıklıkta kaybolan seçim bizden alınmış mı?"

Onun karanlık gözlerine bakarken kendini sersemlemiş, hatta aşağılanmış hissetti. Orada acı vardı, yüzyıllardır süren boşluğun acısı.

Onu reddedeceği korkusu vardı.

"Seni reddedebileceğimi nasıl düşünürsün? Neden reddedeyim ki? Razvan'ın bana kasten ihanet etmediğini bilmemi istediğin için ruhunu açtığın ve bana itiraf ettiğin için değil." Çenesi boyunca öpücükler kondurdu, birkaç tanesini ağzının köşesine kadar takip etti. Dili dudaklarının kenarında baştan çıkarıcı bir şekilde gezindi.

"Razvan sana ihanet etmek istememiş olabilir, bu sadece olmuş olabilir. Ama Natalya, benimki gerçek bir ihanetti. Hayat arkadaşın olarak seni korumayı her şeyin üstünde tutmalıydım ve seçimimi yapmak için o an geldiğinde şafağı seçmeliydim."

Adam ağzını açana kadar onun ağzını öptü, yumuşak, bastıran öpücükler. Onun tadında boğuldu. Onun yalın dürüstlüğünde. Gururunu onun için feda edişinde. Her ikisi için de ağlamak istedi. "İhanet yoktu Vikirnoff," dedi usulca, "sadece hayat vardı. Sadece hayat. Ve zor, acımasız ve korkutucu olabilir. Ama aynı zamanda heyecan verici ve güzel de olabilir ve eğer istersen her şey için tutkuyla dolu olabilir. Biz istiyoruz. İkimiz de istiyoruz. Geçip gitmesine izin vermeyeceğiz. Ben de senin gibi hayata tutunurdum. Razvan'ın yaptığı gibi. Kurtarılıp kurtarılamayacağını bilmiyorum ama en azından bana ihanet etmeyi seçmemiş gibi hissediyorum. Bunun için teşekkür ederim."

Vikirnoff onu kendine doğru çekti, nefesi ciğerlerinden rahatlamayla dışarı fırladı. Kızın sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, yüzünü çerçeveledi, böylece onu içine çekip yutabilecekti. Keskin bir sevinçle karışık bir rahatlama. Natalya'nın güzelliği bir deriden çok daha derinlere uzanıyordu. Onu öptü, kalbinin ona bu kadar açık olmasından duyduğu mutluluğun yavaş ve cızırtılı öpücüğüyle.

Onun içinde eridi, bir bacağını onun kalçasına dolayarak daha da yaklaştı ve ıslak, kaygan vücudunu onunkine sürterek davet etti.

Vikirnoff onu kolayca kaldırdı, her iki bacağını da beline dolaması için zorladı, onu kendisine açık bıraktı ve ereksiyonunun başının üzerine yerleştirmesine izin verdi. Kanalının davetkâr kıvrımları sıcak kadife gibiydi ve son

derece sıkıydı,

Vücudunu onunkinin derinliklerine gömerken onu bir yumruk gibi tutuyordu. Vücudunun onunkini kabul etmesi, okşamaması, kavraması ve sağması onun için bir mucizeydi. Teni sıcak ve yumuşaktı ve her hareketinde onunkine sürtünüyordu.

Yüzü, yumuşak kıvrımlarının üzerinde oynaşan titrek mum ışığının gölgesinde çok güzeldi. Arkasına yaslandı, ellerini onun boynuna doladı ve yüzündeki zevk güzelliğini artırarak uzun, yavaş bir coşku yolculuğuna başladı. Onun liderliği ele almasına izin verdi, onu birkaç kez doruk noktasına getirdi, sadece durup diliyle ve dişleriyle nabzını kızdırdı. Bekliyordu. İnşa ediyordu. Sonunda ikisinin de kontrolünü ele geçiren bir güç olan güçlü orgazmın toplandığını ve toplandığını hissetti. Adamın üzerinden, kadının üzerinden akıp geçiyor, bedenlerinde ve ruhlarında gürlerken onları da beraberinde götürüyordu.

Kendi boğuk çığlığını, kızın yumuşak haykırışını duydu, onu saran güçlü kaslarının kasılmasını ve yüzündeki kan kırmızısı gözyaşlarını hissetti.

Bölüm 16

Natalya mücevherlerle süslü tören bıçağına bakarak diz çökerken topuklarının üzerine çöktü. Aralarındaki küçük bir bez parçasının üzerinde duruyordu. Bıçak hafif kavisli ve sapı süslüydü. Bıçak ölümcül görünmek yerine, paha biçilmez bir sanat eseri gibi görünüyordu.

"Bıçak çok zararsız görünüyor, değil mi?" Natalya sordu. "Yine de görünüş aldatıcı olabilir. Cinayet işlemek için sayısız kez kullanıldı." Eli bıçağın üzerinde gezindi ve titredi. Natalya geri çekti.

Güneş batmıştı ve Vikirnoff'la seviştikten sonra kaplıca suyunda yıkanmışlardı. Onun kanını içmekten kaçınmak onun için çok zor olmuştu. Sanki bağımlısı olduğu bir uyuşturucuymuş gibi her zamankinden daha fazla arzuluyordu ve şimdi, Razvan'ın hâlâ hayatta olduğu bilgisiyle, bir Karpatyalı olma fikri hem rahatlık hem de umut vaat ediyordu. İkisi de Vikirnoff'un kendileri için diktiği kıyafetleri giymişti. Şimdi önünde sadece son bir görev vardı; bu bıçağa dokunmak, törensel silaha yapışmış vahşi anılara erişmek.

"Beslendim ve seni bu dünyaya ve bu zamana bağlamak için çapan olarak buradayım." Saçlarını uzun uzun okşadı. "Güvenlik önlemleri yerinde ve Gabrielle'e karşı görevimi yerine getirdim. Falcon ona ikinci kan değişimini verdi ve hepimiz onu iyileştirme çağrısına cevap verdik. Bu bizim zamanımız, Natalya. Bıçağın hangi anıları sakladığını bul ve umarım kitabın nerede saklı olduğuna dair bir ipucumuz olur. Kitabı ele geçirdikten sonra yok edilebileceği ya da yeterince korunabileceği güvenli bir yere götürebiliriz."

Natalya derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Bıçağı okumak kolay olmayacak Vikirnoff. Bıçağın ucunda ölenlerin anılarını yaşayacağız."

Eli kolundan omzuna doğru kaydı, parmakları hafifçe masaj yapıyordu. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Yapabilseydim, bunu senin için yapardım."

Etrafında titreyen mumlar ve önünde duran bıçakla orada oturuyordu. Havuzun kenarlarına vuran suyun sesi onu rahatlatıyor ve Vikirnoff'un varlığı kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Nesneleri yüzlerce kez "okumuştı" ama yine de büyükannesinin ölümünü ve daha da kötüsü babasının öldürülmesini, Vikirnoff ona yardım ederken bile yeniden yaşamak istemiyordu. "Bunu yapabileceğime inanıyorsun."

"Yapabileceğini biliyorum."

"Bunu yapmadan önce, artık sana kızgın olmadığımı bilmeni istiyorum."

Kaşı havaya kalktı. "Bana kızgın mıydın?"

Ona kaşlarını çattı. "Evet, sana kızgındım. Sheesh! Fark etmedin mi?"

"Bir düzine kez seviştik, hatta daha fazla. Beni birkaç kez ısırdın ve sırtımda çizikler var ama izleri oraya koyman hoşuma gitti."

"Çünkü sen bir sapıksın. Ve ben bundan bahsetmiyorum. Bizi birbirimize bağlayan saçma ve tamamen keyfi kararından bahsediyorum."

"Natalya?" "Ne?"

"Sesin kızgın geliyor."

"Tabii ki kızgınsın. En başta kızgın olduğumu fark etmedin bile. Bunun ne kadar üzücü olduğunun farkında mısın? Bunca zaman sana kızdığım için acı çektiğini düşündüm ama sen farkına bile varmadın."

"Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım."

"Sesin üzgün gelmiyor." Parmak uçlarını bıçağın etrafında gezdirdi ve avucunu bıçağın üzerinde tutarak şiddetin titreşimlerinin gücünü test etti. "Dürüst olmak gerekirse Vikirnoff, bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

"Biliyorum. Ve anlıyorum. Hiç kimse anne babasının ya da büyükannesinin işkence görmesini ve öldürölmesini yeniden yaşamak istemez."

Vikirnoff onun arkasında diz çöktü, cesaretini toplamaya çalıştığını biliyordu ve tereddütlerini örtmek için gevezelik ediyordu. "Yolculuğa seninle birlikte çıkacağım. Anılar katlanılamayacak kadar ağırlaştığında, acını azaltmak için elimden geleni yapacağım."

"Ya orada benimle birlikte kapana kısıldıysan ve her cinayet yeniden canlandırılana kadar oradan çıkamazsak? Geçmişten uzaklaşmamı sağlayan şey senin gücündü."

Kolları onu sardı, elleri kollarından aşağı kayarak ellerini kendi elleriyle sardı. "Bıçağın geçmişindeki şiddeti dokunmadan hissediyorsun."

Natalya onun göğsüne yaslandı ve başını omzuna yaslamasına izin verdi. "Evet, ama anıları okumuyorum."

"Bıçağı benim elimde, sizin elleriniz de benim ellerimin etrafında olacak şekilde tutmak istiyorum, böylece parmaklarınız bıçağa sürtünecek ama onunla fiziksel teması sınırlandırmış olacaksınız. Belki bu sizin için riski en aza indirecektir."

Natalya kaotik zihnini sakinleştirmeye çalışarak bir nefes aldı ve bıraktı. Bıçağın ne önerdiğini okumak yerine on vampirle savaşmayı tercih ederdi ama dünyadaki tüm dilekler yapılması gerekeni değiştirmeyecekti. "Deneyelim o zaman Vikirnoff, ama bizi çıkaramayacağını hissedersen bıçağı bırak."

"Yapacağım."

Tekrar öne eğildiğinde nefesi başının arkasında sıcak ve rahatlatıcıydı, dikkatini dağıtmadan onun varlığını hissetmesine izin veriyordu. Elini onun elinin üzerine koydu ve hazır olduğunu bildirmek için başını salladı.

Vikirnoff bıçağı uzandı. Kendi kalbinin güçlü ve sabit atışının hızlanmaya başladığını hissetti. Kasları acı verici bir şekilde düğümlenmeye başladı.

Ben de seninleyim.

Onu arkasında güçlü ve sağlam hissetti, kolları onun etrafındaydı, onun için oradaydı. Onunla birlikte ve bu her şey demekti. Onun varlığından cesaret aldı ve parmakları

bıçağın sapı. Anında zamanın kıvrımlarını hissetti, onu geçmişe ve bıçağın içerdiği şiddetli anıların derinliklerine sürükleyen burkucu çekimi.

Pek çok kurbanın yoğunlaşmış korkusu ona doğru koştu, etrafını sardı ve zihnini ve ruhunu istila etti. Hemen Vikirnoff'un elinin hissine, şekline ve büyüklüğüne, teninin sıcaklığına odaklandı. Artan dehşet duygusu, ihtiyaç duyduğu canlandırmaya ulaşmak için geçip gidebileceği kadar azaldı. Kederle inleyen ve adalet için ağlayan çok fazla ruh varmış gibi görünüyordu. Bıçağın ona göstermek istediği şeyin, babasının ölümünden çok daha önce gerçekleşmiş olması gerektiğini biliyordu. Kitabı saklamış ve bıçağın üzerine kan dökmüş olmalıydı.

Babam bilgiyi geride bırakmak için birini feda etmezdi. Canlandırma, daha fazla şiddet içerenlerden çok daha silik olurdu. Bu ilk seferinde nasıl kaçırdığımı açıklıyor.

Yavaşla biraz. O kadar hızlı hareket ediyorsun ki, neler olduğunu anlayamıyorum bile.

Şiddet seviyesini hissediyorum ve bunun istediğim şey olmadığını biliyorum ve Xavier'in başka ne yaptığını ya da kimi öldürdüğünü bilmek istemiyorum? Sesi kesildi ve kendini kristal mağarada bulmak için aniden durdu. Etrafına dikkatle baktı.

Ne oldu?

Razvan. Onu hissediyorum. Bu zaman diliminde onun varlığı çok güçlü.

Vikirnoff keskin bir nefes aldı, kollarını Natalya'nın etrafında koruyucu bir şekilde sıkmak ve ona oradan çıkmasını emretmek istiyordu. Bu ne kadar zaman önceydi?

Bilemiyorum. Sanırım son zamanlarda. Babamın varlığını henüz hissetmedim.

Vikirnoff'un içgüdüleri ona haykırdı. Bu gereksiz. Razvan'ın uyguladığı şiddete tanık olmana gerek yok. Devam et, Natalya.

Kardeşini görmek istiyordu. Onun ihanetine kendi gözleriyle tanık olmak istiyordu. Onun vampirlerin tarafına, Xavier'e geçtiğine kendini inandırmanın tek yolu, ihanetinin boyutunu görmek gibi görünüyordu. İnatla ağabeyinin buz odasına girişini izledi. Elinde törensel bıçağı taşıyordu ve gözleri şiddetli bir duyguyla parlıyordu.

Yapamazsın. Vikirnoff sesine hafif bir zorlama kattı, onun emrini almak istemiyordu ama ağzındaki tat uyarıyla acılaşmıştı. Razvan gençliğindeki Xavier'e fazlasıyla benziyordu; başkaları üzerinde güç biriktirmeye kararlı bir deli. Xavier doğal yeteneğiyle çok hızlı bir şekilde g ve itibar kazanmış ve dünyayı yönetmeye yazgılı olduğuna ikna olmuştu. Bir zamanların büyük bycsnn yozlaşması, can almanın ona verdiği g patlamasını keşfettiğinde tamamlandı. Kendisinin lmsz olmadığı Karpas ırkının ölümsüz gibi görünmesine öfkelenerek, onları kendi egosunu besleyen fanatik bir nefretle hor görmeye başladı ve kanlarının sırlarını öğrendikten sonra onları yok etmeye karar verdi. Razvan da aynı kendini beğenmiş, aşağılama dolu ifadeyi takınmıştı.

Buz odası aynıydı ama aynı değildi. Daha az küre mağarayı aydınlatıyordu ve buz oluşumları daha azdı. Uzak duvarda, ejderhalar zaman içinde donmuş, buz katmanlarının ardına gizlenmişti.

Daha önce orada değillerdi. Natalya onun aklını okudu. şu anda ana odaya giden koridordalar, hatırladın mı? Burada korkunç bir şey olacak.

Vikirnoff, Razvan dönüp birini kendisine doğru çağırırken Natalya'nın kalbinin vücudunda, damarlarında attığını ve patlamak üzere olduğunu hissetti. Gölgelerin arasından genç bir kız çıktı, gerçekten de bir çocuktu, zorlamayla öne doğru itilmişti. Kızın parlak yeşil gözleri ve bakır bukleleri vardı. Razvan onu kolundan tutup kendine doğru çekerken kız başını salladı.

Yapma! Yapma! Natalya parmaklarını bıçaktan çekmeye çalıştı ama iradesinden çok daha güçlü bir şey onu orada, büyülenmiş halde tutuyordu. Onun kanını istiyor. Onun kanını alıyor. Tören bıçağı küçük bileğini keserken ve Razvan açık damarı ağzına bastırırken irkildi. Tıpkı Xavier'in yaptığı gibi ölümsüzlüğü arıyor. Zavallı çocuk. Vikirnoff kendini hasta hissediyor, Razvan'ın dönüştüğü iğrençliğe karşı gözlerini kapatmak istiyordu. Çocuk Natalya'nın çocukluğuna çok benziyordu ama Razvan ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onun için bir kan bankasından farksızdı. Genç kalmak istiyordu. Çocuk sahibi olmasının tek amacı, gerekli genlere sahip olanları bulmaktı. İhtiyacı olan kanı taşıyordu.

Hayatta kalmayı başarabilseydi şimdi kaç yaşında olacaktı? Natalya bunu zihninde fısıldadı, Vikirnoff'la bağlantı kurmaya umutsuzca ihtiyaç duyuyordu.

Bu zaman dilimi uzun zaman önce olamaz. Belki on beş, en fazla yirmi yıl. Şu anda yirmi beş ya da otuz yaşından fazla olamaz.

Colby adında bir kızı var. Onunla birkaç ay önce tanıştım. Böyle bir anısı yoktu. Natalya titreyerek nefes aldı. Adamın onu bu şekilde kullanmak istemesi için doğru kana sahip olmaması gerekiyordu.

Ben de onunla tanıştım. Vikirnoff çok şanslı olduğunu söyledi.

Ama görmüyor musunuz? Hâlâ kadınları hamile bırakıyor. Eğer vampire dönüştüyse, bunu nasıl yapabilir? Colby bu çocuktan daha gençti. Bu nasıl olabilir? Hiç bir vampirin çocuğu olduğunu duydun mu? Yine de ona bir bakın. Gözlerinin rengi değişmiş, saçları da; ailemizin kanından.

Kurbanlarını, kadınları ya da çocukları öldürmeyen bir vampir hiç duymadım. Çocuk sahibi olabilenini de hiç duymadım. Peki ya kan? Razvan'ın kanına mikroorganizma bulaşmış olamaz, yoksa çocuklarına da bulaşırdı. Colby'nin kanında parazit var mıydı?

Colby'nin kanında böyle parazitler yoktu. Vikirnoff, Razvan'ın çocuğa karşı umursamaz tavrını izlerken kaşlarını çattı. Onun bir insan, kendi başına bir birey olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Onun kanını özenle ya da saygıyla almıyor, ona insan sığırı muamelesi yapıyordu. Çocuğun kurtulmak için verdiği mücadeleyi izlemek Vikirnoff'un midesini bulandırdı. Yüzünde kararlılık vardı. Ona Natalya'yı hatırlattı, aynı sert demir iradeyi. Hâlâ hayatta olduğuna bahse girerim. Bu yaşta bile nasıl kaçacağını düşünüyor. Nasıl sessizleştğini, bakışlarının odanın içinde nasıl dolaştığını görüyor musun? Büyüler konusunda senin doğal yeteneğine sahip olduğuna inanıyorum.

Natalya sertleşti. Bu Xavier. Fısıldadı Zihninde olmasına ve kimsenin duyamamasına rağmen telepatik olarak vahiy.

Bir odadan yaşlı bir adam çıktı, cüppesi hareket ettikçe hışırdıyordu. Yüz hatları belli belirsizdi, buz zeminde ayaklarını sürüyerek ilerlerken bulanıklaşıyordu ama Vikirnoff'ta büyük bir yaş, bembeyaz saç ve sakal izlenimi bırakmıştı. Buruşuk bir el çocuğa doğru uzandı. Kız yaşlı adamdan uzaklaştı ve Razvan onu karanlık büyücünün ulaşamayacağı bir yere doğru itti.

"Ona dokunmayacaksın." Razvan hırladı. "Senin kendi erzağın var."

"Sizin de bildiğiniz gibi onları artık kullanamıyorum. Kontrol edilemeyecek kadar güçlendiler. Kitaba ihtiyacım var. Kitabı bulmalıyız." Xavier tökezleyerek çocuğa yaklaştı, pençe gibi parmaklarını ona doğru uzattı. "Kitap elime geçtiğinde, bana karşı koyamayacaklar."

Razvan kızı ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Bu kız benim ve ona dokunmayacaksın."

"Bana emir vermeye cüret etme. Yaşlanıyorum ama hâlâ yeteneklerime sahibim ve sen değilsin." Xavier kendini tam boyuna çekti ve Razvan hemen önünde küçülmüş gibi göründü, ama yine de çocuğu arkasında kalkan olarak tuttu.

Şuna bak, ne yapıyor. Vikirnoff çenesiyle Natalya'yı dürttü.

Natalya dehşet içindeki bakışlarını kardeşinden ayırıp genç kıza dikti. Başını eğdi ve bileğindeki yarayı yaladı. Kan damlaları hemen kesildi. Tükürüğünde iyileştirici bir madde var. Güçlü bir Karpasat geni taşıyor.

Bu yüzden ikisi de onun kanını istiyor. Onu kullanıyorlar. onları genç tutmak için. Razvan onu paylaşmak istemiyor.

Natalya'nın üzerinden anılar geçti. Razvan ileri geri sallanıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, bileği yırtılmıştı. Nasıl unutmuştu? Kendi tükürüğünü kullanarak yarayı iyileştiren o olmuştu. Xavier'in Razvan'ın kanının ona beslenmekten başka bir işe yaramadığını anlaması uzun zaman almıştı. Karanlık büyücü yaşanmaya başlamıştı ve bu onu vahşi öfkelere sürüklemişti.

Yüzünde gözyaşları hissetti ve bir anlığına kendi bedeninin farkına vardı, ruhunun kirli olayları izlediği zamandan çok uzaktaydı. Razvan böylesine korkunç bir hayata maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama yine de genç kıızı esir tutarak ondan besleniyordu.

İsyan eden Natalya dikkatini tekrar çocuğa çevirdi. Razvan ve Xavier tartışmaya başladı. Razvan artık aldırış etmiyordu, çırpınmayı bıraktığında kıızı tutmayı bıraktı. Ejderhaların buzla kaplı olduğu duvara doğru yaklaştı. Vikirnoff? Yaşıyorlar mı? Ejderhalar onunla konuşuyor mu? Anlayabiliyor musun?

Çocuğun başı sanki dinliyormuş gibi ejderhalara doğru eğikti. Vikirnoff nefesini tuttuğunu fark etti. Ejderhaların etrafındaki duvar şişmeye başladı, buz büyük parçalar halinde parçalanıyordu.

"Durdurun onları!" Xavier uyarısını haykırırken parçalanmış buzdan geriye doğru sıçradı.

Parlak kırmızı bir ejderha buzun içinden fırladı, büyük pençelerini Razvan'a doğru uzatırken ikinci mavi renkli ejderha kanadını genç kıza doğru eğdi. Çocuk tereddüt etmedi, çevik bir hareketle kanadın üzerine atladı ve ejderha havalanıp yüzeye doğru hızla yükselirken sırtına tırmandı

İlk ejderha Xavier ve Razvan'ı uzakta tutarken. Her iki ejderhanın da zayıf ve solgun, çok hasta olduğunu görmek kolaydı; ilk saldırıdan sonra hareketleri güçten yoksundu.

Razvan bıçağı kaldırdı ve pençelerin arasından hızla kaydırarak bıçağı kırmızı ejderhanın göğsünün derinliklerine sapladı. Çocuğu taşıyan ejderha gibi o da acı içinde çığlık attı. Uçan mavi ejderha, yaralı yoldaşının yanına dönmeden önce küçük kızı kaçma şansı bulabileceği odanın çok yukarısına cesurca bıraktı.

Xavier öne çıktı ve bir elini havaya kaldırdı, sesi emrediciydi. Kırmızı ejderha çırpınmayı bırakıp hareketsiz yattı, yüksek sesle nefes alıyordu, değerli kanı buzun üzerine akıyordu. Mavi ejderha yanına yerleşti ve onu kurtarmak için uzun boynu ve diliyle yaralı ejderhaya sokuldu.

Gitmeliyiz. Vikirnoff'un sesinde aciliyet vardı. Çok az zamanımız var. Bir yanı hâlâ gerçek zamanlı olarak tarama yapıyordu ve kötülük doğrudan sığınaklarının üzerinden geçerken mağaranın derinliklerinden bile gökyüzündeki yırtığı hissetti.

Natalya'nın önünde gelişen olaylar yıllar önce yaşanmıştı. Ejderhaların cesetleri şimdi büyük salonda, birkaç metre kalınlığındaki buzun arkasındaydı. Natalya küçük kızı kurtarmak için ödedikleri bedeli zaten biliyordu. Çocuğa gelince, tek umudu kızın kaçmayı başarmış olması ve dünyanın bir yerinde, Razvan ve Xavier'den uzakta saklanıyor olmasıydı. Ne yazık ki tarihi değiştirmenin bir yolu yoktu. Sadece önünde gelişen olayları izleyebilir ve ejderhaların çocuğa kaçması için yeterli zamanı kazandırmış olmasını umabilirdi. Natalya'nın babasının kitabı sakladığı zamanı bulmak için geriye gitmekten başka çaresi yoktu.

İmgelemin sona ermesine izin verdi ve aktif olarak babasından bir iz aramaya başladı. O kadar çok kan, o kadar çok ölüm vardı ki midesi bulanmaya başladı.

Vikirnoff'un Razvan ve Xavier arasında şahit olduğu küçük bir an, her ne kadar birbirleriyle işbirliği içinde olsalar da bu iki adamın bir güç mücadelesi içinde olduğuna inanmasına neden olmuştu. Razvan, Xavier'i büyücülükle yenmeyi umamazdı.

Natalya'ya sahip olmadığı sürece. Vikirnoff için her şey çok açıktı. Natalya doğuştan yetenekliydi ve son derece zekiydi. Razvan kendi yeteneklerini geliştirmek yerine, çocuklukları ve erken yetişkinlik dönemleri boyunca Natalya'ya bel bağlamıştı. Xavier bu aldatmacaya kanmış ve doğal yeteneklere sahip ikizinin kendisi olduğunu düşünmüştü.

Razvan'ın yeteneği nerede yatıyor? Natalya'nın ikizi bazı açılardan tembel olabilirdi ama kız kardeşiyle aynı keskin zekaya sahip olmalıydı.

Küçük bir sessizlik oldu. Vikirnoff onun tereddüt ettiğini hissetti. Savaş planlamasında.

Vikirnoff'un içinde bir şeyler kıpırdadı. Elbette Razvan olmalıydı. Xavier ve torunu vampirlerle güçlerini birleştirmiş, sürekli kendi çıkarlarını gözetmelerine rağmen görünüşte büyük bir grubu bir araya getirmeyi başarmışlardı. Malinov kardeşler onlar için büyük bir nimetti. Kardeşler zaten prensi yok etmek için komplo kurmuşlardı ve Xavier'i yetenekleri ve Karpatlar'a olan nefretiyle kendilerinininkine denk bir şekilde bulmaları onlara bir tesadüf gibi görünmüş olmalıydı. Xavier, Razvan'ı sadece yararlı olduğu sürece yanında tutacaktı. Ve son derece yararlı olmalıydı.

Eğer Razvan savaş planlayıcısı olarak ikizinin diğer alanlarda olduğu gibi olağanüstü yeteneklere sahipse, o zaman Karpat halkının başı belada olabilirdi. Vampirler prensi ve avcılarını taciz ediyor, küçük savaşlarla onları sürekli zayıflatıyor ve sadece piyonlarını feda ediyorlardı.

Babamın çekiciliğini hissediyorum. Bununla ilgili beklediğimden çok daha fazla şiddet var.

Vikirnoff onun sesindeki ihtiyatı duydu ve kalbi onun için çarptı. Seninleyim Natalya. Artık yalnız değilsin. Yapılanlar yıllar önce oldu ve geçmişi değiştirmek mümkün değil. Olanları mümkün olduğunca uzaktan görmeye çalış. Ailesine yapılan işkenceyi ve cinayeti nasıl uzaktan izleyebilirdi ki? Umutsuzca

Onu olacaklardan korumak istiyordu ve acısını engellemek için kendini çaresiz hissediyordu.

Natalya geçmişteki olaylara uzanırken onun yakınlığının kendisini rahatlatmasına izin verdi. Babası etobur bitkilerin, çalıların ve ağaçların arasından geçerken ayaklarının altındaki zemin titriyordu. Etraftaki kurumuş kan rengindeki su, bölgenin bir bataklık olduğunu gösteriyordu. Yer işaretlerini tanımaya çalışarak kaşlarını çattı. Yağlı deriye sarılı bir paket taşıyordu ve belli ki temkinliydi, sürekli omzunun üzerinden bakıyor ve etrafını tarıyordu.

Tören bıçağını taşıyor. Nedense bu onu kararan gökyüzünden ve tepedeki bulutların kenarlarında çakan şimşeklerden daha çok endişelendiriyordu. Babasının etrafındaki yeşilliklerin arasından görmek için kendini zorlarken buldu. Hava o kadar karanlıktı ki, yoğun bulutlar ay ışığını engelliyordu.

Evet, kemerinde taşıyor Natalya. Ayrıca sanki içinde canlı bir yaratık kıpırdanıyormuş gibi görünen küçük bir çanta taşıyordu. Vikirnoff'un ağzında güçlü bir nefret vardı.

Natalya nefesini yavaşça bıraktı. Babası o kadar kendinden emin hareket ediyordu ki, adımlarının bir düzeni olduğunu neredeyse fark etmeyecekti. Bataklıklar çukurlar barındırıyordu, yüzey yollarını bilmeyenler için tehlikeliydi.

Yeniden başlamalıyım.

Vikirnoff sessiz kaldı, Natalya gibi bataklıkta yolu işaretlemeye dikkat ediyordu. Eğer kitabı bulacaklarsa, süngerimsi bataklıkta yollarını bilmeleri gerekecekti. Kendi kalbi, hayat arkadaşınınakinin atışını düzenlemeye çalışıyordu. Birlikte, bataklığın en vahşi ve aşırı büyümüş kısmının ortasına ulaşmak için kullanılan adımların şeklini çizdiler. Babası dikkatlice diz çöktü ve kitabı lekeli suların derinliklerine iterek yavaşça yüzeyin altına batmasını izledi. Bu sırada dudakları kıpırdıyor, usulca bir şeyler mırıldanıyor ve elleri havada zarif bir desen çiziyordu.

Koruyucularını görebiliyor musun Natalya? Vikirnoff büyüünün bir kısmını yakalamıştı ama bu ona yabancı geliyordu.

Evet. Örgü karmaşık ama zaman verilirse büyüü çözebilirim. Söylenmemiş koruması, gücü ve karmaşıklığı arttırıyor. Örüntüyü tersine çevirip kitabı yüzeye çıkarabilirim. Böylesine ağır bir sorumluluğu kimse ister mi bilmiyorum. Kitabın kolayca yok edilebileceğinden şüpheliyim.

Eğer siz bulduysanız, başkaları da bulabilecektir.

Bıçağı yok edebiliriz. Natalya babasının ayağa kalkışını ve büyük turba bataklığının içinden geçerek sağlam zemine doğru zorlu bir yolculuğa çıkışını izledi. Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi yürüyordu. Sfagnum yosununun en kalın olduğu kenarlara yaklaştığında, çevresindeki çalılarda bir hareketlenme gördü. Yapraklar sallanıyor ve koyu gölgeler bir çalıdan diğerine süzülüyordu. Babası yolculuğuna devam etti, çayırlara doğru ilerledi ve en yakın köye doğru döndü.

Durdu ve çantadan kıvranan bir tavşan çıkardı. Hayvanı kurban olarak getirdiğini biliyordu ve Vikirnoff'a bakamıyordu. Onun tiksintisini hissediyordu. Babasının hemen arkasındaki çalıların arasındaki karanlık şekilleri görebiliyordu. Seslenme, onu uyarma dürtüsü karşı konulmazdı.

Karanlık şekil üzerine atladı, tören bıçağını elinden kaptı ve babasının baldırlarına sapladı. Bu Xavier değil, babasını buz mağaralarına geri götürmek için gönderilen birkaç kölesiydi. Sert bir şekilde yere düştü, tendonları kesildiği için yürümesi imkânsızdı. En iri olanı hiç söze girmeden onu kaldırdı ve acı çığlıklarını duymazdan gelerek dağa doğru taşımaya başladı.

Hemen bırak onu. Vikirnoff emretti ve bunu yaparken sert bir "itme" hareketi yaptı. Elleri çoktan sapın etrafında gevşemeye başlamıştı. Xavier ondan kitabın yerini öğrenmeye çalışırken babasının nelere maruz kaldığını görmesine gerek yoktu. Karanlık büyücünün kitabın yerini bulması sadece iyi bir şanstı.

uşakları Natalya'nın babasının bataklıktan geldiğini değil, daha ziyade bataklığın çevresinde dolaştığını görmüşlerdi.

Natalya, zihni babasının görüntüsüne tutunmaya çalışırken bile parmaklarının itaat ettiğini fark etti. Bıçak elinden kaydı ve Vikirnoff silahın yere düşmesine izin verdi. "Yok et onu," dedi. "Nasıl yapacağın umurumda değil, sadece lütfen ondan kurtul."

Onu kollarıyla sardı ve hafifçe ileri geri salladı. "Dünyayı bundan kurtarmaktan mutluluk duyacağım Natalya, ama kitabı şansa bırakamayız. Xavier hizmetkârlarını yakından sorgulamış olmalı ve babanı buldukları bölgeyi biliyor. Kitabın o bölgede bir yerde saklı olduğundan şüpheleniyor olmalı."

"Tam olarak değil. Babamın kitabı gerçekten ne zaman sakladığını bilmiyor olabilir. Haftalar önce de olabilir. Babamın kitabı prensinize verdiğini düşünmüş olabilir." Başını babasının omzuna yasladı ve onun verdiği sağlam his için minnettar oldu. Vikirnoff bir şekilde düşmanırken onun sağlam dayanağı haline gelmişti. Bu, o farkında bile olmadan gerçekleşmişti. O kadar karşı çıktığı bağlayıcı sözler miydi? Yoksa her zaman onun zihnini paylaşmak ve düşüncelerini bu kadar yakından bilmek miydi? Kızın eli onun elinin içine kaydı. "Sen olmasan kendimi çok yalnız hissederdim."

Kalbi, onu çok rahatsız eden o tuhaf, küçük kamburunu çıkardı. Natalya bir savaşçıydı, muazzam cesarete sahip bir kadındı ve Razvan'ın ihaneti sadece kalbini değil, ruhunu da kırıyordu. Vikirnoff bunun istediğı son şey olduğunu fark etti. Dişı kaplanına ve onun şaşırtıcı ukalalığına hayranlık duymaya başlamıştı. Onun kırılmasını, yara bere içinde kalmasını ya da teselli için kendisine döndüğünde bile bu kadar savunmasız olmasını istemiyordu.

Çenesinden tutup başını çevirdi, böylece ağzını kendi ağzıyla bulabildi, onu uzun uzun öptü ve bu işi iyice yaptı. Gözleri arzudan donuklaştığında ve onun açlığıyla eşleştğinde, adam geri çekildi

aniden. "Başımdan beri haklı olduğumu nihayet görmene çok sevindim."

Gözlerini kırptırdı, ondan biraz uzaklaştı, yüz ifadesine ürkeklik sinmişti. "Doğru mu? Ne hakkında?"

"Ritüel bağlayıcı sözler tabii ki. Onları söylemem ve bizi birbirimize bağlamam iyi oldu. Senin inatçılığınla muhtemelen hâlâ birbirimizin etrafında dans ediyor olurduk."

"İnatçılığım mı?" Yeşil gözleri ona doğru parlıyordu. "Sanırım bu kelimeyi sen icat ettin." Bir elini sarı saçlarının arasından geçirdi ve yüzüne doğru savurarak ona ters ters baktı. "Aslında, sözlükte 'inatçı' kelimesine bakarsanız, tanım olarak tam orada sizin resminiz var."

Vikirnoff onun hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü. Tören bıçağını beyaz bir beze sardı ve onun göremeyeceği şekilde gömleğinin içine soktu. "Bunun ikimiz için de yapabileceğim en iyi şey olduğunu hâlâ kabul etmek istemiyorsun."

Ayağa fırladı ve silahlarını pantolonunun halkalarına soktu. "Ve bunu yapmadan önce cehennemde soğuk bir gün olacak. Bu konuyu açmanın senin yararına olduğunu sanmıyorum ama dikkatimi dağıtmaya çalıştığın için teşekkür ederim." Ona bir öpücük verdi. "Yemi o kadar kolay yutmam."

"Elbette biliyorsun. Hile yaptın. Aklımda gizleniyordun."

"Sadece senin hakkında gerçekten ne düşündüğünü görmek istedim."

kitabı olduğu yerde bırakmak. Onu prensinize teslim etme konusunda çekincelerim var." Bir çift Amis çubuğunu kemerindeki halkalara soktu. "Onun yanında tamamen güvende olacağından emin değilim."

"Çünkü Razvan onu öldürmeyi planlıyor."

Yüzünü buruşturdu ama ikiz kılıflarını takarken başını salladı. "Razvan yaptığı işte çok iyi ve açıkçası, karşısında vampirler, Xavier ve Razvan varken, prensinizin buna hazır olduğunu sanmıyorum."

Vikirnoff, kadının pantolonunun çeşitli bölmelerine fazladan klipsler yerleştirmesini izledi. Kadının, neredeyse orijinaliyle eşleşen eserinden memnun olduğunu

farkındaydı.

tasarımını biraz geliştirdi, böylece daha kolay hareket edebilecek ve ihtiyacı olan şeye daha çabuk ulaşabilecekti. "Mikhail bunların hiçbirisi tarafından yenilmeyecek."

"Bunu nereden biliyorsun? Onu tanımıyorsun bile. Zihninde onunla ilgili anılar aradım ama sen bu toprakları terk ettiğinde o henüz tam olarak büyümemişti. Onun gücünü nereden biliyorsun? Ona neden güveniyorsun ki? O kitap tahmin edebileceğinden çok daha tehlikeli ve hiçbir Karpat Prensi onu kolayca yok edemez, gücünü kullanmayı da umamaz. Kitap onun eline geçtiğinde, sahip oldukları her şeyi ve herkesi onun peşine gönderecekler. Onu ölüme mahkûm etmiş olacaksınız."

"Mikhail Dubrinsky, onun ölümünü isteyenler tarafından yenilmeyecek. O son derece güçlü Natalya. Bu onun kanında var, genlerine, kemiklerine, ruhuna ve damarlarına işlemiş. Yaralanabilir, evet, ama zorlandığında, Xavier'in hayal ettiğinden daha büyük bir gücü serbest bırakabilir. Mikhail kitabı yok etmenin bir yolunu bulacak ve bu arada onu koruyacaktır."

Yüzünü ona döndü, ifadesini gizlemek için kısmen gölgede kaldı. "Ya kitabı ona vermek istemezsem Vikirnoff? Bana bu konuda ne hissettiğimi hiç sormadın. İstekli olacağımı varsaydın ama ben öyle kolayca peşinden gidilecek biri değilim."

Vikirnoff onun ses tonundaki her nüansı inceledi, ilk kez bir noktaya değinmek için mi ona meydan okuduğundan yoksa gerçekten bunu mu kastettiğinden emin olamadı. Zihni ona kapalıydı ve diktiği bariyeri aşabilse de, mahremiyetini çok istediği bir zamanda bu bir hakaret gibi görünüyordu.

Tabii ki kitabı prene teslim etmek zorundaydılar. Başka ne yapacaklardı ki? Kızdan uzaklaştı, kızın onun tedirginliğini okuyacağını biliyordu ama umurunda değildi. "Kitapla ne yapmak istiyorsunuz?" Ses tonunu düz tutmak için elinden geleni yaptı, herhangi bir tonlama kullanmadı.

Natalya omuz silkti. "Henüz karar vermedim ama doğru olup olmadığından emin olmadığım bir şeye sürüklenmeye niyetim yok. Kitap son derece güçlü. Binlerce büyü, o kadar karmaşık ve tehlikeli büyüler içeriyor ki, bir büyücü dışında kimsenin ona sahip olmaması gerektiğini düşünüyorum."

Vikirnoff kaskatı kesildi. "Bu kitabı mı kullanacaksın?" Bağırsakları protestoyla çalkalandı ve ciğerleri hava almak için yanmaya başladı.

Gözleri belli belirsiz kehribar rengi bir parıltıya büründü. Mum ışığına yaklaşıp mağaranın duvarına yaslanmış kınındaki uzun kılıca uzanırken yüzünde ve saçlarında ışık şeritleri belirdi. Bir anda gölgelerin arasına karışarak görülmesi çok daha zor bir hale geldi.

"Kitabı kullanmayı seçersem bu benim bileceğim bir iş olur Vikirnoff. Bana bu kitabı alıp tanımadığım, güvenmediğim ve saygı duymadığım birine teslim etmem gerektiğini dikte edemezsiniz."

Vikirnoff sessiz kaldı ve ilk tepkisini geri çekmeye zorladı. Onun halkı hakkında çok az şey biliyordu ve bu doğruydı, kitabı ele geçirdikten sonra onunla ne yapması gerektiğine keyfi olarak karar vermişti. Ve onu kitabı bulması için zorluyordu. Natalya hiçbir şeye zorlanacak bir kadın değildi. Şu anda kendini köşeye sıkıştırılmış hissediyor ve karşı koyuyordu. "Saygınızı kazandım mı?"

Kehribar rengi gözleri parlıyor, gece yaratığının ürkütücü ışıltısını alıyordu. "Evet, tabii ki. Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok. Sen Mikhail Dubrinsky değilsin. Benden kitabı koruman için sana vermemi istemiyorsun, kitabı ona vermemi istiyorsun."

"Kitabı bana verir misin?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedi. "Ama vermek için değil. Sadece korumak için."

Vikirnoff nefesini bıraktı. Onu çok kolay etkisiz hale getirmişti. Vücutundaki gerginlik azalmaya başladı. "Bu şey sende kalsın mı istiyorsun? Bunun şeytani olduğunu düşünüyorum. Bu konuda böyle hissetmekte haksız mıyım?"

"Büyükannemin ve diğer iki kişinin kanı bu kitabı mühürledi. Tabii ki onu şeytani olarak görüyorum ve bu her zamankinden daha fazla yanlış ellere geçemeyeceği anlamına geliyor. Prensini tanımıyorum ve sende onun anılarını bulamıyorum. Onun kalbini ya da ruhunu nereden biliyorsun Vikirnoff? Hepimizi mahvedebilecek bir silahı ona vermek istiyorsun ve bunu körü körüne inanarak yapıyorsun." Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

"Mikhail'in daha fazla tehlike altında olmasından endişe ediyor musunuz?" "Kısmen."

"Kitabın onda olduğunu kimse bilmemeli. Gücü kullanmaya çalışmayacak, sadece Xavier'in dünyayı türümüzden arındırma planını inceleyecek. Xavier halkıma karşı kullanmak üzere bir büyü geliştirmek için yüzyıllar harcamış olmalı."

"Yaptığından eminim. Mesele şu. Benden kitabın yerini bulmamı istediniz ve ben de buldum. Şimdi de kitabı bulmamı ve tanımadığım birine teslim etmemi istiyorsun. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Eğer bana güveniyorsanız, o zaman sorun yok. Bu şeyin bizde kalmasını istemiyoruz."

"Onu şimdilik olduğu yerde bırakmak ve Xavier'in yerini öğrenmeye yaklaştığı anlaşılırsa geri almak daha iyi olmaz mı?" Natalya gölgelerin arasından çıktı. "Benden bunu yapmamı isteme Vikirnoff. Doğru olduğunu düşündüğüm şeye karşı gelemem, senin için bile."

"Kitabı orada bırakmanın daha iyi olduğuna mı inanıyorsunuz? Sizce vampirler neden nesnelere dokunabilen ve geçmişi okuyabilen psişik kadınlar arıyor? Sence neden bu kadar çok kişi burada toplandı? Vampirler ve Karpatlar arasında bir savaş mı? Sanırım kitabı arıyorlar. Xavier babanın turba bataklıklarının yakınında bulunduğunu biliyor. Orada arıyor olmalı."

"Koruma önlemleri geçerli olacak."

"Öyle mi? Babana korumaları kim öğretti? Sana kim öğretti? Razvan bile kullandığınız korumaları biliyor. Tutmayacaklar ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

"O zaman kitabı ben korurum. Onu başka bir yere, dünyanın öbür ucuna, asla bakmayı akıl edemeyeceği bir yere saklayacağım."

"Natalya."

Başını geriye atarak boğazını açığa çıkardı ama yumrukları iki yanında düğümlenmişti. Onun adını. Sadece bu, başka bir şey yok, sesinde zengin bir ifade vardı. "O lanet kitabı bulacağım Vik, ama güvende olacağından emin olmadan onu prence teslim etmeyeceğim."

"Bu benim için yeterince iyi, aınaak eny?, daha fazlasını isteyemem." Elini uzattı. "Gidip onu bulalım."

Bölüm 17

Turba bataklıkları beklenmedik bir şekilde ürkütücü olduğu kadar güzeldi de. Natalya, suyun yukarıdan süzülüp aşağıdan sızarak devasa bataklığı oluşturduğu çam ormanının hemen yanındaki en yakın kenarlarda dikkatle ilerledi. Sphagnum yosunu bolca yetişmiş, tüylü sapları ve yaprakları yüzeyin üzerinde davetkâr bir şekilde uzanarak onu yaklaştırmaya çağırıyordu. Orkideler ve bir düzine başka bitki karanlık suyun içinde ya da çevresinde çiçek açmıştı. Kenarlara yakın yerlerde bile zemin sünger gibiydi ve attığı her adım yakındaki ağaçları sallıyordu. "Bu bitkilerden bazıları çok büyük."

"Onlar etoburdur. Böcek yiyorlar," dedi Vikirnoff. "Hâlâ mı?" Natalya keskin bir şekilde yükselen dağa baktı. üstlerindeydi. Bazı kısımları yoğun sis nedeniyle tamamen gizlenmişti. Çam ağaçları bol miktarda yetişiyordu ve bazı alçak dallar kısmen geniş bataklığa dalıyordu, böylece iğneler kalın bitki örtüsüyle birlikte yüzeyde yüzüyordu. Avucunu, vampirler yaklaştığında onu uyaran doğum lekesinin üzerine bastırdı. "İzlendiğimizi sanmıyorum. Herhangi bir tehlike hissediyor musun?"

"Vampirlerden değil ama son zamanlarda onları yakınımnda hissedemiyorum. Sanırım bunun kanlarındaki parazitlerle bir ilgisi var. Varlıklarını nasıl maskeledikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama etkili gibi görünüyor." Hâlâ huzursuzdu. Orman çok yakındı ve turba bataklığının kokusu bunaltıcıydı. "Korumaları buradan çözebilir misin Natalya?" Daha fazla dövüş alanı vardı. Sert zemini süngerimsi, suyla kaplı araziye tercih ediyordu.

"Hayır. Tam olarak babamın bulunduğu yerde olmam gerekecek. Korumanın bir parçası olarak bu şekilde ayarlanmış olacak. Eğer gelirlerse, onları benden uzak tutman gerekecek."

kitap. Burayı aradığımızı öğrendiklerinde, vazgeçmeden önce bataklığı kurutacaklardır." Bataklık çok büyüktü ve her yerde çukurlar vardı. Ay ışığında, yüzeyde çiçek açan birçok bitkiye rağmen durgun su derin ve tehlikeli görünüyordu.

"Çok dikkatli ol, Natalya." Söylemesi gereksiz bir şeydi ama kadının tereddütü, kürek kemikleri arasına yerleşen ağır baskıyla birleşince huzursuzluk hissi daha da arttı.

Natalya ona hızlı ve şımarık bir sırıtış fırlattı. "Dikkatli olmak benim göbek adımdır."

Vikirnoff kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu ciddi bir durum Natalya."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Hiç tahmin etmezdim. The Creature from the Black Lagoon'daki gibi havalı, kamp eğlencesi olacağını düşünmüştüm. Ciddi olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Aşırı güven diye bir şey vardır." Küçük bir duraklama oldu. "Kara Göl'deki Yaratık nedir?" Natalya tiksintiyle başını salladı. "Bunca yıldır ne yapıyordun sen? Hiç televizyon seyretmedin mi? The Creature front the Black Lagoon bir klasiktir. King Kong ve Godzilla ile birlikte görülmesi gereken bir film. Onları izlemiş olmalısın." Adam boş boş bakınca, kadın içini çekti. "Bir bilim adamı mutant bir yaratığa dönüşüyor ve lagünde mi yaşıyor?" Sözünü yarıda kesti. "Boş ver, ama seni filmler konusunda eğitmek için çalışmalıyız. Bazı harika şeyleri kaçırıyorsun. Eğitim bu. Ben nasıl öğrendim sanıyorsun?"

vampirler?"

Vikirnoff başını salladı. "Bilmek bile istemiyorum." "Filmler tabii ki. Film sektörüne girmeye karar verdim. iş. Harika vampir filmleri yapabilirim." Bataklığın suları üzerinde uzanan ince toprak tabakasına ilk adımını attı. "Bu dağlar mükemmel bir ortam oluşturuyor, rüzgâr bazı bölgelere ulaşamıyor ve

Diğerlerini ve sisin nasıl bu kadar yoğun olduğunu, tüm bataklıkları ve buz mağaralarını saymıyorum bile."

"Sanırım halledildi," diye cevap verdi. Sesi boğuktu ve kadın ona sertçe baktı.

Vikirnoff'un kalbi, kızın babasının her ikisinin de ezberlediği hassas ayak izlerini takip edişini izlerken boğazında atıyordu. Kızın ayaklarının üzerinde çok dikkatli ve hafif olması, ayaklarını çim tutamlarının üzerine koyarken neredeyse süzülmesi önemli değildi, onun için korkuyordu. Korku, sevilen biri için olduğunda tamamen yeni bir anlam kazanıyordu.

Aşk. Kelimenin tadına baktı, belli belirsiz denedi. Bir şekilde üzerine çöken korkunç, ezici duyguyu bu küçük kelimeyle nasıl bağdaştırabilirdi? Hayat arkadaşı olduğu için mi böyle hissediyordu? Yoksa kim olduğu için mi? Ne olduğu için mi? Gece filmlerine düşkünlüğü olmayan bir kadını istemeyi hayal bile edemiyordu. Ve ne kadar sinir bozucu olsa da, yapacak şımarık, akıllı bir yorumu olmadığında, bu onu endişelendiriyordu. Her şeyden önce onu düşünerek uyanmak aşk mıydı? Yüzyıllar boyunca açlık her uyandığında aklına gelmişti ama şimdi bu bile ikinci planda kalmıştı.

Natalya durdu ve yan yana duran, ikisi de katı gibi görünen iki küçük çim bloğuna baktı. "Şuna bak Vik, bunlar aynı görünüyor mu? Birbirine bu kadar yakın iki yama hatırlamıyorum."

Havalanıp onun hemen üzerinde süzülürken nefesinin altından küfretti. Birbirine bu kadar yakın iki yama olmamıştı. Zaman içinde bataklık değişmiş, bitkiler büyümüş, çoğalmış ve doğal olarak ölmüştü. Natalya babasının verdiği yolu izleyerek bir çukura düşme riskini göze alıyordu. "Son basamağı bulmayı deneyebiliriz ve ben de seni o noktaya kadar taşıyabilirim."

Natalya başını salladı ve ona sertçe baktı. "Desen korumanın bir parçası."

Vikirnoff kendinden utanıyordu. Adımların önemli olduğunu o da biliyordu, tıpkı onun gibi, ama bataklığın derinliklerine indikçe tedirginliği daha da artıyordu. Karpat Dağları'ndaki hava koşullarını, rüzgârın olmadığı ve sisin haftalarca asılı kaldığı yerleri çok iyi biliyordu. Dağların altında ateş ve buz olduğunu ve birçok tuhaflığın Karpat ya da vampir tarafından yapılmadığını, gerçekten doğal olduğunu biliyordu ama yine de vadideki durgunluk onu bunaltıyordu ve durgun suyun rengi doğal olarak eski kan rengine dönüşmüştü.

"Bu konuda kendimi hiç rahat hissetmiyorum Natalya."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Sol ayağıyla mı yoksa sağ ayağıyla mı ileri adım attığını hatırlamaya çalışıyorum."

"Solunda." Cevap hafızasından çıkmıştı, en küçük ayrıntılar bile düşünülmeden otomatik olarak kaydedilmişti. "Uçları değiştirdi."

Yüzündeki boncuk boncuk terleri silerken ona bir sırtış fırlattı. "Her şeye rağmen işe yarayabilirsin." Bataklığın kenarını işaret etti. "Orada bekle. Tepemde dikilip beni tedirgin etmeni istemiyorum." Sol ayağıyla önden gitmeden önce onun uymasını bekledi.

Vikirnoff kollarını göğsünde kavuşturarak ifadesiz maskesini takındı. "Sonunda işe yarar biri olduğum sonucuna vardığınızı bilmek güzel." Yumruklarını o kadar sıkımişti ki parmak eklemleri beyazlaştı ve kasları karnında yükselmeye devam eden korkunç gerilim yüzünden ağrımaya başladı.

Arkalarındaki ormanda ağaçlar hafifçe sallanmaya başladı, ilk başta neredeyse fark edilmiyordu ama Vikirnoff'un keskin işitme duyusu çam iğnelerinin hışırtısını algıladı ve dikkatle etrafına bakındı. Ormanda biraz ay ışığı parlıyordu ve dallar hayalet gibi bir gümüş rengiyle aydınlanmıştı. İğneler daha çok bataklığa doğru uzanan keskin tırnaklı sıska parmaklar gibi görünüyordu. Tedirginlik dalgası giderek güçlendi. Vikirnoff izleyebilmek için döndü

Bataklıkta ilerlerken hem orman hem de Natalya.

Sol ayağıyla ikinci kez ileri doğru adım attı, öyle tehlikeli bir şekilde sallandı ki kalbi boğazına fırladı. Natalya dengesini yeniden sağladı ve her biri daha kendinden emin birkaç adım daha attı, bu yüzden tekrar aniden durduğunda şaşırdı.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Eli kılıcına kaydı, yakın olduğunu bilmenin rahatlığıyla kınına dokundu. "Bir şey mi duydun?"

"Rüzgâr mı?" Ama rüzgâr değildi. Neredeyse hiç rüzgâr yoktu. Uzaktan sesler geliyordu, feryatlar ve ağlamalar, yükselip alçalmalar belli belirsizdi ama fark edilebiliyordu.

"Keşke rüzgâr olsaydı. Kötü bir şey olacak," diye tahmin etti Natalya. "Attığım her adımda ses daha da arttı. Ve suyun yüzeyine bakın."

Vikirnoff bataklığın kenarına yaklaştı. Yer sarsıldı ve birkaç bitki hareketle birlikte titreşti. Anında durdu, bakışları bitkilerden ziyade yüzeye odaklanmıştı. Su durgundu ve hareketsiz olmalıydı, ama tuhaf şekillerde hareket ediyordu, hızlı ya da aniden değil, neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaştı, yine de daha yakından baktığında, yüzler ona bakıyor gibiydi.

"Bataklıkta ceset var mı?"

"Ugg!" Natalya geri çekilerek yüzeye baktı ve parmaklarıyla kılıcının kabzasını kavradı. "Bu iğrenç. Bunu düşünmemiştim bile. Bataklıkta ceset olduğunu sanmıyorum ama şimdi ölü bir şeyin uzanıp bileğimi yakalamasından ve beni içine çekmesinden korkuyorum." Bu sözleri söylediği anda küçük bir sessizlik oldu. Ayak bileğindeki parmak izlerini ovmak için uzandı. "Sence o burada mı?"

Vikirnoff onun Razvan'ı kastettiğini biliyordu. "Hadi gidelim buradan Natalya. Bunu yapmak zorunda değilsin." Bir adım daha attı

ona doğru yöneldi ve ayak bileklerine kadar eğildi.

"Yapma!" dedi sertçe, başını kararlılıkla sallayarak. "Bunu yapmak zorundayım. İkimiz de anlaşıştık. Eğer şimdi yapmazsam, bir daha asla geri dönemem. Bana güven vermene ihtiyacım var."

Nefesinin altından küfrederek havaya fırlama ve onu bataklığın ortasından geri çekme dürtüsüne direndi. "Benden çok şey istemiyorsun, değil mi?"

"Biliyor musun, sen şu hayat arkadaşı meselesine girdiğinde çok fazla itiraz etmedim, çünkü çok sevimliydin." Natalya bakışlarını ağzı çığlık atarcasına açık, parıldayan bir yüzden çekti. İzlediği yoldan emin olarak birkaç dikkatli adım daha attı ve babasının kitabı sakladığı yerden sadece bir metre ötede durdu. "O zamanlar ne kadar otoriter olduğunu ya da ne kadar huysuz olabileceğini fark etmemiştim."

"Sevimli mi? Çok fazla itiraz etmedin mi?" Vikirnoff yankıladı. "Gece geç saatlerde izlediğiniz filmlerde hiç Pinokyo adında bir karaktere rastladınız mı?"

Natalya bir kahkaha patlattı. "O kadar film arasında bunu izlemiş olmalısın. Tam senlik."

Ona sırtıttı. "Aslında ben izlemedim. Kitabı okudum ama film haline getirildiğini ve karakterin kendisiyle ilişki kurabileceğiniz biri olduğunu biliyordum."

"İyi ki sen oradasın, ben de buradayım. Seni çukurlardan birine iter ve günahlarını düşünmeye bıraktırdım." Natalya burnunu çekti. "Gerçeği biraz esnetmiş olabilirim, en azından sevimli kısmını, ama yalan söylemedim."

Bataklıktaki son birkaç adımı da babasının yıllar önce durduğu yerde durana kadar attı. "İşte burası. Babamı burada hissediyorum. Şimdi işler karışıyor."

Durduğu küçük çim adanın etrafında, suyun yüzeyinde oluşan yüzler toplanmıştı; ağızlar açık, görmeyen gözler genişti. Bazı yüzler diğerlerinden daha büyüktü, küçük dalgalar gibi yükseliyor ve titriyordu

Sanki jelatinden yapılmış gibi. Natalya, "Gördün mü, bu filmlere konu olacak türden bir şey," dedi. "Ama kimse buna inanmaz. Bu düpedüz ürkütücü."

"Ne istiyorlar?"

"Onlar kitabın koruyucuları. Sanırım yanlış bir hareket yaparsam bunu bana çok hızlı bir şekilde bildireceklerdir." Bir nefes alıp verdi, çarpan kalbini yavaşlattı ve kulaklarındaki garip uğultuyu dindirdi. "Eğer beni yakalarlarsa, suya dalıp beni geri getirmek için bir şeyler yapacağına dair büyük beklentilerim var."

Omuz silkti, umursamazmış gibi davrandı. "Seni itaatkâr hayat arkadaşlarının yöntemleri konusunda eğitmem biraz zaman aldı. Bu zamanın boşa gitmesini istemem."

Ona hızlı bir bakış fırlattı. Adamın sakın ve kendinden emin varlığı, geniş omuzları ve güçlü, sevilen erkeksi yüzü bile çalkalanan midesini yatıştırdı. "Hadi şu işi bitirelim ve bu iş bittiğinde, 'itaatkâr' kelimesini de 'küçük kız' kelimesi ile birlikte lügatından çıkaracaksın."

"Bu gidişle konuşmama izin verilmeyecek."

"Peki ne demek istiyorsun?"

"Herhangi bir söz vermiyorum."

Gülümsedi. Çok azdı, ağzının kısa bir kıvrımı vardı ve sonra tekrar kayboldu, ama kalbi kasıldı. "Bir şekilde bunu söyleyeceğini biliyordum." Gözlerindeki sıcaklık kayboldu ve yerini korkuya bıraktı. "Ciddiyim Vikirnoff, eğer bana bir şey olursa unutma ki bu kitabın içinde her ne varsa uğruna ölmeye değer. Xavier kitabı mühürlemek için öldürdü ve onu geri almak için tekrar tekrar öldürdü. Onu yok etmenin bir yolunu bulmalısın. Kimsenin onu kullanmaya çalışmasına izin verme."

"Sana bir şey olursa çok kızarım ve beni daha önce hiç gerçekten kızgın görmedin. Şu işi hallet ve buradan gidelim."

Gözlerini devirdi. "Bana patronluk taslamana bayılıyorum. Aptalca ve asla işe yaramıyor ama sevimli bir şey."

Natalya son sözü söylediği için minnettar bir şekilde ona arkasını döndü. Kitabın çekiciliğini hissetmeye başlamıştı bile. Onu çağırıyordu, kayıp bir hazine, yüzyılların emeğiyle dolu bir kitap, iyilik için, şifa için, mucizeler yaratmak için tarifler. Xavier, güç ve açgözlülüğün yozlaştırdığı parlak bir adamdı ve pek çok kişinin çalışmalarını çarpıtmıştı. Xavier ne zaman raydan çıkmıştı? Kademeli bir düşüş müydü? Öyle olmalıydı. Karpatyalılar bir zamanlar onunla arkadaş olmuş, ona güvenmişlerdi. Rhiannon onun altında çalışmıştı. Trajedinin başlangıcı bu muydu? Onun ölümsüzlüğünü mü arzulamıştı? Onun güzelliğini mi? Rhiannon genç kalırken o yaşlanmış mıydı?

Natalya tüm düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. Konsantre olması, sadece babasının güvenlik önlemlerini ayarlarken havaya ördüğü karmaşık deseni düşünmesi gerekiyordu. Onun sözlerini kullanarak büyüü tersine çevirmesi gerekiyordu ama tersten, telaffuz ettiği her heceye özellikle dikkat ederek. Vikirnoff'un kendisiyle birlikte olduğunu, sıkıca birleştiğini, zihninin ve hafızasının ona açık olduğunu hissetti ve bu kendine olan güvenini artırdı. Doğuştan yetenekliydi ve becerilerini geliştirmek için çok çalışmıştı. Xavier'den korkmasına rağmen, onu birkaç kez alt ettiğinin ve genç yaşına rağmen bir büyücü olarak yeteneğinin neredeyse onunla eşit olduğunun farkındaydı.

Ona karşı gelebileceğinizi sanmayın. Vikirnoff, onun kızabileceğini umursamadan emri şaklattı. Bir an için bile böyle aptalca bir şey yapacağını düşünseydim, böyle bir şeyi yasaklamakla kalmaz, seni böyle bir aptallıktan alıkoyardım. Rhiannon yeteneğiyle onunla boy ölçüşebileceğine inandı ve başına neler geldiğini biliyorsunuz.

Düşündüğünüz kadar egoist değilim. Burada meşgulüm Vik, beni rahatsız etme. Ondan uzaklaşırken bile Vikirnoff'un ellerini kitabın üzerine koyması konusunda en az kendisi kadar isteksiz olduğunu fark etti. Zihnini sıcaklıkla, güvenceyle okşadı.

Vikirnoff, kız havada zarif bir desen örmeye başladığında nefesini tuttu. Babasının tam olarak aldığı açığı taklit etmek için hafifçe döndü. Yumuşak ve melodik ama emredici sesi ona yardım etmesi için elementleri çağırıyordu. Bataklığın etrafındaki hava ağırlaştı, üzerlerine baskı yaptı, neredeyse onları boğacaktı, her kelimeyi dikkatlice seçerek ve babasının kendine özgü ritmini kullanarak korumaların tersini mırıldandı.

Rüzgârın iniltisi arttı. Çam ormanındaki dallar birbirine çarpıyor ve iğneler havada sivriltilmiş oklar gibi uçuşuyordu. Vikirnoff su yükselmeye ve ayaklarının etrafından sızmaya başladığında hafifçe kaydı. Ot parçaları kayboldu. Endişeyle Natalya'nın durduğu noktaya baktı. Su botlarının parmak uçlarına vuruyordu. Yüzeydeki yüzler onun küçük çim alanını çevreliyordu, boş göz çukurları onun her hareketini izliyordu. Tek bir hata bekliyordu. Tek bir yanlış adım.

Natalya'nın ellerinin havada salınışını, hiç duraksamayışını, hiç titremeyişini izledikçe ona duyduğu hayranlık artıyordu. Onunla ne kadar derin bir bağ kurmuş olursa olsun, korkularını biliyordu ama yine de bataklığın ortasında, etrafı tehlikelerle çevrili bir halde, hiç ürkmeden, muhteşem bir şekilde duruyordu. Vücudundan boncuk boncuk ter damlayan oydu. Kalbi boğazında olan oydu. Ayaklarının ucundaydı, harekete hazırdı, bir şeyler ters giderse havalanmaya ve ona ulaşmaya hazırdı. Onu izlediği süre boyunca kalbi gururla kabardı. Onun gerçekten hayat arkadaşı olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı. Ona asla layık olamayacağı olağanüstü bir mucize gibi görünüyordu.

Elleri yanlarına düşerken hava parıldadı. Suyun içindeki yüzler, kitap karanlık derinliklerden yükselirken protesto çığlıkları atarak hafifçe inledi. Kalın kitap ortaya çıkarken kırmızı su, kan izleri gibi görünen yağlı derilerden döküldü. Küçük dalgalar küçük çim alanın etrafını sararak Natalya'nın ayaklarını kapladı.

Vikirnoff havaya sıçradı ve saniyeler içinde onun üzerindeydi, onu belinden kavradı ve kitap uzanmış ellerine doğru süzülürken onu bataklıktan çıkardı. Gürültülü bir uğultu tek uyarısıydı ve kollarını kızın etrafına sıkıca sardı, etraflarına kalkanlar örerken onu vücuduyla korudu. Böcekler bariyere çarptı, ses gecenin durgunluğunu bozdu.

Natalya bir kolunu onun boynuna doladı ve kitabı aralarına sıkıştırdı. "Çok ağır."

Ayrıca kötü kokuyordu ve önlerinden aşağı su damlıyordu. Vikirnoff bataklıktan uzaklaşıp dağlara ve sevdiği mağaralara doğru ilerlerken bile paketi hemen temizledi ve kuruladı.

İnanılmazdın.

Biliyorum. Şok edici bir yeteneğim var, değil mi? Gökyüzünde süzülürken Natalya her yönü görmek için elinden geleni yaptı. Bu şekilde seyahat etmeye alışıyorum. Hoşuma gidiyor.

Çok kullanışlıdır.

Natalya onun saçlarını okşadığını hissetti. İçinden beklenmedik bir arzu geçti. Bu öylesine sıradan bir hareketti ama aynı zamanda samimi hissettiriyordu. Doğum lekem birazcık yanmaya başladı. Bir vampir bize yaklaşıyor.

Kitap elimizde olduğu sürece işi şansa bırakmak istemiyorum. Mağaralara geri dönüp ne yapacağımıza oradan karar vermeliyiz. Sence Xavier kitaba bir şekilde bağlı mı? Saklandığı yerden çıktığını bilecek mi?

Natalya başını salladı. Bundan şüpheliyim. Eğer kitabın izini sürebilseydi, bataklıkta olduğunu bilir ve onu bulana kadar orayı araması için birini gönderirdi. Kendisi gitmeye cesaret edemezdi. Bataklık Karpat topraklarının çok derinlerinde yer alıyordu ve Karpatlardan her şeyden çok korkuyordu. Uzun zamandır kendisinden saklanan küçük ayrıntıları hatırlamak garipti. Vikirnoff'un koruma önlemleri belli ki Razvan'ın anılarını bastırmasını engellemişti. Kardeşi aklından ne kadar uzun süre çıkarsa, anıları da o kadar güçleniyordu.

Başka birine güvenebileceğinden şüpheliyim.

Razvan. Kardeşimi gönderirdi. Razvan'ın bir büyücü olarak çok az doğal yeteneği vardır. Korumaların ne olduğunu fark edemezdi. Bölgede üstünkörü bir inceleme yapar ve Xavier'e geri dönüp kitabın orada olmadığını söylerdi.

Vikirnoff onları bacadaki küçük açıklıktan geçirdi ve daha geniş bir odaya açılana kadar dağın içinden aşağıya indirdi. Elini salladı ve ayaklarını dikkatlice yere koyarken mumların üzerindeki alevler canlandı.

"Kitabı nereye koyacağız?"

Vikirnoff kitabı ondan aldı ve sırt çantasına yerleştirdi. Uğruna bu kadar riske girdikleri kitaba göz ucuyla bile bakmadı. "Şimdilik bu kadar yeter. Onu saklamak için daha güvenli bir yeri daha sonra tartışırız."

"Bana uyar."

"Orada, o kötü kokulu bataklığın içinde fark ettim ki vahiyler en beklenmedik yerlerde gerçekleşiyor."

Natalya'nın kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? O pis kokulu bataklıkta sana dünyayı sarsan ne gibi bir vahiy verildi?"

"Sadece hiçbir zaman Donna Reed ya da June Cleaver'ı istemedim. Kalbimin sahibi her zaman Zeyna, savaşçı kadın olmuştur." Ses tonu rahat ve gerçekçiydi, hiç de kalbini ona teslim ediyormuş gibi değildi.

"Vahiy tam da bataklığın ortasında aklına geldi, değil mi?" Natalya çift kayışından kurtuldu ve birkaç klipsi çıkardı. "Bana kötü suratlar yapan suyun ve oldukça acınası ses efektlerinin arasında bir yerde mi?"

Başını salladı. "Evet. Benim için çok netleşti."

"Bu konuda biraz yavaşsın, Gomer." Kılıcını mağaranın duvarına dayadı ve etrafına yarım daire şeklinde birkaç bıçak yerleştirdi. "Bunu yapmalıydın

Ormanda ilk karşılaştığımızda kışını kurtardığımda bunu anladım."

"Gomer?"

"Pyle. Daha sonra açıklayacağım. Şu anda vahyin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum." Sırt çantasını yarım dairenin ortasına, kılıcın tam önüne yerleştirdi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "En son Zeyna'dan bahsetmeye çalıştığımda tartışmayı sonlandırmıştın," dedi.

"Şimdi bir vahiy aldın, değil mi? Bu işleri değiştirir."

"Bunun için güvenlik önlemlerini ayarlamamı ister misiniz?" Çenesiyle sırt çantasını işaret etti.

"Sen de yapabilirsin. Eğer bunu yaparsam, kardeşim bizi hemen takip edebilir." Başını eğdi ve mağara duvarına doğru süzülürken onu inceledi. Onun hareketlerini izlemek hoşuna gidiyordu. "Çalışırken tişörtünü çıkarabilirsin. Isınmanı falan istemem."

Gömleği omuz silkerek çıkarıp bir kenara atarken gözleri ateşten kararmıştı. Kollarını kaldırıp korumaları örerken sırtındaki kasların hareketini izledi.

"Nefes kesicisin, bunu biliyor musun? Sanırım bazen tam bir aptal olduğun için seni affedebilirim."

Vikirnoff güldü, sesi ikisini de irkiltti. Nadiren gülerdi ama güldüğünde gözleri ısınır ve yüzündeki sert ifade kaybolurdu. Natalya kendi yüzünde de ona cevap veren bir sırıtış buldu.

"İltifatlarınız nefesimi kesiyor."

"Aklına girmelerine izin verme. Sadece geçici olarak böyle hissediyorum. Değişiklik olsun diye güzel bir şey söyledin." Adam ona doğru yürürken Natalya nefesini tuttu. Sadece yürürken bile çok güçlü görünebilirdi. Sadece nefes alıyordu. Onun üzerindeki etkisi kesinlikle aptalcaydı.

"Düşüncelerini okuyorum."

"Gerçekten mi? Ne kadar harika bir aşık olduğun ve beni başka şekillerde mutlu edersen otoriter saçmalıklarına nasıl katlanabileceğimle ilgili kısmı anladın mı?" Omuz silktilti. "Beni mutlu etmeye başlamak istersin diye sordum."

Vikirnoff aniden onu sıkıştırmaya başlayınca birkaç adım geri çekildi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Adamın eli, kadının ensesine dolanarak onu aniden durdurdu.

"Hiçbir yerde. Bazen çok hızlı hareket ediyorsun."

"Seni korkuttuğumu mu söylüyorsun?" Sesinde zengin bir eğlence vardı.

"Sanki." Adamın bedenine sığındı, sanki adam onu içine çekmiş ya da kadın onun içinde erimiş gibi teninin onu ısıtmasına bayıldı. "Kolay kolay gözüm korkmaz." Parmak uçlarını onun göğsünde gezdirdi, yaklaştırmaya çalıştı, onu ciğerlerine çekmek için içine çekti. Vikirnoff bir kaya gibiydi, sağlam ve sabit. "Özellikle de senin tarafından."

"Bu iyi bir şey." Başını onunkine doğru eğdi.

Natalya adamın ağzının yavaşça inerek onunkini yakalamasına bayıldı. Nefesi ılıktı. Dudakları onun dudaklarına yapışmadan hemen önce gözleri değişmiş, arzuyla kararmıştı. Elinin boynunda sıkılaştığını, başparmağının teninin üzerinde kaydığını hissediyordu. Ağzı onunkini ele geçirmeden önce pek çok his vardı. O kadar çok küçük ayrıntıyla aralarında bir yakınlık yarattı ki, her biri ona ait olduğunu hissettirdi. Sanki o da ona aitmiş gibi.

Gözlerini kapadı ve kendini onun ağzının mucizesine bıraktı. Sıcaklığın onu ele geçirmesine, vücudunu sarmasına izin verdi, böylece ondan ateş aldı. Onu sonsuza dek öpmek, onun tadı ve kokusunda boğulmak istiyordu. Kolları ona sarıldı, güçlü, güven verici, hatta sahiplenici, onu daha yakına sürükledi, midesinde kanat çırpıp bir sürü kelebeği harekete geçirdi.

Vikirnoff onu sonsuza dek öpmek istiyordu. Ona "ainaak eny?", "sonsuza dek benim" diyordu ve bunu hep yapmıştı. Aklında

Biliyordu, bedeni de biliyordu, hatta ruhu da biliyordu ama kalbinin ona yetişmesi için onunla zaman geçirmesi gerekmişti. O aınaak eny?'den çok daha fazlasıydı, o aınaak s?amet jutta'ydı, onun 'sonsuz dek kalbime bağlı' ve her zaman öyle olacaktı. Çılgınca olan şey, bunun nasıl olduğunu bile bilmemesiydi.

"Düşündüğün şeye bayılıyorum." Natalya iki eliyle onun yüzünü çerçeveledi. "Gerçekten seviyorum." Bunu küçük öpücükler ve dudaklarındaki alaycı ısırıklarla noktaladı. "Ama tüm dikkatini benimle sevişmeye vermeni istiyorum. Benimle gerçekten sevişmeni, beni ne kadar sevdiğini düşünmeni değil." Ona küçük seksi bir gülümseme verdi. "Beni ne kadar çok sevdiğini daha sonra düşünebilirsin."

Adamın gözlerindeki eğlence kadının nefesini kesmişti. "Asıl şeyi mi istiyorsun?"

Başını salladı.

"Tüm dikkatimi mi?"

"Kesinlikle."

"Çok talepkâr bir küçük şeysin."

"Yüksek bakım. Sana söylemiştim." Onu öpmek için ayak parmaklarının üzerine çıktı. Onu öpmeyi seviyordu, ağzının ipeksi sıcaklığını seviyordu. Orada sonsuza kadar kalabilirdi.

Vikirnoff yükselen bir şehvet ve aşk dalgasıyla sürüklendi. Natalya'nın tenini hissetmeye, saçlarını okşamaya ve ağzının ateşinin onu ele geçirmesine izin verdi. Elektrik Natalya'dan ona doğru yayıldı. Alevler vücudunu sarıyor ve damarlarına erimiş lav gibi akıyordu. Tüm sinir uçları onu arzulayarak canlandı. Parmakları saçlarına dolanıyor, ağzı onunkini yutuyor, daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Vikirnoff." Adını mırıldandı, ağzının sıcaklığına üfledi. Sesi yumuşak ve şehvetliydi, dudakları onun öpücükleriyle şişmiş ve canlı gözleri arzuyla kararmıştı.

Vücudu bir kaya kadar sertti, acı verici bir şekilde doluydu. Bunu ona çok kolay yapabilirdi. Ağızı onunkinin üzerindeyken yüzyıllardır süregelen tüm kontrolü buharlaşıyor gibiydi. Giysilerini mağara adamı tarzında çıkarıp attı, üzerindeki malzemeyi

soyunarak, göğüslerinin yükselip alçalmasını, sıkı meme uçlarını, kalçalarının küreciklerini ve bacaklarının birleştiği yerde parıldayan daveti ortaya çıkardı.

Dudaklarından göğsüne doğru bir yol açtı, ağzı açgözlülükle kenetlendi, dişleri kazıyıp alay ederken dili de onu yatıştırdı. Kadın haykırdı, yüzünde şaşkın bir zevk vardı. Eli karnını okşadı, küçük altın kasnağına dokundu ve aşağı indi. Parmakları ıslak tümseğini okşadığı anda tüm vücudu titredi ve kısık bir inilti yükseldi.

"Çok ateşlisin Natalya." Parmakları derinlere daldı, sıcak, nemli ve kadife yumuşaklığındaki sıkı kaslarının kasılmasını hissetti. Ağır ve kalın ereksiyonu, onun içine gömülme, kadınsı kılıfıyla çevrelenme ihtiyacıyla nabız gibi atıyordu.

Kalçalarını çaresizce savurarak ona doğru hamle yaptı ve küçük bir zevk hıçkırığıyla Vikirnoff'un elini tuttu. Vikirnoff daha fazla dayanamadı ve onu yere indirdi, son anda vücudu ile mağara zemini arasında yumuşak bir şeyle onu tamponlamayı hatırlayacak kadar zekâsına tutundu. Ağzı tekrar onunkini buldu, onun tadıyla, asla doyamadığı tatlılığıyla beslendi.

Ağzının içine doğru inledi ve adamın üzerine ateş hücum etti, sıcak ve saf, vücudu acı noktasını geçerek sertleşti. Boğazını, göğüslerini öptü, küçük altın yüzüğünde zaman geçirdi, dişleri çekiştirdi, alay etti ve sert meme uçlarına geri döndü. Adamın elleri kalçalarını ayırdığında nefesi kesildi, parmakları kızgın merkezine o kadar yaklaştı ki vücudu titredi ve kasları o kadar acı verici bir ihtiyaçla sıkıştı ki gözlerinde yaşlar parıldadı.

"Lütfen, Vikirnoff. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Bu yumuşak yalvarış, dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Başını eğdi ve onu karşılayan sıvıyı yaladı. Vücudu ellerinin altında sarsıldı ve dili derinlere daldı. Kadın çığlık attı, kalçaları kıpırdandı ama adam onu sertçe

dilini sert ve derin bir şekilde sürmek için onu kendisine doğru tuttu.

Etrafında yıldızlar patlıyor gibiydi, ışıklar gözlerini kamaştırıyordu. Natalya nefesini tutamadı, düşünemedi. Vücudu paramparça olmuş, öyle ki zevkten ölebileceğini düşünmüştü. Adam durmadı, dilinin şimşek hızındaki hareketleriyle Natalya'yla alay etti, sinir uçlarının sıcak düğümelerini okşayarak ciğerlerinin yanmasına ve başının dönmesine neden olan başka bir sert boşalmaya yol açtı.

Onun çığlıklarını duydu, yumruklarının saçlarını çekiştirdiğini hissetti, vücudu onun altında çırpındı ama duramadı, vücudundaki balı arzuladı, zevk çığlıkları sadece vücudundaki cehennemi besledi. Onu emdi, dilini soktu ve yokladı, vücudunu sadece akılsızca ona yalvarabileceği ve vücudunun birden fazla orgazmın şokuyla kaygan ve sıcak olduğu başka bir his katmanına zorladı.

Vikirnoff onun üzerinde yükseldi, gözleri aklıtan kararmıştı, dudaklarında sahip olmanın hırıltısı vardı. Elleriyle Natalya'nın kalçalarını birbirinden ayırırken, onun nabız gibi atan girişine bastırdı. Natalya kalın başın dayanılmaz bir yavaşlıkla içine girdiğini hissedebiliyordu. Adam onun için çok büyük görünüyordu, ne kadar kaygan olsa da ve sinir uçları o kadar hassaslaşmış olsa da, onu saran zevkin yoğunluğu karşısında sadece feryat edebiliyordu.

"Acele edin. Lütfen. Çabuk, çabuk." Bu akılsız bir ilahiydi, başı ileri geri sallanıyordu, vücudu ihtiyacın çılgınca pençesindeydi. Kontrolünü kaybetmek çok sarsıcıydı, hatta korkutucuydu. Onu aklın sınırlarından geçirirken, gerçekliğe tutunabilmek için sadece ona tutunabiliyordu.

Güçlü bir hamleyle ileri atıldı, kendini derinlere gömdü, kadının sıkı kaslarını inanılmaz bir şekilde gerdi, sıcak çekirdeğine doğru ilerledi. Tekrar çığlık attı, vücudu anında onun etrafında kasıldı, iç kasları o kadar güçlü sıkıyordu ki, neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Tırnakları adamın omuzlarına battı ve kalçaları adamın altında sarsıldı.

Vikirnoff parmaklarını kadının bileklerine kenetledi ve onları mağaranın zeminine çarparak kadını saldırısının altında çaresiz bıraktı, vücudu durmak bilmiyordu, sert ve acımasız bir tempo kullanarak kadına tekrar tekrar vuruyordu.

Ağzı Natalya'nın boğazını bulduğunda yüzü şehvetle kaplanmış, gözleri açlık ve ihtiyaçla kararmıştı. Natalya, adamın vücudunu böylesine vahşi bir şekilde ele geçirmesinin verdiği zevk/acıdan başka bir şey düşünemiyordu. Adamın dişlerinin boğazında yarattığı keskin acıyı hissetti ve bu acıdan ölebileceğini düşünene kadar aldığı zevki artırdı. Dişleri göğsünün kabarıklığını, kalbinin hemen üstünü ileri geri sıyırdı ve sonra derinlere battı.

Vücudu orgazmının gücüyle patladı, parçalandı ve sarsıldı. Adamın parmakları kadının parmaklarında sıkılaştı, onu altında tuttu, vücudu ihtiyacının gücüyle gelişti ve gelişti. Onu zihninde hissetti, onun tadını paylaştı, zevk onu salladı ve sonra dili göğsünde gezindi.

"Tadıma bak Natalya." Sesi sertti, şehvetiyle seksiydi. "Şimdi bana gel. Benim dünyama gel." Bu bir yalvarış değil, bir emirdi. Elleri Natalya'nın bileklerini sıkıca kavradı. Ona yardım etmedi, göğsü ağzının üzerindeydi, vücudu o kadar gergindi ki kadının sınırlarını zorluyordu. "Kahretsin, kadın. Şimdi yap."

Çaresizce rahatlamak istiyordu. Eğer adam ona vurmaya devam ederse geceyi çıkaramayacaktı. Bir kadın zevkten ölebilir miydi? Her halükarda, kesici dişleri çoktan uzamıştı ve vücudu beklentiyle fışkırdı, kılıfını o kadar sıcak ve kaygan hale getirdi ki, sadece rahmine tırmanacağını düşünene kadar daha derinlere girmesine izin verdi. Göğsünün ağır kaslarını yaladı ve dişlerini derinlere batırdı. Bir anda adamın kadim kanı akan bir nektar gibi kadının içine aktı. Vücudu kalınlaştı, sertleşti, acımadan kadının içine girdi. Kendi kasları adamın etrafında sıkılaşıp onu umutsuzca kavrarken bile erotik görüntüleri ve ezici zevki zihninde patladı.

İçti, boğuldu, iğne deliklerini kapatmak için dilini onun üzerinde gezdirdi. Hiçbir şey adamın bedenini onunkine zorla sokmasını engelleyemiyordu. Orgazmı, acı ve zevk arasında bir yerde, bedenini sarsarak, titremeler durmayı reddederek, kasları onu sağarken aynı yoğunlukla onu kavrayarak içinden geçti. Adamın patladığını, tohumunun içine fışkırdığını, boğazından gırtlaktan gelen bir ses çıkaran sıcak spazmlar geçirdiğini hissetti.

Vikirnoff yüzünü Natalya'nın boğazına gömdü, umutsuzca kalp atışlarını yeniden düzene sokmaya, ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. Natalya o kadar sıkı ve ateşliydi ki, hassas ereksiyonunu vajinasından kavrayışı Vikirnoff'a zevk işkencesi çektiriyor, onu tamamen boşaltıyordu. Sevişmeleri biraz daha ilerlerse onu öldürecek, ama bu gitmek için harika bir yoldu. Başını onun göğsünü okşayacak kadar kaldırdı. Meme uçları sıkı, sert boncuklardı ve onu baştan çıkarıyordu. Dili fiske vurdu ve alay etti.

Vücudu onunkinin etrafında sarsıldı, etini sıktı, böylece ateş içinden geçerken inledi, her sinir ucuna yayıldı. "Seni seviyorum Natalya."

"Bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum. Ödümü kopardı. Herhangi bir vampirden daha beter." Parmakları adamın saçlarına dolandı. "Duramadım. Sürekli devam etti ve hiç kontrolüm yoktu."

Onun göğsüne doğru gülümsedi. "Sadece daha iyi olacak." "İkimiz de öleceğiz, bunu biliyorsun değil mi?"

"Aklıma geldi," diye itiraf etti. Onu tekrar öptü, bu sefer nazikçe. "Yakında dönüşüm geçireceğini biliyorsun. Acı verici olabileceğini duymuştum." Gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. "Seni korumak için elimden geleni yapacağım ve güvenli olduğu anda ikimizi de toprağa vereceğim."

Korku, ağzının etrafına küçük beyaz çizgiler kazımişti. Gözleri kocaman açılmıştı ama başıyla onu onayladı. "Kitabı ve güvenlik önlemlerini unutma."

Kadının üzerinden yuvarlandı ve onu kollarının arasına alarak kendine yakın tuttu. "Hiçbir şeyi unutmayacağım. Verdiğin için teşekkür ederim."

Kendini bana ver."

Natalya güldü. "Yaptığım bu muydu? Beni kendin için aldığı ve geri dönüşü olmadığını sanıyordum."

"Artık geri dönüş yok." Acının ilk dalgası onu ele geçirip ciğerlerindeki havayı çekerken mırıldandı.

Bölüm 18

"Bana tutun, ainaak's?amet jutta, korkarım bu çok acıtacak." Vikirnoff'un gözlerinde panik vardı, Natalya'nın onda daha önce hiç görmediği bir şeydi bu, tıpkı sesinde bu tonu daha önce hiç duymadığı gibi.

Onun eline uzandı, parmaklarını onunkilere doladı. "Bunu yapan ilk kadın ben değilim, biliyorsun. Bunu atlatacağız." Acı bir kaynak makinesinin tüm şiddetiyle içine yayılırken, doğruyu söylediğinden tam olarak emin değildi. Nefesini kesmiş, onu soluk soluğa bırakmıştı.

Vikirnoff'un beti benzi attı. "Lanet olsun, bunun olmasına asla izin vermemeliydim."

Küfürleriyle onu ürkütmüştü. Sık sık eski dilinde bir şeyler söylerdi ama nadiren küfrederdi. Onun bariz kontrolsüzlüğü, vücudunu yırtan acıdan ziyade ona odaklanması için onu şok etti. Vikirnoff çoktan terlemeye başlamıştı, gözlerinde onun için duyduğu korku canlanıyordu.

İlk dalga tekrar nefes almasına izin verecek kadar hafiflediğinde, elini saçlarının arasından geçirdi, dokunuşu şefkatliydi. "Sen tam bir bebeksin. Senin bir bebek olabileceğin hiç aklıma gelmemişti."

Bir bebek mi? Çıplak elleriyle birini öldürmek istiyordu. Kendini bebek gibi hissetmiyordu. Vahşi, kontrolden çıkmış bir iblis gibi hissediyordu, önüne çıkan her şeyi parçalayıp yok etmeye hazırdı. Dönüşümün böyle olacağına inanamıyordu, acı bir gelgit dalgası gücüyle vücudunu parçalıyordu. Böyle bir acı karşısında, muazzam gücü tamamen işe yaramazdı. "Bu mu?" Kadim dilinde bir dizi kelime tükürdü, sesi alçak ve acımasızdı.

Natalya gülümsemeye çalışarak, "Bunların ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum," dedi. Acı tekrar şiddetlenmeye başlayıp onu öyle bir kavrayınca gülümsemesi hızla kayboldu ve vücudu sarsıldı. Ateş, sıcak ve vahşi, vücudunu parçaladı.

Acısının boyutunu ondan saklamak için çaresizce bir çılgılık attı.

Natalya'nın alnında küçük kan tanecikleri oluştu. Vikirnoff, Natalya'nın birbirine karışmış, nemli saçlarını geriye doğru taradı. Vücudunun üzerinde turuncu, beyaz ve siyah tonlarında, kanla renklenmiş küçük çizgiler vardı. Ham öfke içini yaktı ve kim ve ne olduğuna lanet etti. Kızın ona karşı bu kadar korumacı olmaya çalışması kalbini parçaladı. Dizlerinin üzerine çöktü, gömleğini mağaradaki en serin havuza batırdı ve yüzündeki teri elinden geldiğince nazikçe sildi.

Natalya aniden onu itti, zihninden çıkmaya çalıştı, yüzünü ondan uzaklaştırdı, ama o sıkıca birleşmiş olarak kaldı, kanı damarlarında çarpıyordu. Bu duyguların en kötüsüydü. Dalgaya onunla birlikte göğüs gerdi, ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çabaladı, sükûnet aradı. Yüzyıllar boyunca dünyası duygusuz olmuştu ve şimdi, en çok ihtiyaç duyduğu anda, ona yardım etmek için çok gerekli olan dengeyi bulamıyordu.

Bembeyaz oldu, o kadar solgundu ki teni neredeyse griye dönmüştü. Dudaklarındaki mavimsi renk adamın kalbinin panikle çarpmasına neden oldu ama elleri kadının yüzünü ve boğazını silerken nazikti.

Onun kolunu yakaladı. "Benimle kal."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Vampir olman mümkün değil, değil mi Vikirnoff?"

Korkularının ikiz kardeşi yüzünden olduğunu biliyordu. Onu kaybetmişti. Hayatında onu gerçekten seven son kişiyi. Şimdi de Vikirnoff'u kaybetmekten korkuyordu. Elini ağzına götürdü, parmak eklemlerini öptü, sıkılı yumruğunu açtı ve avucunun ortasına ikinci bir öpücük kondurdu. "Senin sayende, hayır. Asla."

Gülümsemeye çalıştı, onu kızdırmaya çalıştı, ona güven vermek istedi. "O zaman bana çok şey borçlusun. Hem de çok. Ve tahsil etmeye niyetliyim." Karnındaki meşale yeniden başlıyor, ciğerlerini, kalbini ve her organını yakıyordu. Acıya rağmen nefes almaya çalıştı, çaresizdi.

Hava almak için, acıyı bir anlığına durdurmanın bir yolunu aradı, böylece yeniden toparlanabilecekti. Gözyaşları gözlerini yaktı ve yüzünden aşağı kan damlaları aktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, parmakları onunkileri sıkıca sarmıştı. "Hasta olacağım."

"Bu iyi." Boğazındaki safrayı yuttu, çaresiz hissediyordu. Bedenini onunkine sarmak, onu korumanın bir yolunu bulmak, acının her saniyesini dindirmek istiyordu. "Bu iyi bir şey. Vücudundaki toksinlerden kurtulmana yardımcı olacak."

Sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, gölgelerin içine girmek istiyordu ama çok hastaydı, vücudu acıyla titriyordu ve mağaranın karanlık kenarlarına ulaşamadan yere yığıldı. Vikirnoff ona dokunmaya, yardım etmeye çalıştı ama o başını sallayarak ellerini itti, cildi bu kadar hassastayken dokunulmaya dayanamıyordu. Ellerini ona en yakın yerde titreyen mumlara doğru salladı ve ışıklar söndü, tekrar tekrar hastalanırken ona bir nevi mahremiyet bıraktı.

"Bu berbat," diye açıkladı, hareketsiz yatmak için yuvarlandı, bir sonraki tur için gücünü korudu. "Bunu giderebileceğini biliyorum" diyerek yaptığı pisliği işaret etti, "ve kusmaktan gerçekten nefret ediyorum, o yüzden lütfen çıkar." Adamın uzattığı su şişesini aldı ve düşünceli olduğu için minnettar bir şekilde ağzını çalkaladı.

Vikirnoff, Natalya'nın hasta olduğuna dair tüm kanıtların ortadan kaldırıldığından emin olarak ona itaat etti. "Bunu birlikte yapmayı denemek istiyorum Natalya. Kendini benden uzak tutma ya da beni korumaya çalışma. Sen benim hayatımsın ve bunu atlatmana yardımcı olmak için elimden geleni yapmalıyım. Bırak kalp atışlarım seni yönlendirsin. Bırak nefesim senin olsun." O bu kadar acı çekerken seyirci kalamazdı. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Natalya onun elini tutmak için elini uzattı. Onu bu kadar sarsılmış görmek neredeyse komikti. Onun büyük kötü Karpatyalı'sı. Gerçekten de titriyordu. Daha da kötüsü, bir şeyi ya da birini öldürmeye hazır görünüyordu. Böyle tepki vereceğini kim bilebilirdi? "Eğer bir bebeğim olursa ne yapacaksın?"

Yüzü gözle görülür bir şekilde soldu ve gözleri daha da karardı. "Şu anda bunu düşünemem. Uzun bir süre düşünemem. Belki yüzyıllar. Belki de hiç, eğer böyle bir şeyse."

Bir sonraki dalga oluşmaya başladı ve bakışlarını onun yüzüne kaydırды, ifadesi çaresizdi. Saçlarını geriye doğru taradı ve çizgilerin bir kez daha teninde ve saçlarında turuncu, siyah ve beyaz bantlar halinde göze çarptığını fark etti. Çizgiler ve solgun, neredeyse gri teni arasında gidip geliyordu. "Dayan aşkım, benimle nefes al. Uzun ve yavaş bir nefes al ve acının üzerine çık."

Bakışları onunkilere yapıştı, onu o kadar sıkı kavriyordu ki kemiklerini kırabileceğini düşündü, ama nefes alışını takip etti, uzun yavaş nefesler, ciğerlerine hava girip çıkıyor, acının en kötüsünden uzak duruyordu. Vücudu titriyordu ve gözeneklerinden sızan iğne ucu kadar kan her ikisini de alarma geçirdi, ama sarsılmadan dalgayı atlatmayı başardı.

"Kaplanımı kaybetmek istemiyorum." Adam ağzını tekrar çalkalayabilmesi için kolunu boynuna dolayıp onu tuttuğunda başını kaldırdı. "Kaplanımı istiyor ve onunla savaşıyor, ondan vazgeçmek istemiyorum. O benim bir parçam, tıpkı nefes almak gibi." Sesinde endişe, gözlerinde bir yalvarış vardı.

"Dönüşüm organları ve dokuları yeniden şekillendiriyor; aslında bir Karpatyalı olarak yeniden doğuyorsunuz. Çizgilerini hala görebiliyorum. Dişi kaplan olmak senin doğanda var, türünün bir parçası değil. Kim olduğunuzu kaybedeceğinize inanmıyorum." Natalya'nın yüzündeki nemli saç tellerini fırçaladı. "Sen her zaman Natalya olacaksın ve dişi kaplan senin ruhunun bir parçası. Onun benimle kilitlendiğini hissediyorum. Onu kaybetmeyeceksin." Bir sonraki acı keskin ve hızlı bir şekilde yükselip onu mağaranın zemininden kaldırarak sırtına öyle bir çarptı ki kemikleri kırılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Natalya bakışlarını Vikirnoff'a sabitledi. O onun can simidiydi. Ona baktığı sürece, umutsuz aşkı gördü.

ve endişenin yüzüne, siyah gözlerine kazınmış olduğunu görünce güçlü olabileceğini anladı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı, sanki o acı çektiği için dünyası yıkılıyormuş gibi. Acısını ondan almaya çalıştığını hissedebiliyordu ve bu onu daha çok sevmesine neden oluyordu. O kadar güçlü, kararlı bir adamdı ki, yine de tüm kişisel metaneti onun acısı karşısında eriyip gitmişti.

Yüzünü okşadı, acı azalırken parmak uçları derin çizgileri yumuşattı. "Bundan korkmuyorum Vikirnoff. Gerçekten korkmuyorum."

Yine küfretti. Birlikte oldukları onca zaman boyunca onun bu kadar çok küfür ettiğini duymamıştı. "Öyleyim. Kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar değil." Alnını onunkine bastırdı ve ikisinin de kaşlarına kan bulaştırdı. "Yakında bitmek zorunda."

"Öyle olacak." Şimdi sakindi, acı dalgalarına boyun eğmişti, dayanabiliyordu çünkü kısa bir süre için her şeyin üstesinden gelebilirdi ve adam yanındaydı, perişan ve bitkin görünüyordu, o kadar perişandı ki onu yatıştırmak istedi.

Vikirnoff aklını kaybedebileceğini düşündü. Zaman ilerliyordu, her saniye acı verici bir şekilde yavaştı, yüzyıllardır dua etmediği halde dua etmesine neden olan dayanılmaz sonsuz bir ıstıraptı. Hayatında hiç bu kadar çaresiz ya da işe yaramaz hissetmemişti. O kadar cesur olan Natalya'sı onun için böyle bir eziyet çekiyordu. Onun yaşam tarzı için. Sonunda onu uykusuna göndermenin güvenli olacağını düşündüğünde, Natalya ona gülümsedi. Gülümsedi.

Vikirnoff ağlamak istedi. Gözlerindeki sevgiyle ona bakışı onu alçaltmıştı. Onun kendisini bu şekilde görebildiğine inanamıyordu, hele ki böyle bir çileden sonra. Gözlerinde sevgi vardı, kemiklerinin soğukluğuna sızan ve onu hayata döndüren bir sıcaklık.

Sen gerçekten bir bebeksin, biliyorsun. Sesinde tam bir bıkkınlık vardı. O kadar yorgundu ki, yine de yüzünü çizen kan kırmızısı gözyaşlarını silmekten kendini alamadı.

Sadece sen söz konusu olduğunda. Seni bir kuleye kilitleyeceğim ve yüz yıldan fazla bir süre güvende tutacağım. Bu geceyi atlatmak en az o kadar sürecek.

Bunu itiraf etmekten gerçekten nefret ediyorum çünkü bağlama ritüelini geri almak için karşı büyüü neredeyse çözdüm, ama sana delicesine aşık oldum. Sesinde küçük, kasıtlı bir iç çekiş vardı, sanki ona aşık olmuş olabileceğinden rahatsız olmuş gibiydi.

Yanan ciğerleri hava buldu. Bu küçük iç çekiş ona Natalya'nın hâlâ savaşı bir kadın olduğunu ve sırtüstü yattığı için boyun eğmeyeceğini anlatmaya yetmişti. Konumunu açıkça savunamazken seninle aynı fikirde olmamaktan nefret ediyorum ama ritüel bağlayıcı sözler bir büyü değildir. Evliliğimizi geri alamazsın.

Gözlerini kapattı ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. O zaman dayanacağım.

Rahatlama ve eğlence karışımı bir kahkaha patlattı, gözlerinden hala yaşlar süzülüyordu, toprağı açıp mineral bakımından zengin gençleştirici toprağı ortaya çıkarırken onu kollarına aldı. "Seni bana eziyet edemeyeceğin bir yere yatırıyorum. Bu çileden sonra iyileşme sürecine ihtiyacım var."

Kaşı havaya kalktı. İyileşme sürecine mi ihtiyacın var? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Acı yeniden kabarıyor, organlarını ele geçiriyor, bir mengene gibi sıkıyor, sanki gerçekten kalp krizi geçiriyormuş gibi hissediyordu. Konuşmayı kes ve daha fazla hareket et.

Vikirnoff onu hemen uykuya gönderdi, muhtemelen gereksiz olan güçlü bir emirdi ama işini şansa bırakmıyordu. Uzun bir süre onu kucağına alarak oturdu, ondan çok kendini rahatlatmak için hafifçe ileri geri salladı. Gözlerini onun güzel yüzüne dikti. Ne zaman onun tarafından bu kadar tüketilmişti? Natalya'sız bir hayat düşünemiyordu. Kirpikleri kalın ve siyahtı, gözlerinin altında tüylü hilaller vardı. Daha önce orada olmayan koyu halkaları fark etti.

Kendisini hiçbir zaman bir şiddet adamı olarak görmemişti. Şiddet dolu bir dünyada yaşıyordu ve yapması gerekeni yapıyordu. Avlanmak bir yaşam biçimiydi. Savaşlar, yaralar ve kötülüğü yok etmek onun yaşam biçimiydi. Asla kişisel değildi, asla duygusal değildi. Ama şimdi, Natalya'yla birlikte her şey değişmişti. Onun acı çekmesine katlanamıyordu. Ne fiziksel olarak ne de duygusal olarak.

Yüzünü onun boğazına gömdü. İçinde bir iblis vardı ve bu yaşayan ve kan için kükreyen canavar değildi. Bu beklenmedik iblis ayağa kalkmış, intikam istiyor, sırf Natalya acı çektiği için onu parçalamak ve yok etmek istiyordu. Onu o şekilde, solgun, acı içinde, kendisini korumak için yiğitçe çabalarken görmeye dayanamıyordu. Vikirnoff şiddet yanlısı bir adam olduğunu keşfetmekten hoşlanmıyordu ama içinde derinlerde bir yerdeydi ve bundan saklanamazdı. Natalya onu görmüştü, iblisleri ve her şeyiyle ve ona sırtını dönmemişti. Sırf bu yüzden bile onu seviyordu.

Natalya'nın silahlarını ve sırt çantasını çevreleyen korumaları dikkatle çözdü. Natalya'yı kitabı prence teslim etmeye ikna edene kadar kitabın her zaman yanlarında olması gerekiyordu. Natalya'nın kitabı neden kendi başına korumak istediğini anlayabiliyordu. Karpatlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu, çok az kadın ve daha da az çocukla ölmekte olan bir türdü. Bu da prensi ya da onun yeteneklerini tanımadığı anlamına geliyordu. Mikhail yaşayan en güçlü Karpatlardan biriydi ve kitabı güvende tutabilecek ya da onu yok etmenin bir yolunu bulabilecek biri varsa o da Mikhail'di.

Sırt çantası eline doğru süzüldü ve zengin toprağa yerleşti. Onu Mikhail ve Falcon'un Gabrielle'i dönüştürmek için üçüncü kan değişimini yapacakları büyük şifa mağaralarına götürmeden önce kalkması ve ikisine de yetecek kadar beslenmesi gerekecekti. Buna karşı olan muazzam ihtimallere rağmen, Gabrielle hâlâ hayattaydı ve Vikirnoff hâlâ onun ruhunu koruyordu. Gabrielle dönüşüm geçirdiğinde orada olması gerekiyordu. Fikir şuydu

Özellikle de Natalya ile yaşadıklarından sonra.

Vikirnoff sıcak toprağın üzerine uzandı ve toprağın kendisini sarıp sarmaladığını hissetti. Natalya'nın gevşek bedenini yanına yerleştirdi, kendisi de onun etrafında kıvrıldı, sırt çantası her ikisinin de avuçlarının altında güvende olacaktı ve uyandığında sözünü tuttuğunu görecekti. Natalya'nın güvenliğini sağlamak için şimdiye kadar ördüğü en güçlü önlemlerden bazılarıydı. Elini çıplak teninde gezdirdi. "İyi uykular, derin uykular." Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve üzerlerini örtmesi için toprağı çağırarak yanına uzandı.

Vikirnoff saatler sonra tam da güneşin battığı anda uyandı. Tüm Karpatyalılar güneşin doğuşunun ve batışının farkındaydı, ancak bu o kadar içlerine işlemiştir ki üzerinde çok az düşünüyorlardı. Toprağı açmadan önce üstlerindeki ve altlarındaki mağaraları ve son olarak da mağaraları çevreleyen açık alanları taradı. Natalya'yı kollarına alırken, yüzyıllar sonra ilk kez güneşi ve hayat arkadaşının yaşamında ne kadar önemli bir rol oynadığını düşündü.

Kadının bedenini havuza taşıdı ve burada zengin toprağın kalıntılarıyla birlikte dönüşümün tüm kanıtlarını vücudundan temizleyebildi. Onun korkarak uyanmasını ya da daha kötüsü Karpat yaşam tarzını seçtiği için üzülmelerini istemiyordu. Geceyi seviyordu, onu kendi dünyası olarak benimsemiştir ama güneşte yürümüş biri uyum sağlamakta zorlanabilirdi.

Natalya'nın boğazını okşayarak uyanmasını fısıldadı. Natalya'nın ilk nefesini ağzında yakaladı, ciğerlerine çekti ve orada tuttu, kalbinin elinin üzerinde çırpındığını hissetti. İçini çekti, yumuşak bir sevgi sesiydi bu, kalbini hoplattı. Parmak uçları göğsünün üzerinde geziniyordu, kanat çırpışını andıracak kadar hafif bir hareketti ama sanki damgasını sonsuza dek tenine kazımişti. Onun

Taze koku ona eziyet etmek, duyularını kızdırmak ve vücudunu sertleştirmek için yükseldi.

Natalya'nın uzun kirpikleri kalktı ve parlak yeşil bakışları açlıkla, arzuyla karararak onunkilere dikildi. "Merhaba." Sesi yumuşak, inanılmaz derecede seksiydi ve vücudundaki her kas gerildi ve sertleşti.

"Merhaba." Adamın arzusunun kanıtını fark etmemesi mümkün değildi, enerji ve sıcaklıkla kalın ve titreşen.

"Ben hayattayım." Parmak uçları adamın yüzünde gezindi. Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Bir dakika bekle ve her şeyin düzgün çalıştığından emin olmama izin ver."

Vikirnoff kız yuvarlanıp ayağa fırladığında kaşlarını çattı ve tembelce gerindi. Kaplan şekil değiştirirken Vikirnoff bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Dişi kaplan, kürkünü vücuduna sürmeden önce mağaranın içinde neşeyle sıçradı. Parmaklarını kalın postun içine soktu ve yanında yatan dişinin yüzünü okşadı.

Natalya tekrar geriye doğru kayarak ona güldü. "Hâlâ orada."

"Öyle olacağını biliyordum."

Natalya zarif ve akıcı bir hareketle doğrulup onun kucağına oturdu. Vücudu zaten sıcaktı. Adam onun ıslak ve kaygan vücudunun kalçasına bastırıldığını hissedebiliyordu. Elleriyle kalçalarını kavradı, onları birleştirebileceği bir pozisyona getirmeye çalıştı ama o direndi, başını salladı. "Bu akşam lüks istiyorum. Sanırım bunu hak ediyorum."

Sertçe yutkundu. Lüks onun ölümü olabilirdi. "İstedğin her şeyi hak ediyorsun."

"Sana dokunmak istiyorum." Başını eğdi, böylece dudakları göğsünde gezinebiliyordu, tüy hafifliğinde, onu çıldırtmaya yetecek kadar. "İşte böyle. Sana dokunmaya bayılıyorum." Onunla sevişmek istiyordu. Her dokunuşun ona sevgisini gösterdiği uzun, yavaş ve tutkulu bir zaman. Yeni duyuları ona dokunduğunda zaten hissettiklerini daha da artıracaktı. Her şekilde sevildiğini hissetmek için onunla geçireceği bu zamana ihtiyacı vardı.

Elleri kalçalarını kavradı, kaldırdı, masaj yaptı ve ovuşturdu, onu kendisine yaklaştırdı, vücudu onun için o kadar istekliydi ki kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Başını kaldırdı, bakışları uykulu ve şehvetliydi, ağzı onunkini buldu, dişleri alt dudağını hafifçe çekiştirdi, dili küçük okşamalarla onunkiyle alay etti. Her birinin vücudunda titreştiğini ve kasıklarında bir araya geldiğini hissetti. Ağrısı belirgin bir acıya dönüştü, ereksiyonu ağırlaştı, sertleşti ve rahatlamak için zonkluyordu.

Ağzı onunkinden ayrıldı ve küçük öpücükler ve ısırıklar boğazında ve göğsünde dönüşümlü olarak ilerledi. Elleri göğsünün duvarını itti, ta ki adam arkasına yaslanıp havuzun kenarına dayanana kadar. Su kalçalarına ve bacaklarına vuruyor, üzerine damlacıklar sıçratıyordu. Natalya fark etmemiş gibi görünüyordu, dili ve dişleriyle her kası izlemeye niyetliydi. Göğsünden karnına doğru yavaş yalamalar ve minik öpücüklerle ilerlerken son derece yavaştı. Damarlarındaki ateş kasıklarındaki volkana doğru yol alıyordu. "Bunu atlatamayacağım."

"Bunu yapmak zorundasın, çünkü seni nasıl sevdiğimi ve senin de beni nasıl sevdiğini hissetmek istiyorum."

Kalçalarını hareket ettirdi, höyüğünün nemli sıcaklığını adam inleyene kadar onun üzerinde ileri geri kaydırды, parmakları onu üzerine oturtmak için kalçalarına gömüldü. Gülümseyerek aşağı kaydı, düz karnına öpücükler kondurdu, bacakları suyun içine kayarak ona kıvrımlı poposunun nefis görüntüsünü verdi. Ellerinin ona masaj yapmasına engel olamadı, parmakları vücudunu istila etmek için alçaldı. Nefesi kesik kesik geliyordu.

Nefesi ereksiyonunun başında gezindi, oradaki parlayan damlaları ısıttı ve kalbini sakinleştirdi. "Bana yaptığın şey buydu. Düşünemiyor ya da nefes alamıyordum. Sadece hissedebiliyordum Vikirnoff. Seni ne kadar çok sevdiğimi hissetmeni istiyorum."

O cevap veremedi, ağzı onun etrafında kapandı, sıkı ve sıcak, dili inanılmaz bir dans yaparken, yumruğu onu emin parmaklarla kavradı. Şimşek hızlandı

Vücudu, damarlarında cızırdıyordu. Nefes alışının sesi kendi kulaklarına bile sert geliyordu. Yarı kapalı gözlerle onu izledi, bedeni alevler içindeydi. Öleceğini sandığında, bir milyon parçaya ayrılmadan daha fazla hissedemediğinde, onu daha derine çekti, böylece kalçaları çaresizce itti. Sıkı ağzı ve yalayıcı diliyle birleşen küçük emme sesleri neredeyse aklını kaçırmasına neden oluyordu.

Tırnakları onun testislerini tırmıklıyor, parmakları sıkılıyor ve hafifçe sıkıyordu, ağzı o kadar sıcaktı ki onu saran bir ateş kazanı gibiydi. Yumrukları saçlarında düğümlendi ve daha derine itti. Göğüsleri adamın kalçalarına doğru hareket etti, meme uçları sert ısı noktacılarıydı. Emerken havaya doğru itilen kıvrımlı poposunun davetine karşı koyamadı. Eli avuçlarının içinde aşağı indi, okşadı, okşadı, masaj yaptı, kanı damarlarında o kadar sert pompalandı ki kendiliğinden yanabileceğinden korktu.

Vikirnoff onun adını inledi, başını geriye çekti, vücuduna ihtiyaç duyuyordu, etrafına sıkıca sarılmış hissine ihtiyaç duyuyordu, öyle bir güçle kavırıyordu ki onun da kendisine aynı derecede ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onu daha sonra yiyip bitirebilirdi, tatlılığı içine akacak, çığlıkları ona yoğun bir zevk verecekti ama şimdi değil. Şimdi şehvetten çılgına dönmüş, aşktan uçmuştu. Bu iki duygu birbirine o kadar karışmıştı ki onları birbirinden ayıramıyordu.

Onu ters çevirerek üzerine çıktı. Göğüsleri çok güzeldi, koyu pembe meme uçlarıyla dolgun tümsekler, ciğerlerine çektiği her nefeste yükselip alçalıyordu. Etraflarına su sıçırıyor, saçları yüzeyde tutam tutam yüzüyordu. Çıkıntı onu yerinde tutuyordu, poposu kayanın beşiğine sıkıca yerleşmişti. Boynundan kalçasına kadar yumuşak tenini okşadı, onu bir kurban gibi altında gerdi. "Seni hissetmeyi seviyorum. Sana böyle dokunmanın benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Onu tekrar okşadı, bu kez avucu göğsünün kabarıklığı üzerinden bacaklarının birleştiği V'ye doğru bir yol izliyordu. Kasten

Zihnini onunkiyle birleştirdi, böylece kendi bedenindeki ateşli hisleri, türünün erkeğinin hükmetme ve kontrol etme ihtiyacını hissedebildi.

Gözleri açlıktan ve heyecandan kararmıştı. İçindeki dişi kaplan Vikirnoff'tan daha düşük bir eşi asla kabul etmezdi. Göğüs ucunu başparmağı ve parmağı arasında yuvarlarken göğsüne dokunuğu sertleşti, ama öne eğildi ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu, dili okşayıcı okşamalarla ağzının içinde gezindi.

Ağzının şefkati ile ellerinin sertliğı arasındaki tezat, vücudunu ısıtıp rahminin çaresizlik içinde sıkılmasına neden oldu.

Dişleri çenesini kemiriyor, saçları üzerinde ipek gibi kayıyor, böylece her sinir ucu canlanıyordu. Meme ucunu yaladı. Durdu. Tekrar tatmak için başını eğdi. Dili onu birkaç kez okşadı ve bu şehvetli erotik noktanın farkına varmasını sağladı. Dişler sıyrıldı, dudaklar öpüştü. Baş ıleri geri sallanıyordu ve adamın ağzı göğsünün üzerinde sıcak ve sıkı bir şekilde kapanıp güçlü bir şekilde emmeye başladığında adını haykırdı, parmakları adamın saçlarını çekiştiriyor, tırnakları adamın sırtını kazıyordu.

"Acele et." Emri nefes nefese verdi.

Başını kaldırdı, gülümsemesi hınzırcaydı. "Yavaş ve tembel olmasını istiyordun. Sana istediğini veriyorum." Kasıtlı olarak göbeğini öptü, halkayı diliyle ısırđı, dişleriyle çekiştirdi, sonra daha aşağılara indi.

"Hayır. Sana içimde ihtiyacım var. Hemen. Şimdi." Kelimeleri zar zor çıkarabildi.

"Bir tadımlık." Parmağını kızın içine soktu ve yüzündeki sarsıcı zevki izledi. "İhtiyacım olan şey bu. Seni böyle görmek Natalya, benim için parçalandığını görmek." İkinci bir parmağını daha soktu, bu sefer daha derine, en hassas noktasını buldu ve sert, güçlü vuruşlarla ovdu. "Sen sevişirken dişi kaplan çok yakındır. Bunun farkında mısın? Çok tahrik olduğunda gözlerin gece yarısı mavisine dönüyor ve sonra donuklaşıyor." Gözlerinin renginin değışmesini, yüzünün ve vücudunun kızarmasını izlemek en büyük tahrikti.

Meme uçları gerilmiş ve uzamıştı, nefesi düzensiz, sert soluklarla geliyordu.

Şehvetle kararmış gözleri, vücuduna yavaşça saldırmaya başlarken kadının bakışlarını esir aldı. Dili ve parmakları onu okşuyor ve içine sokuyordu; yalamaları ve dişlerinin küçük ısırıkları onu akıl sağlığının sınırına kadar sürükledi. Düzgün düşünemiyor, adam vücudunu ele geçirip ince ayarlı bir enstrüman gibi çalarken itiraz edecek nefesi bulamıyordu. Her yerdeydi, onun her santimini kendine aitmiş gibi sahipleniyor, ihtiyacını ve açlığını çılgın bir şehvete dönüştürüyordu. İki orgazm boyunca çığlık attı, vücudu alev alev yanıyor, kontrolden çıkıyordu.

Onun üzerinde yükseldi, kalçalarını kavradı, vücudunda umutsuz bir açlık dolaşıyordu. Her kası o kadar gergindi ki kendini sarmalanmış ve hazır hissediyordu, patlamayı bekliyordu. Kadının yüzüne bakıyordu, o kadar güzeldi ki açlık ve ihtiyaçla doluydu. İşte oradaydı, ona bahşedilen mucize. Kız onun için yaratılmıştı. Vücudu, bu vücut, onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu; zevk için tasarlanmıştı ve her damlasını alıp ona on katını geri vermek istiyordu.

Şaftını derinlere batırdı, sert, itici bir vuruşla onu kanalının sıcak cehennemine olabildiğince uzağa götürdü. O kadar sıkı ve ıslaktı ki, iç kaslarıyla onu kavrıyordu, saf mutluluğun gırtlaktan gelen hırıltısını serbest bıraktı. Bacaklarını yakalayarak beline sıkıca sardı, onu kendisine yaklaştırdı, böylece uzun, emin vuruşlarla daha derine ve daha sert vurabilecekti. Kadının vücudunun sıkılaştığını ve etrafında titrediğini hissetti ama hiç bitmesini istemeden defalarca girip çıkmaya devam etti. İkinci doruk noktası, ilki kaybolmadan önce başladı ve onu çok daha şiddetli bir diğerine fırlattı.

Elleri adamın omuzlarına kenetlendi, adam devam edip onu daha da yükseğe çıkardığında, onu patlayıcı bir üçüncü orgazma zorladığında onun için bir dayanak noktası oldu. Bir yük treninin gücüyle vücudunu sarsarak onu salladı ve aynı patlamayı onda da tetikledi. Çekilmeyi, sıkılaşmayı hissetti

Ta ki kemikleri kasılmaktan ağrıyana kadar. Çok sıcak ve sıkı olan kılıfı onu kavradı, acı noktasına kadar sıktı, etrafında kıvrıldı, sıcak kadifeden bir yumruk, volkanik patlamayı durdurmak için çaresiz kalana kadar, onun içine tekrar tekrar fışkırdı.

Natalya şaşkın ve biraz da şok olmuş bir halde ona bakıyordu. Vücudu gevşemeyi, onu bırakmayı reddediyor, her artçı şok onu zevkten titretiyordu. Konuşamıyor, ciğerlerine hava çekmenin bir yolunu bulamıyordu. Tek yapabildiği, suyun vücuduna vurmasıyla orada öylece yatmak ve onun yüzüne bakmaktı.

"Şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha güzelsin." Ve daha şehvetli. Orada bir sirene benziyordu, adamın önünde bir ziyafet gibi yayılmıştı. "Tekrar, Natalya. Seni tekrar istiyorum. Kanını istiyorum ve sana kendiminkini vermek istiyorum. Bu sefer her şeyi istiyorum."

Başını iki yana salladı, ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Zaten her şeyi aldın. Hareket edemiyorum."

"Hareket etmeni istemiyorum. Hissetmeni istiyorum."

Natalya hareket edemiyordu. Bitkin düşmüştü, vücudu hâlâ daha fazlası için ağlıyordu, adamın gözlerine baktı, o kadar karanlık, o kadar yoğun bir arzuydu ki. Elleri her yerdeydi, dişleri, ağzı ve dili. Ağzını onun göğsüne bastırdı, o istediğinde içti, içinden ateş fışkırdı, dişleri derine indiğinde ve vücudu tekrar tekrar onunkine girdiğinde birden fazla orgazm onu sarstı. Daha fazlasını isteyebileceğine inanamıyordu ama arzu onu tüketiyor, Vikirnoff'un ihtiyaçları kendi ihtiyaçlarını besliyordu. Vikirnoff'un vücuduna doyamıyor gibiydi ve onun da Vikirnoff'un vücuduyla doyması için yeterli yol yok gibiydi. Tekrar konuşabildiğinde, "Böyle devam edersek öleceğiz," diye uyardı.

"Telafi etmem gereken yüzyıllar var." Elleri kızın göğüslerini okşadı. "Sana böyle dokunmaya asla doyamayacağım."

Natalya havuzun sığağına doğru yuvarlandı. "O kadar ağrım olacak ki yürüyemeyeceğim. Solgun görünüyorsun. Sanırım beslenmen gerekiyor." Bunu söylerken bile bir kıskançlık parlaması fışkırdı

içinden geçti. Ya başını başka bir kadına doğru eğse, parmak eklemleri kadının göğsüne değse? Ya kadın ona arzuyla bakarsa, o yaklaştıkça vücudu ıslanıp ısınırsa? Alçak bir hırıltı yükseldi ve Natalya havuzun ortasına doğru yüzdü. Eğer onun üzerinde başka bir kadının kokusunu alırsa, dişi kaplanı uyandırmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti.

Bir şeyler ters gidiyordu ama Natalya bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Sevişmişlerdi, çok mutluydu ama kaplan ve Karpat duyularının karışımıyla aniden başka bir kadının varlığını hissetti. Hissetmişti. İsteddiği kadar inkâr etsin, hayatında başka bir kadın vardı.

Vikirnoff spekülâtif gözlerle onu izledi. Suda ilerlerken saçlarında ve teninde çok yumuşak çizgiler oluşmuştu. Onun düşüncelerine dokundu ve gülümsedi. Onun başka bir kadını isteyebileceğini nasıl düşünebildiği onun için bir bilmeceydi. Onu takip etti, hemen yanında volta attı.

Natalya ona sinirli bir bakış fırlattı. "Boşluğa ihtiyacım var." Elinin tek bir vuruşuyla bir su sütunu gönderdi. Ya da pençesini. Titrek mum ışığında, muhteşem gece görüşüyle bile, onun kısmen değişip değişmediğini anlayamadı. Mavi kedi gözleri fırtınalı, opak, yarı saydam renklerle parıldayan ve bir uyarı veren bir hal almıştı.

Vücudu yeniden gerildi. Natalya'nın savaşçı kadını içindeki baskın erkeği ortaya çıkarmıştı. İçindeki yoğun arzuya engel olamıyordu. "Bana ihtiyacın var."

Gözleri ateşle parlıyordu. "Başını belaya sokmadan geri çekil Vik. Onu sana çok yakın hissediyorum."

Uzanıp onu kendine çekti, ayağa kalkarak suyun kalçalarının etrafında birikmesini sağladı. "Başka bir kadın yok ve asla da olmayacak." Kelimeler sıkılmış dişlerinin arasından tısladı.

"Onu hissediyorum." Gözlerinde yaşlar parıldadı ve ellerinin düz kısmıyla onu itmeye çalıştı.

Kadının bileklerini yakaladı ve onun gerçek sıkıntısını gördü.

"Bunun bir anlamı yok mu?" Sesi kesildi. "Gabrielle." İsmi fısıldadı. "Gabrielle'i hissediyorsun, aınaak s?amet jutta. Gabrielle'in beni çağırdığını hissediyorsun." Başparmağı bir okşayışla onun çıplak kolunun üzerinde kaydı. "Benden onu kurtarmamı istediğinde Gabrielle'i bana karşı tutamazsın. Bunun neleri gerektirdiğini biliyordun."

Başını iki yana salladı. "Düşünmedim. Düşünmeden önce sordum. Orada seninle olduğunu bilmenin bana nasıl hissettireceğini bilmiyordum."

"Onun ruhu hafif. Hayatı sonsuza dek değişecekken kalmak isteyip istemediğinden emin değil. Ben onun ruhunun sahibiyim ve ona özgürlüğünü verebilirim. Onu diğer âleme bırakabilirim. İstedğin bu mu?"

Dişi kaplan üstünlük için savaştı, kıskançlık onu yiyip bitirirken hükmetmek için mücadele etti.

"Sen benim kalbim ve ruhumusun. Sen benim kadınımsın. Sahip olmak istediğim senin bedeninin. Hayalini kurduğum senin bedeninin ve tatmak istediğim senin kanın. Sana ihanet edeceğimden korkmanı istemiyorum, özellikle de benim için verdiğin onca şeyden sonra."

Natalya elleriyle yüzünü kapattı. "Dur! Beni kışkırtma. Böyle bir şeyi düşünecek kadar korkunç bir insanım. Sakın onun elimden kayıp gitmesine izin verme. Bir kadın olarak kendime güvenim tam." Bu kabul etmek istediğinden daha fazla kabadayılık olabilirdi. Vikirnoff'un iştahı onu sadece şaşırtmakla kalmamış, biraz da şoke etmişti. Onu kontrolden çıkaracak, onun için her şeyi yapabilecek kadar arzuyla dolmasını sağlayacak bir yöntemi vardı ve bu sadece korkutucu değil, aynı zamanda onu büyüleyen bir şeydi. "Eğer bana başka bir kadınla ihanet edersen, dişi kaplanı kontrol altında tutabileceğimden şüpheliyim."

"Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söyleyemez. Bir aldatmacanın etkili olabilmesi için birbirimizin zihninde çok sık yer alırız. Başka bir kadını ne istiyorum ne de ona ihtiyacım var." Onu kendine yaklaştırdı, bedenini onunkine bastırdı. "Bizi şifa mağarasına çağırıyorlar. Mikhail Gabrielle'i dönüştürecek ve onu bizim

Dünya. Güvenli olduğunda, toprağa onu iyileştirme şansı vermek için birkaç günlüğüne toprağa gömülecek. Gabrielle'in akrabaları Joie ve Traian, Gabrielle ayağa kalktığı anda burada olmak için yolculuklarını tamamlama şansına sahip olacaklar. Artık bana ihtiyaç kalmayacak." Kollarını ona doladı ve yanağını başının üstüne yasladı.

"Sana ihtiyacım olacak." Ellerini adamın sırtına sürttü. "O mükemmel kadınlardan olmadığım için üzgünüm."

"Mükemmel kadınlar mı?" Başını kaldırıp ona baktı, her zamanki gibi kafası karışmıştı. Onun düşünce silsilesini asla takip edemezdi ve hatta onun kafasının içine girme avantajına bile sahipti. "Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"June Cleaver ve Donna Reed. Senin hayalindeki kadınlar." Alay etmeye çalıştığı anda bile sesinde bir ısırik vardı.

İnledi. "Beni hiç rahat bırakmayacak mısın? O kadınları istemiyorum. Ya da onlar gibi bir kadını. Ben seni istiyorum." Dişleri küçük bir azarlamayla kadının omzunu ısırdı. "Sadece seni."

"Karpatlar'ın bizi çağırdığını duyabiliyorum. Kaç tanesi orada olacak?"

Vikirnoff onun sesindeki endişeyi duydu. Vampirlerle savaşmak, onun dünyasına girmek, onun kadını olmak, hatta onunla saatlerce sevişmek onun için korkutucu değildi ama diğer Karpatyalılarla tanışmak korkutucuydu. Bunu saklamaya çalıştı ama vücudu onunkine sıkıca bastırılmıştı ve titrediğini hissedebiliyordu.

Onu sudan çıkardı. Vücutlarını kuruladılar ve Vikirnoff'un onlar için diktiği kıyafetleri giydiler. Vikirnoff ona en rahat giydiği savaş kıyafetini verdi. Silahlarını sessizce yükledi ve sırt çantasını Vikirnoff'tan alıp omuzlarına geçirdikten sonra Amis sopalarını çantanın halkalarına yerleştirdi.

"Mikhail ve hayat arkadaşı Raven'in hazır bulunması gerekecek. Falcon ve Sara'nın da orada olacağından eminim." Bir mesaj gönderdi

Soru kanatlanıp prene gitti, cevabı bekledi ve aktardı. "Mikhail, Jubal'ın Slavica ile birlikte Falcon ve Sara'nın baktığı yedi çocuğa göz kulak olduğunu söyledi."

Adam şekil değiştirirken Natalya kolunu onun boynuna doladı. "Çok fazla insan yok. Bununla başa çıkabilirim." Gece gökyüzüne çıktıklarında, Natalya onun dev kuş sırtına tutunurken, bunun doğru olduğunu umuyordu. Renkler gözlerini kamaştırıyordu. Duyguları da dahil olmak üzere her şey çok daha keskin görünüyordu. Her zamankinden çok daha fazla farkındaydı, öyle ki köyün üzerinden uçarlarken konuşmalardan parçalar duymamak için kulaklarının sesini kısmayı denemek zorunda kalmıştı.

Kristallerden ve akan sulardan oluşan şifa mağarası çok güzeldi. Sıcaklık ve nem birbirine karışmıştı, bu yüzden Natalya ilk başta nefes almakta zorlandı. Buz gibi su bir duvardan akıyor, birkaç metre sonra sıcak bir mineral kaynağına düşüyordu, böylece buhar kalın ve beyazdı, parıldayan suyun üzerinde bulutlar gibi süzülüyordu.

Gabrielle ortada yatıyordu, toprak onu karşılamak için çoktan açılmıştı, toprak zenginlikten neredeyse siyahtı. Solgun görünüyordu, o kadar durgun ve beyazdı ki Natalya'nın kalbi ona gitti ve daha önceki kıskançlığından utandı. Diğer kadına nazikçe dokundu, Vikirnoff'un onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmasına yardım etmeye kararlıydı.

Sara ve Raven Natalya'yı kucaklayarak ve çok sıcak gülümsemelerle karşıladı. Erkekler Vikirnoff'u eski savaşçıların yaptığı gibi kollarından tutarak selamladılar. Hem Mikhail hem de Falcon Natalya'nın önünde eski dünyanın nezaketiyle bellerinden eğildiler. Gölgelelerin arasından üçüncü bir adam çıktı ve Natalya'yı ürküttü, öyle ki onun da Karpatyalı olduğunu anlamadan kılıcını çekti.

"Seni korkutmak istememiştim." Yüzünde bir eğlence varsa bile belli etmiyordu. Brezilya'da geçirdiği yüzyıllar ona biraz farklı bir görünüm vermişti. Mesafeli, aristokrat. Akrabaları gibi çok yakışıklıydı ama tamamen farklı giyinmişti.

daha çok zengin bir çiftçi gibi görünüyordu. "Ben Manolito De La Cruz, hizmetinizdeyim."

Natalya çenesini kaldırdı. "Beni korkutmadın." Siyah gözleri irkilmeden karşıladı.

Mikhail hafif bir gülümsemeye arkasını döndü. "Manolito bize Jaguar erkeklerinden oluşan küçük bir grubun kadınlarına karşı vahşet uyguladığına dair haberler getirdi. Ailesi onların vampirlerle işbirliği içinde olabileceğine inanıyor. Ayrıca başka bir Morrison laboratuvarından ve bize karşı kullanmak üzere geliştirdikleri çok ölümcül bir zehirden de haber getirdi."

Natalya Vikirnoff'a döndü, gözleri endişeyle irileşmişti. Vikirnoff ona yaklaştı ama güçlü hissetme ihtiyacının farkında olduğu için ona dokunmadı. "Zehirden bir örnek getirdin mi?"

Manolito başını salladı. "Kardeşimin gönderdiği görüntüler bende. Onları prene verdim. Riordan bileşiği parçaladı ve Mikhail'e teslim etmem için bana gönderdi."

Mikhail, Gabrielle'in hareketsiz bedeninin yanında diz çöktü ve diğer herkesin gevşek bir daire şeklinde yerlerini almalarını işaret etti. "Onu kaybetmeden önce bunu tamamlamalıyız. Vikirnoff günlerdir onun ruhunu dikkatle koruyor ama bana her yükselişte daha da solduğunu söylüyor."

Vikirnoff kendini Gabrielle'in başına yerleştirdi, elleri Gabrielle'in iki yanında duruyordu. Natalya onun yanında diz çöktü ve zihnini sıkıca onunkiyle birleştirdi. Bir anda Gabrielle'in ruhuna dokundu. Hafif ve kırılgandı, sadece Vikirnoff onu yanlarında tuttuğu ve ölümüne izin vermeyi reddettiği için kalmıştı. Diğerleri kadim şifa ilahisine başlarken ve Mikhail üçüncü değişim için kanını almak üzere eğilirken, ona yumuşakça mırıldanarak cesaret verdi.

Çok derinlerde birleşen Natalya, Gabrielle'in cesur olmaya çalışarak irkildiğini hissetti ama Vikirnoff'un rahatlatıcı sesine rağmen şüpheler ve korkular yükseldi. Natalya'nın gözlerinden yaşlar süzülürken, Vikirnoff'un yatıştırıcı olduğunu fark etti ve

Gabrielle her uyandıığında onu teselli ediyordum. Sana yardım ediyor olmalıydım. Senin için orada olmalıydım.

Gabrielle onun ortağıydı ve Gabrielle'in ruhunu korumak onun için kolay olmamıştı. Gabrielle ile diğerleri gibi bir bağı yoktu ama yine de onun ruhunu korumuş ve ölmesine izin vermeyi reddetmişti. Natalya hatalarını düzeltmeye kararlıydı. Gabrielle'e yaklaştı ve kendi ruhunu diğer kadınıninkine sürttü.

Hayata tutunmalısın. Natalya Gabrielle'e söyledi. Senin için savaşılan çok kişi var. Seni seven o kadar çok kişi var ki. Bunun ne kadar değerli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bu insanlar kendilerini sana özgürce veriyorlar. Onlarla birlikte bir hayat sunuyorlar. Sadece korku yüzünden mi ayrılmak istiyorsunuz? Korkunun üstesinden gelinebilir.

Cevap Natalya'nın zihninde küçük bir çırpınıştı. Kalbinde ve ruhunda. Gary. Tek bir isim. Tek bir ıstırap çığlığı.

O sizin yaşamı seçmenizi isterdi. Hayatta her zaman bir yol vardır. Elimi tut. Prensizin size sunduğu kanı alın ve yaşamı seçin.

Dönüşümün acı verici olduğunu duydum ve daha fazla acıya dayanamıyorum. Bu benim hayatım haline gelmiş gibi görünüyor. Gary ya da kız kardeşim yanımda değil. Çok korkuyorum.

Ben seninle olacağım. Vikirnoff seninle olacak, dedi Natalya.

Ben de öyle, diye mırıldandı Raven usulca, prensin içinden geçerek.

Ben buradayım, diye ekledi Sara, Falcon aracılığıyla bağlantı kurarak.

Hepimiz dönüşümün acısını çektik ve diğer tarafa geçtik. Her an yanınızda olacağız.

Gabrielle ağzını açtı ve prensin hayat veren teklifini kabul etti.

Bölüm 19

Dubrinsky'nin evi yüksek tavanları, taş şöminesi ve ahşap zeminleriyle çok güzeldi. Odaların çoğunda yerden tavana kadar uzanan kitap rafları vardı. Natalya evin kocaman, iyi stoklanmış bir mutfığı olmasına şaşırmıştı.

Raven ona sırtıttı. "Her zaman insan olduğumuz yanılsamasını sürdürüyoruz."

Vikirnoff yakındaydı, o kadar yakındı ki Natalya onun nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Dubrinsky'lerin evinde diğerlerine katılmadan önce bir çiftçi ve yetişkin oğlunu bularak birlikte beslenmişlerdi. Vikirnoff oğlunu kendisine çekmesi üzerine hırlamıştı ve o zamandan beri peşini bırakmıyordu. Natalya omzunun üzerinden ona hızlı ve bastırıcı bir bakış fırlattı ama adam bunu fark etmemiş gibiydi.

Raven güldü. "Hepsi böyledir. Sanırım bu kadim olmalarından kaynaklanıyor. O kadar uzun zaman önce doğmuşlar ki mağaralardan çıkmayı başaramıyorlar."

Mikhail Natalya'ya, "Manolito'nun bize anlattığı zehir hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Onu daha önce gördün mü?"

Bir anda sessizlik oldu. Adamlar köşede birlikte konuşuyorlardı ama birden hepsi ona odaklandı. Yerinde durdu, parmakları bıçağının kabzasında ileri geri gidip geliyordu.

Mikhail kolunu Raven'ın etrafına doladı ve onu tekrar vücudunun sığınağına çekti, bunu yaparken de saçlarını okşadı. Bu kısa, sevecen bir hareketti ve Natalya'ya biraz sevimli gelmişti. Hayat arkadaşını seven bir adam o kadar da kötü olamazdı. Vikirnoff'a bir göz attı. Prens'e kendisinden çok daha fazla güveniyordu. "Yerleşkeyi görmem gerekiyor."

Mikhail görüntüleri ve bilgileri Natalya'nın zihnine kolayca yerleştirdi. Bunu hızlı bir şekilde, hiçbir ön hazırlık yapmadan, nazikçe sormadan yaptı. Belli ki Natalya'nın zihnine giden bir yolu vardı.

Engeller onu çok savunmasız ve son derece huzursuz hissettirdi.

Bunu benim aracılığımla yapabilir. Vikirnoff ona güvence verdi.

Natalya, etrafında dönen konuşmaları duymazdan gelerek zehrin yapısını incelemekle vakit geçirdi.

Normalde Natalya sosyal ortamlarda gergin olmazdı. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ama Vikirnoff'un bu insanlara gerçekten ne kadar bağlı olduğunu biliyordu. Yüzyıllardır onlarla vakit geçirmemişti ama onları düşünüyor, onlar için savaşıyor, farkında olsa da olmasa da onlarla özdeşleşiyordu. Yanlış bir şey söyleyerek ya da yaparak onu utandırmak istemiyordu. Zeki bir ağzı olduğunu biliyordu ve bu kadar çok testosteron karşısında bunu dizginlemek zor olacaktı.

Vikirnoff bir anda zihnini sıcaklık ve sessiz kahkahalarla doldurdu. Paylaşımı izlemekten keyif alacagım.

Ha. Ha. Ha. Ha. Havai fişekleri sevmene çok sevindim. Ona küçük bir sırtış fırlattı.

Havai fişekleri çok severim.

"Bu zehrin bazı kısımlarını tanıyorum ama hepsi bana ait değil.

Daha önceki deneylerimden bazılarını karıştırmışlar."

Mikhail başını salladı. "Gary Jansen bir süre önce bize karşı bir zehir geliştirdi ve onun zehrinin bazı kısımları yeni kimyasallarla karışmış durumda."

"Vampirler kesinlikle bize karşı birlik olmuşlar," dedi Falcon. "Bir süredir plan yapıyorlardı."

Vikirnoff Natalya'nın eline uzanarak, "Xavier de bu işin içinde," dedi. "O hayatta ve Malinov kardeşlerle komplo kuruyor."

Vikirnoff konuşurken eve başka bir adam girdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, gür siyah saçlı ve ürkütücü yeşil gözlüydü. "Xavier'in yaşıyor olması beni hiç şaşırtmadı." Bakışları Vikirnoff'un yanından geçip Natalya'yı buldu. Tamamen hareketsiz kaldı. Bir an için sanki nefes almayı bırakmış gibiydi. "Rhiannon'un tıpatıp aynısısın."

Delici bakışları Natalya'nın işlediği her karanlık eylemi görüyor gibiydi. "Rhiannon benim büyükannemdi," dedi Natalya.

"Öyle miydi?"

Normalde adamın sesindeki talep onu sinirlendirirdi ve Vikirnoff çoktan onunla yabancıнын arasına girmek için harekete geçmişti, gerçi kendisini mi yoksa yabancıyı mı koruduğundan emin değildi. Adamın yüzündeki bir şey onu üzmüştü. Adam, her kimse, babasına esrarengiz bir benzerlik taşıyordu. "Xavier uzun zaman önce Rhiannon'u öldürdü," diye açıkladı.

"Öldü mü?" Adamın yüzünde herhangi bir ifade belirmese de, bu haberin onu derinden etkilediğinden emindi. "Emin misiniz?"

"Nesnelerdeki anılara erişebiliyorum, özellikle de nesne şiddetle ilişkilendirilmişse. Xavier onu öldürmek için en sevdiği tören bıçağını kullandı. Bunun bıçak aracılığıyla gerçekleştiğini gördüm ve Vikirnoff da buna tanık oldu." Adam acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Özür dilerim," diye ekledi. "Onu tanıyor muydunuz?"

"Beni affet, küçük kardeşim. Kendimi tanıtmalıyım. Ben Rhiannon'un kardeşi Dominic. Uzun zamandır sevgili kız kardeşimi canlı bulma umuduyla arıyordum. Senin sayende yaşıyor olması çok güzel." Dominic, Vikirnoff'un kollarını sıktı. "Ek? kont. Bir gün seni tekrar görmeyi umuyordum."

"Yaralısın."

Dominic omuz silkti. "Maxim Malinov ile karşılaştım ve aramızda küçük bir savaş yaşandı."

Geçen gün gökyüzündeki ejderhaydı, değil mi? Natalya heyecanla Vikirnoff'a sordu. Sana ne dedi?

Evet. O her zaman mükemmel bir savaşçı olmuştur. Bana kardeşim ve savaşçı derdi. Dominic'ten geliyor, bu büyük bir onur.

"Bu sabah bu yüzden geç kaldım. Şifaya katılmak istiyordum ama yaralarımın, ihtiyaç halinde halkımıza yardım edebilecek duruma gelmem için toprakta birkaç saat daha geçirmem gerektiğinden korktum.

ortaya ık." Konuşurken bakışları Natalya'nın üzerinde gezinmeye devam etti. "Kız kardeşimin öldürülmesiyle ilgili anıları kendi gözlerimle göreceğim Vikirnoff."

Vikirnoff hemen itaat etti ve Natalya uzaklara, pencereden dışarı baktı, onlar bilgi alışverişinde bulunurken zihinlerini fışalamayı reddetti. Geçmişi tekrar yaşamaya dayanamıyordu.

"Kız kardeşimin kayboluşunu uzun zamandır bu dünyada kalma sebebim olarak kullanıyorum. Ona ne olduğunu öğrendiğimde şafağı arayacağımı sanıyordum ama çocuklarını ğrenmeliyim."

"Babam öldü," diye konuştu Natalya. "Xavier onu öldürdü. Halalarıma ne olduğunu bilmiyorum. Onlar zd, iki kız ve bir erkek. Babam kız kardeşlerinin ölmüş olması gerektiğini düşünürdü. Onlardan nadiren bahsederdi." Natalya bir elini aniden yanan doğum lekesinin üzerine bastırdı ve endişeyle hayat arkadaşına baktı. "Vikirnoff? Geliyorlar."

"Kim geliyor?" Falcon, Sara'yla birlikte oturduğu yerden kalkarak sordu.

"Vampirler," diye cevap verdi Dominic, avucunu aynı doğum lekesinin üzerine kapatarak. "Ejderha yanıyor. Onlar zaten buradalar."

Mikhail Raven'ı arkasına iterek pencereden dışarı baktı. "Onların varlığını hissetmiyorum."

"Ben de öyle," diye onayladı Falcon. O da karşı penceredeydi. "Onları sadece Natalya aracılığıyla hissediyorum," dedi Vikirnoff. "Bu her yerde olan bir şey ve kanlarına koydukları şeyle bir ilgisi olmalı."

İlk patlama evi salladı, üzerlerine odun ve moloz yağmuru yağdı. Turuncu-kırmızı bir top çatıdan, en st kattan, onların yanından geçerek aşağıdaki bodruma indi ve değdiği her yere alevler saçtı. Anında her yönden birkaç ateş topu daha eve çarptı. Patlama üstüne patlama sadece evi değil, yeri de sarstı. Alevler duvarlardan yukarı fırladı ve dans etti

tavan boyunca. Yuvarlanan ateş dalgalarının içinde gülen ve alay eden yüzler belirdi. Tavan büyük, yanan parçalar halinde çöktü.

Vikirnoff Natalya'yı yere yatırdı ve vücudunu kendi vücuduyla kaplayarak aceleyle bir kalkan oluşturdu ve oksijeni içeride hapsetti. Mikhail ve Raven ile Falcon ve Sara birbirlerine sokulurken, Manolito ve Dominic de benzer bariyerler oluşturdu. Natalya'nın ciğerlerindeki nefes kesildi ve Vikirnoff'un iri gövdesinin ağırlığıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Umutsuzca silahlarına ulaşmaya çalışarak onu itti.

"Mikhail bir vakum yaratıyor, yangını söndürmek için etrafımızdaki tüm havayı emiyor. Kıpırdama." Vikirnoff onun omuzlarını kavradı ve türünün sıradan gücüyle onu aşağıda tuttu.

"Lanet olası aptal, bir dahaki sefere beni uyar. Seni düşman sanarak boğazını kesebilirdim," diye tersledi Natalya. Kalbi küt küt atıyordu. Etrafındaki dünya alevler içindeydi. Ateş kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle kükrüyor ve yangının içinde kıvranan yüzler vahşi kahkaha çığlıklarıyla dudaklarını aralıyordu. Dişi kaplan zapt edilmek istemiyordu. Tüm hayatta kalma içgüdüleri özgürlük için savaşmak üzere harekete geçmişti; Natalya kaçmamak için Vikirnoff'un altında hareketsiz yatmaya odaklandı.

Mikhail oksijeni çekince evi sarsan bir vınlama sesi duyuldu ve alevler hemen yok oldu, geriye çatının büyük kısmı gitmiş, kararmış bir kabuk kaldı. Ürkütücü sessizlik Natalya'nın sinirlerini tırmalıyordu. Onlar daha kıpırdayamadan turuncu-kırmızı ateş topları yapıdan geriye kalanları tekrar dövmeye başladı ve alevler canlandı. Tam tepelerinden üzerlerine yağın birkaç bomba zemindeki boşlukları yırtarak bodrumun altındaki odaları açığa çıkardı.

Evden çıkmak zorundayız. Yeraltı odasına gidin ve güvenli bir yere doğru ilerleyin.

Natalya Mikhail'in sesini tanıdı. Sakindi ama altında yatan bir aciliyet vardı. Bir anda sığınakları ortadan kayboldu ve Vikirnoff'un ağırlığı vücudundan kalktı. Ayağa fırladı ve yerdeki en yakın deliğe doğru koştu. Etraflarını alev duvarları sarmıştı, sıcaklık o kadar yoğundu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Hayır! O tarafa gidemeyiz. Vikirnoff, Natalya atlayamadan kolunu kavradı, onu kendine doğru çekti ve yanan ciğerlerini rahatlatmak için yüzünü göğsüne bastırdı. O yol bize kapalı Mikhail. Yerdeki tuzaklarla bizi bekliyorlar.

Emin misiniz? Mikhail sordu.

Vikirnoff başını salladı. Güven bana.

Natalya Vikirnoff'un zihnine dokundu ve onun Razvan'la olan bağlantısını kullandığını fark etti. Kardeşini ters köşeye yatırmış, telepatik yolla ikizine ulaşmış, tanıdık korumaları çözmüş ve zihninde bilgi aramıştı.

Bunu düşünmeliydim. Belki de düşünmüştür. Belki de Razvan'ın dönüştüğü şeyi kabullenemedi. Özür dilerim. Vikirnoff sıkılmış dişlerinin arasından ona bir şeyler tısladı. görüntüler o oldu alma itibaren Razvan Belli ki onu çileden çıkarıyor. Yer değiştirmemiz gerekecek. Sis imgesini zihninde en üstte tutacağım ve birlikte değişeceğiz.

Hareket etmek güvenli olur olmaz.

Natalya başını salladı. Kafesteki bir fare gibi kapana kısıldığı için öfkeliydi. Hissettiğinin kendisinden çok Vikirnoff'un öfkesi olduğunu anlaması iki kalp atışı sürdü.

Yere yatın. Hepiniz hızla kaçtıktan sonra alevleri söndürdüğümde, unutmayın, geldiğimizi anlayacaklar. Mikhail, kükreyen alevlerin ve kara dumanın ortasında ortak iletişim yolunu kullanmaktan başka çareleri olmadığını kabul etti.

Natalya, Vikirnoff'un onu aşağı çekmesini beklemeden yere düştü. Bu kez aceleyle kurulan kalkanın içindeki oksijenle duman karışmıştı ama hava hâlâ solunabilir durumdaydı.

Vikirnoff onun üzerine yerleşti ve dişi kaplan itiraz edercesine homurdandı ama hareketsiz kaldı.

Bu kez yerin sarsılmasına ve binadan havanın çekilmesine daha hazırlıklıydı. Yine aynı ürkütücü sessizlik vardı. Karpatlar kalkanlarını attılar ve sise dönüşerek parıldamaya başladılar. Vikirnoff'un parmakları kızın parmaklarının etrafında sıkıca kıvrılırken, buhar görüntüsünü kızın zihnine itti.

Dur! Emir yine Vikirnoff'tan geldi, Razvan'ın beyninin daha da derinlerine inip savaş planını okuyordu. Yeniden yapılanmamızı engellemek için bir yöntem geliştirdiler. Xavier ve Razvan bizi tuzağa düşürmek için bir ağ kurdular. Eğer değişirsek, o formda yakalanacağız, değişemeyeceğiz. Bizden bekledikleri bu.

Herhangi bir kusuru var mı? Mikhail tartışmayla vakit kaybetmedi ya da konuşmaları vampirlerden gizleme zahmetine girmede. Karpatyalıların bilgileri nereden aldıklarını henüz bilmiyorlardı. Hepimiz ne yaptıklarını görelim.

Natalya bundan çok daha fazlası olduğunu doğruladı. Büyülerimizin çoğunu kullanmaya kalkarsak geri teper. Sanırım bize sadece hava kaldı. Bunu engelleyemezdi.

Dominic onu destekledi. O haklı. Yıldırım ya da rüzgâr ve yağmur dışında herhangi bir büyü kullanmaya ya da yer değiştirmeye çalışmayın. Bizi savaşmak için eski yöntemleri kullanmaya zorlamayı düşünüyorlar. Ve bizi duyuyorlar. Zaferlerini hissediyor musun?

Natalya özel telepatik yollarından Vikirnoff'a ulaştı. Razvan ve Xavier kalkanı çok fazla dağıtamazlar. Ormana ulaşırsak yer değiştirebiliriz. Bu mesajı hepsine ulaştırmanın bir yolunu bul.

Olur.

Natalya'nın kalbi neredeyse göğsünde patlayacaktı, öyle şiddetli çarpıyordu ki. Kaçma isteği neredeyse bastırıyordu. Diğer iki kadına baktı ve yüzlerinde aynı çaresizliği gördü. Sara'nın elleri koruyucu bir şekilde karnını kapatırken Natalya'nın kalbi

kıpırdadı. Diğer kadının bakışlarıyla karşılaştı ve Sara, Natalya'nın gözlerindeki soru karşısında hafifçe başını salladı. Vikirnoff! Buradan hemen çıkmalıyız.

Ateş topları çoktan eve çarpmaya başlamıştı, bu kez yapının yanlarından geliyordu. Dışarı çıkmak için savaşmak zorundayız. Mikhail'in sesi sakindi. Kadınları merkezde tutun.

Natalya silahını çekti. Bu kadın değil.

Vikirnoff eğildi, duman etraflarında yoğun bir şekilde dönerken parmakları Natalya'nın bileğini derinlemesine ısırdı. Bana yakın dur. Tam yanımda.

Sara bebek bekliyor. Ona göz kulak ol. Natalya onun kendisine bir savaşçıdan daha değersizmiş gibi davranmasına izin vermeyi reddediyordu. Eğer onun kim olduğuyla başa çıkamıyorsa, bunu şimdi öğrenmesi gerekiyordu?

Hemen çıkmamız gerek. Tüm ev gıcırdadı ve parçalanırken gerildi. Erkekler senkronize bir kaçışla kapılardan ve pencerelerden içeri daldı, kadınlar da hemen arkalarından. Vampirler avcılarının üzerine atlarken Natalya Sara'yı korumak için geri çekildi, parçalıyor ve parçalıyordu, hayvan formları, dişler ve pençelerle maskelenmişti.

Her yerdeydiler. O kadar çoktular ki Natalya'nın kalbi dondu, klon olması gereken bir ordu avcılara saldırıyordu. Falcon'un Sara'yı geri ittiğini gördü, bu sırada devasa bir ayı canavarı bir ağacın dallarından doğrudan onun omuzlarına düştü. Sara gerekirse çıplak ellerini kullanmak niyetiyle yaratığa saldırdı. Natalya yaratığı vurdu, boğazına ve kalbine tam bir şarjör boşalttı, ona doğru koşarken Sara'yı korumak için onu itti. Koşmaya devam etti, silahına yeni bir şarjör taktı ve neredeyse yakın mesafeden tekrar ateş etti. Ayı saldırının etkisiyle geri çekildi ve doğal vampir formuna dönüştü.

Falcon yumruğunu göğüs boşluğuna indirdi ve kalbi parçaladı. Kalbi yok etmek ve vücudu yakmak için gökyüzünden şimşekler çaktı.

Natalya üç yaratıkla savaşıyor Vikirnoff'u gördü. Daha şimdiden giysileri parçalara ayrılmıştı ve vampirlerin indirdiği birkaç darbeden dolayı sırtında kan parlıyordu. Biri çoktan yerde yatıyordu ve beşincisinin arkasından yaklaştığını görebiliyordu. Kalbi boğazında, vampirle Vikirnoff'un arasına atladı.

Devasa yaratığa tekrar tekrar ateş etti ama yaratık üzerine çıkana kadar ilerlemeye devam etti. Yüzünde sıcak, pis bir nefes hissetti, kırmızı çerçeveli gözlerdeki nefreti gördü. Silahı göğsüne dayayarak doğrudan kalbine art arda ateş etti. Vampir her patlamada sarsıldı ama pençeler kollarını daha da derine sapladı. Natalya silahı bırakıp bıçağı avuçladı ve tüm gücüyle canavarın boğazına sapladı. "Bırak beni!" Onu kendinden uzaklaştırdı, tiksintiyle tekmeleyerek göğsüne bir darbe indirdi ve onu daha da geriye savurdu.

Vikirnoff Natalya'yı yolundan itti, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. Gökyüzünde şimşekler çaktı, zikzaklar çizdi ve toprağı delip geçerek vampirin bedenini yaktı, bu sırada kalbini de aldı. "Benim için kendini bir daha böyle tehlikeye atmaya cüret etme." Öfkeden titriyordu ve öfkesi sesine de yansıyor. Onu kaybetmeyecekti, bu şekilde değil. Diğer kadınlar hayat arkadaşlarının yetersiz korumasını kabul ediyorlardı ama onun Natalya'sı kabul etmiyordu. Savaşta en önde ve merkezde olmalıydı.

Gerekirse Sara'yı koru ama beni korumaya çalışma. Lanet olsun sana, Natalya. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmaya izin vermemi isteyemezsin. Buna izin vermeyeceğim.

Lanet olsun sana. Egon laftan anlamıyor diye özentili bir kabadayının seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceğim.

Vikirnoff ona beyaz dişlerini göstererek hırladı ama başka bir şey söylemeye fırsatı olmadı, başka bir küçük vampir ordusunun hücumuyla karşılaştı.

Natalya sağına baktı ve Dominic ile Manolito'nun şimşek kılıçlarla dövüştüklerini fark etti, uzun yanıp sönen ışıklar birkaç klonu keserken ısıyla cızırdıyordu. Kılıcını çekti ve Sara'ya sırttı. "Ben de onlardan bir tane istiyorum." Kendi kılıcıyla ışın kılıçlarını işaret etti.

"Hava durumunu kullanabileceğimizi söylemiştin?" Sara sordu.

Natalya başını salladı. "Bunu engelleyemediler. Razvan ve Xavier buna çok üzüldüler çünkü Karpatların yıldırım yağdırmasını engellemek istiyorlardı."

"Eminim öyledir." Natalya'nın şaşkınlığı karşısında Sara, Natalya'nın kemerinden bir bıçak çıkardı ve elini gökyüzüne doğru tuttu. Gökyüzünden şimşeğe benzeyen bir şey sıçradı ve sapın üzerinde eridi. Bıçağı Natalya'ya uzattı.

Natalya göz kamaştırıcı ışığı kontrol edebileceğini umarak kılıcıyla iki deneysel kesik attı, dengeyi hissetti. Canlı, bir güç kaynağı gibi hissetti ama iki deneme kesimi yaptığında bir rüya gibi işledi. Arkasında bir şey hissetti ve dönerek yıldırım kılıcıyla bir kesik attı. Uzun pençelerle biten tüylü bir kol yere düştü ve yaratık acı içinde uludu.

"Hoppala. Kusura bakma. Geri çekil tüy yumağı yoksa senin için çok daha değerli bir şeye saldıracağım." Kılıcını hazır tuttu, ayaklarının ucuna geldi ve başka bir şey söylemeden doğrudan tüylü göğsüne sapladı. Kalp hemen yanıp kül oldu ve Natalya sırttı. "Bu çok havalı. Saç spreyinden çok daha iyi."

Onlardan çok fazla var. Onların hattını yarmalıyız.

Bu Dominic'ti. Natalya onun Manolito ile sırt sırta vermiş birkaç vampirle savaştığını ve onları prensten uzak tutmaya çalıştığını görebiliyordu. Vampirler klonlarının çoğunu avcılar üzerinde yoğunlaştırmıştı ama Mikhail ve hayat arkadaşı Raven'in peşinde olduklarına şüphe yoktu. Klonlar avcıları meşgul ederken, ölümsüzlerin daha yetenekli olanları prense saldırdı. Raven'in bir kılıcı vardı ve hayat arkadaşının yanında savaşıyordu ama sayıları çok fazlaydı.

"Kuzeye, ormana doğru bak. Orada bir açıklık var." Falcon Sara'nın kolunu yakaladı ve onu o yöne doğru itti. "Kuzeye doğru savaşırsan belki kurtulabiliriz."

Tüm avcılara kan bulaşmıştı, iyileşmeye vakitleri olmayan derin yaralar. Natalya Vikirnoff'a bakamıyordu. Ona yakın duruyordu, baş edemeyeceği kadar çok rakiple savaşıyordu ve vücudunu kaplayan yaralar onu zayıflatıyor olmalıydı. Zamanlarının tükenmekte olduğunu biliyordu. Birkaç klon öldürmüştü ama onları yenmek imkânsız gibi görünene kadar gelmeye devam ettiler.

"Maxim burada ve bizi alt edileceğimize inandırmak için kurnazca etkiliyor." Vikirnoff ilerlemeye, klonları kesmeye ve elinden geldiğince çoğunu yakmaya devam etti. Bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu. "Orman, Natalya. O tarafa doğru ilerlemeye devam et."

"Deniyorum." Karşısındaki insan formundaydı ve klon değildi. Onun yıldırım kılıcına kendi kılıcıyla karşılık verdi ve hem yetkin hem de kendinden emin görünüyordu. Kılıcı onunkiyle karşılaştığında, şok dalgaları koluna doğru ilerledi. Darbenin altında sendeledi ve doğrudan kalbine gelen ikinci darbeyi savuşturmayı başardı. Bir tarafa doğru kayarak üçüncü darbeyi savuşturdu ve temas kuvvetinin kılıcını küçük bir daire çizerek rakibine geri götürmesine izin verdi.

Öfkeyle bağırarak Natalya'ya sertçe saldırdı ve onu kuzeyden ve güvenlikten uzaklaşmaya zorladı. Natalya darbe üstüne darbe savuşturuyor, bir yandan da adamın onu götürdüğü yönden uzaklaşmaya çalışıyordu. Adamın gözlerinde onu korkutan bir şey, bir zafer parıltısı vardı. Bir dövüşçünün yapabileceği en kötü hatalardan biri olan geri çekilmeyi bırakmaya kararlı bir şekilde sola doğru adım attı. Kökler ayağının etrafından fışkırdı, bileğini çevreledi ve onu esir aldı. Natalya kılıcını vampire doğru savurdu ve kılıcın doğal yoluna devam ederek sarmaşıkları kesmesine izin verdi. Kan fışkırdı ve bitkiler solup cansız bir şekilde yere düştü.

Vikirnoff vampirin arkasında yükselip kendi yıldırım kılıcını savurdu. Kafa uçtu ve Natalya kalbine sapladı. Üzerlerine gelen küçük klon üçlüsüyle savaşmak için birlikte döndüler.

Etraflarındaki gürültü sağır edici gibiydi. Vikirnoff, Natalya'yı daha iyi savunabileceği bir yere götürmek için geri çekildi. Kılıcını savurup savuştururken bir yandan da onu izliyordu. Aklına muhtemelen burada ölecekleri geldi. İçindeki öfke yatıştı. Onun yanında savaşıyordu. Onun savaşçı kadını, onun mucizesi, her yönden ona denk olması için yaratılmış nihai hayat arkadaşı.

Eğer batmaları gerekiyorsa, birlikte batacaklardı. Kadının ne olduğunu, sahip olduğu yetenekleri ve onu nasıl sevdiğini anlayınca gözleri yaşardı. Bedenini onunla ölüm arasına koyacak kadar. Seni seviyorum. Ona söylemek zorundaydı. Savaşın ortasında bile, özellikle de orada, onda ne olduğunu anladığını bilmesini sağlamalıydı.

Yıldırım kılıcını bir klonun kalbine saplarken ona küçük bir gülümseme gönderdi. Tabii ki biliyorsun. Nasıl yapmazsın?

Gidin! Vikirnoff'un sesi acildi.

Natalya döndü ve koşmaya başladı, ormana ve düşman hatlarındaki küçük bir deliğe doğru ilerlemeye çalışan Karpatların sıkı düğümüne ulaşmaya çalışıyordu. Ani bir farkındalık zihnini kurcaladı ve onu geri çekti. Vikirnoff'tan metrelerce uzaktaydı ama onu net bir şekilde görebiliyordu ve etrafı sarılmıştı. Daha kötüsü, çok daha kötüsü, etrafındaki toprak termit tepecikleri gibi birkaç yığına dönüşmüştü. Böcekler tepeciklerden kaynıyordu ve hemen arkalarında Razvan açık alana adım attı.

İçindeki her şey durdu. Savaş çok uzakta görünüyordu. Kardeşi oradaydı. İkizi. Onu bir asırdır görmemişti ama göz göze geldikleri anda yıllar akıp gitmiş ve onu yeniden o küçük çocuk haline getirmişti. O

Döndü, yeşil gözleri parladı, gece mavisine döndü ve bakışları iki vampirin başının üzerinde buluştu. Gözleri yaşlarla doldu. Üzüntüden mi yoksa mutluluktan mı ağladığını bilmiyordu.

Vikirnoff'un kılıcı ölümsüzlerden birine saplandı ama hemen arkasındaki bir diğeri sertçe vurarak onu dizlerinin üzerine çökertti. Onu yerde görmek Natalya'yı harekete geçirdi. Hızla ileri atıldı ve havaya fırladı, en yakınındaki klonun kafasına tekme atarak üzerinden geçti ve kılıcını bir diğerine savurarak onu neredeyse ikiye böldü. Koşarken yere indi, hedefinden hâlâ çok uzaktaydı.

Vikirnoff takla atarak ayağa kalktı, birkaç saldırıyı savuştururken kılıcı parladı, bir kalbe doğrudan isabet ederek onu yaktı ve son vampiri boğazından kesti. Razvan'ın karşısında durdu. Ciğerleri hava almak için yanıyordu. Her yaranın, her kesiğin, vücudundan sızan değerli kanın farkına vardı. Kaç tane klon yok ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Maxim onları yok eder etmez yerlerine yenilerini yaratmıştı. Bunların hepsi Maxim güvende kalırken kurban edilecek piyonlardı ve avcının gücünün tükenmesini bekliyorlardı. Natalya'nın kardeşi de bekledi.

Vikirnoff onun kim olduğunu hemen anladı. Razvan Natalya'nın tek yumurta ikizi değildi ama gözleri aynıydı ve o koyu, gece mavisini gözlerle bakınca Vikirnoff'un içinde keder kabardı. Bu adamın canını almaktan başka çaresi yoktu ve bu eylem onu her zaman rahatsız edecekti.

"Demek kız kardeşimin kalbini fetheden adam sensin." Razvan usulca iç çekti. "Onu senin türünden uzak tutabileceğimi ummuştum. Onu Xavier'den uzak tuttum ama yine de senin onu bulmanı engelleyemedim."

Vikirnoff sessiz kaldı. Razvan'ın sesi yumuşak bir büyülenmeydi. Vampirinkinden farklıydı, o sadece bir yanılsamaydı. Razvan'ın sesi gerçektir, saflık ve doğrulukla doluydu. Vampir dönüşüyse bu nasıl olabilirdi? Neden saldırmıyordu?

"Kimsenin ona zarar vermesine izin veremem. Onu sevdiğine inandırmak için hangi hileye başvurduğunu bilmiyorum ama zihnini temizlemenin bir yolunu bulacağım."

Vikirnoff kaşlarını çatı. Razvan gerçekten de suçlandığı iğrenç suçları işlemiş miydi? Xavier geçmişin sahnelerini bozmayı başarmış mıydı? Başını iki yana sallayarak sağlıklı düşünmeye çalıştı. Razvan'ın söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu.

Natalya oraya asla zamanında varamayacağını biliyordu. Razvan'ın Vikirnoff'a yaklaştığını görebiliyordu. Hareketleri o kadar yavaştı ki hareket ediyormuş gibi görünmüyordu ama ediyordu. Vikirnoff'un zihnine dokundu ve onun kafa karışıklığını okudu. Razvan sesini kullanmakta ustaydı. Bunu unutmuştu, Vikirnoff'u uyarmayı unutmuştu. En kötüsü de, Vikirnoff'un aklına tereddüt etme nedenini sokmuştu ve Razvan bundan yararlanıyordu.

Razvan Vikirnoff'a yaklaştı, kınından kavisli bir hançer çıkardı ve avuçladı, bıçak Vikirnoff'un göremeyeceği ama onun görebileceği şekilde bileğine dayandı. Umutsuzluk onu ele geçirdi. Vikirnoff'a duyduğu korku onu boğdu. Öldür onu Vikirnoff! Kılıcını fırlatırken bile emri verdi. Natalya çok uzakta olduğunu biliyordu ama denemek zorundaydı. Artık tamamen Karpatyalı olduğunu unutarak sahip olduğu tüm gücü kullandı. Kılıç gecenin içinde ısıık çalarak ilerliyor, ışık dönüyor, gözlerini acıtan göz kamaştırıcı bir görüntü oluştuyordu. Razvan Vikirnoff'a doğru hamle yaptı, tam o sırada kılıç sırtından girip kabzasına kadar vücuduna saplandı.

Hiç ses yoktu. Çığlık yoktu. Razvan başını çevirip ona bakarken dizlerinin üzerine çöktü, iki eli de kılıca doğru kalktı. Etrafındaki toprak içe doğru çöktü ve o gözden kayboldu. Mavi bakışları yeşile döndü ve toprağın altından kayarken onunkilere kilitlendi. Gördüğu son şey yüzündeki şok ve dehşetti.

Natalya çığlık atarak kardeşiyle arasındaki mesafeyi kat etti ve ona doğru uzandı. Düşünecek zamanı olmamıştı. Sadece seçim yapabilirdi, Razvan'ın onu öldürüp öldürmeyeceğini tartamazdı.

kurtarılabilirdi ama artık çok geçti. Ne yapmıştı ki? Kılıcı fırlattığında neden bu kadar isabet kaydetmişti? Toprak çoktan onun üzerine dolmaya başlamıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve çıplak elleriyle kazmaya başladı, büyük hıçkırıklar onu boğuyordu. "Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?"

Natalya'nın parçalanmış çığlığı Vikirnoff'u neredeyse parçalıyordu. Ona doğru koştu, onu yakaladı, kolu beline dolandı ve onu yerden kaldırdı. "Natalya, kes şunu! Bırak onu! Gitmek zorundayız! Beni duyuyor musun? Hemen gitmeliyiz!"

Klonlar onlara doğru ilerledi ve Vikirnoff onu sarstı. Karnı acıyla burkuldu. "Natalya!" Ona tanımadan baktığında, morarmış ve işkence görmüş görüldüğünde ve deli bir kadın gibi onunla savaştığında bile gitmesine izin vermeyi reddetti. "Bana bak, lanet olsun." Onu tekrar sarstı. "Bana bak."

Sertçe yutkundu, bakışları ona odaklandı. Hızla onlara doğru yaklaşan klonlara baktı. "Şimdi iyiyim. Gerçekten." Gözlerini silip diğer silahını çekti ve klonlara birkaç el ateş ederek onları geçici olarak geri püskürttü.

Vikirnoff onu önüne iterek düşman hatlarını delmek için savaşılan Karpatlar'a doğru itti. Manolito onlara yardım etmek için geri dönmüş, Natalya'nın önünde koşmuştu ve Natalya ilk kez bu korumaya itiraz etmemişti.

Vikirnoff başlarının belada olduğunu biliyordu. Maxim'in onlar için kurduğu tuzaktan kurtulmaları gerekiyordu yoksa hepsi burada ölecekti. Çok fazla klon vardı ve avcılarının hepsi yaralanmıştı. Daha da kötüsü, Maxim kendini göstermemişti bile.

"Mikhail yardımın geldiğini söylüyor," diye bildirdi Manolito. "Ormana ulaşmalı ve birkaç dakika daha dayanmalıyız. Gregori ve Jacques geri döndüler ve mümkün olduğunca çabuk geliyorlar."

Vikirnoff diğer Karpatlar'a doğru ilerlemeye çalışan prene baktı. Prens hâlâ sol taraflarında, biraz uzaktaydı ve içinde bulundukları umutsuz duruma rağmen

Sakin ol. Mikhail daha küçük vampirlerden ikisiyle savaşarak Raven'a Dominic'i dūřman hattındaki dar boşluktan takip etmesi için zaman kazandırdı. Prens bir anda kendini etrafı sarılmış ve diğerk avcılarla bağılantısı kesilmiş halde buldu. Vampirler ve klonları çılgın bir kurt sürüsü gibi ona doğıru yaklaşmaya başladı. Diğerkleri yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Vikirnoff yön değıştirdi ve Mikhail'e yardım etmeye gitti.

Natalya, kardeşini yeniden kaybetmenin ağırlığı altında ezilmiş hissederek, bir sefalet sisi içinde koştu. Başka seçeneğı olmadığını biliyordu ama keşke daha fazla zamanı olsaydı diyordu. Vikirnoff'un hayatta ve iyi olduğıundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Onu da kaybetmeye dayanamazdı. Patinaj yaparak durdu ve arkasını döndü. Solunda Prens'e doğıru ilerlemeye başlamıştı bile.

Sen ne yapıyorsun? Diğerklerinin yanına git! Vikirnoff savaşa katıldı, çılgın bir iblis gibi dönüyor, kılıcı cesetleri kesiyor ve Mikhail'i sıkıştıran vampirlere ulaşmak için klonların arasından geçiyordu. Prensın kendisine doğıru geri dönmesi için bağırarak geniş bir alan açtı.

Natalya hırladı, dişi kaplan yüzeye yaklaşırken saçlarındaki ve tenindeki çizgiler her zamankinden daha belirgindi. Mikhail'in en yakınındaki vampire ateş ederek önce kalbini, sonra da boğıazını hedef aldı. Onu birkaç dakikalığına da olsa yere indirebilirse, Vikirnoff diğerklerini hallederken Mikhail de diğerk Karpatyalılara katılmak için savaşabilirdi. Ormana çıktıklarında, yer değıştirebilir ve diğerk yeteneklerini kullanabilirlerdi. O zaman durum lehlerine dönebilirdi.

Vampir ürperdi ve ona doğıru döndü, ağızı küfürlerle açılmıştı, dişleri kanlı ve sivriydi. Parlayan gözleri nefret ve öfkeyle ona dikildi ve havalanarak doğıruca ona doğıru uçtu. Göz ucuyla Mikhail'in diğerk vampiri yere serdiğini ve kalbini göğsünden söktüğünü gördü. Bir şimşek çaktı ve şaşkınlık içinde ona doğıru uçan vampire çarparak onu gökyüzünden yere düşürdü. Vikirnoff ona ters ters baktı ve ona yardım edenin o olduğunu anladı.

Gösteriş. Prensın yanında kuzeye ve güvenliğe doğru koşarken onun yanına düştü.

Dominic hepsinin önünde koşarak ormana doğru ilerledi ve yollarına çıkan az sayıdaki düşmanı yarıp geçti. Sara ve Raven hemen arkasından koşarken Falcon ve Manolito da arkadan geliyordu. Orman çizgisine yaklaşmışlardı ve Natalya, klonlar sıradaki boşluğu doldurmak için acele ediyor olsalar da içini bir rahatlama duygusunun kapladığını hissetti.

Dominic dehşet içinde görünmez bir şeye çarptı. Kıvılcımlar uçtu, gökyüzünden yağdı ve elektrik cızırdayarak yayıldı, sıcak turuncu-kırmızı bir çizgi, Ejderha Arayıcı'nın sol tarafını yaktı ve onu gizli bariyere kaynakladı. Orada tutuldu, kolu yanıyordu ve kurtulması mümkün değildi.

Acı yüzüne yayıldı ama o kararlılığını korudu, dönebildiği kadar döndü ve yıldırım kılıcını sağlam olan tek koluna aktardı. Karpatyalılar aniden durdu, dışa dönük gevşek bir yarım daire oluşturdu ve usta vampirin ortaya çıkmasını bekledi.

Natalya Dominic'in yanına yaklaştı, kolu yanmaya devam ediyordu ve gizli kalkana takılmıştı. Örgünün kenarları kolunun yakınında daha belirgindi. Dikkatle inceledi, Ejderha Arayıcı'yı ağında yakalamaktan kopmuş çeşitli teller vardı. "Sanırım bunu indirebilirim." Natalya anonsu alçak bir sesle yaptı. "Eğer bana biraz zaman kazandırırsan, onu indirebilirim."

Mikhail sertçe Vikirnoff'a baktı, o da dile getirilmeyen soru karşısında başını salladı. "O iyi biri. Belki Rhiannon'dan bile daha iyi."

"İndir o zaman," dedi Mikhail.

Silahına dolu bir şarjör taktı ve fazladan mühimmatla birlikte Sara'ya uzattı. "Sen ve Raven bana yardım ederseniz, bu işi çabucak halledebiliriz."

Sara başını salladı. "Ben sizinleyim. Bana ne yapacağımı söyle."

Raven yanlarına geldi ve üç kadın bariyerin yakınına, erkeklerin oluşturduğu gevşek çemberin içine doğru ilerledi.

yapmıştı.

Natalya yükselen korkuyu ve savaşın sesini duymazdan gelerek kalkanın verdiği hisse odaklandı. Bu bir korumadan biraz farklıydı, büyü kötü amaçlar için çarpıtılmıştı, ama yine de sadece bir sihirdi. Ve o büyüü biliyordu.

Dokumanın gücünü hissetmek için avuçlarını yukarı kaldırdı. Maxim. Onu zihninde hissetmişti ve dokunuşunu biliyordu. Bu onun işiydi. Kötülük tarafından dokunulmak korkunç bir deneyimdi ama aynı zamanda onun zihnindeydi. Onun nasıl çalıştığını biliyordu ve Razvan da böylesine güçlü bir büyü dokumasında ona yardım etmişti. Razvan onun korumalarını ve büyülerini kullanmıştı. Bunu anlaması sadece bir zaman meselesiydi. "Ah, evet," dedi usulca, "bu bebeği aşağı indirebilirim."

Vikirnoff bir sonraki klon dalgasını savuştururken gözünü Natalya'dan ayırmadı. Diğer avcıların yorulmaya başladığını biliyordu. Hepsi de nispeten şanslıydı. Çoğunluğu derin kesikler olmak üzere hepsi ağır yaralanmıştı ama belki Dominic dışında kimse savaşın dışında kalmamıştı. Ejderha Arayıcısı olduğu gibi bariyere sıkışmış halde hâlâ cesurca savaşıyordu ama sonunda Natalya bariyeri yıkmazsa hepsi ölecekti.

Ani bir sessizlik oldu. Hava durdu ve klonlar Karpatlar'ın gevşek düğümünden geri çekildi. Maxim gelmişti. Vampirler ayrıldı ve o orada durdu. Güçlüydü. Kadim. Alaycı yüzü ahlaksızlığını ve onları hor gördüğünü ortaya koyuyordu. Bakışları Dominic'in üzerine düştü. "Tekrar karşılaştık. İyi görünmüyorsun, eski dostum."

"Ben senin asla arkadaşın olmadım, hain," diye cevap verdi Dominic. Kabarcıklar artmaya devam ederken ve yanık et kokusu rüzgârda sürüklenirken bile kolunu bariyerden kurtarmaya çalışmak için hiçbir hamle yapmadı.

Vikirnoff tekrar Natalya'ya baktı. Raven ve Sara onun önünde yan yana durmuş, ne yaptığını görmesini engellemek için onu vampirden korumaya çalışıyorlardı. Arada sırada iki kadının arkasından zarif bir el hareket ediyordu

Natalya havada desenler çizdi. Maxim'in fark etmesine fırsat kalmadan Mikhail onunla yüzleşmek için öne çıktı.

Prensin hareketi klonlarda huzursuz bir mırıldanmayı tetikledi ve Maxim elini kaldırıana kadar ilerlediler. "Seni öldürmek için can atıyorlar Dubrinsky. Neden bu kadar çok kişinin varlığını küçümsediğini merak ediyorum."

"Kazanamayacaksınız." Mikhail'in sesi alçaktı ama güç ve otorite taşıyordu.

Maxim gülümsedi. "Oh, ama yanıyorsunuz. Biz çoktan kazandık. İkinci komutanının yardımına koştuğunu sanıyorsun ama o sana yardım edemez. O da tıpkı kardeşin, kızın ve ailenin her ferdi gibi ölecek. Bu dünyada Dubrinsky diye biri kalmayacak ve avcıların kökünü sonsuza dek kazımış olacağız."

Ne kadar yakınsın, aınaak eny?

Natalya'nın alaycı homurtusu zihninde yüksek sesle yankılanıyordu. Yani şimdi yeteneklerime ihtiyacın olduğu için tekrar sonsuza dek senim. Daha beş dakika önce bana senden uzak durmamı söylemiyor muydun?

Vikirnoff iç çekti. Ben öyle bir şey demedim.

Bunu sadece sen söylemedin, Yalnız Kovboy, aynı zamanda düşündün de. Peki ya ceza? İtaat etmezsem beni cezalandıracak mıydın? Bunu da gördüm bu arada, aptal beyninin içinde dolaşıp duruyordu. Ben kimseye itaat etmem.

Bunu ne kadar iyi biliyorum. Daha ne kadar sürecektir?

Beni yalnız bırakırsanız, bu işi halledebilirim. Çok karmaşık bir büyü kullandı. Dominic bana yardım ediyor. Bariyere bağlı olduğu için, benim hissedemediğim bazı telleri hissedebiliyor. Aramızda, onu çözüyoruz. Birkaç dakika daha. Gregori yakınlarda; bariyere yaklaşmaması konusunda uyarıldı mı?

Mikhail onu bilgilendirdi.

Vikirnoff dikkatleri üzerine çekmek istemediği için hareketlerini belli belirsiz yaparak ilerledi. Maxim'in prene duyduğu nefret o kadar güçlüydü ki neredeyse

Canlı. Vampir şiddetin sınırındaydı, öldürme arzusu zevk alma arzusunun önüne geçmişti. Bir vampir olarak bulmayı başardığı her duygu kırıntısında, kurbanlarını öldürdüğü ve adrenalin zengini kanla ziyafet çektiği en yüksek anlarında, Karpatyalı avcılardan intikamını prenslerini öldürerek alabileceği bu anı hayal etmişti.

Hava durgunlaştı. Kimse hareket etmedi. Ne ayak sesleri ne de silah şakırtıları vardı. Vikirnoff kılıcının kabzasını kavradı ve sessizce küfretti. Karpatyalılar büyülerini kullanamadıkları için ciddi şekilde handikaplıydılar. Maxim güçlerinin tamamını kullanabiliyordu ve istediği zaman yenileyebileceği bir ordusu vardı.

Gökyüzü tam önlerinde bir vampir ve klon ordusuyla patladı, o kadar çoklardı ki küçük avcı grubuna doğru uçarken birbirlerini engelliyorlardı. Mikhail saldırıyı karşılamak için bir adım öne çıktı ama Vikirnoff, Falcon ve Manolito onun önüne geçti. Yıldırım kılıçları havada süzülerek önlerine çıkan her şeyi kesti. Cesetler yere düşer düşmez hayvanlar ayağa fırladı, keskin dişli fareler onları kesmek için bacaklarına saldırdı.

Sara öne çıktı ve kaosu ortasında sakin bir nişancılık gösterisiyle her seferinde bir mermi olmak üzere düzenli olarak ateş etmeye başladı. Raven, Dominic'in kendisine fırlattığı kılıcı aldı ve yeni bir kılıç dövdü. Havadan gelen saldırıları savuşturmak için can yoldaşıyla sırt sırta verdi.

Maxim aniden Manolito'nun arkasında belirdi, kılıcı elinden çekip aldı ve jilet gibi keskin pençesini boğazına geçirdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bir bulanıklık gibiydi. Vikirnoff dönerek kılıcıyla vampirin bacağını kesti ama Maxim sadece bir gölgeydi, cisimsizdi, çoktan gitmiş, çılgın ordusunun ardında eriyip gitmişti. Manolito yere düştü ve birkaç sıçan ona saldırdı. Vikirnoff iki tanesini tekmeleyerek uzaklaştırdı ve üzerine doğru uçan birkaç klonla savaşmak zorunda kaldı.

Natalya! Aç şu lanet şeyi, her yerimizi sarmışlar.

Küçük bir açıklık var. Dominic kapatıyor. Gregori'ye bilgi verebilir misin? İndirmek için çalışmaya devam edeceğim. Bu çok karmaşık.

Acele et, Natalya. Onları daha fazla tutamayız. Külötlü çorabını çıkarma.

Vikirnoff bunun ne anlama geldiğini ya da bu ifadeyi nereden aldığını sormayacaktı. Büyük olasılıkla bir filmde. O anın aciliyetini anlatmaya çalışmıştı ama bu büyüklükteki bir büyüü çözenin kolay olmadığını, hatta bazı durumlarda imkânsız olduğunu biliyordu.

Kılıcı diğer ikisini de kesti. Sara ve Raven onun yanına koşarak Manolito'yu savaşı avcılarının arkasından Dominic'e doğru sürüklediler. Raven onun yanında diz çöktü, ellerini boğazına bastırdı, savaşırken zihinlerini şifa ilahisi dolduruyordu. Mikhail Manolito'nun yerini aldı ve onun görüntüsü vampirleri öldürme çılgınlığına sürükledi.

Falcon sendeleyerek geri çekildi, göğsünde ve yüzünde birkaç derin kesik vardı. Vikirnoff onu korumak için aralarındaki mesafeye sıçradı ve kılıcıyla büyük kesikler attı. Mikhail'e dönüp baktığında, etrafını saran ordu yüzünden prensi göremedi bile. Daha koyu gölgeler savaşçıların arasında dolaştı ve Maxim ortaya çıkınca Vikirnoff'un kalbi sıkıştı. Prense yardım etmek için Falcon'u terk etmekten başka çaresi yoktu. Falcon'u kaybederlerse Sara'yı ve doğmamış çocuğunu da kaybedeceklerdi.

Vikirnoff prene doğru iki adım attı ve birkaç klon tarafından geri püskürtüldü. Bir inilti duydu ve Gregori'nin acıdan titreyen Dominic'in arkasından fırladığını görmek için tam zamanında başını çevirdi. Ejderha Arayıcı'nın alnında küçük kan lekeleri vardı. Yanıklar omzundan koluna, boynundan yüzüne kadar yayılmıştı. Jacques onu geçip savaşa katılmak için acele ederken dişlerini sıktı. Dominic ancak o zaman kendini bariyerden kurtardı ve yere yığıldı.

Gregori doğrudan vampirlerin arasına daldı, inanılmaz gücüyle onların arasından geçti, gümüş gözleri

alev alev yanıyordu. Jacques Falcon'u geri çekti ve Vikirnoff ile birlikte büyüyen orduyu durdurmaya çalıştı. Kaç tanesini kestiklerinin bir önemi yoktu, Maxim basitçe onların yerini alıyor, onları şaşırtıcı bir hızla çoğaltıyordu. Bariyer bir an önce yıkılmalıydı yoksa hepsi ölecekti.

Gregori bir fareyi kenara itti, bir klonu bariyerin içine fırlattı, klon cızırdayıp uludu ve ikinci bir klonun boynunu kırarak prensin yanına doğru ilerledi. Maxim Mikhail'e doğru uzanırken Gregori ağırlığını ona çarptı. Vampirin içinden geçti, sendeledi ve kendini yakaladı, döndüğünde usta vampiri yakınında, küçük, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle buldu.

"Bize katılacağını umuyordum." Maxim onu selamladı. "Her zaman katılırım." Gregori sağa doğru döndü.

Her şey birbirine bağlı! Natalya'nın sesi heyecan doluydu. Prense söyle. Her şey birbirine bağlı. Bariyer düştüğünde diğer tüm kalkanları da düşecek. Hepiniz yer değiştirebilecek ve bu savaşı kazanmak için ne işe yararsa onu kullanabileceksiniz.

Hemen indir onu, aınaak eny?, yoksa hiçbirimiz önümüzdeki on dakikayı atlatamayacağız.

Maxim daha da yaklaştı, Gregori'nin adımlarına sanki onunla dans ediyormuş gibi ayak uydurdu. Bu sırada ince dudaklarında küçük, çirkin bir aşağılama gülümsemesi oynayıyordu. Gregori yumruğunu derine indirdiğinde, Maxim hafifçe dönerek yumruğu aldı, avcının elini vücuduna hapsetti, kaburgaları keskin bir şekilde sıkışarak giyotin gibi hareket etti. Gregori'nin yüzü beyazlaştı ve eli olmadan kolunu geri çekti. Bir fıskiye dolusu kan aktı. Tüm Karpatyalılar Gregori'nin can yoldaşının zihinlerinde yankılanan acı dolu çığlığını duyabiliyordu.

Maxim kendi yumruğunu avcının göğüs boşluğuna daldırdı, kemiği ve kası geçerek prensin ikinci adamının atan kalbine ulaştı.

"Düştü! Düştü!" Natalya bağırdı ve savaşa katılmak için döndü.

"Dur." Bu tek kelime öyle bir otorite ve güçle söylenmişti ki herkes sustu. Mikhail Gregori'ye yaklaştı. "Bırak onu, Maxim."

"Onun kalbini sökeceğim." Parmaklar daha derine indi, atardamarları parçaladı. "Daratrazanoff ailesini ikinci komutanın olarak çok fazla düşünüyorsun, Mikhail. Malinov ailesine bakman daha iyi olurdu."

Gregori, usta vampirin kalbine ulaşmak için ikinci bir girişimde bulunmak yerine, Mikhail'e doğru uzandı. Parçalanmış bedeni titredi. Onu ayakta tutan tek şey kalbinin etrafını saran yumruktu. Hiç ses çıkarmadı ama kanlı koluyla prensine uzandı.

Mikhail bir adım öne çıktı ve Gregori'nin bileğini kavrayarak yarıyı dağladı ve yaklaşıp dişlerini Gregori'nin şahdamarına geçirdi.

Sersemlemiş bir sessizlik vardı, sadece Maxim'in avcının kalbini çıkarmak için çılgınca kazarken attığı öfke çığlığıyla bozuldu. Mikhail'in diğer eli Maxim'in ön kolunu yakaladı ve iğne izlerini kapatmak için dilini Gregori'nin boynunda gezdirirken çekti. Mikhail başını kaldırdığında farklı görünüyordu. Teni sıcak altın renginde parlıyordu. Maxim'in kolunu Gregori'nin göğsünden zorla çıkardı ve avcı parçalanmış bedenini tutarak yere düştü.

Mikhail diğer Karpatlar'dan uzaklaştı, kollarını uzattı, gözleri kapalıydı, zihni uzanıyor, çiziyor, genişliyordu. Işık şeritleri Mikhail'den Gregori'ye, Falcon'a, Dominic'e ve Jacques'a doğru parladı. Işık şeritleri Raven, Sara ve Natalya'yı birbirine bağladı, Vikirnoff ve Manolito'ya sıçradı. Güç, yeryüzü onunla titreşene kadar kabardı.

Natalya yakın ya da uzak, eski ya da yeni, vampir ya da avcı tüm Karpatyalılar arasındaki bağlantıyı hissetti. Her beceri, her yetenek, her bilgi kırıntısı zihinlerinden tek bir kişiye akıyordu. Mikhail'in ayakları yerden kesilince şaşkınlıkla gözlerini hızla kırptırdı. Kör edici ışık parmak uçlarından, ağzından ve gözlerinden fışkırarak

Klon ordusu, onları paramparça ederek usta vampirin etrafına boş ve cansız bir şekilde düştü.

Küçük vampirler yanmaya başladı, derileri tütüyor ve eriyordu, yüzleri deforme oluyordu. Korku içinde uluyarak daireler çizerek koştular.

Maxim, görünmeden hızlı hareket etmek için sık sık kullandığı gölge ruhuna geri dönmeye çalıştı ama Mikhail'in ışığı çok güçlüydü. Gecenin karanlığında artık içine girebileceğı bir gölge yoktu. Işık yüzüne, derisine vurdu ve küçük delikler oluşmaya başladı, küçük iğne delikleri vücudunun her yerinde yavaşça büyüyordu. Nefretini kükredi. Böcekler ve asit kusarak çırpındı, ışıktan uzaklaşmak için savaştı.

Mikhail daha da yükseldi, avcılarının gözleri bile yanana ve gözlerini korumak zorunda kalana kadar daha fazla ışık saçtı. Maxim'in derisi yarılmaya ve soyulmaya başladı. Uzun şeritler yere düştü ve dayanılmaz ışığın sıcaklığı altında cızırdadı. Uzun sivri tırnakları kıvrıldı ve siyaha döndü. Maxim daha yüksek sesle çığlık attı ve solmakta olan ruhunu geri almak için kollarını kaldırdı.

Vampirin göğsü yarıldı ve vücudundan kurtlar döküldü, kararmış, pörsümüş kalp parlak ışığa döküldü. Maxim kolunu organa doğru uzattı. Kalp vampire doğru yuvarlandı ama çoktan yanmaya başlamıştı. Organ alevler içinde patladı ve vampir sadece dehşet içinde izleyebildi. Saçları, derisi, hatta dişleri bile tütmeye başladı.

Gregori kıpırdandı ve büyük bir çabayla kendini Mikhail'in yanına sürükledi. Avcı sendeleyerek ayağı kalktı ve sağlam olan tek elini prensine doğru uzattı. Mikhail onu yakaladı. Işık aralarına yayıldı, onları çevreledi ve uzun bir an boyunca içlerinde parladı. Gregori Mikhail'i tekrar yere çektiğinde, Gregori'nin eli çoktan yenilenmişti.

Mikhail, Maxim'e doğru yürüdü ve kırmızı gözlerinin içine baktı. "Daratrazanoff ailesi hakkındaki görüşüm her zaman aynı kalacak."

Maxim erimiş bir et birikintisi içinde yere yığıldı, gözleri Mikhail ve Gregori'ye dikilmişti. Göz bebeklerinden siyah dumanlar yükseliyordu. Küçük alevler son vampiri de yakmak için dumanın içinden fışkırdı. Uzun bir sessizlik oldu. Bir rüzgâr yükseldi ve kan ve savaş kokusunu temizledi.

Natalya nefesini yavaşça bıraktı ve Vikirnoff'un eline uzandı. "Tamam," dedi. "Kitabı alabilir."

Bölüm 20

Vikirnoff başını sallayarak durdu, daralmış bakışları Natalya'nın bir kayanın üzerinden atlayıp küçük bir derenin içinden dans ederek geçerken, bir yandan da yıldırım kılıcını ağaçların arasına sokup çıkararak hayali rakiplerle savaşıyordu. "Artık hiçbir şey güvenli değil. Sen aklını kaçırmışsın."

Kahkahası tekrar ona doğru süzüldü, ona dokundu, onu ısıttı. "Üç Silahşör'den biri olmak için çalışıyorum. Ya da daha iyisi, Luke Skywalker. Kendimi Luke Skywalker olarak görebiliyorum. Kesinlikle."

"Neden Prenses Leia değil?"

Natalya durdu ve şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde döndü, kılıcı ışıkla titreşiyordu. "Yıldız Savaşları'nı izledin mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona sırtıttı. "Sanırım herkes Yıldız Savaşları'nı izlemiştir."

Natalya yıldırım kılıcını havada tuttu ve sırtıttı. "Hepinizin bu kılıçları yapmayı düşünmesine şaşmamalı. Saç spreyine ve alev makinesine olan ihtiyacı ortadan kaldırıyorlar."

"İkisine de hiç ihtiyacım olmadı." Çenesiyle kılıcın titreşen bıçağını gösterdi. "Biz yıldırım kullanırız. Onu yeniden şekillendirmek çok daha ölümcüldür."

"Benim böyle bir avantajım yoktu." Kılıca sertçe baktı ve kılıç dalgalandı ama yok olmadı. "Lanet şey umursamadığında beni rahatsız ediyor."

Başını salladı, kahkahası gözlerini ısıtıyordu. "Çok zorluyorsun. Gittiğini hayal et. Büyü yapmakla aynı şey değil bu. Sen her zaman önce büyüleri düşünürsün."

Bu doğrudu, Natalya biliyordu ama yine de sinir bozucuydu. Vikirnoff onu öpücüklerle uyandırmış, onunla birkaç kez sevişmiş ve hatta onun için kan bile vermişti. Kendisi olmadan ava gitmesini eğlenceli buluyordu.

başka bir adamdan beslenmesini istemiyordu. Belki de onun bir kadından kan alması konusunda da aynı şekilde hissediyordu ama bunu ne kendisine ne de ona itiraf edecekti.

Kılıca konsantre oldu ve neyse ki kılıç ortadan kayboldu. Kötü bir pratik seansı geçirdiğinde silahlarla şiddete başvurma eğilimi vardı. "Biliyor musunuz Bay Kendini Beğenmiş, arada sırada biraz pratik yapmak sizin için iyi olabilir. Kılıç kullanma becerilerinizin biraz paslanmış olduğunu düşünmüştüm. Başka şeylere çok fazla güveniyorsunuz ve bu arada iğrenç olan eriyen vampir oyuncaklarınızı elinizden aldığında, siz kötü çocuklar biraz zor anlar yaşadınız. Sizi kurtarmak için orada olmam iyi oldu."

"Evet, öyleydi."

Vikirnoff, Natalya'nın üzerinde dengede durduğu devrilmiş ağaç gövdesinin hemen altında duruyordu. Natalya sıçradı ve Vikirnoff onu yakaladı, tıpkı onun yapacağını bildiği gibi. İçinden mutluluk fışkırdı. Elbette onu yakalayacaktı, zihninde hep oradaydı, onu seviyordu, onu istiyordu, ona sahip olmanın bir mucize olduğunu hissediyordu. Kollarını onun boynuna, bacaklarını da beline doladı. "Evet, öyleydi ve bir dahaki sefere bana He-Man gibi davrandığında bunu hatırla."

Natalya başını onunkine doğru eğdi, saçları adamın tenine ipeksi bir yağmur gibi düşüyordu. Bu dünyadaki en şehvetli şeydi ve daha ona dokunmamıştı bile. Nabzının üzerinde bir dizi küçük kelebek yalaması hissetti ve anında kanı tepki olarak çarpmaya başladı.

"Her zaman çok güzel kokuyorsun. Savaşın sıcağında bile güzel kokuyorsun," diye mırıldandı, vücudu tıpkı bir kedininki gibi onunkine sürtünüyordu. Dili nabzının üzerinde ve boğazında titrek bir dans daha yaptı. Bir keresinde dişleri tüy gibi hafifçe sıyırdı ama dokunuşu gömleğinin içinden geçip tenini dağlıyor gibiydi.

"Bazen Natalya, sana dokunmadan hayatta kalabileceğimi sanmıyorum." Elleri Natalya'nın yuvarlak poposunu kavrayarak ona destek verdi. Aynı zamanda yeterince uyguladı

Karnının sıcaklığını adamın aniden sertleşen ereksiyonuna sıkıca bastırmak için baskı yapıyordu.

"Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim," diyerek başını onun omzuna yasladı ve dişleriyle kulağını çekiştirdi. "O savaştan sağ çıkamayacağımızı düşündüğümde bile, sana savaşırken baktım ve nefes kesiciydin. Benim olduğun için gurur duyuyordum."

Dili tekrar nabzının üzerinde küçük bir gezinti yaptı ve ereksiyonu kalınlaştı, tepki olarak sıçradı, kanı alev aldı. "Seni kendin olduğun için seviyorum Natalya, bundan asla şüphe etme. Seni tehlikeli bir durumda kabul etmekte zorlanıyor olabilirim ama sen tam olarak istediğim kişisin."

Yumuşak kahkahası duyularıyla alay etti, ona başka bir baş döndürücü telaş verdi. Kulaklarında garip bir uğultu başladı. Vikirnoff devrilmiş kütüğün üzerine çökerek onu kucağına çağırdı. Kız ona iyice sokuldu, kucağına rahatça oturdu, tam da onun sevdiği gibi. "İhtiyacın olan şey benim. Ben olmasaydım Vik, otoriter, hırlayan bir huysuz olurdun." Dişleri Vik'in alt dudağını çekiştirdi. "Beni yanlış anlama, senin efendilik taslayıp diktatör olmaya çalışman biraz heyecan verici." Kadının dili adamın dudaklarının kenarında gezindi ve adamın vücudunu alev alev yaktı.

Dokunuşu çok hafifti, zar zor hissediliyordu ama yine de onu sarstı, kan kasıklarına akıp orada merkezlenene kadar her kasını sıktı, ama bundan da öte, kalbindeki kaymayı hissetti ve gözleri dökülmemiş yaşlarla yandı. Onun teninin tadına baktı, dili narin bir kadife törpü gibi köprücük kemiği boyunca ilerliyordu. Buranın erotik bir nokta olabileceğini hiç düşünmemişti ama tüm vücudu yay gibi gerilmişti.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var, Natalya." Boğuk bir sesle söylediği bu sözler yalvarmakla emretmek arasında bir yerdeydi. Pantolonunun malzemesi şişkin ereksiyonuna dayanamayacak kadar acı vermeye başladığında kendi giysilerini attı. Biraz daha büyürse derisinin yarılabacağından korkuyordu.

"Öyle mi?" Biraz dalgın bir sesle göğsünü kemirdi. "Eğer kıyafetlerimi çıkarırsam, bir daha oyun oynayamam. Bana çok ciddi davranırsın."

Parmakları kadının belini ısırdı. "Burada çok ciddileşiyorum. Ne kadar ciddi olduğumu hisset." Vücudunu onunkine yasladı ve kadının cevap veren sıcaklığını kıyafetlerinin arasından hissetti. Sürtünme onu ihtiyaçla inletti.

"Vahşi ve çılgın olmana ve beni yeterince hızlı alamamana bayılıyorum," diye itiraf etti Natalya, tırnakları küçük bir ısırıkla adamın göğsünü sıyrırken. "Ama bu çok mükemmel. Tembel ve yavaş. Seni yiyip bitiriyor. Buradaki kaslara bayılıyorum." Göğsünün üzerinden öpüşürken dili alay ediyor ve fiske vuruyordu.

"Seni yemenin sakıncası yok," dedi. Onu görmek, açlıktan kararan gözleri, yüzündeki şehvetli ifade, ellerinin ve ağzının yavaş işkencesi onu öldürecekti. Daha iki saat önce onunla birlikte olmuştu ama yine de içten dışa yanıyordu, o kadar sıcaktı ki alevler içinde kalmaktan korkuyordu. O kadar yumuşak, o kadar narindi ki, yine de içinden çelik akıyordu ve bu onu en az ağzının dolaşması kadar heyecanlandırıyordu.

"Bu fikrin olasılıkları var." Ayağa kalktı, kalçalarını kasıtlı olarak huzursuzca hareket ettirdi, tümseği adamın kasıklarına doğrudan temas etti. Parmakları ilk düğmeyi çözdü ve adamın nefesi boğazında düğümlendi.

Bluzu bir hediyein ambalajının açılması gibi yavaşça açıldı. Diliyle dudaklarını ıslattı. Kadın, adamın aklını başından alıyordu. Vücudu nabız gibi atıyor, zonkluyor, kalbi vücuduna kan pompalıyor, vücudundaki her hissi tek bir noktada topluyordu.

Bluz, ciğerlerine çektiği her nefeste yükselip alçalan göğüslerini ortaya çıkarmak için düştü. "Senin için yanıyorum." Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi ve başını göğsüne doğru çekti, adam bir zevk hırıltısıyla yapıştığında geriye doğru eğildi, güçlü bir şekilde emdi, dili ve dişleri ona işkence etti.

Gözlerini açıp onunkilere baktı. Bakışlarındaki karanlık açlık kadının nefesini kesti ve vücuduna sıcaklık yaydı. "Pantolondan Karpat usulü kurtul," diye emretti.

Sesinde öylesine boğuk bir ihtiyaç vardı ki, kadınsı olan her şey karşılık vermek için ayağa kalktı. Gözlerini kapadı ve kot pantolonunun sınırlarından çıkmayı diledi. Aralarındaki çıplak tenden başka bir şey istemiyordu. Adamın ağzı o kadar sıcaktı ki, bu zevke dayanamayacağını düşündü. "Bu işte pek iyi değilim," dedi iç çekerek, hiçbir şey olmayınca. "Diğerlerinin bunu alması ne kadar sürdü?"

"Bu işte harikasin. Mükemmel. Dikkatini dağıttım." Sesi makul olmayan bir şekilde memnun gibiydi.

"Öyle olmalı. Genelde çok hızlı öğrenirim."

Vikirnoff başını geriye attı ve güldü. Sevişmelerinin tam ortasında sesi o kadar sinirli çıkıyordu ki kendini tutamadı. "Çok rekabetçisin."

"Değilim. Sadece bunu yapabilmeliyim, hepsi bu." Gözleri ona yeşil-mavi parlıyordu. "O kadar zor olamaz. Hayal ediyorum, değil mi? Tek yapmam gereken bu."

"Görselleştirmek düşünmekle aynı şey değildir. Eğer 'Pantolonun gitmesini sağla' diye düşünüyorsanız, bu gerçekleşmeyecektir. Pantolonun gittiğini gözünde canlandırmalısın." Kızın poposuna masaj yaptı. "Onları senin için çıkarabilirim."

Bakışları daraldı ve öfkesi yüzüne yayıldı. "Sakin cüret etme. Ben yaparım. Biraz kilo aldım ve bu aptal şeyler çok dar."

Kaşları havaya kalktı. "Sorun bu mu? Kilo almak mı?" Eli yumuşak kıvrımları şekillendirdi. "Olabilir. Belki birkaç kilo."

Adamın göğsünü itti. "Şimdi gerçekten bela arıyorsun."

Avuç içi kadının karnına doğru kaydı. "Bu küçük çemberi seviyorum ama çocuğumuz içinde büyüdüğünde ve gerçekten kilo aldığında, bunu oynamam için bırakacak mısın?"

Natalya çocuk düşüncesiyle tamamen ayıldı. Sertçe yutkundu, bakışları aniden onunkilerden kaçtı. "Xavier'in hayatımızda her zaman bir gölge olarak kalacağını biliyorsun. Hayatta olduğu sürece, bizim ve sahip olduğumuz çocuklar için her zaman bir tehdit olacak."

"Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok." Adamın eli kadının saçlarını okşadı, cinsel bir dokunuştan çok rahatlatıcı bir dokunuştı bu.

"Bundan pek rahatsız olmuşa benzemiyorsunuz."

"Xavier kendisinin en büyük düşmanı. Yüzyıllardır türümüzü ortadan kaldırmaya çalışıyor ama yine de izole bir şekilde, korku içinde yaşıyor. Böyle bir hayat yaşamamanın anlamını göremiyorum. Hayatlarımızı amaçladığımız şekilde yaşamakta özgürüz. Bizim mutlu olma yeteneğimiz var ama onun yok. Ben Xavier'den korkmuyorum. O bizden korkuyor."

Dişleri alt dudağını ısırды. Vikirnoff kaşlarını çatdı. "Ne oldu, aınaak s?amet jutta? Söyle bana. Eğer benimle paylaşmak istemezsen bunu aklından çıkarmayacağım."

Sesindeki şefkat neredeyse onu mahvediyordu. Onu boğmakla tehdit eden yumruyu yuttu ve yanan gözlerini ovuşturdu. "Razvan. Sence gerçekten öldü mü? Her zaman çok isabetliydim ve onu öldürdüğümü sanıyordum ama savaşı kafamda tekrar canlandırırdığımda o kadar da emin olamıyorum. Maxim'i gördün, hatta Gregori elini yeniden canlandırdı ya da Mikhail onun için yaptı, ama mesele şu ki, inanılmaz pek çok şey vardı. Ya Razvan'ı ben öldürmediysem? Ya hâlâ hayattaysa? Bize yönelik tehdit çok daha fazla olurdu. Yaptığım şeyi asla affetmeyecektir."

Vikirnoff onu kendine yaklaştırdı, saçlarını okşadı, kalbi Natalya'ninkıyla aynı anda atıyordu. "Eğer Razvan öldüyse Natalya, seni sadece affetmekle kalmayacak, sana teşekkür de edecek. Eğer hâlâ yaşıyorsa, o gerçek Razvan değildir. Ruhu çoktan gitti ve geriye sadece bedeninin kabuğu kaldı."

"Aklımdan milyonlarca kez geçirdim." Kederle karışık endişe gözlerini doldurdu. "Yemin ederim tüm niyetim onu öldürmektir. O gün ne yaptığını biliyordum."

"Yüzüne baktım ve sana zarar vermesine izin vermeyecektim."

"O kişi sen olmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Hayır, ben olmalıydım. Başka birinin onun canını almasını istemezdim, onu seviyorum. Onu her zaman seveceğim ve kaybettiğim kardeşimin yasını sonsuza dek tutacağım. Bu benim işimdi. Sevdığım insanlara düşman olan, o kadar kötü bir yaratığa dönüşen ben olsaydım, kardeşimin beni yok edecek kadar seveceğini umardım."

Vikirnoff kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu nazikçe, şefkatle öptü. "Gerçek bir Ejderha Arayıcısı böyle düşünür. Rhiannon seninle çok gurur duyardı. Dominic'in de öyle olduğunu biliyorum."

"Dominic ve Manolito'nun nasıl olduklarını duydun mu?"

"İkisi de yerde iyileşiyor. Dominic için biraz zaman alacak. Manolito'nun yaraları çok ciddiydi ama Dominic korumaları çözmenize yardım ederken yanan bariyerin üzerinde kaldı. Yanıklar çok şiddetliydi. Gregori yara izi kalmasından korkuyordu ve Karpatyalılar nadiren yara izi bırakır."

"Ne kadar korkunç. Ara sıra acısını hissedebiliyordum ama çoğu zaman beni korudu. Acı çektiğini bilmeme rağmen ona hiç yardım edemedim."

"Karpatyalı erkekler kadınlarımızı korur Natalya. Biz buyuz."

Kolunu hafifçe ovuşturdu, ileri geri. "Zor olduğumu biliyorum."

"Sorunlarımızı çözeceğiz. Tüm ilişkilerde vardır."

Onun gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Eğer sorun çıktığında bir köşeye çekileceğimi kastediyorsan, hiçbir şey üzerinde çalışmayacağız."

"Sadece dileyebilirim." Onun burnunu öptü. "Gabrielle'in dönüşümü sırasında seninle gurur duydum. Bunu atlatmasına gerçekten yardım ettin. Umarım kız kardeşi geldiğinde ve uyandığında mutlu olur."

"Sanırım öyle olacak. Asıl endişesi Gary ve Karpatyalı erkeklerin şimdi ondan ne bekleyeceği gibi görünüyor. Gary'yi seviyorsa, onunla birlikte olmasına kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum."

Vikirnoff sessiz kaldı, elleri kızın çıplak teninde aşağı yukarı kayarak ne kadar yumuşak olduğunu hissetmeye çalıştı.

Natalya onun dokunuşuyla ürperdi ve göğüslerinin uçları göğsüne değecek şekilde daha da yaklaştı. "Mikhail'inin kitabı yok etmenin bir yolunu bulabileceğini sanmıyorum?"

"Yapamasa bile, onun gözetiminde güvende olacak. Bırakın kullanmayı, açmaya bile niyeti yok, o yüzden ondan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar endişelenmemize gerek kalmayacağına inanıyorum."

"Bunun sorumluluğunu taşımadığım için mutluyum. İnanılmazdı. Bunu daha önce hiç gördünüz mü?"

Vikirnoff başını salladı. "Dubrinsky ve Daratrazanoff ittifakının bir silahı serbest bırakabileceğine dair söylentiler, efsaneler vardı ama tam olarak ne olduğundan emin değilim. Sadece gerçekleştiği için minnettarım."

"Ben de. O bıçaktan kurtulduğun için sana teşekkür etmiş miydin? Hala dünyada olduğunu ve Xavier'e geri dönebileceğini bilmeye dayanamazdım."

Kalçalarını yakaladı ve onu üzerinden kaldırarak bir tarafa bıraktı. Natalya küçük bir sevinç çığlığı attı. "Hey! Kotumu çıkarıyorum."

"Evet, öylesin." Elini ona doğru salladı ve rahatsız edici materyal ortadan kayboldu. "Saatlerce kıyafetlerini çıkarma alıştırmaları yapacağız ama şimdilik daha fazla bekleyemem." Arkasına geçti, onu öne doğru eğdi ve avuçlarını kütüğe dayadı. Eli bacaklarının arasına kayd, okşadı ve okşadı, parmakları derinlere daldı.

Tüm vücudu titredi ve ona doğru geri itildi. "Çok sabırsızsın," diye alay etti. "Ama sonra, ben de öyleyim."

Uzun ve derin bir vuruşla içine girdi, onları birbirine kaynaştırdı, yumuşak zevk çığlıklarını duydu ve vücudunda ateşin yayıldığını hissetti. Onu doyurmak için birkaç ömür geçmesi gerekecekti. Onu tamamen doyurabilmesi için daha da fazla zaman geçmesi gerekecekti.

kendisine verilen mucizeye inandı. "Sen ainaak s? amet
jutta'sın. Sonsuza dek kalbime bağılsın."
"Senin benim için olduğun gibi."

Ek 1

Karpat Şıfa İlahileri

Karpat şıfa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

- ? Karpatların şıfa konusundaki görüşleri
- ? Karpatlar'ın "Küçük Şıfa İlahisi"
- ? Karpatlar'ın "Büyük Şıfa İlahisi"
- ? Karpat ilahi tekniği

1. Karpatların şıfa konusundaki görüşleri

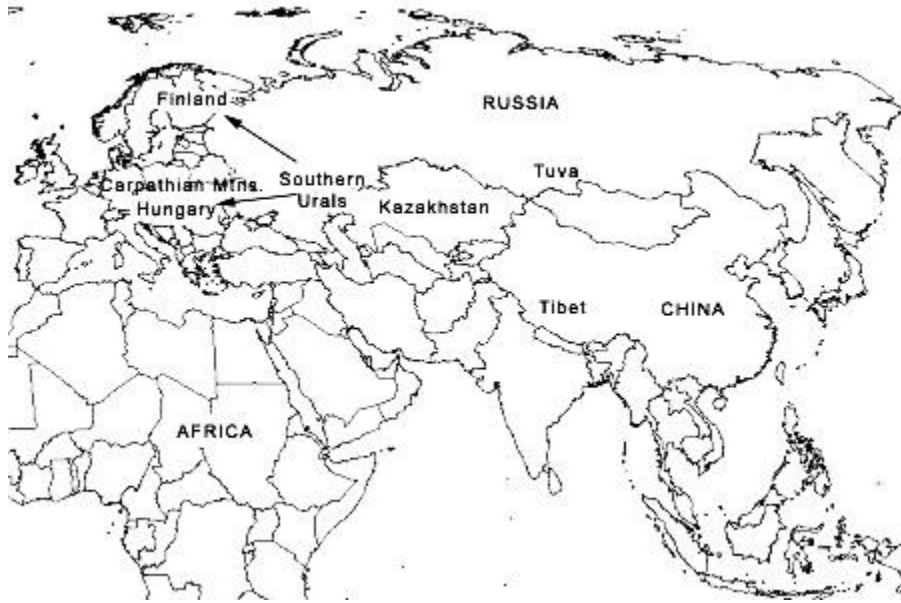
Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Güney Ural Dağları'na (günümüz Kazakistan bozkırlarına yakın) kadar izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri bu dilin Karpatların dili olduğunu bilmeden dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak, Karpatların gezginliği mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacından ya da daha iyi ticaret arayışından kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce) ve sonunda Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarını uzun bir kavisle çevreleyen Karpat Dağları'nda mükemmel vatanlarını, "susu "larını buldular.

(Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları çeşitli ülkeler arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti ve Macarcayı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya, Avusturya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönlerde göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatların gezginliği devam etmekte, zürriyetlerini zorlanmadan doğurmalarını ve büyütmelerini sağlayacak cevapları dünyada aramaktadırlar.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneği ile çok şey paylaşmaktadır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)?yukarıdaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibirya şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıklara ruhun neden olduğu anlaşılmıştır.

Hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte âlemlere gittiği) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği ya da ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü".

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaşıldığında, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için öteki dünyalara ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis veya vampirle savaşmak gibi.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura" sının parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. Karpatların Küçük Şifa İlahisi

Kep?Sarna Pus ("Küçük Şifa İlahisi") doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Şöyle der: "Özgürce sunuyorum,

Benim hayatıma karşılık senin hayatın" diyerek kanını yaralı Karpatyalıya verir. Karpatyalılar topraktan geldikleri ve toprağa bağlı oldukları için anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem küçük hem de büyük) şifalı otların, Karpat mumlarından gelen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantılarıyla birleştğinde) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu da şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Daha az iyileştirici ilahi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Karanlık Sır adlı kitapta kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Kep?Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi)

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır, "sivadaba" ["kalbine"] bedenin hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Kuńasz, n?k? sivdobban?, n?k? fesztelen l?ly.

Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.

[Uyuyormuş gibi yat, olmadan Kalp atışı, olmadan havadar nefes.]

Ot ?idamet andam szabadon

?idad?t. Hayatımı senin hayatın için özgürce sunuyorum. [Hayatım-veriyorum-özgürce hayatım-senin için]

O jel?sielam jörem ot ainamet ? soņe ot ?idadet.

Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer.

[Güneş ışığı ruhum bedenimi unuttur ve bedenime girer].

O jel?sielam pukta kinn minden szekmeket belső.
Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı
kaçmaya gönderir.

[Güneş ışığı-ruhum-dışarıda tüm hayaletler-içeride]

Pajńak o susu hanyet ? o nyelv ny?amet s?adaba.
Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine
bastırıyorum.

[Bas vatan toprağına ve dil tükür kalbine-içine]

Vii, o verim soĸe o vend andam.
Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.
[Sonunda, kan-kanımın yerini kan-kanın alacak].

Bu ilahiyi dinlemek için şu [adresini ziyaret edin:](http://www.christinefeehan.com/members/)
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi

Karpat şifa ilahilerinin en bilineni ve en dramatik olanı En Sarna Pus ("Büyük Şifa İlahisi") idi. Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz Karpatyalıların ruhunu iyileştirmek için söylenirdi.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Klan halkının yardımıyla yeraltı dünyasına ruhani yolculuğu yapacak olan aslında odur. Amaçları

Kendinden geçerek dans eder, şarkı söyler, davul çalar ve ilahiler söyler, tüm bunları yaparken (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini, her adımını tekrar tekrar görselleştirir; ta ki şaman trans halinde bedenini terk edip bu yolculuğu gerçekleştirene kadar. (Aslında "vecd" kelimesi Latince ex statis'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağlantıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı, kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhunu bir hedef işaretçisi gibi "sıfırlayabilir". Bu nedenle Karpat şifacılığı, bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaların - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve öte âlemlerin - büyük bir direğe, eksene veya ağaca "asılı" olduğunu anlamıştır. Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan sıklıkla "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemin ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürecektir. Ağacın köklerine inmek ise cehennem âlemlerine götürürdü. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde axis mundi ("dünyaların ekseni"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Mem Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak bilinirdi. Cenneti, arafı ve cehennemle Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta benzer bir şekilde

Dante'nin İlahi Komedyası'nda topografya: Dante önce dünyanın merkezindeki cehennem; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e ve en sonunda da yukarıya, cennete doğru bir yolculuğa çıkarılır.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si aynı zamanda bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya şakti olarak da adlandırılır) hareketiyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ek? ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ek? ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

[Kardeşim-bedenim-toprak yığını, ölmek üzere].

Ben, ot ek? kuntajanak, pir?ak ek?, gond? irgalom t?e.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

[Biz, kardeşimin klanı, kardeşimi kuşatıyoruz, ilgi ve şefkat dolu].

Opus w?enkek, ot oma sarnank, ?ot pus f?k, ?nak ek?
ainajanak, pit?ak ek? ainajanak el??

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözcüklerimiz ve şifalı bitkilerimiz kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

[İyileştirici gücümüz, kadim büyümlü sözlerimiz ve şıfalı bitkilerimiz, kardeşimin bedenini kutsasın, kardeşimin bedenini hayatta tutsun].

Ot ek? sielanak p?? Ot omboće p??a juta alatt o j?i, kinta, ? szelemek lamtijaknak.

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı öteki dünyada dolaşıyor.

[Kardeşimin ruhu onun yarısıdır. Diğer yarısı gece, sis ve hayaletler arasında dolaşır ova-onların.]

Ot en mekem şamaş: kulkedak otti ot ek? omboće p??? anak.

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

(Yapacağım en büyük iş) şudur: Kardeşimi bulmak için seyahat etmek, diğer yarımı bulmak].

Rekat?e, saradak, tappadak, odam, kaşa o numa waram, ? avaa owe o lewl mahoz.

Ruh kuşumu çağırma ve diğer dünyanın kapısını açma için dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkuyla hayaller kuruyoruz.

[Vecd dolu, dans eden, rüya gören, tanrı kuşu çağırma ve ruhlar diyarının kapısını açma].

Ntak o numa waram, ? muzdulak, jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz, yola koyuluyoruz.

[Tanrı kuşuna binirim ve hareket etmeye başlarız, yoldayız].

Piwt?ak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o j?i, kinta, ? szelemek lamtijaknak.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek, yeraltı dünyasına düşeriz.

[Büyük Ağacın gövdesini takip et, gecenin, sisin ve hayaletlerin ovasına düş].

F?ak, f?ak n?o saro.

Hava soğuk, çok soğuk.

[Hisset-soğuk-, hisset-soğuk- donmuş karı seviyorum.]

Juttadak ot ek? o akarataban, o's?aban, ? o sielaban.

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

[Ben-kardeşim-aklıma, kalbime ve ruhuma bağlıyım].

Ot ek? sielanak kaņa engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

[Kardeşim -ruhum- beni çağırıyor.]

Kuledak? piwt?ak ot ek?.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

[Dinle ve kardeşimin izini takip et].

Sayedak? tuledak ot ek? kulyanak.

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

[Gelin ve ruhunu yok eden iblis kardeşimle tanışın].

Nen? ćoro; o kuly torodak.

Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

[Öfke-akışlarım; ruhları yok eden iblis savaşır].

O kuly pel engem.

Benden korkuyor.

[Ruhları yok eden iblis benden korkuyor].

Lejkkadak o kaņaka salamaval.

Boğazına bir şimşek çakıyorum.

[Boğazına vur-şimşek gibi çaktı.]

Molodak ot ainaja, komakamal.
Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.
[Vücudunu-boş-elini-benim-ile-kır]

Toya? Molan?
Eğilir ve parçalanır. [(O) eğilir ve (o)
parçalanır].

H? áða.
Kaçıyor. [O
kaçar.]

Manedak ot ek? sielanak.
Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.
[Kurtarma-kardeşimi-ruhumu-kendisini]

Aladak ot ek? sielanak o komamban.
Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.
[Kardeşimi, ruhumu, onun elini, benim elimi kaldırın].

Alədam ot ek? numa waramra.
Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.
[Kaldır-kardeşim-tanrım kuşum-onto.]

Piwt?ak ot En Puwe tyvijanak ? sayedak j?leen ot
el??ainak majaknak.
Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.
[Büyük Ağacın gövdesini takip edin ve tekrar yaşayan
bedenlerin topraklarına ulaşın].

Ot ek? el?j?leen.
Kardeşim tekrar yaşıyor.
[Kardeşim tekrar yaşıyor.]

Ot ek? weńca j?leen.
O yeniden tamamlandı.
[Kardeşim (yeniden) tamamlandı].

Bu ilahiyi dinlemek için şu adresi ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

4. Karpat ilahi söyleme tekniği

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz:
http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto boğaz ilahisi geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

Ek 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

- ? Karpat dilinin tarihi
- ? Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
- ? Karpat dili örnekleri
- ? Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

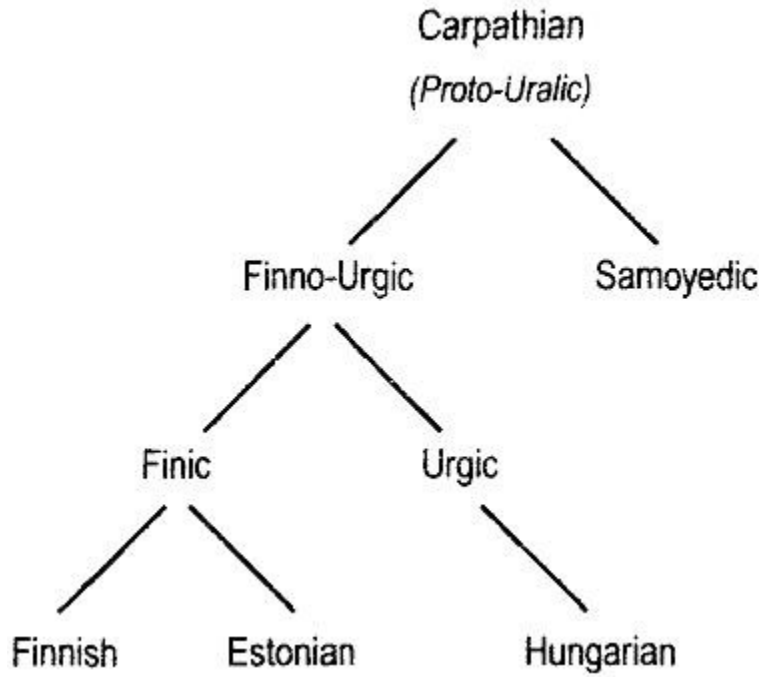
1. Bu TARİH . ve Karpat dili

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl önce Karpatça konuşanların çoğu hala hayatta. Onların varlığı, Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde, yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir (ve etmeye devam etmektedir). Karpat kültürü de dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir. Örneğin, Ritüel Kelimeler, çeşitli

şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Ancak tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantılar (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugrian) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Bugün Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Magyar veya Macarca (yaklaşık on dört milyon konuşmacı), Fince (yaklaşık beş milyon konuşmacı) ve Estonca (yaklaşık bir milyon konuşmacı), bu proto-dilin üç büyük çağdaş torunudur. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının (yaklaşık altı bin yıl önce başlayarak) Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan ortak bir proto-dil olan Karpatça'ya kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler için bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Fin/Karpat "p" si de sıklıkla Macar "f" sine karşılık gelir.

Carpathian (proto-Uralic)	Findsh (Swami)	Macarca (Magyar)
~~elä~~ —live	~~elä~~ —live	~~el~~ —live
e/id-éfe	~~elinikā~~ —life	~~élet~~ —life
poshest	~~posā~~ —nest	~~fészek~~ —nest
~~kola~~ —die	~~kuola~~ —die	~~hal~~ —die
p'i/Hlf , <i>withpiel</i>	at; uçtan yana	Hasta, f6/9----f61 iu/ insan, fiend (yarım; bir taraf d A)

kota deri4,r "gn Compaq, th0 FfiBIO **herr** dr0ne, lestiçle

~~wake~~—power **vāk** lks,'geople, va//—ve.th(insfrurrenlal
rn8n; forc6 stiffs) SethhWJet/il

daha çılgın ~~vesi~~—water **viz**—water

2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "öte dünya" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "S?amet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani daha uzun kelimeler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamı genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "s?ambam" kelimesi "s?" ("kalp") kökünden türemiştir. ("kalp"), ardından "am" ("benim", "benim kalbim") ve ardından "bam" ("içinde", "kalbimde") gelir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatçada sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına sıklıkla sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim farklı şekilde "yazılır"

cümledeki rolüne bağılı olarak değişir. İsim hallerinden bazıları şunlardır: nominative (isim cümleinin öznesi olduğunda), accusative (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), dative (dolaylı nesne), genitive (veya iyelik), instrumental, final, supressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiniğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Böylece Karpatçada sahiplik ifade etmek ("benim hayat arkadaşım," "senin hayat arkadaşın," "onun hayat arkadaşı," "onun hayat arkadaşı," vb.), isim köküne ("p??ertiil") belirli bir son ek ("=am" gibi) ekleyerek iyelik ("p??ertiilam"? "benim hayat arkadaşım") üretmeyi içerir. Hangi ekin kullanılacağı hangi kişiye ("benim", "senin", "onun" vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağılıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağılıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

	C8rpe!hîófi "(proto-tJølic)		œenlBITI xi kuru MACARCA	
	noun ends	noun ends	noun ends	noun ends
'ØFsofi	Jri	voaelçi	c0næznantio	voadin ünsüz
1. singular (n'ı	-m	-am	-rd	-am, -em,
2. tekil (senin)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3. tekil (his/her."çs	-ja"	-a	-ja/-je	-e, -e
1. ğlural (bizim)	.-nk	-an "k	-nk	-unk, -ûnk
2. çoğul (senin)	-tak	-alat	-tok, -tek, -tók	-ótok, -etek, 4iöx
3rğ çoğul (onların}	-jak	-gibi	,uk -,ül'	-uk, -úŁ

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, bir satırda çok fazla ünsüzün görünmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına ünlüler eklenir. Örneğin, yukarıdaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız, çünkü ikisi arasında belirgin bir benzerlik vardır. İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Person	Carpathian (proto-Uralic)	contemporary Hungarian
1st (I give)	-am (andam), -ak	-ok, -ek, -ök
2nd singular (you give)	-sz (andsz)	-sz
3rd singular (he/she/it gives)	—(and)	—
1st plural (we give)	-ak (andak)	-unk, -ünk
2nd plural (you give)	-tak (andtak)	-tok, -tek, -tök
3rd plural (they give)	-nak (andnak)	-nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir kılavuzdur.

3. Örnekler . ve Karpat dili

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.
Ben geldim.
["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].
Ne oldu?
Ne için?
Csitri
ufaklık
["bir şeyin küçük sürçmesi", "bir kızın küçük sürçmesi"]
Ainaak eny?
forever mine
ainaak's?amet jutta
forever mine (başka bir form)
["forever to-my-heart connected/fixed"]
s?amet
benim aşkım
["of-my-heart," "to-my-heart"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçanın bir örneğidir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio p??ertilam.
Sen benim hayat arkadaşısın.
[Sen benim karımla evlendin. Karpatça'da genellikle bir şey diğeriyle eşitlendiğinde olduğu gibi "Are" anlaşılır: "Sen-benim hayat arkadaşım."]
"Am kuulua, avio p??ertilam.
Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.
[Bana aitsin-sen, evli karım-benim.]
Ted kuuluak, kacad, kojed.
Ben sana aidim.
[Sana aitim-ben, sevgilin-sen, erkeğin/kocan/sürüngen-sen].

?idamet andam.
Senin için hayatımı sunuyorum.
[Hayat-verdiğim-l. "sen" anlaşılır].
Pes et andam.
Sana korumamı
veriyorum. [Nest-my
give-l]
Uskolfertiilamet andam. Sana sadakatimi
veriyorum. [Sadakat-veriyorum]
S?amet andam.
Sana kalbimi
veriyorum.
[Sielamet andam.
Sana ruhumu
veriyorum. [Soul-
my give-l.]
Ainamet andam.
Sana bedenimi
veriyorum.
[Bedenimi
veriyorum.]
S?amet kuuluak kaik ett?a ted.
Senin olanın aynısını kendime alıyorum.
[Senin olan her şeyi kalbimde tutuyorum]
Ainaak olenszal's?ambin.
Hayatın benim için her zaman değerli olacak. [Forever
will-be-you in my-my-heart.]
Te ?idet ainaak pide minan.
Hayatın sonsuza dek benimkinden üstün olacak.
[Hayatın sonsuza dek benimkinin üstünde.]
Te avio p??ertiilam.
Sen benim hayat
arkadaşımsın. [Sen
benim karımla evlendin]
Ainaak's?amet jutta oleny.
Sen bana sonsuza dek bağlısın. [Sonsuza
dek kalbime bağlısın.] Ainaak ter?
vigy?ak.
Sen her zaman benim

gözetimimdesin. [Forever
you I-take-care-of.]

Kep? Sarna Pus ("Küçük Şifa İlahisi") ve En Sarna Pus ("Büyük Şifa İlahisi") dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için bkz. Sarna Pus ("Küçük Şifa İlahisi") ve En Sarna Pus ("Büyük Şifa İlahisi").

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen şu adresi ziyaret edin: <http://www.christinefeehan.com/members/>

4. A çok kısaltılmış Karpatça sözlük

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır.

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole edilmiş "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, "andam"? "veriyorum", sadece "ve" kökü yerine).

aina?beden

ainaak?sonsuz

kadar **akarar?**zihin;

irade

??kutsa, ekle

alatt?through

ala? kaldırmak; yükseltmek

ve evliliğin

kapılarını

açmak için

avio p??ertil? lifemate

belsó?within; inside

čađa?kaçmak; koşmak; kaçmak

ćoro?akmak; yağmur gibi akmak

csitri?küçük biri (kadın)

ek?/b>?kardeş

el?/b>?yaşama

k el??/b>?canlı

el??ainak majaknak?yaşayanlar ülkesi

hayat

??l

büyük, çok, büyük

En Puwe? Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

engem?me

eći?to

düşmek

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ek

??ve

ett?/b>?that

f??to feel cold or chilly

fertiil?fertile one

fesztelen?airy

f?/b>?herbs; grass

gond?care; endişe (isim)

h??he; she; it

hany?clod; toprak yığını

irgalom? şefkat; acıma; merhamet

Tekrar.

jama?hasta, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak (fiil)

jel?/b>?güneş ışığı; gün, güneş; ışık

joma?yolda olmak; gitmek

jörem?unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak

juta?gitmek; dolaşmak

j?i?night; akşam

jutta?connected; fixed (adj.). bağlamak; sabitlemek; bağlamak (fiil)

k? çoğul yapmak için sesli harfle biten bir isimden sonra eklenen son ek

kaca? erkek aşık

kaik?all (isim)

kaŋa? çağırmaq; davet etmək; talep etmək; yalvarmaq

kaŋk? nefes borusu; Adem elması; boğaz

Karpatii? Karpatian

k?i? hand

kep?/b>?az, küçük, kolay, az

kinn? out; açık havada; dışarıda;

kinta? sis, buğu, duman olmadan

koje? man; koca; drone

Kola? Ölmek mi?

koma? boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kont? warrior

kule? hear kuly?bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis

kulke? gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda)

kuña? uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek

kunta? grup, klan, kabile, aile

kuulua? ait olmak; tutmak

lamti? ova; çayır

lamti b? j?i, kinta, ja szelem? öte dünya (kelimenin tam anlamıyla: "gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı")?çatlak, fissür, yarık (isim). Kesmek, vurmak; kuvvetle vurmak (fiil).

ruh

lewl ma? öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: "ruhlar diyarı"). Lewl ma, lamti b? j?i, kinta, ja szelem'i içerir: öte dünya, ama aynı zamanda En Puwe'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir

l?ly? breath; buhar, (lewl ile ilgili: "ruh")

ma? land; orman

m?e? rescue; kurtar

beni? we

meke? deed; iş (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil)

minan? mine

minden? every, all (adj.).

Ne için? (ünlem)

molo? ezmek; parçalara ayırmak

molan?/b>?parçalanmak; dağılmak

mozdul? hareket etmeye başlamak, harekete geçmek

n?/b>?for naman?this; this one here

n?k??without

nen?/b>?anger

gibi değil; aynı şekilde; gibi

numa?god; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce sözcük: "numinous" ile ilişkili)

nyelv?tongue

ny??saliva; tükürük (isim), (**nyelv:** "dil" ile ilgili)

odam? rüya; uyku (fiil)

oma?old; antik

omboće?other; ikinci (adj.)

o?the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır)

ot?the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır)

otti?bakmak; gözlemek; bulmak

Borçlu mu? Kapı

pajna?to press

p??/b>?yarım; yan p??ertil?mate or wife

p??to be afraid; to be scared of

pes?/b>?yuva (gerçek); koruma (mecazi)

pide?yukarıda

pir?/b>?daire; halka (isim). Çevrelemek; içine almak (fiil).

pit?/b>?keep, hold

piwt?/b>?takip etmek; av izini takip etmek

pukta?uzaklaştırmak; zulmetmek; uçurmak

sağlığına kavuşmak için

irin? sağlıklı; iyileşme

puwe? ağaç; odun

reka?ecstasy; trans

RİTÜEL

saye? varmak; gelmek; ulaşmak

salama? yıldırım; şimşek

sarna?words; speech; magic incantation (isim). İlahi söylemek; şarkı söylemek; kutlamak (fiil)

śaro?donmuş kar

siel?ruh

sisar?kardeş

kalp

kalp atışı

soŋe?girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; değiştirmek

susu?ev; doğum yeri (isim), evde (adv.)

szabadon?özgürce

szelem? ghost

tappa? dans etmek; ayakla vurmak (fiil)

sen **ted**? senin

toja? bükmek; eğmek; kırmak

toro? kavga etmek; tartışmak

tule? buluşmak; gelmek

dolu, doymuş, başarılı

tyvi?stem; base; trunk

uskol? faithful

uskolfertiil?allegiance

veri?blood

bakmak; ilgilenmek

vii?last; at last; finally

güç

wara? kuş; karga

weńća? tam; bütün

su

Şunlara göz atmak için sayfayı çevirin
Dangerous Tides by
Christine Feehan
Temmuz ayında Jove Books'tan geliyor

On yedi yaşındaki Pete Granger okyanusa doğru baktı ve çiseleyen yağmurun arasından Sea Lion Cove'un üzerindeki yükselen kayalıklarda hareket eden bir şeyi ya da birini gördü. Eski püskü kamyonetinin frenlerine asılırken kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Neyse ki arkasında kimse yoktu ve boğazını tıkayan ani korku yumrusunu yutarak çalkalanan okyanusun üzerinde yükselen dik kaya duvarına baktı. İçgüdüsel olarak cep telefonuna uzandı, kulağına götürdüğünde kıyı şeridinde telefonun sınırlı çektiğini ve arama yapmasına izin veren tek kayalıkta olmadığını hatırladı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, kalbi küt küt atarak kamyonu harekete geçirdi ve kayalıklara giden toprak yola dönmeden önce bir dizi keskin virajdan hızla geçti. Park ederken neredeyse frene basmayı unutuyordu.

Kapıyı açıp çamurlu zeminde uçurumun tepesine doğru koşarken rüzgâr ona sertçe çarptı. Şapkası uçtu ve rüzgâr gömleğini çekti. Küçük çiti ve yıkılmakta olan uçurumun kenarından uzak durması için konulan uyarı levhalarını görmezden gelerek yere çöktü, vücudunu düz bir şekilde uzatarak uçurumun kenarına kadar süründü ve aşağıya baktı.

"Drew!" İsim, kaynayan denizin gürültüsü arasında kayboldu. Pete ellerini birleştirdi ve varını yoğunu ortaya koyarak tekrar denedi. "Drew! İyi misin?" Arkadaşının kelimeleri duyabildiğinden şüpheliydi ama sonra bir şey onu uyardı, belki de yerinden oynattığı küçük toprak damlası, çünkü Drew yüzünü Pete'e doğru çevirdi.

Drew Madison çamurlu uçurumun birkaç metre aşağısındaydı. Yaklaşık yüz metre aşağısında dalgalar büyük, sivri kayalara çarpıyor, beyaz spreyleri havaya fırlatıyordu. Okyanusun gürültüsü dik kaya duvarında yankılanıyordu. Yağmur nemli bir gümüş grisi rengindeydi ve sürekli çiseleyen yağmur Pete'in Drew'un bembeyaz yüzünü görmesini çok daha zorlaştırıyordu.

Drew küçük ve çaresiz görünüyordu, yüzü çamur içindeydi. Başını salladı ve Pete'e el sallayarak uzaklaştı, bir dalga hemen altındaki büyük kaya oluşumuna çarparken okyanus suyunun sıçramasına karşı eğildi. Pete çamurda, Drew'in vücudunun uçurumun yamacından aşağıya kayarak, şu anda tutunduğu küçük çıkıntıya çarpana kadar düştüğü yerdeki patinaj izlerini görebiliyordu.

Pete cep telefonunu havaya kaldırdı ve bir ip atma hareketi yaptı. Drew şaşkınlıkla başını daha sert salladı. Yağmur durmaksızın yağıyor, Pete'in gözlerine giriyor, öyle ki parmak uçlarıyla suyu silmek zorunda kalıyor ve bir an için Drew'un beyaz, çaresiz yüzünü görmesini engelliyordu. Görüşü geri döndüğünde, Pete'in kalbi boğazına fırladı. Drew gitmişti.

"Drew!" Pete sesi kısılana kadar bu ismi haykırdı. Çamurda gerçekten kayana kadar ilerledi ve botlarını çitlere bağlayarak kendi vücudunu sabitlemek zorunda kaldı. Korkuyla aşağıya, azgın suya, beyaz köpük tepelerine ve kayaların üzerinden püsküren ve uçurumun yüzünü çalkalayan spreylere baktı ve bir ceset aradı. Düşüşten sağ çıkmak imkânsız görünüyordu. Drew kayalardan kurtulmuş olsa bile dalgalı denize düşmüş olacaktı.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Kaya oluşumunun tepesine o kadar uzun süre baktı ki sanki bir şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi göründü. Parmak eklemleriyle gözlerini sildi ve tekrar baktı. Açığı zorlaştıran birkaç çıkıntı vardı, bu yüzden geri çekildi ve kendini yeniden konumlandırdı. Bir anda, yükselen kayaların üzerinde

uçurumla kar ıla an Drew ufalanmı  bir yığın halinde yatıyordu ve hareket ediyordu! Heyecanlanan Pete ellerini ağzına götürdü.

"Drew!"

Cevap gelmedi ama Drew'un hayatta olduğunu biliyordu. Su seviyesinin altındaki ma araların oluşumunun bir parçası olan ve denizden çıkan iki kayanın arasına sıkı mı  gibi görünüyordu. H     hayatta olması imk nsız görünüyordu ama kesinlikle hareket ediyordu.

"Yardım getiriyorum. Senin için gelecekler, Drew!" Pete bir yengeç gibi geriye doğru sürünerek çitin altından güvenli bir yere geçti ve kamyonetine doğru ko maya ba ladı. Koyun diğer tarafında cep telefonlarının gerçekten çektiği bir yere gitmesi gerekiyordu. Vücudu adrenalinle dolup ta arken ve hareket etmek isterken bir yerde durmak zorundaydı ama ayrıntıları  erifin ofisine verdi.

Siren seslerini duyduğunda neredeyse kayalıklara dönmek üzereydi ve  erif Jonas Harrington ile yardımcısı Jackson Deveau'nun yolda olduğunu biliyordu. Rahatlamı tı ve devriye arabasını bekledi.

Sam Chapman masanın etrafında oturmuş k  it oynayan itfaiyecilere, "Ty bizi dı lıyor," diye duyurdu. "Bu onun tatili, biliyorsunuz. Haftalarını, hatta aylarını BioLab Industries'deki laboratuvarında kilitli geçiriyor. Yemek yemiyor, uyumuyor ve mikroskoba bakmak dışında her şeyi unutuyor. Kimseyle konuşmuyor, sadece lam üzerinde dans eden küçük kurtçuklara bakıyor."

Doug Higgs, "Burada da pek konuşmuyor," dedi. "Her yıl helikopter kurtarma sertifikasını yenilemeyi ba arıyor. Doksan gün," dedi Sam, "ama bu onun aceleyi sevmesinden kaynaklanıyor, bizim değil."

Helikopter pilotu Jim Brannigan, "Ben de senden pek ho lanmıyorum, Sam," diye açıkladı. "Son kart oyununda bütün paramı aldın."

Tyson Derrick, Helitack istasyonundaki diğer itfaiyecilerin etrafında dönüp duran sohbetlerine pek aldırmıyordu. Sık sık yemek yemeyi unuttuğu ve günlerce uyumadığı doğrudu, araştırmasına o kadar odaklanmıştı ki etrafındaki dünyayı unutmuştu. Yangın sezonunda çalışmak ona küçük bir mola, başkalarıyla etkileşim fırsatı ve laboratuvar dışında ihtiyaç duyduğu adrenalin patlamasını sağlıyordu. Ancak bu bile artık onun için işe yaramıyor gibiydi. Bir şeyler eksikti. Bir hayat kurmaya ihtiyacı vardı.

"Uyan, Ty." Sam Chapman onun sırtına bir tokat attı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın."

"Duydum," diye kabul etti Tyson. "Sadece bir yanıt vermeyi hak etmedi. Bu arada Sam, sana sürekli kartlarda şansın her zaman aleyhine olduğunu söylüyorum. Şu anda iki yüz yirmiye bir ihtimalle karşı karşıyasın. Bu o kadar da iyi değil. Sean'ın şansı kırk üç nokta ikiye birde çok daha yüksek."

"Bu küçük ders için çok teşekkürler," dedi Sam, elindeki kartları masaya fırlatarak. Kuzenini azarlarken etraflarını saran yüz çemberine sırtıttı. "Ty dün gece bana mükemmel bir kadınla yuva kurmaya hazır olduğunu söyledi. Tek ihtiyacı olan, kendisi laboratuvarında çalışırken, paraşütle atlarken, yelken yaparken ya da dağa tırmanırken haftalarca ya da aylarca ortadan kaybolmasına aldırmayacak bir kadın bulmak. Bilirsiniz işte, bir azize."

Ty'ın aleyhine bir kahkaha tufanı koptu. Kuzeni Sam gibi uyumlu ve rahat biri değildi. Sam her yere uyum sağlardı ve başkalarını güldürme konusunda doğal bir yeteneği vardı. Ty belli belirsiz bir gülümsemeyi zorladı. "Benim de düşünmem gereken şey bu," diye kabul etti. "BioLab'daki projelerden birini aklımdan çıkaramıyorum."

Sam inledi. "Tüm projelerini ve üzerinde çalıştığın her şeyi tamamladığını sanıyordum?"

"Tam olarak değil, güçlü in vitro inhibitörler olan bir dizi bileşiği tanımlamak için devam eden bir proje?"

"Dur, Ty." Sam elini saçlarının arasından geçirdi. "Hepimizin başını ağrıtacaksın. Yuva kurmayı düşünmene şaşmamalı. Hiç kimse böyle şeyler hakkında endişelenerek tam zamanlı yaşayamaz. Muhtemelen üzerinde çalıştığın şeylerin yarısını bile telaffuz edemiyorumdur."

Ty omuz silktilti, kaşları çatıldı. "Bu benim Hepatit-C projem değil. Bir süre önce şirket, birkaç yıl önce yaptığım dış yaralar için hücresel rejenerasyon çalışmasının temel bulgularını kullanarak yeni bir ilaç geliştirmeye başladı. Kansere savaşmak için potansiyel bir dahili ilaçları olduğuna inanıyorlar ama içimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir his var. Biraz ek iş mi yapıyordum?"

"Ty," diye başını salladı Sam. "Buraya geldiğinde tüm bunları geride bırakmış olman gerekiyordu. Eğitim için geldiğinde berbat görünüyordun. Kendini bu kadar kaptırmışken hapishanede de olabilirdin."

"Sadece bu ilacın, eğer doğru yapılırsa pek çok kanser hastasına yardımcı olabilecek gerçek bir potansiyeli var. Projenin başında Harry Jenkins var ve olması gerektiği kadar titiz davranmıyor. Kestirmeden gitme eğiliminde çünkü doğru yapmaktan çok tanınmak istiyor." Birden etrafındaki diğer insanların sessizliğinin farkına vardı. Bu onun için böyleydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, uyum sağlayamıyordu. Zihni her zaman bir anahtarın kilidini açmaya çalışırken ve onu ne kadar kapatmaya çalışırsa çalışsın çalışmaya devam etmeyi tercih ederken, çoğu konuşma ona önemsiz geliyordu.

"Bu dahili uyuşturucu senin departmanın bile değil mi?" Sam öyle dedi. "Eminim yaşlı Harry seni pek sevmiyordur, değil mi?"

"Şey, hayır." Ty isteksizce itiraf etti. Harry ondan hiç hoşlanmıyordu. Pek çok kişinin sevdiğinden de şüpheliydi. Bunun onun için önemli olmasını isterdi ama sadece Sam gerçekten önemliydi. Sam'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Ama bu bir popülerlik yarışması değil. Bu ilaç hayat kurtarabilir. Ve yeni ilaç benim hücre yenilenmesi konusundaki önceki çalışmalarıma dayanıyor. Eğer yanlış yaparlarsa, kendimi sorumlu hissederim."

"Harika. Boş zamanlarını bodrumumuzdaki derme çatma laboratuvarda geçireceksin, değil mi?" Sam sordu. "Whitewater raftingi, birkaç kaya tırmanışı ve parasailing planladım. Beni yine yüzüstü bırakmasan iyi edersin."

Ty sandalyesinde arkasına yaslandı ve kuzeninin yakışıklı yüzünü inceledi. Sam zaman zaman huysuz görünmeyi başarıyordu. O, Ty'ın tanıdığı, bu görünümü takınabilen ve yine de kadınlara çekici gelebilen tek erkekti. Bunu milyonlarca kez görmüştü. Sam'in çekiciliği vardı. Ty sık sık Sam'de olan şeyin birazının kendisinde de olmasını dilerdi. Sam insanlarla iyi geçinirdi. En iyileriyle bile saçmalayabilirdi ve herkes onu severdi.

Ty, Sam'i yıllar boyunca ani ve yıpratıcı tavırlarıyla birden fazla kez utandırdığını biliyordu. Sam'in planladığı bir gezi ya da gezintiyi kaç kez kaçırmıştı çünkü zaman ondan uzaklaşmıştı ve çocuklarla eğlenmek T-hücreleri üzerinde işe yarayabilecek bir inhibitörün izini sürmek kadar heyecan verici değildi. Sonuç olarak, muazzam bir IQ'ya sahip olmasının bir önemi yoktu, başkalarının yanında kendini garip hissediyordu ve muhtemelen her zaman da öyle hissedecekti. Sadece sosyal becerilerini geliştirmek için zaman ayıracak kadar önemsemiyordu.

Yılın üç ayında Sam'le birlikte yaşamak her zaman bir alışma süreciydi. Ida Chapman beş yıl önce vefat ettiğinde evini oğlu Sam ve yeğeni Tyson'a bırakmıştı. Ty her zaman Sam'i ziyaret etmeyi dört gözle bekliyordu ama o ilk ay zordu. Ty kimseyle konuşmadan yalnız kalmaya alışkındı ve Sam sohbet etmeyi severdi. "Seyahatlerimizden geri adım atmam," dedi Ty. Sam sessiz kalınca kaşları daha da çatıldı. "Öyle mi?" Sam burnunun kenarını ovuşturdu. Muhtemelen birden fazla kez yapmıştı. Sam'i bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sam omuz silkti. "Önemli değil, Ty. Sadece sana zor anlar yaşıyorum. Sen bir biyokimyacısın. Hepsi deli."

"Helikopter mürettebatı değil mi?"

Bir kahkaha tufanı koptu. Sam ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Pekâlâ, beni yakaladınız."

"Ty'in azizesi hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Sarışın ve yapılı mı?" Rory Smith sordu. Ellerini birbirine sürttü. "İyi şeylere gelelim."

Doug Higgins itfaiyecinin koluna vurarak, "Bu senin mükemmel kadın fikrin, Rory," dedi. "Ve sen kesinlikle bir azize istemiyorsun. Neye benziyor Ty? Onu bulabildin mi?"

Sam'in ağzı gerildi. "Onu bulduğunu sanıyor."

Ty bastıramadan zihninde bir görüntü parladı. Kızın yüzü. Solgun. Gece yarısı siyahı saçlar. İri yeşil gözler. Uğruna adam öldürülecek bir ağız. Ty başını salladı. "Zeki olmak zorunda. Aptal biriyle birkaç dakikadan fazla vakit geçiremem." Ve sorun da buydu, her zaman sorun olacaktı. Hevesli olduğu konular hakkında konuşmak istiyordu. İşteki sorunlarını birileriyle paylaşmak istiyordu. Sam'in bile onun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve Sam aslında ona tahammül ediyordu. O konuşmaya başladığında çoğu kadının gözleri donuklaşıyordu. Ve eğer bir randevuda saç, tırnak ve makyaj hakkında konuşmaya başlarsa Tanrı yardımcısı olsun.

"Tanrım, Ty. Senin neyin var böyle? Beyinleri varsa kimin umurunda? Onunla sadece yanlış şeyler yapıyorsun," dedi Rory. "Konuşmaya çalışmayı bırak ve harekete geç. Yardıma ihtiyacın var dostum."

Bir kahkaha daha yükseldi.

Havada üç ses patladı ve adamlar anında sustu. Üç ton tekrar çınladı ve ayağa kalktılar. Telsiz çatırdadı ve komuta merkezi Fort Bragg'in hemen güneyindeki Sea Lion Cove kayalıklarında yaralı bir dağcı olduğunu duyurdu.

Ty ve diğerleri kurtarma teçhizatını alarak mümkün olduğunca hızlı ve sistematik bir şekilde Huey'e yüklediler.

"Ben, önce Fort Bragg komuta merkezine git, ama mümkün olduğunca yaklaşmanı istiyorum," dedi Brannigan.

helikopter pilotu, itfaiye aracı mühendisine söyledi. Ben, helikopter için yakıtın yanı sıra ekstra stokes, kazazedeleri koydukları sepetler ve acil durumlarda ihtiyaç duyulan diğer her şeyi taşıyan heli-tender'ı kullanacaktı. Fort Bragg'a ulaşmak için büyük kamyonu dağlık yoldan geçirmesi gerekecekti ve bu en az bir saat ya da daha fazla zamanını alacaktı. Helikopter on dört dakika içinde orada olacaktı.

Ben başıyla onayladı ve aracına doğru koştu. Helikopter yakıt tüketiyordu ve heli-tender olmadan hiçbir yere gitmiyorlardı.

Tanıdık adrenalin patlaması Ty'ın vücudundan akarak, uzun süre mağara gibi bir laboratuvar da yaşadktan sonra kendisini yeniden canlı hissetmesini sağladı. Buna, nabzının çılgınca çarpmasına, maceraya, hatta diğer itfaiyecilerin dostluğuna ihtiyacı vardı. Helikopterin arkasında diğer dört itfaiyeciyle birlikte yerini aldı, kaptan ve pilot öndeydi. Kaskına bir telsiz takıldı ve tanıdık kontrol listesi herkesi sakinleştirdi.

Brannigan mikrofonuna "İletişim kontrolü," dedi.

Ekip şefi cevap verdi, onu ekibin her bir üyesi takip etti.

Brannigan, "ICS izolasyonu," diye duyurdu.

Arka tarafta Ty, diğerleriyle birlikte iletişim kutularını kontrol etti ve kendilerini tüm gereksiz konuşmalardan izole etmek için tüm telsizleri kapattı. Kurtarma operasyonu sırasında hiçbir şeyin dikkatlerini dağıtmaması gerekiyordu.

Ekip şefi Sean Fortune cevap verdi. "İzole edilmiş."

"Pilot 20. kanal dışında izole edildi. Tüm eşyalar kabinde."

"Güvende," diye yanıtladı Sean.

Ty midesinde o tanıdık gerginliği hissetti. Tehlikeyi seviyor ve heyecanı arzuluyordu. Birkaç dakika içinde havalanmış olacaktı.

"Kapılar."

Sean kapıları inceledi. "Sağ kapı açık ve sabitlenmiş. Sol kapı kapalı ve kilitli."

"Emniyet kemerleri."

"Bağlandı," diye onayladı Sean.

"Kurtarma amiri ve ekip şefi emniyet kemerleri."

Sam ve Sean koşum takımlarını iyice kontrol ettiler.
"Mürettebat şefi emniyete alındı. Kurtarma amiri güvende."

"Kurtarıcı donanımı."

Sam öne çıkarak donanımları inceledi ve Sean'a başparmağıyla onay verdi. "Emniyete alındı."

"PDF'ler," diye devam etti Brannigan kontrol listesine.

Helikopterde tansiyon hissedilir derecede yükselmişti. Suyun üzerinden geçiyorlardı ve pilot ile mürettebat şefinin kişisel yüzdürme cihazları ya da PDF takmaları gerekiyordu, zira helikopterin suya düşmesi halinde pilotun helikopterde mahsur kalma ihtimali daha yüksekti.

"Giyindi," diye cevap geldi.

"H.E.E.D.S. ve basınç. Pilotun H.E.E.D.S.'i açık ve basınç üç bin."

H.E.E.D.S., iki kademeli regülatörü olan mini bir dalış tankı olan Helikopter Acil Tahliye Cihazıydı.

"Ekip şefleri H.E.E.D.S. açık ve baskı iyi."

Sam de cevap verdi. "Kurtarma amirinin H.E.E.D.S.'i açık ve basınç iyi durumda."

"Karabinalar."

Ty koltuğun kenarını kavradı. İşte bu kadardı. Yukarı çıkıyorlardı ve iki yıldır eğitim dışında su üzerinde kısa mesafeli bir yolculuk yapmamıştı. Eğitimine devam etmişti ve diğerlerini hayal kırıklığına uğratmayacağından emindi ama kurtarıcı rotasyona göre belirleniyordu ve bugün kısa çöpü o çekecekti. İpi o çekecekti.

Sean pilota cevap verdi. "Kilitler açık." Suyun üzerinde her zaman karabinalar açık uçarlardı, çünkü helikopterin düşmesi durumunda karabinaları açmak çok uzun sürerdi.

Brannigan Huey'i havaya kaldırırken komuta merkezine sakince "Havalandık," diye anons etti.

Adrenalin Ty'ın damarlarına akıyordu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı, hücre sel yenilenmenin anahtarını bulduğu ve Nobel Tıp Ödölünü kazandığı zaman bile. Bir helikopterin içinde havada süzölürken, etrafı kendisi gibi yapılması gereken her şeyi yapmaya kararlı diğer adamlarla çevriliyken hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

Komutanlık enlem ve boylam, mesafe ve pusula yönünü bildirdi. Brannigan bilgileri GPS'e yükledi ve doğrudan kurbana giden bir rota çizdi.

Karpat romanlarından
New York Times çok satan yazarı
CHRISTINE FEEHAN

Karanlık Senfoni

0-515-13521-6

Karanlık Sır

0-515-13885-1

"Doğaüstü heyecan ve romantizmin ustaca harmanlandığı bu
kitap okuyucuları kesinlikle cezbedecek."
Publishers Weekly

"Cinsiyet ayrımı gözetmeksizin herkese hitap edecek...
Harika bir yaratıcılık."
?Examiner (Beaumont, TX)

Kitap satılan her yerden veya penguin.com adresinden
temin edilebilir

New York Times çok satan yazarından

CHRISTINE FEEHAN

Kaçırmayın?

KARANLIK KUTLAMA

Yüzyıllar boyunca Karpatlar
Prensi olarak görev yapan Mikhail
Dubrinsky, onları uzun süre
koruyamayacağından korkuyor
en büyük tehdit olan
türlerinin yok olmasından
korumak için.

Bu nihai tehditle savaşmak için,
tüm Karpatlardan Karpat dağlarındaki
evlerine dönmelerini istedi,
Hayatta bir kez hatırlanacak bir buluşma için mi?

Bu Eylül ayında Berkley'den ciltli
olarak satışa sunulacak.

penguen.com

CHRISTINE FEEHAN

Kaliforniya, Lake County'nin güzel dağlarında yaşıyorum. Yürüyüş yapmayı, kamp kurmayı, rafting yapmayı ve açık havada olmayı her zaman sevmişimdir. Ayrıca yıllardır dövüş sanatlarıyla ilgileniyorum, üçüncü derece siyah kuşağım var, Kore karate sisteminde eğitmenlik yapıyorum ve kendimi savunmayı öğrettim. Düşünceliliğiyle bana sık sık ilham veren romantik bir adamla mutlu bir evliliğim var. Sizin, benim ve bizim bir ailemiz var ve on bir çocuğumuz olduğunu iddia ediyoruz. Her zaman kitap yazdım, on kız kardeşimi her kelimesini okumaya zorladım ve şimdi kızlarım el yazmalarımı okuyor ve düzenlememe yardımcı oluyor. Vahşi hayvanlar, yırtıcı hayvanlar, vampirler, hava durumu ve volkanlar üzerine yaptığım tüm araştırmaları romantizmle birleştirmek çok eğlenceli. Lütfen web sitemi ziyaret edin

www.christinefeehan.com .

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group (USA)

Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite
700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguen KitaplarLtd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL,
İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguen Grup (Avustralya), 250 Camberwell Yol,
Camberwell, Victoria 3124, Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre,
Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), Cnr. Airborne ve Rosedale Yolları,
Albany, Auckland 1310, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguen Kitaplar(Güney)Afrika) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee
Caddesi, Rosebank. Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R
0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

KARANLIK ŞEYTAN

Bir Jove Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

BASKI TARİHİ

Jove premium edition / Nisan 2006

Copyright © 2006 by Christine Feehan.

Alıntı itibaren
Hakkı ©
Feehan tarafından.

Tehlikeli GelgitlerTelif
2006 Christine

Kapak tasarımı George Long'a aittir.
Franco Accernero tarafından kapak
illüstrasyonu. Ron Zinn tarafından el
yazısı.

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-515-14088-0

JOVE®

Jove Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

JOVE, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari
markasıdır.

"J" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketine ait bir ticari
markadır.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

Carpathian (proto-Uralic)	Findsh (Swami)	Macarca /=-s "r'
~~elä~~ —live	~~elä~~ —live	~~él~~ —live
e/íd-éfe	~~elinikā~~ —life	~~élet~~ —life
poshest	~~posä~~ —nest	~~fészek~~ —nest
~~kola~~ —die	~~kuole~~ —die	~~hal~~ —die
~~pälä~~ —half, side	~~piel~~ tIjt," Yukarı tarafa	NY, ISO-4N0w hum8n, Ve (şapka; ona sor için)
~~and~~ —give	~~anta, antaa~~ —give	~~ad~~ —give
~~köje~~ —husband, man	JfD/7B-d0g, th0 lTl0l0	burada drone, lestiçle
~~wäke~~ —power	~~väki~~ —folks, people, men; force ~~väkevä~~ —	~~vai/-ve/-~~ —with (instrumental suffix) ~~väje~~ —with him/her/it
daha çılgın	~~vesi~~ —water	~~viz~~ —water

	C8rpe!híófi "(proto-tJølic)		œnIBITl xi kuru l-macar	
p0Fsofl	isim e.nds Jn voøel	isim.e ió8 či ünsüzü	rłoesn biter i+i sesli harfcoriaonant'ta	isim uçları
1. šin "gular (my)	-m	-am	-m	-am, -em,
2. tekil (senin)	-d	-ad	+	m, æ, -öd
3. tekil (hislher. "8s)	-ja"	-a	-ja/-je	-a, -e
1. ğiural (bizim)	-nk	-an "k	-nk	-unk, -ûnk
2. çekme (senin)	-tak	-ātāt	/ok<tk -tök	-dök tek Ôiö
3rğ çoğul (onların}	-jak	-gibi	,uk -,ül'	-uk, -úŁ

Person	Karpat (proto-urslk)"	couamporay iiuagariaa
1. (I gis)	-am \andam ,-all	-ok.-ek.-âk
2nd singular (you give)	-sz {andisz}	-sz
1. pluol (-° 8)	-ak (andak)	-unk,-ink
3rd plural (they give)	-.nak (ve "nan"	-nak,-net

Photo: Christine Jenkins

<http://www.christinafeehan.com/members/> adresine
gittiğinizden emin olun.

ÖZEL kitap duyuru listesine kaydolmak ve ÜCRETSİZ ÖZEL
Christine Feehan animasyonlu ekran koruyucusuna sahip
olmak için.

Lütfen kendisine christine christinefeehan.com
adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin.

Sizden haber almayı çok ister.

İçindekiler

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Ek 1 Ek 2](#)
-

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.